



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

BIBLIOTHECA
SCRIPTURARUM ET ROMANORVM
VARIANA

B 1,370,525

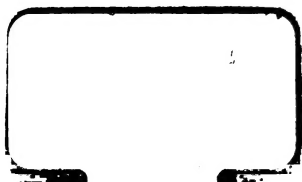
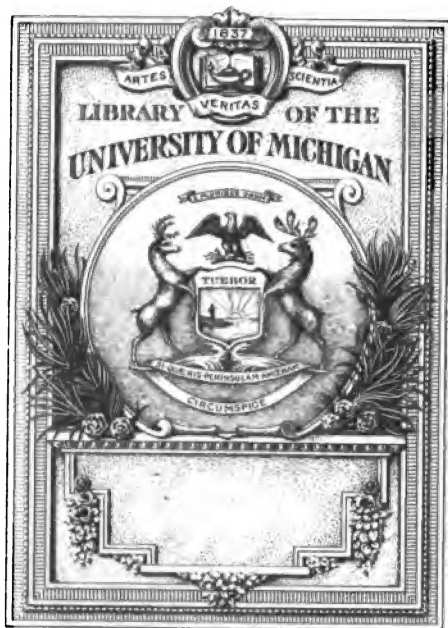
CAECILIUS CALACTINVS

EDIDIT

E. OFENLOCH

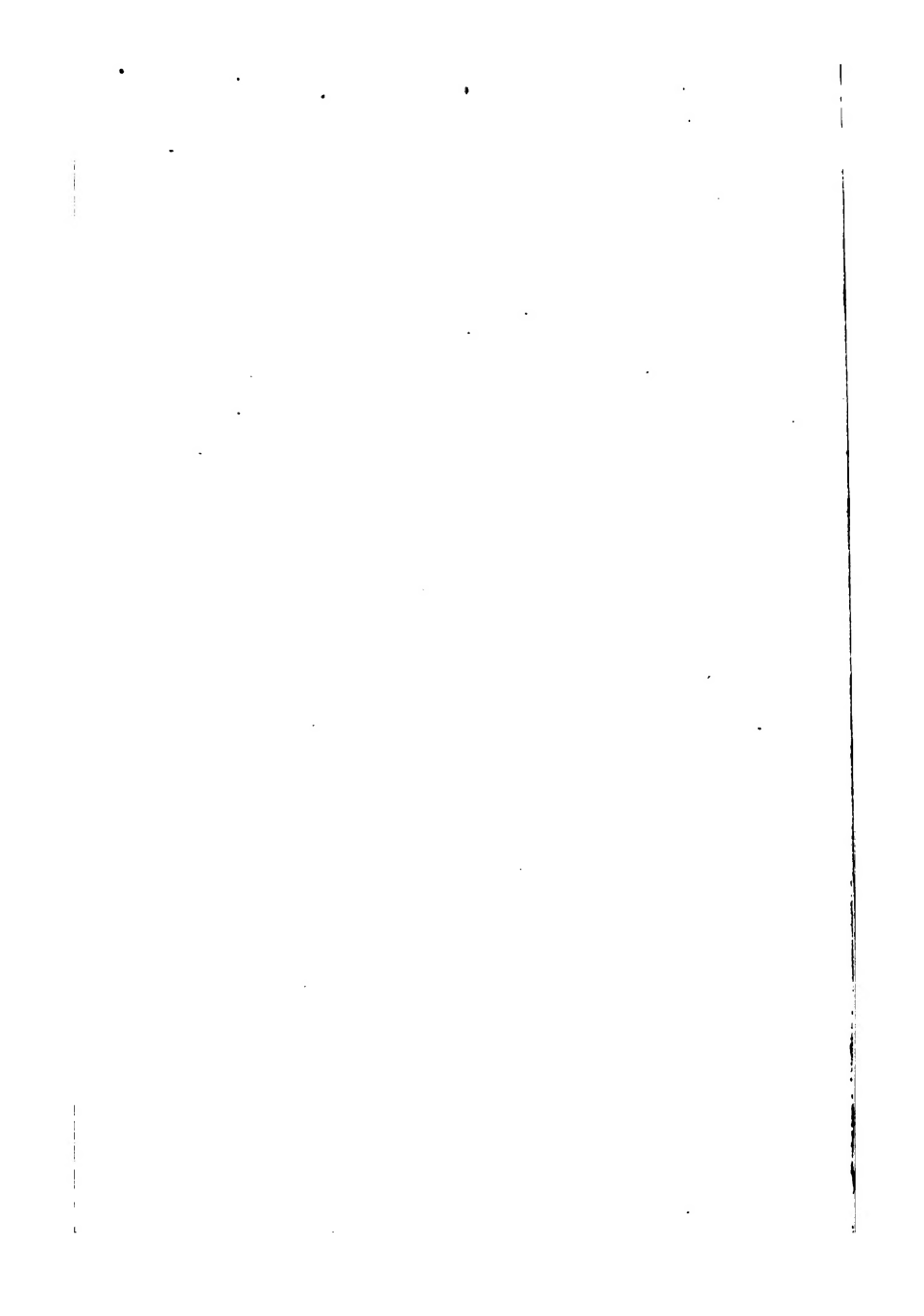


LIPSIÆ
IN AEDIBVS B.G. TEVBNERI



OTTO HARRASSOWITZ
BCHHANDLUNG

888
CC5
03



CAECILII CALACTINI^م
FRAGMENTA^م

COLLEGIT

ERNESTVS OFENLOCH



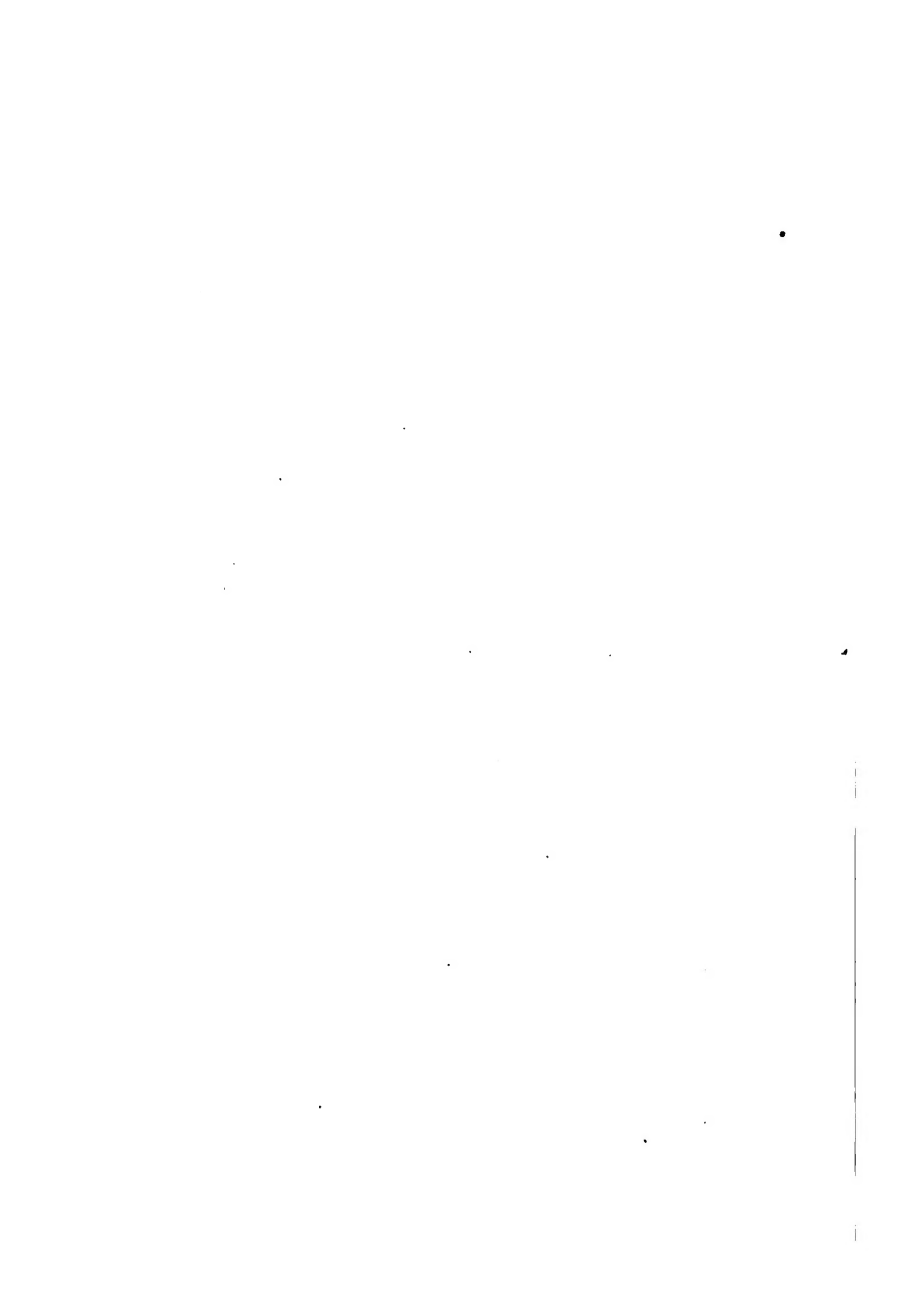
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI · LIPSIAE MCMVII

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEVENERI.

© 5-6-27 S.H.

RICARDO WVENSCH
LVDOVICO RADERMACHER

S



Papyrology
Harass.
10-22-26
13347

PROOEMIVM

Quibus causis permotus sim, ut post Theophilum Burckhardt editionem Caecilii Calactini fragmentorum denuo collectorum pararem, dicere uix opus est. Collectio enim, quae illius curis et auspiciis ante quadraginta quattuor annos in lucem prodiit, cum fere eas tantummodo reliquias, quae auctoris nomine ipso praeditae apparent, colligerit, ita ut plurima desint, hodie non iam sufficit. Ego uero in tanta fama et auctoritate, quam Caecilius ipse inter eruditos obtinet, hanc rationem sequi conatus sum, ut etiam eos locos, qui quamquam nominatim Caecilio non ascribuntur, tamen plus aut minus certo iudicio Caecilio tribuendi sunt, colligerem et in hoc fragmentorum corpus reciperem.

Neque ignarus sum difficillimum esse huic officio satisfacere, immo in uestigiis Caecilianis detegendis summa cum cautione agendum esse et persaepe hanc rem solo in colligentis iudicio uerti. Tamen illam curam Caeciliana denuo redintegrandi in me recepi. Neque enim subsidiis destitutus sum, sed succurrunt mihi admodum multa, quae postremis annis de Caecilio peruestigata sunt, admodum multa, quae a uiris doctis indiciis et argumentis ad Caecilium auctorem si non semper pro certo, at cum ueri specie relata sunt. Et imprimis hanc legem mihi imposui et in hac re maxime operam dedi, ut quaecumque ad Caecilii ingenium cognoscendum aliquam utilitatem praebere uiris doctis uisa sunt, quaecumque ab iis iure et pro-

babilibus causis pro fragmentis Caecilianis habita et confirmata sunt, complecterer et afferrem; si quid me effugit, ueniam peto. Praeterea mihi proposui singula secundum Caecilii scripta disponere et ordinem quendam constituere; idem qualis olim fuit hodie quidem dari et offerri nequit nec inter se conexas fragmenta proferri possunt. Etiam hoc mihi praemonendum esse puto paucula fragmenta ad uerbum ex Caecilio hausta ad nos peruenisse, et lectorem moneo, ut non ad uerba, sed praecipue ad rem animum attendat. Neque solum fragmenta ipsa, sed refutationes quoque siue apertas siue latentes, quibus Caecilii doctrina impugnatur, in collectionem recepi, cum etiam eae non inutiles esse uideantur; his locis inter marginem paginae et primam ipsius contextus litteram spatium amplius quam uulgo est intercedere iussi. Verborum contextum, quantum fieri poterat i. e. quatenus editiones criticae praesto erant, apparatu critico, quem a Burckhardtio neglectum esse olim H. Sauppe uituperauit, instruxi. Sed hoc notandum est non omnes uarias lectiones a me in apparatu significatas esse, sed solum eas, quae alicuius momenti praecipue ad uerba fragmentorum ipsorum restituenda fuerunt.

Quod ad fragmenta ipsa attinet, diuersa typorum genera adhibui: ea fragmenta, in quibus diserte Caecilii nomen additum est, litteris maioribus, omnia reliqua minutis litteris signata sunt. Porro locos ita distinxi, ut rectis typis locos, quibus nihil aliud nisi Caecilianum traduntur aut in quibus certe nihil alienum dignosci potest, ea autem, quibus sententiae aliorum auctorum propriae Caecilianis immixtae insunt, obliquis typis imprimi iuberem, et ita quidem, ut ea, quae Caecilii propria esse mihi uiderentur, diductis litteris signarem. Iis fragmentis, quae dubitanter tantummodo a me recepta sunt et quibus ut lector caute utatur diserte peto, quae tamen fortasse aliquo modo ad Caecilii doctrinam pertinent, asterisci praefixi sunt.

Reliquiis ipsis duas disputationes breuissimas praemit-
tam, quarum altera historiam Caecilii, quamquam paucula

de ea dici possunt, comprehendet, altera de grauissimis Caecilii fragmentorum fontibus, de indole eorum et de causis, cur singula pro Caecilianis cognoscenda sint, disseret. Priusquam autem ad has dissertationes instituendas accedam, indices operum et libellorum praestantissimorum, quibus adiumentis usus sum, in conspectu ponam; quae hic non commemorauero, infra notabo. Excipientur autem fragmenta indicibus fontium, editionum, auctorum, uerborum rhetoricorum.

Quibus praemonitis restat, ut duobus uiris gratias agam debitas: RICARDO WVENSCHE, magistro meo eruditissimo, qui ad hoc opus accedendi auctor mihi fuit quique in perficiendo opere adiutorem benignissimum se mihi praestitit, et LUDOVICO RADERMACHER, optimo talium rerum indagatori, qui qua est comitate et beneuolentia doctrinam suam mihi suppeditauit.

Scribebam Gissae mense Martio 1907.

E. Ofenloch.

CONSPECTVS

eorum uirorum doctorum, qui ad Caecilii fragmenta recognoscenda demonstranda recensenda inde ab a. 1863 usque ad hunc diem contulerunt.

- OTTO ANGERMANN de Aristotele rhetorum auctore. Diss. Lips. 1904.
- IOANNES AB ARNIM ineditum Vaticanum. Herm. XXVII 1892 p. 118—130.
- WILLY BARZAT de figurarum disciplina atque auctoribus. pars I: auctores Graeci. Diss. Gotting. 1904.
- FRIDERICVS BLASS *die griechische beredsamkeit von Alexander bis auf Augustus*. Berol. 1865.
- IDEM *die attische beredsamkeit*. edit. altera. Lipsiae 1887—1898.
- IDEM *Demosthenica aus neuen papyrus*. *Jahrbuecher fuer philologie u. paedagogik* CXLV 1892 p. 29—44.
- IDEM *archiv fuer papyrusforschung* III 1904 p. 287 sq.
- IDEM *literar. zentralblatt*. 1906 p. 25.
- CAROLVS BOYSEN de Harpocratonis lexicis fontibus quaestiones selectae. Diss. Kil. 1876.
- IVLIVS BRZOSKA Caecilii. Pauly-Wissowa *Real-Enc.* III p. 1174—1188. 1896.
- THEOPHILVS BYRCKHARDT Caecilii rhetoris fragmenta. Diss. Basil. 1863.

- ADOLFVS BVSSÉ *zur quellenkunde von Platons leben. Rhein. Mus.* XLIX 1894 p. 72—90.
- B. COBLENTZ *de libelli περί ἑψους auctore. Diss. Argentor.* 1888.
- Didymos kommentar zu Demosthenes . . . bearbeitet von H. DIELS und W. SCHVBART. Berliner klassikertexte heft I.* 1904.
- C. HAMMER *berlin. philol. wochenschr.* 1900 p. 1608.
- OTTO IMMISCH *die antiken angaben ueber die entstehungszeit des platonischen Phaedrus. berichte ueber die verhandlungen der saechs. gesellschaft der wissenschaften zu Leipzig. philol.-histor. kl.* LVI 1904 p. 213—251.
- GEORGIUS KAIBEL *Cassius Longinus und die schrift περί ἑψους. Herm.* XXXIV 1899 p. 107—132.
- BRVNO KEIL *analecta Isocratea. Prag. et Lips.* 1885.
- IDEM *apud Franciscum Susemihl griechische litteratur in der Alexandrinerzeit.* 1892. II p. 678.
- IDEM *der perieget Heliodoros von Athen. Herm.* XXX 1895 p. 199—240.
- IOSEPHVS KLEIN *der rhetor Caccilius. Jahrbuecher fuer philologie u. paedagogik* LXXXVII 1863 p. 577—579.
- FRIDERIOVS LEO *die griechisch-roemische Biographie.* 1901.
- ERNESTVS MAASS *de biographis Graecis quaestiones selectae (Philolog. Vntersuch. III)* p. 131. *Berol.* 1880.
- LVDOVICVS MARTENS *de libello περί ἑψους. Diss. Bonn.* 1877.
- FRIDERIOVS MARX *die zeit der schrift vom erhabenen. Wien. stud.* XX 1898 p. 169—204.
- CASIMIRVS A MORAWSKI *quaestiones Quintilianae. Diss. Berol.* 1874.
- IDEM *de Dionysii et Caecilii studiis rhetoricis. Rhein. Mus.* XXXIV 1879 p. 370—376.
- PAVLVS OTTO *quaestiones selectae ad libellum qui est περί ἑψους spectantes. Diss. Kil.* 1906.¹⁾

1) p. 1—80 iam prelum subierant, cum haec dissertatio foras data est.

- LVDOVICVS RADERMACHER *Dinarchus*. *Philologus* LVIII
 1899 p. 161—169.
- RVDOLFFVS REPPE de L. Annaeo Cornuto. *Diss. Lips.* 1906.
- MAXIMILIANVS ROTHSTEIN *Caecilius von Kalakte und die
 schrift vom erhabenen*. *Herm.* XXIII 1888 p. 1—20.
- HERMANNVS SAYPPE *Goetting. gel. anzeigen* 1863 a p. 1661
 ad p. 1668.
- TH. SINKO *deutsche literaturzeitung* 1905 p. 533 sq.
- FRANCISCVS SVSEMIHL *griechische litteratur in der Alexan-
 drinerzeit*. *Lips.* 1892.
- RICARDVS WEISE *quaestiones Caecilianae*. *Diss. Berol.*
 1888.
- PAVLVS WENDLAND *berlin. philol. wochenschr.* 1905 p. 311 sq.
- GEORGIUS WENTZEL *beitraege zur geschichte der griech.
 Lexikographen. sitzungsberichte der preuss. akademie
 der wissenschaften zu Berlin*. 1895 p. 477—487.
- VDALRICVS DE WILAMOWITZ in libellum $\pi\epsilon\sigma\lambda\ \delta\upsilon\psi\omega\varsigma$ con-
 iectanea. *Herm.* X 1875 p. 334—346.
- IDEM *die Thukydidislegende*. *Herm.* XII 1877 a p. 326
 ad p. 367.
- IDEM *Herm.* XXXIV 1899 p. 626.
- IDEM *asianismus und atticismus*. *Herm.* XXXV 1900 p. 1—52.
- IDEM *die textgeschichte der griechischen Lyriker. abhand-
 lungen der gesellschaft der wissenschaften zu Goettingen.*
philol.-hist. kl. NF. IV no. 3. 1900.
-

I. Historia Caecilii.

De uita et singulis scriptis Caecilii dicere non opus est, postquam Brzoska praestantissime, quaecumque huc pertinent, collegit composuit commentatus est, ita ut omnia fere, quae ante eum de illa re scripta sunt, u. c. Burckhardtii de uita scriptisque commentatio (p. 1—25), hodie minoris momenti sint et altiori cognitioni nihil praebeant. Paucula tantum mihi addenda sunt. Primum, ex quo fortasse aliquid lucrari possumus, ad uitam, alterum ad scripta Caecilii spectat. Caecilium patria Calactinum fuisse certissimum et extra dubitationem est. At in indice Suidae fontium, 'anonymi Etymologico ex Etymologico magno desumpto' praemisso, quod in codice quodam Matritensi traditur, quem Ioannes Iriarte in libro 'regiae bibliothecae Matritensis codices Graeci mss.' uol. I 1769 cod. XXI p. 82—84 publici iuris fecit, haec leguntur (fol. 2^u): *Κεκίλλιος μειγαρεὺς σικελιώτης ἐκλογὰς λέξεων κατὰ στοιχείον*. Caecilius igitur hoc loco Megareus appellatur. Cui memoriae aliis testibus non compertae et a uulgata discedenti fidem nos denegare non licet. Klein l. s. p. 578 eam ita intellegendam censet, ut Caecilium re uera Calactinum fuisse, sed aliqua causa Megara deductum esse et uitae partem in ea urbe degisse, fortasse eo consilio, ut in illa melius quam in obscura patria officium rhetoris exsequi posset, et ob eam rem Megareum uocatum esse statuatur. Talem errorem aliis exemplis confirmari posse. Velut etiam Herodoti, quod Thuriis magnum spatium uitae suae habitasset, patriam Thurios subindicatos esse. Quamquam Kleinio concedendum est hoc per se fieri potuisse, fortasse rectius statuimus, id quod Ericus Bethe, magister meus doctissimus, liberaliter me monuit, Caecilium, ut uir erat clarus, Megareum ciuem honoris causa factum esse.

Nam scimus inde a temporibus hellenisticis persaepe celebres uiros honoris causa ciues appellatos esse et eam ob rem nomina patriae illorum magnam partem uaria fuisse. Nonnulla eaque notissima exempla haec sunt: Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, re uera Ἀλεξανδρεύς, Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμύς, νόμφ δὲ Ῥόδιος, Κάστωρ ὁ Ῥόδιος, etiam Γαλατεῖος uocatus. — Ad librorum autem Caecilianorum catalogum addam nunc, postquam felicissimo casu factum est, ut Caecilianum nouum (fr. 163) per papyrus, qua Aristotelis de Republica Atheniensium commentarium e tenebris resurrexit, ad nos peruenerit, non iam dubitari posse, quin Caecilius praeter eos libros, quorum tituli ex Suida et aliunde non ignoti sunt, alios scripserit. Si de hoc fragmento et fragmentis 159—162 recte iudicare uolumus, facere non possumus, quin Caecilium singulas orationes si non omnium rhetorum, at certe Demosthenis et Aeschinis, diligenter et copiose interpretandas sibi sumpsisse statuamus. Deinde ex fragmentis 156—158 elucere mihi uidetur Caecilium Thucydidi quoque non exiguam operam nauasse et fortasse singularem librum ei dedicasse. Et Pseudocaecilianum illud, quod per Ioannem ab Arnim in lucem rediit et quod supremo loco collectionis meae posui, et in quo aliquo modo Χρεῖαι uel similia colligebantur siue tractabantur, indicat, ni fallor, nostrum rhetorem librum composuisse, cuius argumentum aliquam necessitudinem cum huius argumento habebat.

Omnes libri Caeciliani discerpti et deperditi sunt. Quaerenti, cur hoc factum sit, ea respondeo, quae nuperrime Vdalricus de Wilamowitz in libro suo *die griechische literatur des altertums (die kultur der gegenwart I 8)* inscripto p. 148 dixit: *Caecilius, ein offenbar hoechst energischer, kenntnisreicher und betriebsamer rhetor, der aber ein allzu fanatischer attiker war, so dass seine buecher verloren sind.* Et tamen quantum ex Caecilii thesauris a sequioribus desumptum est! Paucis admodum locis Caecilii nomen afferunt, multo pluribus nomen fontis sui reticentes libros illius usurpasse et expilasse censendi sunt.

Aequalium unus est, qui Caecilii mentionem facit et unum illius fragmentum conseruauit, Dionysius Hali-carnaseus. Difficile est de ea ratione, quae inter hunc et illum intercesserit, indicare, et hodie quoque, quamquam ea inuestigatio saepe et a multis agitata est, uirorum doctorum iudicia diuersa sunt. Alii Caecilium maiorem natu, alii minorem natu Dionysio esse arbitrati sunt, alii eos sibi amicos, alii inimicos fuisse uoluerunt. Quamquam hanc controuersiam iterum tractare nolo, praesertim cum nostram causam non artius attingat, tamen dicere fortasse liceat, quae sentiam. Mihi igitur uidentur Dionysius et Caecilius re uera aequales eandem fere aetatem agentes fuisse. De commercio, quod inter eos fuerit, et de ratione, qua Dionysii et Caecilii scripta coniuncta fuerint, pauca comperta habemus. Meo iudicio certum est Caecilium in uno quidem libro *περὶ τοῦ χαραινῆρος τῶν δέκα ξητόρων* contra Dionysii sententias disputauisse; hoc luce clarius apparet ex fragmento 136 et ex fragmentis 110, 137, 142, 146. Inde concludendum est illos non amicitia inter se iunctos fuisse, sed aemulos alterum cum altero certauisse, praesertim cum alibi quoque, ubi sententias eorum proprias comparare possumus, saepe dissentiant. Nec non utriusque indoles atque natura huic rei suffragatur: Caecilio exemplum propositum Lysias, Dionysio Demosthenes est; quod expendentes uix putabimus *ein innerlich enges verhaeltnis* inter utrumque exstitisse. Alterum igitur ab altero quicquam mutuatum esse, quamquam hoc hodie diiudicari non potest, uix opinor. At multa inter se communia habent. Vbi cumque Caeciliana cum Dionysii locis conferri possunt, utrumque communes fontes, imprimis Peripateticos, Hermippum Theophrastum alios in usum uocauisse statuamus.¹⁾ Ceterum ea, quae supra

1) Etiam fragmento 158 sententia mea non refutatur. Hoc ita intellegendum est, ut V. de Wilamowitz (uide adn. ad fr.) indicauit, cuius sunt uerba: *ein einflussreicher zeitgenosse wird als eideshelfer aufgeboten.*

de Caecilii libro *περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ἐπηύρων* inscripto exposui, alia consideratione affirmantur. Hic enim liber re uera ab auctore iam seniore confectus uidetur esse. Nam fr. 130 recte ad Caecilium relatum uidetur, cum uerbis *φέρονται κτ.*, quae Caecilianae esse ualde uerisimile est, prior illius pars adeo continuata et iuncta sit, ut compilatorem ad duos auctores adiisse uix putes; *ueberdies deutet in den rednerviten nichts darauf hin, dass ausser durch Caecilius und . . besonders nach Caecilius so urkundliches material in diese hineingekommen sei* (Keil l. s. p. 223); quod si uerum est, computare possumus, quo fere anno Caecilii opus compositum sit. Keilius illud in primum fere aut ante aut post Christum natum annum reiciendum esse uerissime statuit; quam ratiocinationem comprobare non difficile est. Cum enim in hoc fragmento stemma gentis Eteobutadarum contineatur, quod Caecilius usque ad Dioclem deduxerit, quem aliunde, scilicet ex inscriptionibus (CIA III 615. 616 al., cf. I. Kirchner, Prosop. Att. In. 4011 p. 269) scimus usque in Claudii et Neronis tempora uixisse, unde concludere licet Dioclem prius quam decimo fere ante Christum natum anno natum non esse, porro cum Diocles, ut apparet ex ratione, qua a Caecilio nullo addito muneris nomine commemoratur, illa aetate paene infans fuerit, Keilio adstipulandum est.¹⁾ Quo tempore reliqua scripta composita sint, hodie dinosci non iam potest.

Trium aliorum auctorum, qui Caecilio aetate coniuncti sunt, hoc loco mentio fiat, Strabonis (67 a. Chr.—19 p. Chr.), Didymi, Lysimachidis. Strabo dignus est qui commemoretur, quod Caecilii librum *περὶ Ἰστορίας* inscriptum uidetur inspexisse. Quod ad Didymum attinet, uerisi-

1) Dum haec imprimuntur, et Keilium et me errauisse intellego. Nam 'propter temporum rationes hic Diocles non idem haberi potest cum Diocle Themistoelis f. Hagnusio CIA III 615. 616' Kirchner l. s.; uide stemma apud Kirchnerum l. s. n. 6654 p. 430 exhibitum, qui nostri Dioclis ἀκμήν anno 9 a. Chr. attribuit.

mile est eum quoque unum uel alterum fructum ex Caecilio cepisse et in usum suum conuertisse. Denique Lysimachidis liber *περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων πρὸς Κεκκίλιον* inscriptus (uide fragmentum 155 s. *θεωρηκόν*) Caecilii ipsius lectionem et studium diligens in eo uersatum manifesto prodit. Quamquam de Lysimachide aliunde non multum scimus, tamen certum est eum cum Caecilio confixisse; etiam de eius ratione impugnandi fortasse aliquid accuratius dicere possumus, si titulum ipsum inspiciamus. Puto enim refutationes Caecilii acerbitate satis insignes fuisse et totum huius librum per singula ab aduersario impugnatum esse.

Videmus igitur Caeciliam iam apud aequales magna auctoritate fuisse et ipsius uiui libros ut uehementer impugnatos, ita etiam compilatos esse. Tantum de aequalibus.

Qui post mortem Caecilii primus eius mentionem fecit, est libelli de sublimitate auctor. Illum Claudii fere temporibus conscriptum esse a plerisque uiris doctis statuitur. Pseudolonginus, qui uocatur, acerrimus aduersarius et obtrectator Caecilii est et pugnandi cupiditate ardet. Non solum Caecilii librum *περὶ ὕψους* diligentissime legit, sed etiam eius *συγγράμματα ὑπὲρ Λυσίου* et fortasse eius *σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος* uersauit. Ceterum puto nos cum ex indole libelli *περὶ ὕψους* tum ex uerbis auctoris ipsis concludere posse lectionem Caecilii librorum his temporibus uulgatam fuisse; etenim libellus iis destinatus erat, qui aduersarii scriptum cognitum habebant.

Propero ad alios, qui primo saeculo post Christum natum Caecilii memoriam propagauerunt, dico Lesbonactem, Quintilianum, Phoebammonem. Lesbonax illius librum *περὶ σχημάτων* uidetur legisse, Quintilianus sine dubio ipse Caecilii arti rhetoricae et libro *περὶ σχημάτων* operam dedit, Phoebammonis, cuius tempus accuratius circumscribere non possum, epitome expressam Caecilii memoriam continet.

Temporum ratione insequuntur tres aequales, qui Caecilii non immemores fuerunt, Plutarchus, Fauorinus, Am-

monius personatus. Plutarchus ipse Caecilii *σύνκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος* inspexit et acerrime carpsit; fortasse eius librum *περὶ ὕψους* uidit. Fauorinus Caecilii *συγγράμματα ὑπὲρ Ἀντίου*, quod Immischius satis certis argumentis probauit, legit et quod usui erat, exscripsit (uide infra p. XXXII et p. XVII). Vtrum Ammonius, qui uocatur, siue potius Herennius Philo (uide Cohn, Pauly-Wissowa *R.E.* I p. 1866), cuius glossarium circa annum centesimum compositum est, ipse Caecilium in usum uocauerit, an huius doctrinam ex alio fonte, scilicet ex Lysimachide, cognitam referat, quod mihi magis uerisimile uidetur, diiudicare non ausim.

His adnecti possunt nonnulla, quorum aetas certius definiri nequit. Spectant huc uitae decem oratorum et scholia in Aeschinem Demosthenemque conscripta. Ex his dilucide apparet, quanta auctoritate Caecilii sententia in recentioris temporis uulgari scientia (*κοινῇ ἱστορίᾳ*) flourerit. Nam persaepe Caecilius commemoratur, ut dubium esse non possit, quin pars quidem librorum illo tempore non ignota fuerit et assidua lectione fructa sit.

Hadriano principe, ut in sequiora tempora altius descendam, Caecilii scripta studiose lectitata esse argumento sunt Neocles, Alexander, Theo, Harpocratio. Hic notandum est nostrum iam iterum, quod tam saepe factum esse uidimus, impugnari. Harpocratio enim, ut ex fragmento 155 s. *ἐξούλης* apparet, Caecilii doctrinam satis acriter refutauit. Quo non prohibetur, quominus in aliis Caecilium sequatur. Pauca sunt, quae Apollonius, qui altera parte secundi saeculi uixit, ex Caecilio lucratus est, si modo re uera Caecilium ipsum legit. Item res se habet in Clemente Alexandrino cum Apollonio aetate coniuncto; illum Caecilii libros integros nouisse credere non possum.

Itaque ueniamus ad Laertium Diogenem et Athenaeum dipnosophistam, qui prima parte saeculi tertii opera sua composuerunt. In utroque uestigia Caecilii librorum notitiae inesse uidentur. Omnino ipso tertio saeculo studium in nostro rhetore collocatum admodum uiguisse puto: hoc testantur non solum Laertius et Athenaeus modo laudati,

sed etiam, ut ad alteram partem transeam, Longinus, Tiberius, Porphyrius (a. 233—304). Quos omnes in singulis ad ipsum Caecilium redire mihi persuasum est.

De Caecilii memoria quarto saeculo prouulgata pauca dicenda sunt. In hoc tempus unus incidit, qui, quantum nos scimus, notitiam Caecilii habet, quamquam huius nomen apud eum non inuenitur, Libanius (a. 314—393). Quem ad Caecilium ipsum accessisse, non ab aliis allatam nostri doctrinam exhibere admodum uerisimile est.

Posteris temporibus fama Caecilii quondam celeberrimi rhetoris ualde minuitur et uestigia Caecilianorum librorum lectionis rara sunt. Iam Caecilius ex iis auctoribus fuit, quos ipsos plurimi non legerunt: iam non ad Caecilium deuenerunt, iam in scholis rhetorum non Caecilio ipsi operam dederunt, sed compendiis aliisque libris, quorum lectio facilius erat, usi sunt. Talia scripta, quae admodum in more fuerunt, multa ex Caecilio excerpta plus aut minus corrupta et aliis aucta continere per se ipsum intellegitur. Ex quinti saeculi scriptoribus Syrianus et Hermias memorabiles sunt. Quae uterque exhibet Caeciliana, non lectionem ipsius Caecilii redolent. Syrianus compendium rhetoricum tale, quale modo appellauit, exscripsisse uidetur. Et quod ad Hermiam, qui in altera parte quinti saeculi uixit (uide Couvreur p. VI), attinet, certissimum est, quod Immischius confirmauit, Caeciliana, quae apud eum exstant, nihil aliud esse nisi *παράδοσιν* disciplinae Neoplatonicae ex Fauorino partim ductam. Ne refutationes (*λύσεις*) quidem Hermias ipse inuenit: etiam hic scholae *παράδοσις* tantummodo lectoribus offertur. Ceterum iterum iterumque uidemus, quantopere Caecilii sententiae impugnatae et refutatae sint: Caecilii aduersarii non defuerunt.

Syrianum et Hermiam excipiunt circa annum quingentesimum Marcellinus et Sopater. Alter, Thucydidis uitae auctor, nonnulla Caeciliana summi pretii nobis seruauit, quae alibi nusquam leguntur; unde fortasse colligi potest Marcellinum ipsum Caecilio operam dedisse.

At Sopatrum Caecilium cognitum habuisse non credibile est, sed enchiridion rhetoricum aliquod eius generis adhibuisse, quod supra descripsi.

In sexto, septimo, octavo saeculo nemo Caecilii memoria insignis est. Fortasse hic locus est, perpauca de lexico Cantabrigiensi uerba facere. Quamquam huius aetas certius definiri non potest, tamen est *ein altes, hoechst wertvolles rhetorisches woerterbuch* (K. Krumbacher, *geschichte der byzantinischen litteratur*² p. 577). In eo duo testimonia de Calactino insunt, quae, quamquam tenuia sunt, tamen digna sunt, quae magni aestimentur. Fortasse Caeciliana, quae proferuntur, non aliis testibus, sed Caecilii ipsius lectioni debentur. Subsequi iubeo lexicon Seguerianum quintum (et quartum), quamquam uidentur tempore inferiora esse. Hic rursus densiora sunt uestigia memoriae Caecilianae et uestigia studii assidui in eo collocati.

Ad proximum, qui in hac historia memorandus est, pergo, ad Photium (a. 820—891). Is quamquam nostrum satis saepe diserte laudat et omnino multa Caeciliana profert, tamen certissimum est ne unum quidem librum huius rhetoris ipsum eum inspexisse. Cuius temporibus plurimos Caecilii libros deperditos fuisse putauerim. Copias Caecilianas, quas affert, non ex ipso Caecilio Photius deprompsit, sed pendeat ex alio auctore siue aliis auctoribus. Sine dubio eclogas ex illius libris per uetustiores rhetores factas arcessiuit; ex quibus fontibus Longinus uidetur fuisse, quod Bruno Keil (*verhandlungen der 47. versammlung deutscher philologen und schulmaenner in Halle a. S. 1903* p. 54) demonstrauit.

A Photio progredior ad Suidam ex nono saeculo in decimum descendens. Ei quae necessitudo cum Caecilio fuerit, dubitanter tantummodo definiuerim. Quamquam enim huius lexicon diserte in indice fontium operi grandi praemisso appellatur, tamen ualde dubitari potest, an non quemquam Caecilii librum uersauerit; eum quoque per alios intercedentes Caecilii notitiam habere uerisimile est. Vtut res se habet, Suidas imprimis memorabilis est, quod in eius

opere Caecilii nomen extremo uocatur, quod posteris temporibus plane obliuione obrutum est.

Agmen claudat Gregorius Corinthius, qui in historia Caecilii non sine honore appellari potest. Nam quamquam duodecimo saeculo (circa a. 1150) uixit, tamen conicere possumus eum Caecilii *περι σχημάτων* librum fortasse usque ad suam aetatem propagatum cognitum habuisse. Fragmentum enim, quod conseruauit, multo plura bonae frugis plena continet quam reliqui tractatus, de quibus fortasse ut de fontibus Gregorii cogitari possit.

Hic igitur extremus testis Caecilii memoriae est. Reliquis temporibus medii aevi nullum uestigium eius inueniri potest: omnes Caecilii libri perierunt. Neque quisquam exstitit, qui studium collocaret in Caecilianis disceptis rursus colligendis: ad unum omnes rhetoris, qui olim praeclarissimus gloria et auctoritate plerosque multo superabat, oblitus sunt.

Primus, qui uidetur eum ex hac obliuione suscitauisse — iam ad alteram partem huius historiae Caecilii uenio —, primus, qui, quantum scio, Caecilium rursus memorat et breuiter tractat, eo tempore uixit, quo fauor antiquitatis reuiuiscit. Est Constantinus Lascaris (a. 1434—1501), patria Byzantinus, qui anno 1454 in Italiam profugus emigravit. Huius libellus 'de scriptoribus Graecis, patria Siculis' inscriptus (Patrologiae cursus completi ab J. P. Migne accurati seriei graecae tom. CLXI) etiam de Caecilio nonnulla, quamquam plane ex Suidae de Caecilio articulo pendentia, exhibet. Verba ipsa exscribo (c. 64 p. 922 Migne): 'Caecilius qui et Archagathus uocabatur, Siculus ex Calacta oppido, Graecus natione ac lingua, Iudaeus tamen lege, orator praestantissimus. Romae tempore Augusti Caesaris publice legit. Multa composuit, „Contra Phrygas libros duos“, „Elegantias Atticas“ secundum elementa, quae adhuc apud Suidam leguntur: „De comparatione Demosthenis et Aeschinis“; item „Demosthenis et Ciceronis“; item „De stylo decem oratorum Graeciae“.'

De Caecilii memoria sexto decimo et septimo decimo saeculo nil referendum est. Eos, qui progrediente tempore Caecilii memores fuerunt, tantum breuiter perstringam. De Caecilio meruerunt: Antonino Mongitore 'Bibliotheca Sicula, siue de scriptoribus Siculis, qui tum uetera, tum recentiora saecula illustrarunt, notitiae locupletissimae' 1708—1714. I p. 117sq.; John Taylor (1738) in praef. ad Lysiae editionem Londinensem (oratores graeci ed. Reiske VI p. 66 sq.); Jonathan Toup (1778) in editione libelli *περὶ ὄψεως* per Weiskium curata p. 219sqq.; Gottlieb Christoph Harless in Fabricii Bibliotheca graeca II 1791 p. 849, VI 1798 p. 124 sq.; Jacques Nicolas Belin de Ballu *histoire critique de l'éloquence chez les Grecs* 1813. II p. 93sqq.; Leonhardus Spengel 'Συναγωγή τεχνῶν siue artium scriptores ab initiis usque ad editos Aristotelis de Rhetorica libros' 1828 p. 11 sq., p. 122 sq., p. 130, p. 180; K. W. Krueger *leben des Thukydides* 1832 (*kritische analekten* I p. 32 sq.); Anton Westermann *geschichte der griechischen beredsamkeit* 1833. I p. 197; Friedrich Osann *beitraege zur griechischen und roemischen litteraturgeschichte* I 1835 p. 295; Mauriti Herm. Ed. Meier 'de Andocidis quae uulgo fertur oratione contra Alcibiadem commentatio quarta' 1837 p. 7sqq. (opuscula acad. I p. 128 sqq.); Pauly *realencyklopaedie* II 1842 p. 38 sq.; Georgius Buchenau 'de scriptore libri *περὶ ὄψεως*' 1849 p. 40sqq.; Carolus Mueller FHG III 1849 p. 330 sqq.; Moriz Schmidt in *Jahrbuecher fuer philologie und paedagogik* LXXI 1855 p. 778 sqq.; Theophilus Burckhardt 'Caecilii rhetoris fragmenta' 1863.

Ea uirorum doctorum scripta, quae inde a Burckhardtii dissertatione usque ad hunc libellum editum in lucem prodierunt, iam supra (p. VIII sqq.) a me enumerata sunt. Sed hoc moneo, ei, qui in Caecilii fragmenta inquirere eaque interpretari uult, saepe etiam ipsa illa scripta inspicienda et pro commentario adhibenda esse, cum omnia, quae ab eorum auctoribus eruta et inuenta sunt, hic repetere nec uoluerim nec potuerim.

II. De grauissimis Caecilii fragmentorum fontibus.

Iam ad alteram partem multo grauiorem pergo, in qua pauca de auctoribus, qui Caeciliana nobis seruaerunt, exponenda sunt.

De Pseudoplutarchi uitis X oratorum.

De commercio, quale fuerit inter Pseudoplutarchum et Caecilium, constituendo uiri docti in uarias opiniones disceserunt et discedunt. Haec inuestigatio iterum iterumque agitata uel hodie ad finem certum non deducta est. Itaque hanc quaestionem intricatiorem hoc loco absoluere non possum, ne omnium quidem uirorum doctorum opiniones repetere et recensere¹⁾: sed paucis rem perstringens nonnulla eaque probata et grauissima proferam. Demonstratum igitur esse existimo ea, quae apud Pseudoplutarchum legimus, ex fontibus diuersis confluisse. Haec permixtio ex nullo ordine aut delectu pendet, nam omnibus locis insunt uestigia neglegentis compilatoris, qui fontes suos nulla ratione adhibita exscribit et particulas componit, quamuis conexus sententiarum turbetur, quamuis intra unum fere enuntiatum diuersissima confundantur. Iam

1) Praeter uiros doctos supra in conspectu allatos multi alii huic quaestioni operam dederunt; qui nullam utilitatem mihi praebuerunt. Huc spectant: R. Ballheimer 'de Photi uitis X oratorum' Diss. Bonn. 1877; Guil. Sturm 'de fontibus Demosthenicae historiae quaestiones duae' Diss. Hal. 1881; A. Prasse 'de Plutarchi quae feruntur uitis X oratorum' Diss. Marp. 1891 al.

quaestio difficillima est, quorum auctorum libri excerpti sint. Cuius uitas Pseudoplutarcheus legenti manifestum est ex his fontibus fuisse etiam Caecilii opus de oratoribus Atticis conscriptum. Documento est huius frequentissima mentio, quae imprimis regnat in iis partibus, quae sunt de orationum spuriarum aut genuinarum numero (*fragen der echtheitskritik*) et quae tractant artem et genus dicendi singulorum oratorum (*aesthetische beurteilung*). Item pro certo habeam Pseudoplutarchum ad Caecilii ipsum librum accessisse et, quae usui essent, ex eo excerptisse. Neque dubium est, quin aliis locis, ubi Caecilii nomen non adscriptum est, tamen is rhetor in usum uocatus sit. Sed enucleare, quae ex consarcinato Pseudoplutarchi libro ad Caecilium probabiliter referenda sint, labor periculosae aleae est. Difficultas augetur eo, quod etiam Dionysius laudatur. Nam interdum utriusque discrepantias in numeris genuinarum et spuriarum orationum notat. Inde apparet a compilatore etiam Dionysium exscriptum esse. Et hoc quoque auctore in multis, quae nomine omisso apud Pseudoplutarchum leguntur, is usus est. Neque uero uerba ipsa Caecilii aut Dionysii semper seruauit, siue pauca omisit siue in breuius contraxit siue mutauit. Quod uero maxime animaduertendum est, Pseudoplutarchus praeter Dionysium et Caecilium alios fontes adhibuit, quod Radermacher de uita Dinarchi pro certo et sine dubio affirmauit. Hi tamen fontes parui uel nullius momenti uidentur fuisse; non a uero aberrabimus, si statuemus a Pseudoplutarcho etiam τὰ ἠηρόρων γένη editionibus praemissa et ante Dionysium conscripta adhibita esse. Videmus igitur, quanta difficultate laborare et quanta cautione uti necesse sit ei, qui ex hac ruina permixtarum auctorum diuersorum et consiliis disparium sententiarum Caecilii uestigia agnoscere studeat. Alia accedunt. Valde considerandum est oratorum uitas tales, quales Caecilium conscripserat, a uitis Dionysianis non multo differre potuisse, cum Caecilium et Dionysium plurima a communibus fontibus, scilicet ab Hermippo aliis, mutuati sint, quam

ob rem maiore cautione opus est. Discrepantias, quae inter Caecilium et Dionysium intercedebant, maxime ad ea pertinuisse, quae noua excoluerunt et proprio ingenio inuenerunt, i. e. ad quaestiones artis criticae et ad iudicia rhetorica et aethetica, facile intellegitur. Et bene accedit, quod a Pseudoplutarcho re uera hae discrepantiae interdum adnotantur, quam rem iam supra memorauimus. Vt igitur paucis summam ducam, obtinemus a Pseudoplutarcho satis multos auctores coaceruatos esse, scilicet τὰς κοινὰς ἱστορίας, ἃς κατέλιπον ἡμῖν οἱ τοὺς βίους τῶν ἀνδρῶν συνταξάμενοι (Dion. ad Amm. I 3 p. 260, 2 Vs. et R.) etiam γένη uocatas, amplificatas ex ipsorum Caecilii et Dionysii lectione. Et fortasse hoc addendum est Caecilium, quod ad materiam ipsam attinet, ultra Dionysium processisse, plures fontes eosque primae notae adhibuisse, maiore ubertate in uitis enarrandis fuisse. Vnde fortasse concludere licet Pseudoplutarchum imprimis iis, quae neque τὰ γένη neque Dionysius praebuerunt, Caecilianis nouis librum suum auxisse. Sed haec singillatim pertractare non possum. Tantum hoc moneam iure partes rhetoricas, quae de numero orationum et de genere dicendi sunt, ad Calactinum reduci mihi uideri. Huius rei documento est frequens Caecilii mentio in illis ipsis locis praecipue obuia. Et in iis, quae a Pseudoplutarcho sine nomine afferuntur, sententiis illum ab eodem exemplo pendere per se admodum uerisimile est, praesertim cum in iis saepe eadem dicendi formulae redeant, quae in fragmentis nomine Caecilii signatis leguntur. Hoc quoque coniecturae nostrae suffragatur, quod, ut ex fragmentis ipsis uidemus, saepius Caecilius plures orationes quam Dionysius germanas esse putauit. Sed licet illas sententias Caecilio uindicemus, hoc fragmentorum collectione nostra dum utimur, semper memoria teneamus in illis locis non ipsa Caecilii uerba seruata esse, sed Pseudoplutarchum ad sententiam tantum ea, quae Caecilius exposuerat, reddere, quin immo ne ad sententiam quidem meram Caecilii doctrinam reddi; nam saepe ordine inuerso in breuius contracta, alienis quoque permixta produntur. Quare hi loci satis

caute adhibendi sunt; tamen recipiendi erant, cum ad Caecilii meliorem cognitionem non paruum utilitatem praebeant.

Sed alia quoque Caecilii uestigia, qui Pseudoplutarcheas uitas percurrit, expiscari potest. Atque unum quasi corpus Caecilianorum, quod inter alia ambitu excellit, Bruno Keil enucleauit. Obseruauit enim in uitis locos quosdam inesse, quos eidem deberi origini negari non potest. Hunc communem auctorem Heliodorum periegetam esse Keilius tam certe argumentis confirmauit, ut omnis dubitatio hodie dempta sit. Et grauissimum est, quod per Caecilium interuenientem illi loci pretiosi in uitas illati, re uera ex Caecilio a Pseudoplutarcho hausti sunt. Nam cum per se ipsum probabile sit nemini nisi Caecilio, huic tam exquisito et accurato uiro, illos locos tanti pretii deberi¹⁾ — nam scimus Caecilium re uera optimos fontes (*aktenstuecke*; cf. fr. 102) attulisse —, omnis dubitatio tolletur Heliodori asseclam et Pseudoplutarchi fontem neminem alium fuisse nisi Caecilium, si examinemus, in quo tenore Heliodorea apud Pseudoplutarchum legamus. Certa causa, non casu factum uidetur esse, quod ter (fr. 117, 22; fr. 135 p. 120, 1; fr. 148, 10; cf. etiam fr. 130 p. 113, 5 sqq.) locos Heliodoreos statim illa placita rhetorica uel critica (*φῆρονται κτλ.*) sequuntur; haec res ex nulla alia causa nisi ex usu unius eiusdemque fontis explicari potest: priora cum posterioribus tam arte coniuncta sunt, ut idem Pseudoplutarchi auctor statuendus sit. Recte Keil (l. s. p. 220) dicit: *mit den heliodorstuecken sind diese sicherlich Caecilianischen kritischen angaben auch in der zersplitterten ueberlieferung noch so eng verbunden, dass man fuer diese wie jene notwendig die gleiche letzte quelle annehmen muss.* Fortasse addendum est in fragmento 107, 5 quoque locum Heliodoreum iudicio critico, quod ad Caecilium reuocant, excipi.

Haec fere erant, quae de ratione inter Pseudoplutarchi uitas et Caecilium intercedente exponere in animo habe-

1) sed cf. etiam P. Wendland *Anaximenes von Lampsakos* 1906 p. 18 sq., 8.

bam. Vnum addam de fragmentis 108, 113, 114, 116, 119, 125, 149. In uniuersum dicendum est ea in hanc syllogem a me recepta esse, quod exhibent, quae aut apud Dionysium omnino desunt aut cum Dionysiis comparata aliquid noui continent, et quae aliis quoque probabilibus rationibus, e quibus talia concludi solent, Caecilio ab omnibus fere uindicantur. Fortasse fragmentum 108 explanatione breui eget. Ergo uita Lysiana, quae in illo exstat, optima coniunctione uerborum et sententiarum continua est, quod iam Blassius (l. s. I p. 341, 4) adnotauit, et perbene uno tenore legitur. Ex his fortasse sequitur Pseudoplutarchum in hac parte non ex compluribus fontibus enarrationem compilasse, sed potuisse quidem unum tantum auctorem exscribere. Si autem hoc sumitur et si uera sunt, quae supra exponere studui, uix alia ratio excogitari potest, quam ut putemus nos Caecilianam uitam, quamquam deflexam, tamen ad sententiam repetitam, tenere.

De Photio.

Iam ad Photium accedam, unum ex iis, qui plurimum ad conseruanda Caecilii iudicia contulerunt. Sed hoc pro certissimo teneamus Caecilii opus ab ipso Photio non lectum aut excerptum esse; talia Caeciliana, qualia apud Photium exstant, hoc modo afferri non posse nisi ab eo, qui Caecilium ipsum non inspexit, sed placita Caeciliana ab aliis tradita et accepta legit, primo obtutu apparet (uide, quae supra p. XVIII dixi). Tamen Photius ad Caecilii fragmentorum collectionem magna utilitate est. Iam Sauppium uidit et in censura dissertationis Burckhardtianae planius explicauit multa iudicia rhetorica apud Photium adseruata ad Caecilium reuocanda esse. Huius uiri auctoritatem Blassius, Brzoska, alii deinde secuti argumentis ita probauerunt, ut hodie nemo de hac re dubitet. Re uera doctrinam Caecilianam in Photio subesse uiri docti collegerunt ea ratiocinatione ducti, primum quod nonnulla iudicia diserte a Photio illi rhetori tribuuntur, ita ut etiam alios locos, qui inter se et cum illis, ubi

Photius Caecilii meminit, comparati orationis colore, elocutione, ratione, aliis congruunt, etiamsi Photius Caecilium nominatim non appellat, tamen ad Caecilium referre liceat; deinde quod saepius lucide demonstrari potest Dionysium, de quo fortasse cogitari possit, fontem Photii non fuisse, cum huius uerba plane aduersentur iis, quae Dionysius dicit. Etiam hic argumentationem non semper ad finem prorsus certum perducere posse per se manifestum est.

Sed alia accedunt, quibus difficultates augentur. Photium Caecilii ipsius libri lectioni minime uacuisse, sed ab aliis excerpta ei praesto fuisse iam supra dixi. Inde efficitur, ut Caeciliana, quae Photio debentur, plurima decurtata esse et rerum capita tantummodo et strictim opiniones Caecilii repeti statuendum sit. Atqui hoc animaduertendum est selecta Caeciliana, quibus Photius usus est, bonam et doctam traditionem in uniuersum prodere. Sed etiam hoc certum et summi momenti est Photium in uitis suis praeter Pseudoplutarchum et Caecilii excerpta ex aliis fontibus hausisse. Sine dubio aliorum auctorum placita ad manus habebat; nam concedendum est non posse demonstrari, a Photio nullum praeter ipsum Caecilium, siue maus dicere praeter Caeciliana excerpta, fontem in rhetoricis partibus, quas Photius nomine omisso attulit, adhibuisse; quae Photius praebet, est permixtio diuersorum fontium excerptorum. Quod comprobatur non difficile est. Nam praeterquam quod Photius ipse se aliis auctoribus uti aperte significat, etiam iis locis, ubi aliorum recentiorum fontium nulla mentio occurrit, alios fontes agnoscere possumus. Huc spectat, ut exemplum afferam, Phot. bibl. cod. 265 p. 491^a 22—28, locus imprimis dignus, qui memoretur. Vbi Caecilii doctrinam non subesse pro certo affirmare possumus (uide adnotationem meam ad fr. 141), immo admodum uerisimile est Dionysii Halicarnasei sententiam hic exstare. Et bene accidit, quod in iis, quae apud Photium statim sequuntur (p. 491^a 29—39 = fr. 142), contra eundem Dionysium modo compilatum argumenta proferuntur. Deinde, quod conformatio proximi Photiani tractatus

(p. 491^a 40—p. 491^b 28) non nisi ex diuersorum excerptorum coniunctione intellegi potest, sententiam meam ualde affirmat. Cuius illum legenti manifestum est hic compilatorem a nobis quasi deprehendi posse; nam si ille totus tractatus uni auctori tribuendus esset, quomodo explicaretur, quod bis siue ter eadem sententia de eadem quaestione, scilicet de Demosthenis oratione in Aeschinem habita, profertur et quod illa placita nullo consilio coaceruantur, tamquam si Photius siue auctor eius ipse iam nesciat, quid paulo ante dixerit? Videmus igitur, ut comprehendam, Photii thesaurum non potuisse ex uno auctore descriptum esse, sed commixtum ex diuersis fontibus, quorum ipse Caecilii, Dionysii, Longini, Libanii, Aspasii, Aristidis, Pauli Mysi aliorum libros nominat.

Nunc in singulis fragmentis, si modo rem opera dignam facturus esse mihi uideor, accuratior de Caecilii quaestio mihi instituenda erit. Pauca de fragmentis 110 et 142 disputaturus sum. In hoc utroque loco Dionysius Halicarnaseus impugnatur; in priore, quamquam nomen eius non additur, tamen ea reici, quae in iudicio de Lysia c. 19 (p. 31, 21 Vs. et R.) dicit, manifestum est, in posteriore nomen diserte appellatur. Iam quaestio oritur, quis iste Dionysii aduersarius fuerit. Monendum est illas refutationes antiquiorem fontem redolere. Quae suspicio per se admodum probabilis eo firmatur, quod in utroque loco obscuriores orationes, Lysiae oratio *κατὰ Μνησιπτολέμου* et Aristogitonis *Ἀπολογία πρὸς τὴν ἔνδειξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους*, afferuntur. An putas unum ex recentioribus illas nouisse? Sed alia quoque opinioni meae suffragantur. Vt iam supra (p. XIII) dixi, ex fragmento 136 (uide etiam fr. 137) apparet Caecilium in libro suo cum Dionysio confixisse. Quid igitur est magis uerisimile quam etiam refutationes in fragmentis 110 et 142 exstantes ad Caecilium reuocandas esse? Neque mirum est illis acerbiter satis egregiam inesse, dummodo consideremus omnes refutationes totius antiquitatis, praesertim ab aequalibus profectas, acres fuisse; accedit, quod in fragmento 110

Caecilius Lysiam suam contra Dionysium defendere cogebatur. Quae cum ita sint, potius mirum esset, si in refutationibus acerbitas non inueniretur. Si autem fragmentum 110 iure Caecilio uindicatur, necessario etiam fr. 143 eiusdem Caecilii iudicium est, cum ea, quae in utroque leguntur, unum et eundem auctorem prodant.

Ad fragmentum 122 me conuertam. Eius uerba, praecipue ea, quibus de figuris sententiae apud Isocratem exstantibus agitur, sermone tam consentiunt cum iis, quae de iisdem sententiae figuris in Antiphonte Caecilium ipsum disputare Photius diserte dicit (fr. 103), ut ipsa ex forma iudicantes etiam fragmentum 122 ad eundem auctorem facile referre possimus. Similiter res se habet in fragmento 128, ubi iterum in figuras incidimus, quas, ut satis certe scimus, Caecilius imprimis perscrutari solebat.

Quod ad fragmentum 123 attinet, hoc quoque in Caecilianorum syllogen recepi, cum sermonis colore aliis reliquis nostri rhetoris simile sit et unum quidem (uide annotationem meam ad hoc fragmentum) cum fragmento praecedenti commune habeat. Cuius agentis nomen ad *αἰτιᾶται*, quod ibi legitur, cogitatione supplendum est? Caeciliusne?

De fragmento 144 uerbo dicendum est. Priori parti, quam Burckhardtius quoque (fr. 20) in collectionem suam recepit, sufficit, si illius uiri docti uerba exscribo, quatenus cum illo consentio: 'in Caecilium conueniunt cum Callimachi reprehensio suiue iudicii confidentia, tum quod *ἔχων πρὸς τὴν κρίσιν τὸ ἀσφαλές* dicitur'. Sed etiam posteriorem partem coniectura sat probabili ad Caecilium referre licet. Quae opinio iam eo commendatur, quod Dionysianam doctrinam (cf. Dionysius de Dinarcho 13 p. 321, 5 Vs. et R.) aliam fuisse statuitur. Accedit etiam, quo sententia mea confirmatur, quod, ut Blassius monuit, manifestum est hoc fragmentum et fragmentum 128 ex eodem fonte fluxisse (uide, quae ad utrumque fragmentum notaui). Si autem fragmentum 128 Caecilio uindicandum esse mihi concessisti, facere non poteris, quin etiam fragmentum 144 Caecilii copias nobis praebere concedas.

De Libanio.

Paucis Libanium perstringamus, quem inter uetustiores illos homines criticos maxime respexisse et excerpisse Caecilium iam J. Th. Voemel¹⁾ coniecerat, quae sententia omnibus fere, qui secuti sunt, est probata.²⁾ Et suo iure Burckhardtius suspicatus est et argumentis confirmauit Libanio, cum quarto saeculo τὸς πρεσβυτέρους afferret, Caecilium aut Dionysium ante oculos uersatum esse. Nam omnibus notum est, ut iam saepius dixi, ea, quae Caecilii et Dionysii auctoritate firmata erant, tantum apud insequentis aetatis rhetores ita ualuisse, ut pro uero ea acciperent et fere omnia sua, quantum quidem ad artem criticam h. e. ad quaestionem, quid singulis oratoribus tribuendum esset, quo potissimum genere dicendi singuli oratores essent usi et quid in singulis maxime esset imitandum, spectat, ex Caecilio nostro et Dionysio haurirent. Quis enim talia ex rhetorum recentiorum ipsorum ingenio profecta esse putabit? Suo iure Brzoska l. s. p. 1187 dicit: *auf ihn* (sc. Caecilium) *und Dionys geht im wesentlichen zurueck, was in der folgezeit ueber das eigentum eines jeden redners angenommen wurde.* Quodsi aliquo loco de Dionysio auctore cogitari nequit, non temere facere uidebor, si illa antiquiorem fontem redolentia testimonia ad Caecilium rettulerim. — Quod ad fragmentum 139 attinet, non solum id, quod Burckhardtius exscripsit, Caecilio tribuendum est, sed etiam sequentia uerba, quae docent, quibus causis grauioribus adducti οἱ πρεσβύτεροι orationem de Halonneso Demostheni abnegauerint et Hegesippo attribuerint, eidem fonti h. e. Caecilio debentur. Hic, ut tam saepe, perbene uidere possumus, quam acute et subtiliter noster rhetor iudicia sua protulerit.

1) Hegesippi oratio de Halonneso edidit J. Th. Voemel. 1833. prolegomena p. 22 sq.

2) Nonnullos hic appello: A. Schaefer *Demosthenes und seine zeit* II² 1886 p. 441, 1; Burckhardt ad fr. 18; Blass (uide adnot. meam ad fr. 139); Brzoska l. s. p. 1183.

At Dionysius illam orationem originis Demosthenicae esse opinatur, ut apparet ex compluribus locis (de Dem. 9 p. 148, 6; 13 p. 157, 4; ad Amm. I 10 p. 270, 5 Vs. et R.). — Analogia quadam ductus fragmenta 145 et 146 quoque ex Caecilii opere bonae frugis pleno et illustri tracta esse putauerim. Nam ut prius de fragmento 146 loquar, iam ex formula *οἱ πολλοί* h. e. 'plerique' concluderim inter illos criticos uetustiores Calactinum fuisse. Si uerum est, quod statuo, iterum hic reperimus Caecilium et Dionysium non consentire. Nam etsi Dionysius quoque orationem in Theocrinem inscriptam a Demosthene abiudicauit, item Dionysius hanc inter Dinarcheas enumerat (de Din. 10 p. 311, 21 Vs. et R.), tamen in eo litigant, quod Caecilius eam *ιδιωτικὸν λόγον*, Dionysius *δημόσιον λόγον* esse obtinet. Ergo etiam hic aemulos certantes deprehendere possumus. — Quam acuti critici munere Caecilius sit functus, etiam fragmento 145 comprobatur; hoc in incertorum numero a me collocatum est, quod iudicium Dionysii nobis ignotum est. Tria, quae in oratione *πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν* inscripta exstant, uituperantur: dictionis genus remissum, formula *μὰ τὸν Δία τὸν ἄνακτα*, infirma refutatio exceptionis. Dictionis genus remissum h. e. *φράσις ἀνειμένη*, quae in hoc fragmento memoratur, etiam in fragmento 139, 4, ubi idem Caecilius *τῷ ἀνειμένῳ* nisus orationem de Halonneso Demostheni denegat, nobis occurrit, quae res opinioni meae fauet.

De Hermia.

Pergo ad Hermiam, qui, quamquam Caecilii nomen non profert et a Caecilii ipsius lectione alienus fuit, tamen nonnulla Caecilianae memoriae tradidit. Vt haec sententia confirmetur, fragmentum 110 et 110*a* comparentur; uidemus eandem doctrinam Caecilii, qui in fragmento 110 nominatim laudatur, in fragmento 110*a* manifesto exprimi. Alios locos, qui Caecilianae doctrinae notitiam produunt, — ischius enucleauit. Huc pertinent fragmentum 112, quo

placitum magni pretii et primae notae seruetur et quod sine dubio ex uetere et egregio fonte fluxit, fragmentum 118a, quod ex Caecilio haustum esse consensu Hermiae et Pseudoplutarchi probatur, denique fragmentum 152, unum ex pretiosissimis fragmentis, quae omnino ad nos peruenierunt. De quo nonnulla dicere mihi liceat. Immischius in argumentatione proficiscitur ex Dionysii Halicarnasei iudicio de Platonis elocutione, quod inuenitur in Dionysii ad Cn. Pompeium epistula (1—2 = opusc. II 1 p. 221—232 Vs. et R.) et in libro de admiranda ui dicendi in Demosthene inscripto (5—7 p. 136—142 Vs. et R.). Dionysius quamquam in uniuersum Platonem laudat, tamen uanum tumorem, uerborum translatorum abusum, sublimitatem uerbis ornatis et in postarum morem conuersis captatam (id, quod nos Germani *das bakchantisch-unprosaische* uocamus), ei imputat. Hoc iudicium imprimis Phaedro dialogo nititur, ubi ille philosophus Lysiae orationem, quae inscribitur *Ἐρωτικός*, acriter uituperat et suum dicendi genus cum isto oratore comparat et ipse quoque duos *ἔρωτικὸς* tamquam *ἀγωνίσματα* per aemulationem componit. Dionysius autem diserte dicit se non solum neque primum esse, qui aliquid de Platone ingressus sit dicere; immo multos inueniri et Platonis aequales et posthac auctores, qui Platonis dictionem acriter reprehenderint; inter hos obtrectatores Platonis Aristotelem et Peripateticos iam quarti saeculi nominat. Deinde Immischius ex loco aliquo in libello *περὶ ἑψους* exstanti, nobis notissimo (p. 59, 7 V. = fr. 150), exordium capit, ubi, quid Caecilius de Platone senserit, audimus. Suo iure ille uir doctus pro certo affirmat ex sermone totius huius loci apparere etiam Calactini iudicium Phaedro dialogo niti et hunc rhetorem *Ἐρωτικὸν* Lysiae et duos *ἔρωτικὸς* Platonis inter se comparauisse. Cumque anonymo illo auctore Caecilii iudicium modum excedat et nimis iniquum atque infensum prolatum sit, scimus Calactinum Platonis uehementissimo odio actum sine moderatione in Platonem grauissime atque acerbissime inuectum esse,

quae res memoria tenenda est. Apud Hermiam locum bene coniunctum et ad unum eundemque auctorem (uide Immischium l. s. p. 224 sq.) spectantem inuenimus, quo tria *ἐγκλήματα* Platonis obtrectatorum continentur. Haec quoque eundem Phaëdrum dialogum spectant et, imprimis secundum illud *ἐγκλημα*, adeo Platonem conuiciantur et adeo cum iis, quae apud Pseudolonginum legimus, congruunt, ut dubium esse non possit, quin ad Caecilium reducenda sint. Sed, ut Immischius copiosissime demonstrauit et ut ex supra allato Halicarnasei loco elucet, Caecilius Platonem uituperans optimorum auctorum, quorum ad opera illis temporibus patebat aditus, fide nititur; hic tam exquisitus et accuratus uir ad optimos fontes redit et eos affert. Qui fontes Peripatetici sunt, quos Dionysium et Caecilium etiam alibi in usum uocauisse scimus¹). Felici casu factum est, quod accurate exquirere et nominatim appellare possumus, quis Peripateticorum de Platonis Phaëdro acerbè iudicauerit, quis Calactini auctor fuerit. In hac quaestione duo loci Laertii Diogenis (fr. 152a, 152b) nobis succurrunt, quorum prior Dicaearchi nomine diserte notatus est, posteriorem ex eodem excerptum esse Immischius argumentis probauit. Cum autem in priore loco Laertii Diogenis primum et tertium *ἐγκλημα* Hermiae iterum nobis occurrant, in posteriore secundum, manifestum est Fauorino interueniente — hoc statuit Immischius — Diogenem et Hermiam ex eodem fonte hausisse h. e. ex Caecilio Calactino. Caecilius autem optimi auctoris, Dicaearchi Peripatetici, fide nititur. Totus antiquissimus locus classicus τῶν ἐγκλημάτων temporum iniuriis succubisset, nisi Caecilius, cuius auctoritas in τῇ κοινῇ ἱστορίᾳ insequentis aetatis (uide, quae p. XVI dixi) plurimum ualuit, meliori fortunae eum seruauisset. Et certe maximi pretii est, cum is sit, qui doctrinam Dicaearchi nobis seruauit, qui nos docet eum et una cum eó Peripateticos exquisisse et

1) Immisch l. s. p. 246; Radermacher, Pauly-Wissowa *R.E.* V p. 964, 965.

computasse Platonis dialogum Phaedrum ab hoc philosopho non aetate matura et consummata, sed iuueniliter exultanti compositum esse, porro qui nos docet Caecilio quoque illos secuto Phaedrum dialogum Platonis iuuenile opus esse persuasum fuisse. Exscribo uerba pulehra, quibus Immischius disputationem suam concludit: *wir aber muessen ihr (sc. der leidenschaftlichkeit des Caecilius) dankbar sein, da offenbar sie es gewesen ist, die sein wissen und seine gelehrsamkeit in bewegung gesetzt hat (sei es vor oder neben oder nach Dionys), auf ein material zurueckzugreifen, so alt und kostbar, wie es in keinem zweiten fall der platonischen chronologie zur verfuegung steht.*

Sed unum ad illa fragmenta notandum est. Ex iis, quae explicare modo conatus sum, satis elucet Caecilii τὰ ὑπὲρ Λυσίου συγγράμματα a Pseudolongino allata non partem libri de decem oratoribus conscripti esse potuisse, sed certum est illa συγγράμματα nihil aliud fuisse nisi σύγκρισιν artis Platonis et Lysiae, quatenus ad τὸν λεκτικὸν τόπον pertinebat. Nam quod τὸν πραγματικὸν τόπον attinget, Caecilius minime, ut ex fragmento 110 p. 99, 5 sqq. scimus, caeco amore Lysiam laudauit. Sed hoc quoque monendum est, ex eo, quod Caecilius in illo de Lysia et Platone libro conscripto magno odio et magna temeritate Platonis cauillationes affectatas neque moderatas profert et Platonis dialogo Phaedro uehementissime lacessitus nimis inique et infense iudicat, non necessario concludendum esse Caecilium iuuenili ardore et feruore arreptum modum excessisse h. e. non necessario statuendum esse Caecilium illa συγγράμματα iuuenem scripsisse. Nam, ut uerba Immischii (l. s. p. 243, 1) laudem, *Caecilius wollte gerecht sein und glaubte gewissen θέματα δμολογούμενα in seiner auffassung gemuege getan zu haben.*

De libelli περὶ ἕψους auctore.

Accedamus ad Pseudolonginum, qui longe plurima Caeciliana seruauit. Etiam hic semper tenendum est, id

quod in tanti ambitus fragmentis (uelut fr. 85, 94, 95) nequaquam mirum est, ea, quae Caeciliana apud Pseudolonginum leguntur, multo magis ad materiam quam ad formam pertinere. Nam sine dubio anonymus auctor, quamquam maximam partem Caeciliana ad sensum redere eum certissimum est, non ipsa illius uerba repetit; sed quae Caecilius suis uerbis dixerat, suis permixta, partim contracta partim aucta, in nonnullis consulto etiam deflexa prodit. Per se probabile est ea, quae ab ipso Pseudolongino excogitata sunt, non nisi raro agnosci et a Caecilianis secerni posse. Nonnulla uero, quae tamquam a Pseudolongino ipso inuenta facile cognosci possunt, re uera exstant. Cum diuersa typorum genera adhibuerim, ut quiuis Caeciliana et Pseudolongini propria facile discernat, singula tractare necessarium non esse putauit.

In hac parte collectionis meae longe plurimum Rothsteinii quaestionibus debeo. Sed ne fusior essem, in sequentibus ea, quae Rothsteinus edocet, plane omisi et haec tantum addam: Pseudolonginum in uniuersum Caecilio plurima debere omnibus notum et probatum est¹⁾. Constat enim in illius libello uestigia Caecilianae doctrinae etiam huius rhetoris nomine non praedita comprehendere posse. Neque enim opus erat a libelli *περὶ ὕψους* auctore Caecilium diserte appellari. Nam cum Pseudolonginus ipse prooemio lucide dicat se ad eos lectores conuerti, qui 'recentes sint a Caeciliani libri lectione', inde apparet librum iis destinatum esse, qui ea, quae inimicus dixisset, non ignorarent; itaque procul dubio etiam tacite ad Caecilii librum siue hunc impugnans siue huius iudicia simpliciter recipiens siue currenti stilo eius uerba perstringens respexit: semper Pseudolongino et eius lectoribus Caecilii

1) Praeter uiros ad singula fragmenta laudatos cf. Ivo Bruns *die atticistischen bestrebungen in der griech. literatur*. 1896 p. 17; Eduardus Norden *die antike kunstprosa*. 1898 p. 80; V. de Wilamowitz in *Strena Helbigiana* 1900 p. 334.

libellus ante oculos uersatur. Si hoc nobiscum animo considerauerimus, non pauca Caeciliana detegere poterimus. Quin unus uir doctus, C. Hammer, cuius iudicium talium rerum ualde aestimo, eo processit, ut non dubitaret haec obtinere¹⁾: *es steht ausser zweifel, dass, wo der anonyme verfasser nicht ausdruecklich gegen ihn* (sc. Caecilium) *polemisiert, wir den echten Caecilius vor uns haben.* Quamquam huic doctrinae adstipulari nequeo. Sed hodie quoque uestigia illius anonymo et eius amico communis lectionis Caeciliani libri a nobis detegi posse in fragmentis ipsis, quae Caecilii esse aliunde constat, ualde uerisimile est. Dico tales formulas, quales legimus in fr. 83, 7 sqq., 83, 24 sq., 93, 21, 94 p. 82, 31, 97 p. 88, 3.

De singulis fragmentis perpauca hic mihi dicenda sunt. Ad fragmentum 92 fortasse adnotari potest e ratione dicendi ipsa (*εἰ δὲ τις αὐτόθεν φοβοῖτο*) probari Caecilii auctoritatem. Accedit, quod anxietas eius, de quo agitur et qui timet, 'ne quid proferat saeculo suo parum conueniens', tam acerbe, ut Martensius iure opinatur, uituperata est, 'ut certum scriptorem respici' maxime uerisimile sit, qui nemo alius nisi Caecilius, Pseudolongini aduersarius, est. — In fr. 94 p. 78, 16 sqq., ubi Pseudolonginus *ἐναλλάξεις ἀριθμῶν* pertractat, eundem Caecilium respici putauerim. Crediderim Caecilium ea exempla, in quibus numeri singulares uim pluralium habent, copiose illustrauisse, ea exempla autem, in quibus formae plurales numerum singularem significant, neglexisse. Aemulus et aduersarius etiam in hac re cum Caecilio, inimico suo, certat. Reiciuntur enim ea ipsa, quae Caecilius maioris esse momenti arbitratus erat, et praeferuntur ea, quae hic tamquam proferendo minus digna neglexerat. Illa coniectura etiam colore sermonis Pseudolongini confirmatur; huc enim spectant non solum uerba τῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὐ μόνον ταῦτα κοσμεῖν, ὅποσα τοῖς τύποις ἐνικὰ ὄντα τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὐρίσκειται . . .

1) *Bursians jahresb.* LXII 1890 p. 72.

ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια κτλ., sed etiam uerba φημι δὲ in initio enuntiati exstantia. — Coniunctim fr. 94 p. 82, 25 sqq., fr. 96, fr. 98, fr. 151 perlustrabo, cum eiusdem generis sint. Verisimile est illos quattuor locos ad Caecilium redire. Ansam huic opinioni fragmentum 151 dat. Nam in hoc eum, qui colossus quendam (i. e. Platonem) non Polycleti doryphoro (i. e. Lysiae) praeferendum esse scripsit, Caecilium esse cum ex uerborum ipsorum colore (πρὸς . . τὸν γράφοντα) tum ex eo procul dubio concludi potest, quod Pseudolonginus neminem alium nisi Caecilium propter eius cauillationes Platonis iterum iterumque impugnat. Itaque fragmentum 151 re uera Caecilianam doctrinam continet. Cum autem rhetorum studium comparandi artem rhetoricam cum sculptura uel pictura fortasse¹⁾ ad Pergamenum redeat, porro cum admodum uerisimile sit Caecilium discipulum Apollodori fuisse²⁾ et ab hoc, cuius patria Pergamum erat, Pergamenorum rationem accepisse, non probabilitate carere uideatur suspicio eius, qui contendit etiam ceteros tres locos, ubi tales comparationes redeunt, posse Caecilio deberi. — Denique de fr. 150 p. 130, 28 sqq. et fr. 150a perpauca proferam. Hoc utroque loco unius eiusdemque auctoris uestigia subesse unusquisque concedet. Certum scriptorem respici ex forma uerborum ipsa apparet: cf. fr. 150 p. 130, 28 sqq. παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα καὶ Ὅμηρον καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἤκιστα τοῖς πταισμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἀμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκούσια καλῶν κτλ. Caecilium tamquam collectionem uitiorum ingeniorum summorum in scripto suo instituerat. Sue iure Martensius dicit consentaneum esse a Pseudolon-

1) Vide Brzoska 'de canone X oratorum' p. 81 sqq.; sed huic uiro docto non plane neque sine summa dubitatione assentiri possum.

2) Hanc difficilem quaestionem Brzoska, Pauly-Wissowa *RE.* I p. 2888 nuper ad certum finem, quantum quidem fieri potest, deduxit. Cf. etiam Susemihl l. s. II p. 503 et Otto l. s. 27, 2.

gino obseruari 'Caecilii diligentiam in uitis indagandis occupatam'. Hic illa uitia reprehenderit et *ἐκούσια* tamquam 'studio sublimitatis nata' et 'ex curiosa rerum nouarum conquisitione orta' significauerat.

**De Alexandro Numenii filio, Tiberio, Quintiliano,
aliis rhetoribus.**

Iam pauca cum de aliis rhetoribus tum de figurarum auctoribus praemonebo. Tamquam fundamentum horum rhetorum Caecilianae opera fuisse omnes uiri docti consentiunt, quam sententiam animo concipere non difficile est, praesertim cum plerique, uelut Tiberius, Alexander, Quintilianus, ipsi persaepe se illum secutos esse diserte profiteantur. Apparet etiam illos rhetores saepe rem ita instituisse, ut ratione excerpenti adducti uerborum tenorem immutarent, nonnulla in breuissimum contraherent, multa et bonae frugis plena ex diuitiis Caecilianis neglegerent et omitterent, aliena quoque inferrent. Singula Caecilianae omnia accurate extricare et ab alienis secernere hodie non iam ualemus. Itaque, quamquam interdum non sine magna dubitatione, in hanc collectionem recipi, quaecumque a uiris doctis ueritatis siue probabilitatis specie tamquam Caecilianae deprehensa sunt. Singula hic percurrere longum est. Lectorem relego ad adnotationes meas ad fragmenta additas, ex quibus plerumque apparet, quo iure singula ad Caecilium reuocauerim. In hac quaestione maximi momenti exempla sunt, quibus praecepta rhetorica et definitiones illustrantur. Nam persaepe licet ex eo, quod duo aut plures auctores eadem exempla adhibent, colligere eos unum communem fontem in usum uocauisse. Quo subsidio usi uiri docti non paucos locos Caecilio uindicauerunt.

Fortasse unum dicendum est. Quod ad fragmenta 19 et 20 attinet, ex uerbis Anonymi Segueriani (*Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νομμηλοῦ καὶ Νεοκλήος φασί*) efficitur utrumque rhetorem in praeceptis ad narrationem pertinentibus con-

cinuisse, h. e. eundem auctorem secutum esse, praesertim cum etiam eadem exempla ab utroque adhibita esse Anonymus Seguerianus (fr. 20) diserte testetur. Item res se habet, si Quintilianus et Alexander aut Quintilianus et Neocles eisdem uel simillimis exemplis praecepta sua illustrent; etiam hic statuendum est illos ab eodem auctore pendere. Quoniam his locis ad communem fontem necessario trahimur, nil obstat, quin rursus fortasse Caecilium hunc communem auctorem fuisse colligamus; nam analogia quaedam hanc suspicionem ualde commendat. Itaque, ut summam subducam, fragmenta 19, 20, 21, 21a, 28, 28a, 30, 41, 41a, 42, 42a Caecilio uindicauimus.

De rhetoribus Aristotelis interpretibus.

Multa Caecilii fragmenta Angermannus in dissertatione sua non sine iure recuperauit. Eius argumentationem secutus nonnulla tantum eaque grauissima in uniuersum atque communiter dicam. Quam rationem eo magis sequi licet, quod illa omnia fragmenta eiusdem generis sunt et ab Angermanno eodem subsidio et eadem ratiocinatione uso uindicata sunt Caecilio; praeterea ad singula fragmenta adnotauimus, quae adnotanda sunt. Angermannus uno loco Quintiliani temptato demonstrauit et euicit Quintilianum ipsum Aristotelis de arte rhetorica libros non euoluisse aut inspexisse, sed eos locos, qui ad Aristotelis praecepta rhetorica pertinent, ab auctore quodam, scilicet auctore Graeco, mutuatum esse; qua in re et Sinko et Wendlandus (hic dicit: *der nachweis, dass die Aristotelischen gedanken . . . dem Quintilian durch fremde vermittlung zugekommen sind, hat mich ueberzeugt*) Angermanno adstipulati sunt. Omnino certum est rhetores recentiores ipsos artem Aristotelis non inspexisse, sed aliunde scientiam suam librorum Aristotelis duxisse. Quisnam erat ille auctor Graecus, quem profecto ipsum tres libros artis rhetoricae Aristotelis et artem Theodecteam (uide fragmenta 17, 17a, 44a, 48, quae ex arte Theodectea hausta sunt) adiisse et per-

legisse ex natura locorum elucet? Haec quaerens Angermannus ex eo profectus est, quod Quintilianus et Anonymus Seguerianus h. e. Alexander et Neocles mirum in modum in iis, quae Aristoteli debentur, consentiunt et eam ob rem illos tres rhetores ex eodem auctore pendere statuendum est, Caecilium eum fuisse quibusdam argumentis nisus respondet, qui iis locos Aristotelicos suppeditauerit. Accedit, quod ut Angermannus dicit, uel per se uerisimile est Caecilium Aristotelis scripta rhetorica euoluisse, cum Dionysius¹⁾ quoque Aristotelis artem rhetoricam perlegerit. Itaque iis locis, qui Aristotelicam sententiam exhibent, Quintilianus, Anonymus Seguerianus, omnino rhetores, qui post Caecilium fuerunt (ut libelli *περὶ ὕψους* auctor, Aquila Romanus, alii), non ex Aristotelis ipsis libris habent, sed per auctorem suum, fortasse²⁾ Caecilium Calactinum, illos receperunt. Sed Caecilium, si modo iure statuitur hunc Aristotelis asseclam et illorum rhetorum fontem fuisse, non erat contentus doctrinas Aristotelicas simpliciter in opus suum transferre, sed, quae paucis Aristoteles monstrauerat et docuerat, ea Caecilium 'circumscribendo, explicando, disponendo intellectu faciliora reddere studuit' (Rabe p. XVI), ut uidemus ex fragmentis 4, 4a, 25, 26, 49.

De Lexicographis.

(De Suida, lexicis Seguerianis quinto et quarto, aliis.)

De fontibus eorum iam multa inuestigata, multa disceptata sunt; et tamen hodie quoque haec inuestigatio nondum ad finem deducta est. Non huius loci est argu-

1) Vide de compos. p. 126, 4 Vs. et R.; ad Amm. I p. 263, 23 — 267, 7; p. 271, 16; p. 277, 10 Vs. et R.

2) Haec difficillima quaestio ab Angermanno nondum ad finem certum perducta esse mihi uidetur; re uera per Caecilium doctrinam Aristoteleam ad illos rhetores peruenisse Angermannus argumentatio mihi persuadere non poterat.

mentationes et sententias ualde discrepantes uirorum doctorum iterum proferre, paucula tantum commemorare possum. Postremus G. Wentzel has difficillimas quaestiones tractauit et eas profigare coepit. Quod ad rationem attinet, quam ego in hac collectionis parte secutus sum, omnia fragmenta a Boyseno siue iure siue iniuria — hoc diiudicare non ausim, neque enim sententiam meam pluribus argumentis stabilire uelim — Caecilio uindicata legem, quam mihi scripsi (uide p. V sq.), secutus in hanc syllogen recepi. Sane uehementer monendum est, ut summa cautione utatur, qui illa fragmenta adierit. Nam sine dubio — hoc reticere nolo — in eo glossario, quod in collectione mea legitur, non pauca sunt, quae non recte Caecilio tributa sunt; Boysenus ipse de parte eorum, quae olim probauisse et euicisse sibi uisus est, postea discessit; porro Wentzelius satis multa summatim refutauit. Sed cum Wentzelius argumenta opinioni suae nondum addiderit, ego Boyseni iudicia spernere ausus non sum; immo omnia recipienda esse putauit, cum nihil apud me desiderari cuperem, dummodo in his memoria teneamus dubiam esse illorum fidem atque auctoritatem. De causis, e quibus singula Caecilio tribuenda sint, nihil proferam; Boyseni ipsius inuestigationes necessario adhibendae sunt.

TESTIMONIA DE CAECILIO

SVIDAS: *Καικίλλιος, Σικελιώτης Καλακτίνος*
 (*Καλάκτη δὲ πόλις Σικελίας*), *ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν*
Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος [καὶ ἕως Ἀδριανοῦ],
καὶ ἀπὸ δούλων, ὧς τινες ἱστορήκασι, καὶ πρότερον
μὲν καλούμενος Ἀρχάγαθος, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαίος. 5
βιβλία δ' αὐτοῦ πολλά· Κατὰ Φρυγῶν δύο· ἔστι δὲ
κατὰ στοιχείου ἀποδείξεις τοῦ εἰρησθαι πᾶσαν λέξιν.
*Καλλιρρημοσύνης *· ἔστι δὲ ἐκλογή λέξεων κατὰ στοι-*
χείου. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος. Τὴν
διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ. Περὶ τοῦ 10
χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων. Σύγκρισις Δημοσθέ-
νους καὶ Αἰσχίνου. Περὶ Δημοσθένους ποιοὶ αὐτοῦ
γνήσιοι λόγοι καὶ ποιοὶ νόθοι. Περὶ τῶν καθ' ἱστο-
ρίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι. καὶ

1 *κεκίλλιος libri.* *Καλακτιανός libri.* 2 *Καλακτις libri.*
 4 *Hermippi Berytii librum Περὶ τῶν διαπρεψάντων ἐν παι-*
δείᾳ δούλων fontem esse Curtius Wachsmuth (De fontibus ex
quibus Suidas in scriptorum Graecorum uitis hauserit obser-
uationes per satiram factae, Symbola philologorum Bonnen-
sium in honorem Fr. Ritscheli collecta. Lipsiae 1864—1867
p. 135—152) p. 141 ss probauit. 6 *post δύο lacuna non est;*
κατὰ Φρυγῶν titulus lexicis prioris est. 8 *post Καλλιρρημο-*
σύνης deest numerus librorum lexicis posterioris.

ἄλλα πλείστα. [πῶς δὲ Ἰουδαῖος τοῦτο θαυμάζω· Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.]

SVIDAS: Ἐρμαγόρας Τήμωνος τῆς Αἰολίδος, ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. . . ἐπαίδευσε δὲ οὗτος μετὰ
 5 Κεκίλιου ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ
 τελευτᾷ πόρρω τῆς ἡλικίας.

SVIDAS: Τιμαγένης βασιλικῷ ἀργυραμοιβοῦ υἱός, Ἀλεξανδρεὺς, ῥήτωρ, ὡς δὲ τινες, Αἰγύπτιος· ὃς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου αἰχμάλωτος ἄχθεις ἐν Ῥώμῃ
 10 ὑπὸ τοῦ Γαβινίου (a. u. c. 700, a. Chr. 54) ἐξωνήθη ὑπὸ Φαύστου τοῦ υἱοῦ Σύλλου, καὶ ἐσοφρίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τε αὐτοῦ Πομπηίου καὶ μετ' αὐτόν, ἐπὶ τε Καίσαρος τοῦ Αὐγούστου καὶ μετέπειτα ἅμα Κεκίλιῳ.

I

ΣΤΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΟΤΑΙΚΩΝ
ΠΟΛΕΜΩΝ

1 (= fr. 1 FHG III 330) ATHENAEVS VI p. 272 f:
 15 οὗτος δ' ἦν ὁ καιρὸς ὅτε καὶ ἐν Σικελίᾳ ἡ δευτέρα τῶν δούλων ἐπαναστάσις ἐγένετο· πολλαὶ δὲ αὐταὶ ἐγένοντο, καὶ ἀπώλοντο οἰκετῶν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν μυριάδας (Cύγγραμμα δὲ ἐκδέδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων Κεκίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς).

II

ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

2 (= fr. 2 FHG III 330; 51 B[urckhardt]) ΑΤΗ-
 ΝΑΕΥΣ XI p. 466 a: Κεκίλιος δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ
 Καλῆς ἀκτῆς ἐν τῷ Περὶ Ἱστορίας Ἀγαθοκλέα φησὶ
 τὸν τύραννον ἐκπώματα χρυσᾶ ἐπιδεικνύντα τοῖς ἐταί-
 ροις φάσκειν, ἔξ ὧν ἐκεράμεισε κατεσκευακῆναι ταῦτα. 5

3 STRABO I 1, 23 p. 13: καθάπερ καὶ ἐν τοῖς κολοσσικοῖς
 ἔργοις οὐ τὸ καθ' ἕκαστον ἀκριβὲς ζητοῦμεν ἀλλὰ τοῖς καθόλου
 προσέχομεν μᾶλλον εἰ καλῶς τὸ ὄλον, οὕτως κἀν τούτοις δεῖ
 ποιεῖσθαι τὴν κρίσιν. κολοσσουργία γάρ τις καὶ αὕτη τὰ μεγάλα
 φράζουσα πῶς ἔχει καὶ τὰ ὅλα, πλὴν εἰ τι κινεῖν δύναται καὶ 10
 τῶν μικρῶν τὸν φιλειδήμονα καὶ τὸν πραγματικόν.

cf. fr. 151. hoc Caecilio tribuit KAIBEL l. s. p. 131's.

III

ΤΕΧΝΗ ΡΗΤΟΡΙΚΗ

QVINTIL. inst. or. III 1, 15: Theophrastus . . de
 rhetorice diligenter scripsit . . . (16) fecit deinde uelut
 propriam Hermagoras uiam, quam plurimi sunt secuti.
 cui maxime par atque aemulus uidetur Athenaeus fuisse. 15
 multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa
 Caecilius et Halicarnaseus Dionysius.

SYRIANVS Schol. Hermog. id. p. 11, 3 Rabe (= fr. 48 B.):
 ἐπειδὴ δὲ τὸ τῆς διαιρέσεως ὄνομα πολλαῖς ῥητορικαῖς
 ἀφορμῶν τεχναῖς, ταῖς τε περὶ τῶν εἰδῶν τῆς ῥητορι- 20

κῆς διαλαμβανούσαις καὶ ταῖς περὶ τῶν μερῶν τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ ταῖς περὶ τῶν μεθόδων, αἱ γυμνάξουσιν ἡμᾶς εἰς τὰ μέρη τοῦ πολιτικοῦ λόγου, οἷας δὴ γεγράφασιν Ἀριστοτέλης τε καὶ Ἀψί-
 5 νης καὶ Κεκίλλιος καὶ μυρῖοι ἕτεροι, διδασκαλικῶς πάντῃ διαστέλλει τὴν δμωνυμίαν.

*4 ΣΟΡΑΤΕΣ in Hermogenis status Rh. Gr. IV p. 744, 9 Walz: ἐπιχειρήσασιν δὲ εἰς αὐτὰ ποιούμενοι τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῶνδε· πρῶτον ἀπὸ τῶν ἐναντίων· λέξομεν γάρ, ὅτι εἰ κακὸν τὸ μὴ
 10 ἔχειν συμάχους, δῆλον ὅτι τὸ ἔχειν ἀγαθόν, καὶ τὸ εἰ ναὺς μὴ ἔχειν κακόν, συμφέρον τὸ ἔχειν. δεῦτερον ἀπὸ τῆς τῶν πολεμίων ἐλπίδος τε καὶ δόξης, οἷς ἡμῖν συμβᾶσιν ἐκεῖνοι χαίρήσοις, ταῦτα ἡμῖν ἀσύφορα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (A 255)

ἢ κεν γηθῆσαι Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες·
 15 καὶ πάλιν ἡμεῖς ἐροῦμεν, ὅτι κακείνοις δοκεῖ βέλτιστον εἶναι τοῦτο εἰ ποιήσαιμεν, ὡς καὶ Δημοσθένης (cf. VIII 20) ἐχρήσατο εἰπὼν 'σκεψώμεθα δέ, τί ἂν εὔξαιτο Φίλιππος τοῦτο γενέσθαι τὸ στρατόπεδον; ἂρ' οὐ διασπασθῆναι καὶ λυθῆναι;' εἶτα συναγαγὼν τὸ νόημά φησιν (VIII 20) 'εἶθ' ἂν Φίλιππος εὔξαιτο τοῖς θεοῖς'
 20 καὶ ἐξῆς. τρίτον δι' ἃ πολλάκις κινδύνους πολλοὺς ὑπεμείναμεν καὶ χρήματα ἀνηλώσαμεν, τούτων ἔχεσθαι συμφέρεи, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (B 160 s)

καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργεῖν Ἑλένην, |
 745 W. καὶ ἐξῆς. τοῦτο δὲ τινες καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου φασὶν ἐπιχείρημα.
 25 τέταρτον ἀφ' ὧν οἱ πολέμιοι ὑπέμειναν καὶ ἃ θαυμάζουσι καὶ δι' ἃ πολλοὺς πόνους ὑφίστανται, ὑπὲρ τούτων καὶ ἡμῖν ἀγωνίσασθαι συμφέρεи, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (cf. XVIII 66) 'τί ἔδει με συμβουλευθῆναι τῇ πόλει κινδύνου περιστάντος'. καὶ
 30 τοῦτο κατασκευάζων ἐκ τοῦ Φιλίππου ἔλαβεν τὰς ἀφορμὰς εἰπὼν (XVIII 67) 'ἑώρων δὲ τὸν Φίλιππον, πρὸς δὲ ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών, ὑπὲρ δόξης τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα'. πέμπτον ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν κρίσεως·

οἶον εἰ τύχοι ἐπὶ ἐλευθερίας, εἰ πάντες ἐπιδιώκουσιν αὐτὴν ἢ καὶ οἱ πλείστοι, τοῦτο καὶ ἡμῖν πρακτέον. ἕκτον ἀπὸ τῆς τῶν ἐνδόξων κρίσεως· οἶον ὡς οἱ πρόγονοι τάδε ἔπραξαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Δ 308) 'ὦδε καὶ οἱ πρότεροι τεῖχεα μακρὰ καὶ πόλεις ἐπόρθουν'. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι πρὸ τούτων ἀπάντων εἰ πολέμου συμβάντος συμβουλευεῖν βουλόμεθα ὀφειλομένῳ ὡς περ τινὰ διατύπωσιν τοῦ καιροῦ ποιήσασθαι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν συμβουλήν ἔλθειν, ὃ καὶ Δημοσθένης ἐποίησεν. οὐ πρότερον γὰρ ἠνέχετο τὴν δημηγορίαν εἰπεῖν, ἣν ἔφη συμβουλευέων τοῖς Ἀθηναίοις ἀρασθαι τὸν ἐν Χαιρωνείᾳ πόλεμον, εἰ μὴ τὸν καιρὸν 10 διέγραψε πρότερον, ὅστις ἦν εἰπῶν (XVIII 169) 'ἔσπερα μὲν γὰρ ἦν, ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων, ὡς Ἐλάτειαν Φίλιππος' καὶ ἐξῆς.

6 s et 11 s cf. fr. 71, 14 s et 19.

hic locus interpretatur Aristotelis artem rhet. I 6 p. 1362^b 29 ss; item res se habet in fr. 4 a. utrumque reduxit ad Caecilium primus ANGERMANN l. c. p. 64—66, cui adstipulati sunt SINKO l. c. p. 533 et WENDLAND l. c. p. 312.

*4^a SYRIANVS Schol. Hermog. id. p. 177, 8 Rabe: ἐξετάσομεν δὲ τὸ συμφέρον διὰ τόπων ἑπτὰ, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἐχθροῖς κακοῦ ἡμῖν δὲ ὠφελίμου, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἐχθροῖς ἡδέος ἡμῖν δὲ ἀσυμφόρου, ἀπὸ τοῦ σφόδρα δεῖν ἐκείνων ἀντέχεσθαι ὑπὲρ ὧν πόνοιο τε παμπόλλους ἐπονῆσαμεν καὶ χρήματα ἀνηλώσαμεν, ἀπὸ τῆς πάντων ἀνθρώπων ἢ τῶν πλείονων κρίσεως, ἀφ' ὧν οἱ ἐχθροὶ θαυμάζουσιν, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν μὴ ψέγεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν ἐνδόξων κρίσεως. 20

*5 QUINTILIANVS inst. or. III 6, 23: ac primum Aristoteles elementa decem constituit, circa quae uersari uideatur omnis quaestio: οὐσίαν, . . ea quaeritur 'an sit'. qualitatem, cuius apertus intellectus est: quantitatem, quae dupliciter a posterioribus diuisa est, quam magnum et quam multum sit: ad aliquid, unde ducta est translatio et comparatio: (24) post haec ubi et quando: deinde facere, pati, habere, quod est quasi armatum esse, uestitum esse: nouissime κείσθαι, quod est compositum esse quodam modo, ut

calere, stare, irasci. sed ex iis omnibus prima quattuor ad status pertinere, cetera ad quosdam locos argumentorum uidentur.

ad Caecilium hoc fragmentum ANGERMANN l. c. p. 47 reuocauit. fortasse in hac tota disputatione § 23—37, quae elementorum historia critica est, Caecilii uestigia insunt.

6 (u. 3—5 = 49 B.) QVINTIL. III 6, 48: *fecerunt alii totidem status, sed alios an sit? quid sit? quale sit? quantum sit? ut Caecilius et Theon.*

(49) *Aristoteles in Rhetoricis* (III 16 p. 1416^b 20 s) *an sit, quale, quantum et quam multum sit, quaerendum putat. quodam tamen loco* (I 13 p. 1374^a 1 ss) *fnitionis quoque uim intellegit, quo dicit quaedam sic defendi: 'sustuli, sed non furtum feci, 10 percussi, sed non iniuriam feci'.*

etiam posterioris partis huius loci auctorem Caecilium esse ANGERMANN l. c. p. 46 (66) contendit.

*7 QVINTIL. III 6, 60: *translationem hic (Hermagoras) primus omnium tradidit, quamquam semina eius quaedam citra nomen ipsum apud Aristotelem* (rhet. III 15 p. 1416^b 11) *reperiuntur.*

hoc ex Caecilio emanauisse ANGERMANN l. c. p. 46 putat.

*8 QVINTIL. III 7, 1: *ac potissimum incipiam ab ea (causa), quae constat laude ac uituperatione. quod genus*

1 *calere stare irasci* Bn¹ (*codex Bernensis s. X*) A¹ (*Ambrosianus s. XI*), *calere facere stare irasci* Bn²Bg¹ (*Bambergensis s. X*), *calefacere stare irasci* N (*Parisinus Nostradamensis s. X uel XI*); *iacere sedere Spalding male proponit: ad stare cf. Porphy. in cat. p. 742, 2 et Ammon. p. 93, 2. facere probabiliter ex praecedentibus (u. 27) repetitum est.* 6 in *rhetoricis an sit* BnBg¹, *post rhetoricis in libris* A¹Bg² *secuntur uerba: etiam sic omne diuidet in ueritatem et petenda ac fugienda, quod est suasoriae, et de eodem atque alio, partiendo tamen ad haec peruenit.*

uidetur Aristoteles (rhet. I 3 p. 1358^b 2 ss) atque eum secutus Theophrastus a parte negotiali, hoc est *πραγματικῆ*, remouisse totamque ad solos auditores relegasse, et id eius nominis, quod ab ostentatione ducitur, proprium est.

5

fusius haec exsecutus est Alexander Numenii filius: uide fr. 8 a, 19—25. ANGERMANNO (l. c. p. 38) auctore fr. 8 et 8 a Caecilio dubitanter tribuerim.

*8 a EPI TOMĒ ALEXANDRI Rh. Gr. III p. 1, 8 Sp.: Ζητοῦσι γὰρ ἅπαντες περὶ τῶν ἤδη γεγονότων ἢ περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι ἢ περὶ τῶν ὄντων· οὐκοῦν τῶν πολιτικῶν λόγων τρεῖς εἰσὶν ὑποθέσεις, ἐγκώμιον, συμβουλή, δίκη. διαφέρουσι δ' αὐταὶ ἀλλήλων τοῖς χρόνοις, τοῖς πράγμασι, τοῖς τέλεσι, τοῖς ἀκροαταῖς, ἐφ' ὧν 10 οἱ λόγοι γίνονται. τοῖς μὲν δὴ χρόνοις διαφέρουσιν, ὅτι αἱ μὲν εἰσὶν αἱ δίκαι [καὶ] περὶ τῶν ἤδη γεγονότων, αἱ δὲ συμβουλαὶ περὶ τῶν μελλόντων, οἱ δὲ ἔπαινοι περὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν ἐσομένων· ἐπαινοῦμεν γὰρ οὐ μόνον εἴ τίς ἐστιν ἀγαθός, ἀλλὰ καὶ εἰ προσδοκῶνται ἔσεσθαι. τῇ δὲ τῶν χρόνων διαφορᾷ ἐπε- 15 ται καὶ ἡ τῶν πραγμάτων· τὰ μὲν γὰρ γέγονε πράγματα, τὰ δὲ μέλλει, τὰ δ' ἐνέστηκεν. ἔτι δ' ἐστὶ τοῦ μὲν ἐγκωμίου ἔπαινος καὶ ψόγος, τῆς δὲ δίκης ἀπολογία καὶ κατηγορία, τῆς δὲ συμβουλῆς προτροπὴ καὶ ἀποτροπή. τοῖς δὲ ἀκροαταῖς, | ὅτι ἐν μὲν 2 Sp. ταῖς συμβουλαῖς αὐθένται εἰσὶν οἱ ἀκροῶμενοι· βουλευόνται γὰρ, 20 τί αὐτοῖς πρακτέον ἐκείνοις καὶ τί μὴ πρακτέον· ἐν ταῖς δὲ δίκαις οἱ κριταὶ ὡς περὶ ἰδίων σκεπτόμενοι, εἰ πέπρακται τὰ ὑπ' ἄλλων γενόμενα, κρίνουσιν, ἢ <εἰ> δικαίως ἢ οὐ· τὸ δὲ τῶν ἐγκωμίων εἶδος οὕτε αὐθέντας ἔχει οὕτε κριτάς, ἀλλὰ μόνον ἀκροατάς, ὅθεν καὶ ἐπιδεικτικὸν τὸ τοιοῦτον κέκληται. 25

19—25 uide adnot. ad fr. 8. etiam in u. 6—19 Aristoteles

12 καὶ secl. Spengel. αἱ δὲ συμβουλαὶ Spengel, ἡ δὲ συμβουλή libri. 15 καὶ εἰ προσδοκῶνται Rademacher, καὶ εἰ προσδοκῶντες libri, καὶ [εἰ] προσδοκῶντες Spengel non recte. 17 post ἐνέστηκεν Spengel τῶν τελῶν mentionem desiderat. 22 ὡς περὶ] ὡς περὶ maault Spengel. 23 εἰ add. Spengel.

(rhet. I 3 p. 1358^b 6 ss) in usum vocatur, videlicet Caecilio praeeunte' (ANGERMANN l. c. p. 38).

*9 ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 4, 1 Sp.: ἔνιοι δὲ οὕτως ὀρίζονται· ἔπαινος μὲν ἐστὶ λόγος ἐμφανίζων μέγεθος ἀρετῆς, ἐγκώμιον δὲ λόγος ἐμφανίζων πράξεις καλὰς.

hunc locum ex Aristotele (rhet. I 9 p. 1367^b 26 ss) sumptum ad Caecilium reduxit ANGERMANN l. c. p. 40.

*10 QUINTIL. III 7, 6: *sed proprium laudis est res amplificare et ornare. quae materia praecipue quidem in deos et homines cadit, est tamen et aliorum animalium, etiam carentium animo. . .*

10: *ante hominem patria ac parentes maioresque erunt, quorum duplex tractatus est: aut enim respondisse nobilitati pulchrum erit, aut humilium genus illustrasse factis. . .*

10 12: *nam et pulchritudinem interim roburque prosequimur honore uerborum, ut Homerus in Agamemnone (B 477 ss) atque Achille (C 208 ss), interim confert admirationi multum etiam infirmitas, ut cum idem Tydea paruum, sed bellatorem dicit (E 801) fuisse. . .*

15 16: *dum sciamus gratiora esse audientibus, quae solus quis aut primus aut certe cum paucis fecisse dicitur, si quid praeterea supra spem aut expectationem, praecipue quod aliena potius causa quam sua. . .*

18: *nam quidam sicut Menander iustiora posteriorum quam suae aetatis iudicia sunt consecuti. . .*

19: *qui omnis etiam in uituperatione ordo constabit, tantum in diuersum. . . et corporis ac fortunae quibusdam mala contemptum, sicut Thersitae atque Iro, quibusdam bona uitii corrupta odium attulerunt, ut Nirea imbellem (B 671 ss), Plithenem 25 impudicum a poetis accepimus. . .*

23: *interesse tamen Aristoteles putat (rhet. I 9 p. 1367^b 7 s), ubi quidque laudetur aut uituperetur. nam plurimum refert,*

24 cf. fr. 63 a, 13—15.

23 atque Iro Obrecht, at uero BnBg¹, adquisiere A².

qui sint audientium mores, quae publice recepta persuasio, ut illa maxime, quae probant, esse in eo, qui laudabitur, credant, aut in eo, contra quem dicemus, ea quae oderunt: ita non dubium erit iudicium, quod orationem praecesserit. (24) ipsorum etiam permiscenda laus semper, nam id benevolos facit. . . . 5 (25) . . . idem praecipit (ibid. p. 1367^a 32 ss) . . . quia sit quaedam uirtutibus ac uitiis uicinitas, utendum proxima deriuatione uerborum, ut pro temerario fortem, pro prodigo liberalem, pro auaro parcum uocemus. . . .

28: *totum autem habet aliquid simile suasoriis, quia plerum- 10 que eadem illic suaderi, hic laudari solent.*

etiam in p. 8, 4—9, 15—18, 21—22 et p. 9, 10—11 doctrinam Stagiritae (rhet. I 9 p. 1368^a 27, 1366^a 29 ss, 1367^b 12 ss, 1368^a 10 ss, 1366^b 36, 1368^a 36 s, 1367^b 36 ss) adhibitam esse ANGERMANN l. s. p. 39 s demonstrauit. hanc Caecilium Quintiliano suppeditauisse idem uir doctus putat. etiam reliqua illi rhetori idem p. 38 uindicauit.

*11 QVINTIL. III 8, 8: *Aristoteles quidem, nec sine causa, putat (rhet. III 14 p. 1415^b 32 ss) et ab nostra et ab eius, qui dissentiet, persona duci frequenter in consiliis exordium, quasi mutuantibus hoc nobis ab iudiciali genere, nonnumquam etiam, 15 ut minor res maiorue uideatur: in demonstratiuis uero proemia esse maxime libera existimat (ibid. p. 1414^b 21 ss): (9) nam et longe a materia duci, ut in Helenae laude (X 1 ss) Isocrates fecerit, et ex aliqua rei uicinia, ut idem in Panegyrico (IV 1 s) cum queritur plus honoris corporum quam animorum uirtutibus 20 dari, et Gorgias in Olympico (fr. 2 O A II 129^a Tur.) laudans eos, qui primi tales instituerint conuentus.*

hunc locum Caecilianum esse ANGERMANN l. c. p. 33 ss coniecit.

*12 QVINTIL. III 8, 62: *. . . Theophrastus quam maxime remotionem ab omni adfectione in deliberatiuo genere uoluit esse ser-*

24 affectatione N, adfectione reliqui.

monem, secutus in hoc auctoritatem praeceptoris sui, quamquam dissentire ab eo non timide solet. (63) namque Aristoteles (rhet. III 12 p. 1414^a 17 s) idoneam maxime ad scribendum demonstratiuam proximamque ab ea iudicialem putauit, etc.

hunc locum ANGERMANN l. c. p. 37 (52) Caecilio adsignauit. ea autem, quae apud Quintilianum secuntur, uerba ille uir doctus Calactino abiudicauit.

5 *13 QUINTIL. III 9, 5: tamen nec iis adsentior, qui detrahunt refutationem, tamquam probationi subiectam, ut Aristoteles (rhet. III 13 p. 1414^b 9): haec enim est, quae constituat, illa, quae destruat. hoc quoque idem (rhet. III 13 p. 1414^b 7) aliquatenus nouat, quod prooemio non nar-
10 rationem subiungit, sed propositionem. uerum id facit, quia propositio ei genus, narratio species uidetur, et haec non semper, illa semper et ubique credit opus esse.

huius loci auctorem esse Caecilium ANGERMANNO (l. c. p. 34 ss) praeuente dubitanter crediderim.

*14 ANONYMVS SEGVERIANVS [CORNYTUS] 7 p. 2, 8 Graeuen:
15 λάμβάνεται δὲ τὰ προοίμια ἐκ τεσσάρων τούτων· ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ἀντιδίκου, ἐκ τῶν δικαζόντων, ἐκ τῶν πραγμάτων. ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Κόνωνος (LIV 1) 'ὄβρωσ'. ἀν δ' ὑπὲρ ἑτέρου λέγῃς, καὶ τοῦτο ἐπισημαίνεσθαι δεῖ, ὡς περ πεποίηκε Λυκίας (fr. 76 Thalh.) λέγων 'ἐπιτήδειός μοι ἔστιν
20 Ἄρχιππος οὗτοςί, ὦ ἄνδρες δικασταί'. ἐκ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 1) 'τὴν μὲν ἀέλγειαν'. ἐκ τῶν ἐκεῖνω συναγορευόντων, ὡς Δημοσθένης (LI 1) 'εἰ μὲν οὕτως πλείστοι συνείποιεν, ὦ βουλή'. ἐκ δὲ τῶν πραγμάτων, ὡς Λυκούργος ἐν τῷ Κατ' Αὐτολύκου (fr. 13 Bl.) 'πολλῶν [δὲ] καὶ μεγάλων ἀγῶνων
25 εἰσεληλυθότων οὐδέποτε περὶ μειζόνων ἦκετε δικάοντες'. ἐκ

15 et 17 ἐκ τῶν αὐτοῦ Spengel. 22 οὕτως] ὅτω Spengel
ex Dem. 24 δὲ secl. Graeuen.

δέ τῶν ἀκροατῶν ἢ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἴσοκράτης (XIV 1) 'εἰδότες ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι'.

simillima scholiasta Demosthenis tradit, uide fr. 14 a. fusius de his duobus locis GRAEVEN l. c. p. XIV adn. 3 disse- ruit. dubitanter eos ad Caecilium rettulerim.

*14a SCHOLION Demosth. or. LIV init. p. 813, 3 Dind.: 'Υβριθεῖς] ἀπὸ τεσσάρων δεῖ λαμβάνειν τὰ προοίμια· ἀπὸ ἐαυ- τοῦ, ὡς ὠδε ὁ Δημοσθένης (LIV 1) 'ύβριθεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθη- ναῖοι'. ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 1) 'τὴν μὲν ἀκέλγειαν, ὦ ἄνδρες'. ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἴσοκράτης ἐν τῷ Πλαταϊκῷ (XIV 1) 'εἰδότες ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν εἰθιμένους'. ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς Λυ- κουργος ἐν τῷ Κατὰ Αὐτολύκου (fr. 13 Bl.) 'πολλῶν καὶ μεγά- 10 λων ἀγῶνων εἰσεληλυθῶτων οὐδέποτε περὶ τηλικούτου δικάσον- τες ἤκατε'.

*15 QUINTIL. IV 1, 72: *Aristoteles quidem in totum id (pro- oemium) necessarium apud bonos iudices negat* (rhet. III 14 p. 1415^b 5 ss). . . (73) *contraque est interim prooemii uis etiam 15 non exordio: nam iudices et in narratione nonnumquam et in argumentis ut attendant et ut faueant rogamus, quo Prodicus uelut dormitantes eos excitari putabat.*

cf. QUINTIL. XII 10, 52: . . . *cum etiam prooemia superuacua esse apud tales (iudices sapientes) Aristoteles existimet, etc.* 20

etiam 15—18 Aristoteli (ibid. p. 1415^b 9 ss) debentur. Quin- tilianum hos locos fortasse a Caecilio mutuatum esse ANGER- MANNVM (l. c. p. 34 ss) secutus dubitanter conicio.

16 ANON. SEGV. 111 p. 21, 9 Gr.: *περὶ δὲ ἐναργείας ἤδη (= 96 p. 19, 6 Gr.) προειρήκαμεν, ὅτι ἐστὶ λόγος ὅπ' ὄψιν*

1 ὡς <ἐν τῷ Πλαταϊκῷ> Graeven. 3 hic locus traditur codicibus A (Monacensi s. XI) et R (Parisino s. XIII). 4 ἀπὸ τεσσάρων δεῖ λαμβάνειν τὰ R, ἀπὸ δ' δὲ λαμβάνονται A. 5 ἀν- δρες om. R.

ἄγων τὰ δηλούμενα, ὡς περ Δημοσθένους (XXI 72) 'ὅταν ἐπὶ κόρητος, ὅταν κονδύλοισ' καὶ τὰ ἐξήσ.

hunc locum et C. A MORAWSKI l. c. p. 36 et ANGERMANN l. c. p. 36 ad Caecilium rettulerunt. idem exemplum saepe in illius rhetoris fragmentis laudatur (uide adn. ad fr. 71 b, ubi locus congressi); cf. imprimis fr. 63 p. 45, 28 ss et fr. 70 p. 52, 17 s.

*17 QUINTIL. IV 2, 61: *his tribus narrandi uirtutibus adi-
ciunt quidam magnificentiam, quam μεγαλοπρέπειαν uocant, . . .*
5 (63) *illa quoque ut narrationi apta, ita ceteris quoque partibus
communis est uirtus, quam Theodectes (Aristotel. fr. 126 Rose)
huic uni proprie dedit; non enim magnificam modo uult esse,
uerum etiam iucundam expositionem. sunt qui adiciant his
euidenciam, quae ἐνάργεια Graece uocatur.*

idem praeceptum artis Theodectese Anonymus Seguerianus praebet, uide fr. 17 a. communem fontem Caecilium esse C. A MORAWSKI l. c. p. 39 suspicatus ANGERMANNVM (l. c. p. 47 s) adsentientem habet (cf. etiam adnot. Graeueni ad illum locum Anonymi).

10 *17a ANON. SEGV. 101 p. 19 Gr.: καὶ διηγῆσεως μὲν ἀρεταὶ
αὐταὶ τε καὶ τοσαῦται· εἰς δὲ οἱ πρὸς ταῦταις ταῖς τρισι καὶ
20 Gr. μεγαλοπρέπειαν καὶ αὔξησιν | καὶ ἡδονῆν καὶ προσήθειαν ἧτοι
ἐπιείκειαν ἀρετὰς ἔφασαν διηγῆσεως.

18 QUINTIL. IV 2, 32: eadem nobis placet diuisio, quam-
15 quam et Aristoteles (rhet. III 16 p. 1416^b 29 ss) ab Isocrate
parte in una dissenserit, praeceptum breuitatis in-
ridens, tamquam necesse sit longam esse aut breuem
expositionem nec liceat ire per medium, Theodori
quoque solam relinquunt ultimam partem, quia nec

1 τὰ δηλούμενα] nil mutandum: cf. Dionys. Hal. de Lysia 7
p. 14, 19 Vs. et R. et Lucian. de conscr. hist. 63. 10 διη-
γήσεως corr. Graeuen., διηγῆσεων P(arisinus). 11 οἱ corr.
Sauppe, οἱ P.

breuiter utique nec dilucide semper sit utile exponere.

cf. [Dionys. Halic.] artis rhetoric. X 14 (Dionys. Halic. uol. II p. 369, 9 Vs. et R.), ubi eadem doctrina copiosissime exponitur et dicitur (u. 12) *ἐκότερον ἀμάρτημα breuitas et longitudo*. idem inuenitur in Anonymi Segueriani libello, uide fr. 18 a. utrumque ex Caecilio pendere primus C. A. MORAWSKI l. c. p. 39 dixit, cui adstipulatus est ANGERMANN l. c. p. 34 ss. uerbosius de fragmentis 18 et 18a a R. VOLKMANN (*die rhetorik der Griechen und Roemer*² 1885 p. 153 s) disputatum est.

18a ANON. SEGV. 102 p. 20, 4 Gr.: *περὶ μέντοι συντομίας Ἀριστοτέλης ἐπίκτησιν* (rhet. III 16 p. 1416^b 29 ss): *εἰ γὰρ ἐστι, φησὶν, ἡ συντομία συμμετρία τῆς μήτε παραλείπουσιν τι τῶν ἀναγκαίων μήτε πλεοναζούσιν, ἀρετὴ γενήσεται. εἰ δ' ἐστὶν ὡς περ ἔνδεια τῆς ὑπερβαινούσιν τι τῶν χρησίμων, ἐν ταῖς κακίαις μᾶλλον ταχθήσεται.* (103) *ὁ δὲ Γαδαρεύς Θεόδωρος τὴν πιθανότητα μόνην ἀρετὴν νομίζει τῆς διηγήσεως, τὰς δὲ προειρημέναις ἀρεταῖς ἰδίας μὲν μὴ εἶναι μόνης τῆς διηγήσεως, κοι- νὰς δὲ ἀπαντος τοῦ λόγου.*

*19 ANON. SEGV. 116 p. 22, 17 Gr.: *Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νομμηλίου καὶ Νεοκλῆς φασὶ μὴ ἀεὶ δεῖν διηγέσθαι*. (117) *πρῶτον μὲν γὰρ ᾧ τρόπῳ τινὰ τῆς διηγήσεως παραιτούμεθα ὡς μὴ συμφέροντα, καὶ πᾶσαν, ἂν μὴ συμφέρῃ.* (118) *δεύτερον δὲ μὴδὲ ἐν ταῖς τῶν νόμων εἰσφοραῖς ἡμᾶς διηγέσθαι· τὸ γὰρ ἐπεξεῖναι, φασὶ, τὰς αἰτίας τῆς κατηγορίας ἢ τῆς θέσεως οὐ τοῦ πράγματός ἐστι διήγησις ἀλλὰ τῶν ἐκτός.* (119) *τρίτον ὅτι φανερῶν ὄντων τῶν πραγμάτων περιττὸν τὸ διηγέσθαι, ὅπερ μάλιστα φασὶν ἐν ταῖς δευτερολογίαις εὐρίσκεσθαι.* (120) *καὶ ὅταν δὲ ἄδοξα τὰ πράγματα <ῆ>, ἢ διήγησις*

5 παραλείπουσιν corr. Graeven, παραλείπουσιν P. συμμετρία τις μήτε παραλείπουσιν τι . . . πλεονάζουσα . . . ἔνδεια τις ὑπερβαινούσα Finckh. 7 τῆς <μῆ> Seguer. 18 θέσεως corr. Finckh, δέσεως P. 22 ῆ add. Seguer.

- 23 Gr. οὐκ ἀναγκαία, ὡς ἐν τοῖς τοιοῦτοις | ζητήμασιν· ἐπι-
τροπος ὀρφανῆν βιασάμενος κρίνεται μὲν κακῆς ἐπι-
τροπῆς, ἀξιοὶ δὲ δοῦναι τιμωρίας ἐπὶ τῇ βίᾳ.

hunc locum Caecilio uindicauit ANGERMANN l. c. p. 55 s.

- *20 ANON. SEGV. 125 p. 23, 19 Gr.: Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νου-
5 μηνίου καὶ Νεοκλῆς οὐ μίαν ἀποδεδώκασιν αὐτῇ (τῇ διηγῆσει)
τάξι, ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλην. (126) ἐνίοτε καὶ πρό γε τοῦ
προοιμίου, ὁπότεν ὁ δικαστῆς προηρεθισμένος ἦ καὶ
24 Gr. σπεύδῃ πρὸς τὸ μαθεῖν τὸ πρᾶγμα. (127) ἔστι δὲ | ὅτε
〈ἐν ταῖς πίστεσι〉 καὶ μετὰ τὰς πίστεις, ὡς περ Αἰσχίνην
10 τέ φασιν ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (9—115) πεποιηκέναι
καὶ Δημοσθένην ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (77—126). τοῦτο
δ' ἀρμόζειν, ἡνίκα 〈ἄν〉 ἰσχυρότερον οἱ ἀντίδικοι προ-
βεβληκότες ὡς τὰς διηγῆσεις· προμαλαχθέντα γὰρ τὸν
δικαστὴν ταῖς πίστεσι ὀφθίως παραδέχεσθαι τὴν διή-
15 γησιν. (128) παρὰ μὲν οὖν Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ φασιν
ἐν ἐπιλόγῳ καὶ μετ' ἐπίλογον κείσθαι διήγησιν· ἀρ-
μόζειν γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὅταν σφόδρα ὑπὸ τῶν κατ-
ηγόρων καταληφθῶσιν οἱ δικασταί.

hunc locum ad Caecilium reuocauit ANGERMANN l. c. p. 55 s.

- 21 QUINTIL. IV 2, 131: *Demosthenes pro Ctesiphonte* (XVIII 18):
20 τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου.

idem exemplum narrationis ab Anonymo Segueriano affer-
tur, u fr. 21a. quare hic et illic Caecilium fontem esse C. A
MORAWSKI l. s. p. 39 et ANGERMANN l. c. p. 36 dicunt.

- 21a ANON. SEGV. 140 p. 26, 18 Gr.: παράδειγμα τούτου τοῦ
διηγήματος παρὰ Δημοσθένει (XVIII 18) 'τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συ-
στάντος πολέμου'.

6 γε corr. Finckh, τε P. 9 ἐν ταῖς πίστεσι add. Graeven.
12 ἄν add. Sauppe. προδιαβεβληκότες Graeven, προβεβληκώ-
τες P. 17 σφοδρότερα Seguer, σφοδρότερον Finckh.

*22 QVINTIL. V prooem. 1: *fuere et clari quidem auctores, quibus solum uideretur oratoris officium docere: namque et adfectus duplici ratione excludendos putabant, primum quia uitium esset omnis animi perturbatio, deinde quia iudicem a ueritate depelli misericordia, gratia similibusque non oporteret: et uoluptatem audientium petere, cum uincendi tantum gratia diceretur, non modo agenti superuacuum, sed uix etiam uiro dignum arbitrabantur.* 5

his uerbis Aristotelem (cf. rhet. I 1 p. 1354^a 16 ss) intellegi ANGERMANN l. c. p. 40 docet, a quo Caecilius auctor eodem loco statuitur.

*23 QVINTIL. V 1, 1: *ac prima quidem illa partitio ab Aristotele tradita* (rhet. I 2 p. 1355^b 35 ss) *consensum fere omnium meruit, alias esse probationes, quas extra dicendi rationem acciperet orator, alias, quas ex causa traheret ipse et quodam modo gigneret. ideoque illas ἀτέχνους, id est inartificiales, <has ἐντέχνους, id est artificiales,> uocauerunt. (2) ex illo priore genere sunt praecudicia, rumores, tormenta, tabulae, ius iurandum, testes, in quibus pars maxima contentionum forensium consistit. sed ut ipsa per se carent arte, ita summis eloquentiae uiribus et adleuanda sunt plerumque et refellenda.* 10

eandem doctrinam Aristoteleam Anonymus Seguerianus (uide fr. 23 a p. 16, 19 — 16, 5) exhibet. hanc a Caecilio erutam esse ANGERMANN l. c. p. 40 s et p. 53 contendit.

*23 a ANON. SEGV. 145 p. 27, 21 Gr.: τῶν δὲ πίστεων αἱ μὲν ἀτεχνοὶ εἰσὶν αἱ δὲ ἐντεχνοὶ· ἀτεχνοὶ μὲν ἄς ἐξ ἐτοίμου πορίζομεθα, ἐντεχνοὶ δὲ ἄς ἐκ τῆς τέχνης λαμβάνομεν. ἀτεχνοὶ δὲ εἰσὶν οἷον μαρτυρίαι, <νόμοι,> ψηφίσματα, συμβόλαια, χρησμοὶ <καὶ> τὰ τοιαῦτα, ὅσα ἔγγραφα. ἀτεχνοὶ δὲ λέγονται, ἐπειδὴ 20

19 — p. 16, 5 uide ea, quae ad fr. 23 dixi.

13 has — 14 artificiales *suppl. Regius.* 22 νόμοι add.
Binckh. συμβολαὶ χρήσιμοι P, em. Seguius. 23 καὶ add.
Graeven.

οὐδὲν ἐκ τῆς ἐπινοίας ἐστὶ τοῦ λέγοντος, ἀλλ' ἂ καὶ ἰδιώτης εὔροι. ἔργον δὲ τοῦ ρήτορος ἐν ταῖς ἀτέχνοις πίστεσι τὰ μὲν βοηθοῦντα αὐξῆσαι καὶ βεβαιῶσαι, τὰ δὲ καθ' ἡμῶν ἐπιμικρῶναι καὶ ὡς οὐκ ἀξιόπιστα διαβαλεῖν. τὸ δὲ ὅλον τούτων τῶν πίστεων
 28 Gr. ἡ μὲν εὐρεσις ἀτεχνος, | ἡ δὲ χρῆσις ἐντεχνος. (146) τῶν δὲ ἐν-
 6 τέχνων πίστεων τὰ πρῶτα εἶδη δύο· παράδειγμα καὶ ἐνθύμημα.

etiam uerba extrema (τῶν — ἐνθύμημα) praeceptum Aristoteleum redolent, quod apud Quintilianum quoque legimus; quare ANGERMANN l. c. p. 45 utrumque locum Caecilio tribuit.

locus Quintiliani hic est:

V 11, 2: idem (Cicero) omnem argumentationem diuidit in duas partes . . , ut plerique Graecorum (cf. Aristot. rhet. I 2 p. 1356^b 5 ss) in παραδείγματα et ἐπιχειρήματα,
 10 dixeruntque παράδειγμα ρητορικῆν ἐπαγωγὴν.

*24 ALEXANDER APVD ANONYMVM Rh. Gr. VII 2 p. 762, 10 W.: καὶ ἀπλῶς τὸ ἐνθύμημα συλλογισμὸς ρητορικὸς ὑπάρχει.

Caecilium hic doctrinam Aristoteleam (rhet. I 2 p. 1356^b 3 s) tradere ANGERMANN l. c. p. 53 dicit.

ad hoc fragmentum inspicias ea quoque, quae Radermacher in editione Demetrii περὶ ἐρμηνείας libelli p. 74 s protulit.

*25 ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDVM Rh. Gr. V p. 404, 2 W.: τόποι δὲ ἐνθυμηματικοὶ εἴκοσι εἰς· πρῶτος ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου λαμβανόμενος, ἀκολουθεῖ γὰρ τὰ ἐναντία τοῖς ἐναντίοις· καὶ γὰρ
 15 εἰ <ἡ> σωφροσύνη καλόν, αἰσχρὸν ἢ ἀκολασία· καὶ εἰ αἰσχρὸν ἢ ἀδικία, καλόν ἢ δικαιοσύνη. δεύτερος ὁ ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου καὶ ἐπὶ μέρους, οἷον εἰ εὐεργετούμενοι μισοῦμεν, καὶ κακὰ πάσχοντες ἀγαπήσομεν. τρίτος ὁ ἐκ τοῦ πρὸς τι, οἷον εἰ γὰρ μὴ ὑμῖν τὰ φαῦλα προστάσσειν παράνομον, οὐδὲ ἐμοὶ τὸ πεισθέντα ἐργάσα-
 20 θαι. τέταρτος ἐκ τῶν αἰτίων καὶ τῶν ποιητικῶν καὶ γενέσεων

1 ἀλλ' ἂ καὶ P, corr. Seguiet. 4 διαλαβεῖν P, em. Seguiet. 16 ἢ add. Walz. 20. 21 ἐργάζεσθαι P (arisinus 2918). 21 ἀναίτιων P, corr. Aldus. ποιητικῶν Walz, ποιητῶν P 2918 M(onacensis).

καί φθορῶν, οἷον εἰ ἀγαθὸν καὶ καλὸν ἢ φιλανθρωπία, καὶ τὸ ἐκ ταύτης γενόμενον. πέμπτος ἐκ τοῦ μάλλον καὶ ἤττον· οἷον εἰ γὰρ υἷον ἀπέκτεινεν ἴδιον, πῶς ἀλλοτρίου φείσεται. ἔκτος ἐκ τῆς ἀκολουθήσεως κατὰ τὸ μάλλον· οἷον εἰ ἀγαθὸν τὸ ποθεῖν, οἱ τὰ μάλιστα ποθοῦντες ἀριστα ἂν ἔζων· ἀλλὰ μὴν ὀρώμεν αὐ- 5 τοὺς πολλάκις διαπταίνοντα. ἕβδομος ἐκ τῶν ἡρμένων πρὸς τὸ ὑποκείμενον· οἷον δεῖ τὸν μείζονα ὑπερέχειν κατ' ἀρετὴν, εἰ δὲ μὴ, γελοῖον ἂν εἴη, εἰ ὁ χείρων ἀνακρίνοι τὸν βελτίω. ὄγδοος ἐκ τοῦ ἀναλόγου· οἷον ὡς περ τις τοὺς μισθοφόρους ποιεῖται πολίτας δι' ἐπιείκεια, οὕτω καὶ φυγάδας ποιεῖται τις | ἐν τοῖς 405 W μισθοφόροις τὸ ἀνήκον διαταττόμενος. ἔνατος ἐκ τοῦ παρα- 11 δείγματος· ἀποπον γὰρ εἰ κυβερνήτας μὲν τις μὴ κλήρω προβάλλεται, στρατηγούς δὲ κλήρω προβάλλεται. δέκατος ὁ ἔξ ἐπαγωγῆς· οἷον Ἄλυάττου καὶ Κανδαύλου, ἔτι δὲ Γύγου καὶ Ἄλυάττου πολεμίων ἡμῖν φωραθέντων ἀεὶ, τίς ἂν πιστεύσειεν εὖνουν ἡμῖν 15 καθεστάναι Κροΐσον. ἐνδέκατος ὁ ἐκ τῆς διαιρέσεως· οἷον εἰ τῶν φαύλων τὴν ἀλογίαν ἡγητέον, πῶς οὐκ ἐπαινετέα τῶν λογικῶν ἢ κατάστασις. δωδέκατος ὁ ἐκ τῆς κρίσεως· ὀρώντες γὰρ Φίλιππον καὶ τὰ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἀθηναίων μηχανήματα δυσμενῆ καὶ κακόνουν πάντως αὐτὸν τῇ πόλει λογισόμεθα. τρικαιδέκατος 20 ὁ ἐκ τῶν καιρῶν· οἷον εἰ τοῖς μέλλουσιν ἀκαιρος ἢ νίκη καὶ τοῖς ἤδη νενικηκόσι. τεσσαρεσκαιδέκατος ἐκ μεταλήψεως· οἷον οὐ τὸ πεισθῆναι δεινὸν ἦν τῷ Ἀντιπάτρῳ, ἀλλ' ὅτι προσδεχόμεθα δουλείαν. πεντεκαιδέκατος ἐκ τῶν ἐπομένων καὶ ἀποβαινόντων· καὶ ὁ ἔστι διὰ τῶν πρεπόντων· οἷον οὐ δεῖ παιδεῖαν 25 ἀσκεῖν, ἔπεται γὰρ φθόνος. ἕκκαιδέκατος ἔξ ὀρισμοῦ· οἷον κύριος φρόνιμος τῶν πάνυ ἀγαθῶν, καὶ ὁ ἀνδρείος πάνυ τῶν ἀναγκαίων. ἑπτακαιδέκατος ἔξ ὑποθέσεως· οἷον εἰ Φιλίππῳ πιστεύοντες τῆς τριηραρχίας ἀμελήσετε, οὐδὲν κωλύει καὶ τῶν φιλιτάτων ἀθρόως 406 W cτερηθῆναι. ὀκτωκαιδέκατος ἐκ τῶν ἀμαρτανομένων καὶ κατηγο- 30

8 ἀνακρίνοι τὸν corr. Walz, ἀνακρίνει P 2918 Aldus, ἀνακρίνοιτο Venetus. 12. 13 προβάλλεται om. P 2918, προβάλλεται κλήρω Venetus. 21 ἔκφυγος P 2918, 2977 M Aldus, ἀκαιρος Ven. 26 οἷον — 27 ἀναγκαίων Ven., οἷον ὅτι εἰ σωφροσύνη (σωφρόνου M) πάντων ἀγαθῶν ὁ καὶ ἀνδρείος πάντως ἀναγκαῖον P 2918, 2977 M Aldus. 29 τριηραρχίας P 2977 Ven., πατριαρχίας P 2918 Aldus, τῆς πατρ. M.

ροῦντι καὶ ἀπολογουμένῳ· οἷον εἰ κατηγοροῦσι Μηδείας ὡς ἀπέκτεινεν, ἤμαρτε γὰρ περὶ τὴν ἀποστολὴν· ἀπολογεῖται δέ, ὅτι οὐ καὶ τὸν Ἰάσονα, τοῦτο γὰρ ἠμάρτανε μὴ ποιήσασα. ἔνεακαὶ δέκατος ἐκ τοῦ οὐ ἔνεκα εἴη ἂν ἡ γένοιτο· οἷον τούτου χάριν δ φάναι γεγονέναι· ὅτι ὁ Διομήδης προεἶλετο τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν ἐκ τοῦ Ὀδυσσεώς. εἰκοστὸς ἐκ τοῦ ὀνόματος· οἷον ὅτι οὐκ ἂν ποτε ἠππονίκην ἔθετο ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ὦν ἱερεὺς Ἑρμογένης μὴ ὄντος υἱοῦ· καὶ ὡς Ἰφικράτης· ὁ γὰρ πατὴρ πρὸς μὲν ἀνδρῶν ἦν εὐπατριδῶν, ὦν τὴν εὐγένειαν ἔξ αὐτῆς τῆς ἔπυυμίας ῥα- 10 δῖον ἔστι γυνῶναι. εἰκοστὸς πρῶτος ὁ τοῖς διαβεβλημένοις καὶ ἀνθρώποις καὶ πράγμασι τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου λέγειν παρέχων· οἷον, ἀτοπον γὰρ εἰ φεύγοντες μὲν ἐμαχόμεθα, ὅπως κατέλωμεν, κατελθόντες δὲ φευξόμεθα, ὅπως μὴ μαχώμεθα. ἔτι τῶν ἐνθυμημάτων τὰ μὲν ἔστιν ἐλεγκτικά, τὰ δὲ δεικτικά.

hanc doctam sed corruptam periphrasin artis Aristot. rhet. II 23 Caecilio attribuit ANGERMANN l. s. p. 58 s (44), quocum concinit WENDLAND l. s. p. 312.

15 *26 ANON. SEGV. 170 p. 82, 7 Gr.: τῶν δὲ τόπων ἔτιοι μὲν, ὡς ὁ Νεοκλῆς φησι, κοινούς τινας κατὰ πασῶν τῶν στάσεων εἰρήκασιν, οἱ δὲ ἰδίους ἐκάστης στάσεως· Ἀριστοτέλης (rhet. II 23) δὲ καὶ κοινούς καὶ ἰδίους τοὺς μὲν πλείστους εὔρηκε, περὶ δὲ τῶν ἰδίων διαλέγεται συμφωνῶν καὶ 20 αὐτὸς Εὐδήμῳ τῷ ἀκαδημαϊκῷ. (171) εἰσι δὲ οὗτοι οἱ τόποι οἷδε· ὄρος, διαίσεις, παράθεσις, συστοιχία, περριοχὴ, ὅμοιον, παρεπόμενον, μάχη, δύναμις, κρίσις. οὗτοι μὲν οὖν, φησὶν, οἱ γενικώτατοι τόποι. ἀρκτέον δὲ ἥδη περὶ ἐκάστου λέγειν· (172) ὁ ὄρος τριχῆ τέμνε- 25 ται, εἰς τε ὀλόκληρον τὸν ὄρον <καὶ> εἰς τὰ ἐν τῷ ὄρφ καὶ τὰ παρακείμενα τῷ ὄρφ. τὰ μὲν οὖν ἐν αὐτῷ τῷ ὄρφ ταῦτά εἰσι· γένος, <εἶδος,> ἴδιον, διαφορά. τὰ δὲ

9. 10 ῥάδιόν om. P 2977, ῥάδιον ἐπιγνώσθαι Ven. 16. 17 κοινῶς τινα . . . εἰρήκασιν οἱ δὲ ἰδίως P, corr. Spengel. 19 εὔρηκε Volkmann, εὐάθεν P, εὔρεν Spengel. 20 οὗτοι οἱ P, οἱ κοινοὶ Graeven. 25 καὶ add. V. de Wilamowitz. 27 εἰσι P, ἔστι Graeven. εἶδος add. Volkmann.

παρακείμενα αὐτῶ· ἐτυμολογία, παρώνυμον, ἐπίθετον, ὑποκοριστικόν· καὶ ἐκ τούτων γὰρ ἐπιχειρήματα λαμβάνεται. (173) ἡ δὲ διαίρεσις τριχῆ καὶ αὐτὴ τέμνεται, εἰς τε τὴν καταρίθμωσιν καὶ εἰς τὸν μερισμόν καὶ εἰς 33 Gr. τὴν εἰδικὴν διαίρεσιν. ἔστι δὲ καταρίθμωσις μὲν, 5 ὅταν ὄνομα μόνον <κοινόν> ὑπάρχη, πρᾶγμα δὲ διάφορον. μερισμὸς δέ, ὅταν κοινόν ἦ καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα, μόνον δὲ τὴν λέξιν διάφορον ἔχη. περὶ δὲ τῆς εἰδικῆς διαιρέσεως ὡς σαφοῦς παραλείπομεν. (174) ἡ δὲ παράθεσις καὶ αὐτὴ τριχῆ λαμβάνεται· ἢ 10 κατὰ τὸ μᾶλλον, ἢ κατὰ τὸ ἥττον, ἢ κατὰ τὸ ἴσον. (175) ἡ δὲ συστοιχία πραγμάτων κοινωνίαν καὶ ὀνομάτων δηλοῖ· συστοιχεῖν γὰρ ἀλλήλοις λέγομεν ὡς τὴν φρόνησιν καὶ τὸν φρόνιμον. (176) ἡ δὲ περιοχὴ διπλή· ἃ μὲν γὰρ ὡς μέρη [γίνεται] περιέχεται, ἃ δὲ ὡς κατὰ 15 δύναμιν. (177) ὁ δὲ ἐκ τῶν ὁμοίων τόπος καὶ αὐτὸς διπλοῦς· τὸ μὲν γὰρ κατὰ τὴν ποιότητα ὁμοῖόν ἐστι, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ὅπερ εἰς τὰς ἀποδείξεις μᾶλλον ἀρμόττει. (178) τὸ δὲ παρεπόμενον ἔχει τρόπους τρεῖς, τὰ πρὸ τοῦ πράγματος, τὰ ἐν τῷ πράγματι, τὰ μετὰ 20 τὸ πρᾶγμα. (179) τὴν δὲ μάχην ἐν τοῖς περὶ εὐρέσεως | σχολικοῖς, ἐν οἷς περὶ ἐπιχειρημάτων ἐλέγομεν, ἐδι- 34 Gr. δάξαμεν. ῥητέον δὲ καὶ νῦν τὰ παρακείμενα αὐτῆ. παράκειται τοίνυν τῆ μάχῃ καὶ τὰ ἐναντία καὶ τὰ ἀντικείμενα. τί δὲ τούτων ἐκάτερον διαφέρει, ῥητέον· 25 ἀντικείμενα μὲν οὖν ἐστίν, ὧν τὸ ἕτερον τοῦ λόγου ἀποφατικόν ἐστίν. ἐναντία δὲ ὅσα περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρεφόμενα πλείστον ἀλλήλων ἀπέχει· τῶν δὲ ἐναντίων τὰ μὲν ἐστὶ στερητικά, τὰ δὲ οὐ στερητικά. στερητικά μὲν, οἷον τέχνη ἀτεχνία, οὐ στερητικά δέ, 30 οἷον ἀγαθὸν κακόν. (180) ἡ δὲ δύναμις ὀκτὼ διαφορὰς ἔχει ἀκολούθως τῆ τοῦ συμφέροντος διαιρέσει· λαμ-

5 εἰδικὴν corr. Seguiet, ἰδικὴν P, idem u. 9. 6 κοινόν add. Finckh. 7 κοινωνῆ P, corr. Finckh. 8 λέξιν P, ἔξιν Graeven. 15 γίνεται secl. idem. 23 νῦν καὶ P, corr. Spengel. 26 λόγου P, ἑτέρου Graeven. 27. 28 τῶν αὐτῶν τόπων P, corr. Spengel.

βάνεται γὰρ τὸ συμφέρον ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ καθ' ἑκάτερον τετραχῶς· ἐκ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ κτήσις, ἀξέησις, τήρησις, ὄνησις, ἐκ δὲ τοῦ κακοῦ ἔκ-
 35 Gr. κλισίς, | μείωσις, ἀπόκλισίς, ὑπόστασις. (181) κρίσις δὲ
 5 ληφθήσεται ἀπὸ θεῶν, ἀπὸ ἡρώων, ἀπὸ συγγραφέων, ἀπὸ φιλοσόφων, ἀπὸ ποιητῶν.

haec series locorum communium etiam apud Quintilianum (V 10, 20—99) cum aliis mixta inuenitur; nonnulla GRAEVEN in adnotatione et ANGERMANN p. 43 s (57) contulerunt: An. Seg. 172 ~ Quint. 55; A. S. 173 ~ Qu. 65; A. S. 174 ~ Qu. 86; A. S. 178 ~ Qu. 75 (= fr. 35); A. S. 180 ~ Qu. 33. Caecilium fontem esse ANGERMANNO praesunte dubitanter puto. haec uerba R. VOLKMANN (*die rhetorik der Griechen und Roemer*² 1885 p. 206 s) copiose tractauit.

*27 ALEXANDER APUD MAXIMUM PLANVDEM Rh. Gr. V p. 407, 10 W.: τῶν γὰρ ἀκολουθούντων τίσιν, ἃ μὲν ἐν τῷ καθόλου καὶ αἰ ἀκολουθεῖ· οἷον εἰ καπνός ἐστιν ἐνταῦθα, πῦρ ἐστιν ἐνταῦθα·
 10 τὰ δὲ ὡς ἐπίπαν μὲν οὐκ ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πλέον δέ, οἷον εἰ νότος ἐστιν εὐπλοῆσει· ἃ δὲ ἐπ' ἔλαττον, οἷον εἰ τυμβωρύχος ἐστί, θη-
 408 W. σαυρῶ περιπεσέεται· τοῖς μὲν οὖν καθόλου αἰ ἀκολουθοῦσιν αἰ χρηστέον· ἐστὶ γὰρ ἀναμφισβήτητον· ταῦτα δὲ καὶ τεκμήρια Ἄρι-
 15 στοτέλης (rhet. I 2 p. 1357^b 3 ss) καλεῖ· τοῖς δὲ ὡς | ἐπὶ τὸ πλεῖ-
 15 στον καὶ ἐπ' ἔλαττον ἀκολουθοῦσιν οὐ· χρηστέον δὲ ὁμοῦ εἰ ἐκείνων ἀποροῖμεν· ταῦτα δὲ Ἄριστοτέλης σημεία καλεῖ· καὶ γὰρ τοῖς τεκμήριον, φησί (ibid. p. 1357^b 7 ss), τὸ τέλος προσαγορεύεται· τοῦτου δὲ κομικθέντος τέλος ἔχειν τὸ πρᾶγμα κυμβαίνει.

hunc locum ANGERMANN l. c. p. 53 s Caecilio adscripsit.

*28 QVINTIL. V 8, 7: . . *omnium probationum quadruplex ratio est, ut uel quia est aliquid, aliud non sit, ut: 'dies est,*

3 κτήσις em. Spengel, κτίσις P. τήρησις corr. Graeven, κρίσις P. 4 μείωσις ἀπόκλισίς P, ἀπόλυσις μείωσις scr. Graeven. 10 τὰ δὲ ὡς ἐπ.] ἃ P 2918, ἃ γὰρ ἐπίπαν P 2977. 11 ἔλαττον ἀκολουθεῖ P 2918. 17 προσηγόρευται P 2918.

nox non est', uel quia est aliquid, et aliud sit: 'sol est super terram, dies est', uel quia aliquid non est, aliud sit: 'non est nox, dies est', uel quia aliquid non est, nec aliud sit: 'non est rationalis, nec homo est'.

simillima Alexander Numenii filius scribit, uide fr. 28 a. in utroque loco ANGERMANN l. c. p. 41 uestigia Caecilii deprehendit.

*28a ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM V p. 409, 12 W.: 5 ἢ γὰρ θέντες, ὅτι μάχεται τὸδε τῷδε, ἔπειτα εἰπόντες, ὅτι ὑπάρχει τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν ἀναιροῦμεν· οἷον ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἄρα οὐκ ἔστιν· ἢ θέντες, ὅτι μάχεται τῷδε τὸδε, ἔπειτα ἀνελόντες τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν τίθεμεν, οἷον εἰ οὐχ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐστίν· ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔστιν ἡμέρα, 10 νύξ ἄρα ἐστίν.

*29 QVINTIL. V 9, 3: *diuiduntur autem (signa) in has duas primas species, quod eorum alia sunt . . . , quae necessaria <sunt, alia quae non necessaria>. priora illa sunt quae aliter habere se non possunt, quae Graeci τεκμήρια uocant, quae sunt ἄλυτα 15 σημεῖα, (8) alia sunt signa non necessaria, quae εἰκότα Graeci uocant.*

Quintilianus hic cum Aristotele (rhet. I 2 p. 1357^b 16 s, 1357^a 28 ss) congruit. fortasse Caecilio locus adsignandus est, quae est ANGERMANNI (l. c. p. 41) sententia.

*30 ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM V p. 408, 22 W.: οἷον Πλάτων ἐν Ἀθήναις ἐστὶ, Πλάτων ἐν Σικελίᾳ ἐστὶ· ταῦτα μὲν 19 γὰρ | ἀλλήλοισι μάχεται· τὰ δὲ ἀντικείμενα αὐτοῖς οὐκ ἔτι· οἷον 409 W. Πλάτων οὐκ ἔστιν ἐν Σικελίᾳ· Πλάτων οὐκ ἔστιν ἐν Ἀθήναις· οὐδεμία γὰρ ἐνταῦθα μάχη.

ex hoc exemplo deriuatum at commutatum esse id, quod

10 *εἰ* om. P 2918. οὐχ om. P 2977. 13 sunt — 14 *necessaria add. Regius.*

Quintilianus ad eandem rem illustrandam adhibet (V 9, 5: *nec fieri potest, .. ut quis Romae sit, cum est Athenis ..* (7) .. *potest .. nec fuisse Romae, qui non fuit Athenis, etc.*), ANGERMANN l. c. p. 41 putat. auctor communis Caecilius esse ANGERMANNŌ uidetur.

31 (= 50 B.) QVINTIL. V 10, 7: ἀπόδειξις est evidens probatio ideoque apud geometras γραμμικαὶ ἀποδείξεισι dicuntur. hanc et ab epichiremate Caecilius putat differre solo genere conclusionis et esse apodixin
 5 imperfectum epichirema eadem causa, qua diximus enthymema a syllogismo distare.

hoc fragmentum BRZOSKA l. c. p. 1177 copiosius tractavit.

***32** QVINTIL. V 10, 17: ideoque Aristoteles in secundo de arte rhetorica libro (II 1—17) diligentissime est exsecutus, quid cuique rei et quid cuique homini soleret accidere, et quas res quosque
 10 homines quibus rebus aut hominibus uel conciliasset uel alienasset ipsa natura, ut, diuitias quid sequatur aut ambitum aut superstitionem, quid boni probent, quid mali petant, quid milites, quid rustici, quo quaeque modo res utari uel appeti soleat.

hic locus ab ANGERMANNŌ (l. c. p. 42 s) Caecilio uindicatus est.

***33** QVINTIL. V 10, 30: ponunt in persona et nomen: quod
 15 quidem accidere ei necesse est, sed in argumentum raro cadit, nisi cum aut ex causa datum est, ut Sapiens, Magnus, Pius, ..
 (31) nam et illud apud Euripidem frigidum sane, quod nomen Polynicis ut argumentum morum frater incessit (Phoeniss. 636. 637).

hoc loco uestigia adhibitae artis Aristot. rhet. (II 23

9 soleret Spalding, solet A¹BnBg¹. 11 quid A², qui uel quis cet. libri. 16 Pius Zumpt, plenus libri.

p. 1400^b 16 ss, p. 1400^b 22 s) ANGERMANN l. c. p. 44 reprehendit. Caecilio Quintilianum niti idem uir doctus (ibid.) arbitratur.

*34 QVINTIL. V 10, 73: *est argumentorum locus . . . ex contrariis: 'frugalitas bonum, luxuria enim malum: si malorum causa bellum est, erit emendatio pax: si ueniam meretur qui imprudens nocuit, non meretur praemium qui imprudens profuit'*.

5

haec exempla ex Aristot. rhet. II 23 p. 1397^a 10 ss petita sunt. ANGERMANN l. c. p. 44 Caecilium interuenisse statuit.

*35 QVINTIL. V 10, 75: sed haec consequentia dico, ἀκόλουθα, est enim consequens sapientiae bonitas, illa insequentia, παρεπόμενα, quae postea facta sunt aut futura.

priorem partem huius fragmenti ex Aristotele (rhet. II 23 p. 1399^a 11 ss) fluxisse ANGERMANN l. c. p. 44 ostendit. totum locum ANGERMANN (ibid. et p. 43) ad Caecilium reuocauit.

*36 QVINTIL. V 10, 78: *illa quoque, quae ex rebus mutuum confirmationem praestantibus ducuntur: quae propriis generis uideri quidam* (Aristot. rhet. II 23 p. 1397^a 23) *uolunt et uocant* ἐκ τῶν πρὸς ἄλλα, etc.

hoc per Caecilium ad Quintilianum peruenisse ANGERMANN l. c. p. 44 iudicat.

*37 QVINTIL. V 10, 85: illud his adicere ridiculum putarem, nisi eo Cicero (top. 3, 12) uteretur, quod coniugatum uocant, 15 ut 'eos, qui rem iustam faciunt, iuste facere'.

hoc exemplum Aristoteli rhet. II 23 p. 1397^a 21 debetur. Caecilium illud suppeditare ANGERMANN l. c. p. 45 putat.

*38 QVINTIL. V 11, 8: .. *ut si quis dicens, Dionysium idcirco petere custodes salutis suae, ut eorum adiutus armis tyrannidem occupet, hoc referat exemplum, eadem ratione Pisistratum ad dominationem peruenisse.*

hoc exemplum originis Aristoteleae (rhet. I 2 p. 1357^b 30 ss) est. idem apud Anonymum Seguerianum exstat, uide fr. 39, 9—11. communi fonte, scilicet Caecilio, utrumque scriptorem usum esse ANGERMANN l. c. p. 45 (54) opinatur.

5 *39 ANON. SEGV. 155 p. 30, 1 Gr.: παράδειγμά ἐστι λόγος ἀπὸ τῶν κατὰ μέρος ἤτοι ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος ἐπάγων ἢ ἐπὶ τὸ καθόλου, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοίου ἐπὶ τὸ ὁμοιον, ὡς ἔχει τὰ προειρημένα.

10 idem 154 p. 29, 18 Gr.: .. οἶον τοῦ τινὰ δορυφόρους λαμβάνοντα τυραννῆσειν παράδειγμά ἐστι Πεισίστρατος καὶ Φάλαρις καὶ Διονύσιος.

u. 9—11 iam supra tetigi, uide fr. 38. etiam u. 5—7 ex Aristotele (rhet. I 2 p. 1357^b 26 ss) hausti sunt; quare eos quoque ANGERMANN l. c. p. 54 Caecilio uindicauit.

*40 QVINTIL. V 12, 9: his quidam probationes adiciunt, quas παθητικὰς uocant, ductas ex adfectibus, atque Aristoteles (rhet. I 2 p. 1356^a 13) quidem potentissimum putat ex
15 eo, qui dicit, si sit uir bonus: quod ut optimum est, ita longe quidem, sed sequitur tamen 'uideri'.
(10) .. cui simile quiddam fecisse Iphicrates dicitur, qui cum Aristophontem, quo accusante similis criminis reus erat, interrogasset, an is accepta pecunia rem
20 publicam proditurus esset, isque id negasset: quod igitur, inquit, tu non fecisses, ego feci?

etiam posteriore parte huius loci Quintilianus Aristotelem (rhet. II 23 p. 1398^a 4 ss) in usum uocat. totus locus ab ANGERMANNO l. c. p. 45 Caecilio attributus est.

41 QVINTIL. V 14, 4: *quale est Demosthenis (XXII 7): 'non enim, si quid umquam contra leges actum est idque tu es imitatus, idcirco te conuenit poena liberari, quin e contrario damnari multo magis. nam ut, si quis eorum damnatus esset, tu haec non scripsisses, ita, damnatus tu si fueris, non scribet alius'*. 5

hoc exemplum etiam apud Anonymum Seguerianum occurrit, uide fr. 41a. Quintilianum et Anonymum Caecilium secutos esse una cum ANGERMANNO (l. c. p. 36, 3) putauerim.

41a ANON. SEGV. 187 p. 36, 22 Gr.: ὡςπερ καὶ Δημοσθένης (XXII 7) | 'ὡ δ' ἡμῖν μὴ λέγε ὡς γέγονε τοῦτο πολλάκις· οὐ 37 Gr. γὰρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη' καὶ ἐξῆς.

***42** QVINTIL. V 14, 10: *una (forma epichirematos), in qua idem concluditur, quod intenditur: 'anima immortalis est: nam 10 quidquid ex se ipso mouetur, immortale est, anima autem ex se ipsa mouetur, immortalis igitur est anima'*.

idem exemplum Neocles adhibet, uide fr. 42a. communem fontem Caecilium esse ANGERMANN l. c. p. 41 s censet.

***42a** ANONYMVS VII 2 p. 764, 1 W.: ὁ δὲ συλλογισμὸς, ὡς φησι Νεοκλῆς, διςσῶς ἐκφέρεται· ἢ γὰρ τὸ ζητούμενον τίθεται, ἔπειτα τὰ λήμματα καὶ τὸ ἐπισυνδέον ἐπι- 15 φέρεται, οἷον ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος, τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον, ἢ πρὸ τοῦ ζητουμένου τῶν λημμάτων τιθεμένων· ἐπιφέρεται τότε τὸ ζητούμενον, οἷον ἡ ψυχὴ ἀτοκίνητος, τὸ ἀτοκίνητον ἀεικίνητον· τοῦτο δὲ ἀθάνατον· ἢ ψυχὴ ἄρα ἀθάνατος. 20

***43** ANONYMVS VII 2 p. 765, 11 W.: γνώμη δὲ ἐστίν, ὡς φησιν Ἀλέξανδρος, καθολικὴ ἀπόφασις περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων καὶ οὕτως ἔχειν ὀφειλόντων.

3 quin *Regius*, quod A¹BnBg¹. 15 τὸ εἰ συνδέον Mona-
censis. 23 καὶ] ἢ Ven.

τῶν δὲ γνωμῶν ἔναι μὲν χωρὶς ἀποδείξεως λέγονται, οἷον (M 248) 'εἰς οἰωνὸς ἄριστος', αἱ δὲ μετὰ ἀποδείξεως.

definitionem sententiae (p. 25, 21—23) eandem esse atque Aristotelem (rhet. II 21 p. 1394^a 21 ss) et in sequentibus (p. 26, 1—3) quoque uestigia Aristotelis (ibid. p. 1394^b 8 ss et 1395^a 13 s) detegi posse ANGERMANN l. c. p. 54 s probauit. idem uir doctus (ibid.) Caecilium interuenisse adnotauit.

44 QUINTIL. VI 1, 7: *id unum epilogi genus* (ἀνακεφαλαίως) *uisum est plerisque Atticorum et philosophis fere omnibus, qui de arte oratoria scriptum aliquid reliquerunt.*

multo fusius haec exsecutus est Anonymus Seguerianus, uide fr. 44 a. postquam GRAEVEN (l. c. adn. ad fr. 44 a) dubitauit, an Quint. ad Platonis et Chrysippi placita spectauerit, ANGERMANN l. c. p. 48 Caecilium fontem Quintilianiani etiam hic esse contendit; Anonymi quoque Segueriani auctorem Calactinum esse.

44a ANON. SEGV. 207 p. 41, 10 Gr.: ἔργον δὲ ἐπιλόγου Πλάτων μὲν ἐν Φαίδρῳ φησὶν (p. 267 d) 'ἐν κεφαλαίῳ καταλέγοντα ὑπομνήσαι ἐπιτελευτικούς τοὺς ἀκούοντας τῶν εἰρημένων'. 10ταὶ δὲ τῆς αὐτῆς δόξης καὶ Χρύσιππος (Stoic. fr. II 296 Arnim)· καὶ γὰρ αὐτὸς μονομερῆ φησὶ τὸν ἐπιλόγον. (208) Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ταῖς Θεοδεκτικαῖς τέχναις φησὶν (fr. 134 Rose), ὅτι 'ὁ ἐπιλόγος τὸ μὲν κεφάλαιον ἔχει προτρέψασθαι τοὺς ἀκούοντας, προτρέψομεν δὲ [τριχῶς] εἰς τὰ πάθη ἀνάγοντες τὰ ἐκάστου προ-
15τρεπτικά. ἐν μὲν οὖν ἔργον ἐπιλόγου τὸ τὰ πάθη διεγείρει, δεύτερον τὸ ἐπαινεῖν ἢ ψέγειν· τούτων γὰρ ἐν ἐπιλόγοις ἡ χώρα· τρίτον δὲ τὸ ἀναμνήσκειν τὰ εἰρημένα'.

***45** ANON. SEGV. 230 p. 45, 13 Gr.: αὐθιγὶς ἐστὶ λόγος μείζον ποιῶν φαίνεσθαι τὸ πρᾶγμα.

1 ἔναι — 2 ἀποδείξεως om. M Par. 11 μνημονομορῆ Seguer. 14 τριχῶς secl. Graeven. 15. 16 δεύτερον <δὲ> Graeven.

inter hanc definitionem et eam, quam Pseudolonginus (uide fr. 90, 2s) exhibet, summa similitudo intercedit, qua re commotus MARTENS l. c. p. 20 communem fontem statuit; hunc primum auctorem Caecilium esse idem uir doctus (ibid.) suspicatus est.

*46 QVINTIL. VIII 3, 6: recteque Cicero . . scribit: nam eloquentiam, quae admirationem non habet, nullam iudico eandem Aristoteles quoque petendam maxime putat.

hunc locum aut ad Aristot. rhet. III 2 p. 1404^b 11 s aut ad artem Theodecteam referendum esse ANGERMANN sentit. simile quid Pseudolonginus scribit, uide fr. 83, 14—16. per Caecilium doctrinam Aristoteleam in Quintiliani librum peruenisse ANGERMANNO (l. c. p. 49 s) dubitanter concesserim.

47. (cf. Aristot. fr. 131 Rose) QVINTIL. VIII 3, 37: *si quid periculosius finxisse uidebimur, quibusdam remediis praemunendum est: 'ut ita dicam, si licet dicere, quodam modo, permittite mihi sic uti'. quod idem etiam in iis, quae licentius translata erunt, proderit, nihilque non tuto dici potest, in quo non falli iudicium nostrum sollicitudine ipsa manifestum erit. qua de re Graecum illud elegantissimum est, quo praecipitur* (cf. Aristot. 10 rhet. III 7 p. 1408^b 1 ss) προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ.

idem praeeptum Aristoteleum apud Pseudolonginum exstat, uide fr. 95 p. 84, 22—28. neque Quintilianus neque Pseudolonginus libros rhetoricos Stagiritae legerunt; itaque e Caecilio illud utriusque deductum esse ANGERMANN l. c. p. 48 s ponit. iam antea COBLENTZ l. c. p. 64 eandem sententiam protulerat. ad hoc fr. cf. praeterea Demetrius de eloc. 80 et Philodemus I p. 180 Sudh. col. XXII.

48 EPITOME LONGINI 2 Rh. Gr. I 2 p. 213, 5 Sp. et H.: *ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα*

8 proderit T (*Turicensis s. XI uel XII*), proderunt A¹G (*codicis Bambergensis eae partes, quae ex alio codice suppletae sunt*).

γράφειν ἔλεγεν· διὸ λέγουσι [Λογγίνος] σπανίως κεκρήσθαι καὶ τοῦτῳ τῷ εἶδει.

Longinum hic doctrinam ex arte Theodectea petitam (cf. etiam rhet. III 2 p. 1405* 35 ss) tradere ANGERMANN l. s. p. 49 suspicatus est. idem uir doctus (ibid.) Caecilium intercessisse statuit.

49 FRAGM. PARAPHR. in Aristot. rhet. Rh. Gr. I 2 p. 1 Sp. et H. = Comment. in Aristot. Gr. XXI 2 p. 330 Rabe: ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. Ἐρώτα δὲ αὐτὸν τετραχῶς· τοσοῦτοι γὰρ εἰσι τῶν ἐρωτήσεων οἱ τρόποι· πολλάκις γὰρ αὐται κατὰ καιρὸν (γινόμεναι καὶ) μὴ γινόμεναι καὶ ὠνησαν καὶ ἔβλαψαν. εἰς δὲ οἱ τρόποι οἶδε· τὸ εἰς ἄτοπον ἀπάγειν, τὸ τὰ ὁμολογούμενα ἐρωτᾶν, καὶ τὸ ἐρωτᾶν τότε, ὅταν μέλλῃς εἰς τοῦναντίον περιτρέπειν, καὶ τὸ ἀλη-
10 θέσι ψευδῆ συμπλέκοντα πυνθάνεσθαι.

Εἰς μὲν οὖν τὸ ἄτοπον ἐμβάλλεις τὸν ἀντίδικον ἐρωτήσας οὕτως, ὡς Περικλῆς Λάμπωνα ἤρετο 'τί ταῦτά ἐστιν' εἰπὼν 'τὰ δρῶμενα ἐν τοῖς μυστηρίοις;' εἰπόντος δὲ τοῦ Λάμπωνος ὡς 'οὐχ οἶδόν τε ταῦτα τοῖς ἀμυήτοις ἔξαγγέλλειν', ἀνήρετο ὁ Περικλῆς, εἰ αὐτὸς οἶδεν· † οὐ συμφῆσαντος δὲ τοῦ Λάμπωνος ἐν τοῖς 'οὐχ οἶδόν τε ταυτὶ τοῖς ἀμυήτοις ἔξαγγέλλειν', 'καὶ πῶς' εἶπεν 'ἀτέλεστος ὢν;'

Ὁμολογούμενα δὲ ἐρωτήσεις, εἰ τὰ ἔξ ἀνάγκης δοθησόμενα ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων πυνθάνοιο, καὶ ὢν ῥηθέντων ἐπὶ τὸ συμπέρασμα εὐθὺς † οὐ χωρήσεις, τὰ ὁμολογούμενα εὐθὺς παραλιπών, ὡς Πλάτων ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ (Apol. p. 27 c)· λεγόντων γὰρ τῶν κατηγορῶν, ὡς Σωκράτης θεοὺς οὐ νομίζει καὶ καινὰ
331 R. δαιμόνια εἰσάγει, ἀνήρετο αὐτοὺς περὶ τῶν δαιμονίων, | εἰ μὴ θεοὺς ἢ θεῶν παῖδας ἡγοῦνται αὐτούς· ὡς δὲ συνέφησαν, 'ἔστι

1 Λογγίνος tamquam glossema delet E. Norden, *die antike kunstprosa* p. 360, 1. 5 ἐρώτα Seguiet, ἐρωτᾷ P(arisinus s. XIII). 6 γινόμεναι καὶ add. Radermacher. 15 οὐ om. Aristot., del. Schneidewin. ἐν — 16 ἔξαγγέλλειν del. Schneidewin. 20 οὐ del. Schneidewin. εὐθὺς del. Schneidewin; fort. iungenda sunt ὁμολογούμενα εὐθὺς, ut infra (p. 29, 2) τὸ ἀτόθεν ὁμολογούμενον' Rabe.

δέ, ὅστις θεοὺς οὐ νομίζει θεῶν παῖδας νομίζων;’ παρέλιπε γὰρ τὸ αὐτόθεν ὁμολογούμενον, ὅτι ὁ δαιμόνια νομίζων θεοὺς νομίζει.

Εἰς τὸ ἐναντίον δὲ περιστήσεις, ὡς Λυκίας ἐν τῷ Ἐρατοσθένους (XII 25—26)· ἐπειδὴ γὰρ ὠμολόγει μὲν ἀπάγειν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολέμαρχον διὰ τὸ προστᾶσαι τοὺς τριάκοντα, ὧν εἰς ἦν 5 καὶ αὐτός, ἐρωτηθεὶς δέ, εἰ παρῆν καὶ αὐτός προτεθείσης περὶ αὐτοῦ βουλῆς καὶ εἰ ἀντέλεγεν ἢ ἐπήνει τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις, ὡς δὲ ἔφη καὶ παρῆναι καὶ ἀντιλέγειν τοῖς ἄλλοις, προσηρώτησεν, εἰ ἄδικα πάσχειν ἤγειτο αὐτόν, καὶ συγχωρήσαντος ἐπήγαγεν ‘εἶτα, ὦ σχετλιώτατε πάντων, ἀντέλεγεσ μὲν, ἵνα σώ- 10 σεας, συνελάμβανες δέ, ἵνα ἀποκτείνης;’

Τελευταῖος δὲ τοῦ ἐρωτᾶν καιρός, ὅταν μὴ ἐγχωρῇ λύσαι τὴν ἐρώτησιν † σοφιστικῶς ἀποκρινόμενον· οἷον ‘τὰ μὲν ἔστι, τὰ δὲ οὐ’ ἢ ‘πῆ μὲν ἀληθές τὸ λεγόμενον, πῆ δὲ ψευδὸς ἔστι’· πρὸς γὰρ τοὺς οὕτως ἀποκριναμένους οἱ ἀκροώμενοι θορυβοῦσιν ὡς 15 ἀποροῦντας καὶ οὐκ ἔχοντας ἀντειπεῖν.

Δεῖ δὲ παρὰ ταῦτα μηδένα ἄλλον τρόπον ἐρωτήσεων τῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον ἐπινοεῖν· ἐνστάτος γὰρ τοῦ ἐρωτωμένου πρὸς ὅτιοῦν, οὐ πρὸς ὅτιοῦν ἠττήσθαι δόξει.

Δεῖ δὲ † ὁμοίως ἐρωτᾶν μηδὲ διὰ πολλῶν ἐρωτημάτων περαιοῦσθαι τὰ ἐνθυμήματα· ἀσθενῆς γὰρ ὁ ἀκροατῆς.

Φεύγοντος τοῦ ἐρωτωμένου τὴν ἀπόκρισιν καὶ ἀνάγκαζε αὐτὸν ἀποκρίνεσθαι· οἳ τε γὰρ φεύγοντες τὰς ἀποκρίσεις ἐγνωνκέναι δοκοῦσι | καὶ τάχα ἂν εὐροῖέν τινα διάλογον βιασθέντες ἀπαν- 332 R. τῆσαι πρὸς τὴν ἀπόκρισιν. 25

Ἔστι δὲ ἄλλος τρόπος ἔξω τῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐρωτᾶν †· τοῦτο δὲ ποιεῖν δεῖ, ὅταν ἴδωμεν τοὺς δικαστὰς κυμπεριφερομένους ἡμῖν καὶ ἃ ἡμεῖς ἂν βουλευθῆμεν ἀποκριναμένους

5 τοὺς Seguiet, τοῖς P. 8 δὲ del. Schneidewin. 9 ἀφ-
τόν Spengel, ἀπόθεν P. 12 ἐρωτᾶν Schneidewin, ἐρωτᾶ P.
13 ἀλλ’ ἢ post ἐρώτησιν add. Schneidewin ex Arist. 19 οὐ
πρὸς ὅτιοῦν del. Spengel. 20 ὁμοίως P, συντόμως Schneidewin,
συντόμως Bake. ἐρωτημάτων Finckh, ῥημάτων P. 21 ἐν-
θυμήματα Rabe ex Arist., ἐνοήματα P. 22 ἐρωτωμένου
Schneidewin, ἐρωτουμένου P. ἀνάγκαζε Finckh, ἀναγκάζει P.
26. 27 post ἐρωτᾶν lacunam indic. Rabe, qui scribere uult aut
τοῦ ἐρωτᾶν <τὸ τοῦς δικαστὰς ἐρωτᾶν> aut τὸ ἐρωτᾶν <τοῦς
δικαστὰς>. 27. 28 συμπεριφερομένους Seguiet, συμφέρων P.

πυνθάνεσθαι καὶ τούτων· τούτον γὰρ τὸν τρόπον ἔστιν ἀνευ κινδύνου πάντα συλλογίζεσθαι· ὡς γὰρ αὐτοῦ· τοῦ πράγματος ἔχοντος τἀληθές οἱ ἀκούοντες καὶ τοῖς ἔξ ἑναντίας † τοῖς ἐρωτῶσι προσομολογεῖν.

- 5 Δεῖ δὲ καὶ τὰς αἰτίας ἐπιφέρειν ταῖς ἐρωτήσεσι [καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν], αἷς αὐτο * ἐρωτῶμεν, οἷον 'εἰ δέ τίς σε ἔροιτο· τί δήποτε; τοῦτο γὰρ εὐλογον ἢ φύσιν ἔχον ἐστί † τοῦ ἀποκρίνασθαι ἢ τοῦ εὐνοϊκῶς ἔχοντος τῇ πόλει· καὶ γὰρ ἡδὺ καὶ ἀκριβέστερον οὕτω φαίνεται'. χρῆσι δὲ καὶ τούτῳ τῷ ὀργάνῳ
10 πανταχοῦ.

- Εἰσὶν οὖν τῶν ἐρωτήσεων οὗτοι οἱ τρόποι· τὸ τὰ ὁμολογούμενα ἐρωτᾶν, τὸ εἰς ἀτοπον ἐμβαλεῖν τὸν ἐρωτῶμενον, καὶ τὸ ἐρωτᾶν τότε, ὅτε εἰς τούναντίον μέλλῃς περιστῆσειν, καὶ ἀληθείς ψευδῆ συμπλέκοντα ἐρωτᾶν, καὶ μὴ διὰ πολλῶν ἐρωτήσεων συμπεραίνειν τὸν συλλογισμόν, καὶ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὅταν ἴδωμεν καὶ τοὺς δικαστὰς συμπεριφερομένους ἡμῖν, καὶ τὸ μετὰ προσθέσεως τῆς αἰτίας ἐρωτᾶν.
- 15

- ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΡΙΣΕΩΣ. Τρόποι δὲ αὐτῶν ἢ διώσασθαι τὰς ἀποκρίσεις τέλεον ἢ φθάσαντες αὐτοὺς ἐρωτήσομεν· εἰ ἄρα δὲ ἀποκρίνασθαι δεῖ, τὴν αἰτίαν | προσθέντες ἀποκρινόμεθα, καὶ τὰ
333 R. ἀμφίβολα ἔξαπλώσομεν καὶ τῷ λόγῳ καὶ πρὸ τοῦ συμπεράσματος, † ὅταν εἰς τούναντίον ἢ ἐρώτησις περιάγοι, εἰ φέροι εὐθὺς τὴν λύσιν καὶ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα αὐτὸς ἔχων λῶσαι, μὴ προσποιούμενος, ὅτι αὐτὸς ἀντερωτῆ τὸ συμπέρασμα.

- 25 Τρόποι μὲν οὖν οὗτοι· παραδείγματος δὲ ἕνεκα ὑποτάξω καθ' ἕκαστον. ἔφη γὰρ 'τὰς ἀποκρίσεις ἦτοι διωσόμεθα καθάπαξ', ἀν ἔχωσι τι δυσχερές, οἷον ὡς Καλλίας ποτὲ λέγεται εἰπεῖν, ὅτι ἀποκρίνεται (cf. Iphicrates fr. 9 OA II 220 Tur.), εἰ τοσοῦτον αὐτῷ δοίη χρόνον <ὁ> ἐρωτῶν, ὅσον αὐτὸς ἐμελέτα τὴν ἐρω-

26 — p. 31, 1 cf. fr. 59 b p. 40, 27—31.

3. 4 καὶ τοῖς ἐρωτᾶσι προσομολογοῦσιν conī. Schneidewin, τοῖς del. Bake. 5. 6 καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν del. Schneidewin. 6 αὐτο ἐρωτῶμεν P m. pr., αὐτοὶ μὲν ἐρωτῶμεν Spengel. 7 τοῦ P, del. Spengel, τὸ Rabe dubitanter. 15 αὐτὸν P, ,exspecto τοὺς δικαστὰς' Rabe. 22 ὅταν δ' εἰς Schneidewin. εἰ φέροι εὐθὺς τὴν Rabe, εἰ φέροιετῆν P. 25 τρόποι Schneidewin, τόποι P. 26 ἔφη] cf. u. 18 s. 29 ὁ add. Seguiet.

την, ἢ φθάσαντες ἐρωτῶμεν αὐτούς, ἃ ῥηδία ἐστὶν ἀποκρί-
 νασθαι, οἷον ἐπειδὴν ἐρωτᾷ με, τί <ἀν> ἐποίησα· οὐκ ἂν τότε,
 ἀλλὰ τότε, οἷον οὐκ ἂν ἐσυκοφάντων τοὺς φίλους, ἀλλ' εἰρ-
 γαζόμην'.

Ἐὰν δὲ ἀναγκαῖον ἢ πάντως ἀποκρίνασθαι, αἰτίαν τινὰ χρὴ 5
 προστιθέναι τῇ ἀποκρίσει, οἷον ὡς Ὑπερίδης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ
 Ἀριστογείτονος, εἰ ἔγραφε τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι, ἔφη
 (fr. 27. 28 Bl.⁸) ἴνα μὴ οἱ ἐλεύθεροι δουλεύωσι'.

Τὰ γε μὴν ἀμφίβολα οἷον τὸ 'πῆ μὲν ἔπραξα, πῆ δὲ οὐ'
 ἔξαπλοῦν τῷ λόγῳ καὶ τὰς αἰτίας προστιθέναι, οἷον 'τότε μὲν 10
 ἔπραξα διὰ τότε', καὶ ὅλων τὰς βραχυλογίας καὶ συντομίας παρ-
 ἔχεσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποκρίσει, † τὰ δὲ προσδιορισμοῦ φευκτέον.

Εἰ δὲ εἰς ἐναντίον ἢ ἐρώτησις ἀπάγει, τὴν λύσιν φερεῖν
 χρὴ ἥτοι πρὸ τοῦ ἐπιόντος ἐρωτήματος ἢ ἀπλῶς πρὸ τοῦ συμ-
 περανθῆναι τὸν συλλογισμὸν τῷ ἐρωτῶντι· σχεδὸν γὰρ οὐκ ἄδη- 15
 λον εὐθὺς ἐρωτῶντος, ὅτι βούλεται ὁ λόγος· ὥστε φθάσαντα τὴν
 αἰτίαν ἐπενεγκεῖν, ἢ ἀφαιρήσει τὸν τόπον.

Ἔστι δὲ καὶ τῷ συμπεράσματι ὡς ἐρωτῆματι χρῆσθαι μὴ
 προσποιούμενον, ὅτι ὁ ἐρωτῶν συμπεράσμα ἐπήγαγεν, ἀλλ' ὡς
 πρὸς τὰς ἄλλας προτάσεις ἀποκρίνασθαι καὶ πρὸς τὸ συμπεράσμα 20
 ὡς ἐρωτῶντος.

Ἔτι ἀπομνημονεύουσι περὶ τοῦ τῆς ἐφορείας εὐθυνομένου
 Λάκωνος· ἐαλωκότων ἔτι τῶν συναρχόντων ἐρωτηθεὶς, εἰ δοκή-
 σει † δικαίως | ἀπήχθησαν οἱ ἔφοροι, ἔφη· πάλιν δὲ ἀναπυθνανο- 334 R.
 μένων, εἰ τῆς πράξεως κεκοινώνηκεν αὐτοῖς, 'κεκοινώνηκα'. 'οὐ- 25
 κοῦν' λεγόντων 'καὶ σὺ δικαίως ἂν ἀπόλοιο;' 'οὐ δῆτα', ἔφη·
 'οἱ μὲν γὰρ χρήματα λαμβάνοντες ταῦτα ἔπραξαν, ἐγὼ δὲ ἀπὸ
 γνώμης'. μὴ προσποιηθεὶς, ὅτι συμπεράσμα ἐπήγαγεν, ἔλυσε
 καὶ λογικῶς τὸν συλλογισμὸν. ὅθεν καὶ τὸ αὐτὸ τοῖς ἐρωτῶσι

1—8 cf. fr. 59 b p. 41, 3—8.

2 ἂν add. Spengel. 3 οὐκ ἂν ἐσυκοφάντων Spengel,
 ἐσυκοφάντων οὐκ ἂν P. 12 τοὺς δὲ προσδιορισμοὺς Finckh,
 ,fort. τὰ δὲ προσδιορισμοῦ <δεόμενα>' Rabe. 17 ,fort. ἀνα-
 ρήσει τὸ ἄτοπον' Rabe. 23 ἔτι del. Spengel, ἤδη Schneidewin.
 23. 24 δοκήσει del. Schneidewin, δοκήσει ὅτι Seguiet. 25 εἰ
 Seguiet, ἦ P. κεκοινώνηκα Schneidewin, κοινωνήσω P.

παραφυλακτέον, * πολὺς τις τῆ τῶν πραγμάτων ἀληθεία περιεῖη μάλιστα, ὡς μήτε αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἄλλα τινὰ συ * συλλογισμένου ἅπαξ· εἰ γὰρ μετὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἐφόρου τουτοῦ τὴν δευτέραν ὁ συλλογισμὸς ἐπήχθη τῷ κατηγορῶ ἀφο * 'δῆλον τοῖ-
5 νυν, ὅτι καὶ ἐε τεθνᾶναι χρὴ', οὐκ ἂν ἔσχεν ἀποκρίνασθαι καὶ
 κωθῆναι.

hanc doctissimam transcriptionem Aristotelici capituli (rhet. III 18) de interrogando et respondendo a Caecilio compositam esse ANGERMANN l. c. p. 60—63 docet. idem WENDLAND l. c. p. 312 iudicare videtur. praeterea de hoc fragmento inspicienda sunt, quae BRZOSKA (Pauly-Wissowa I p. 2330) et RABE (l. c. p. XV s) protulerunt.

IV

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

QVINTILIANVS inst. or. IX 3, 89: haec omnia (de figuris uerborum et sententiarum) copiosius sunt exsecuti, qui non ut partem operis transcurrerunt, sed
 10 proprie libros huic operi dedicauerunt sicut Caecilius, Dionysius, Rutilius, Cornificius, Visellius aliique non pauci.

DIONYSIUS HALIC. de comp. uerb. 8 p. 32, 13 = de figur. p. 252, 13 Vs. et R.: πολλοὶ δὲ δὴ πον σχηματισμοὶ καὶ τῆς
 15 λέξεώς εἰσιν ὡσερ καὶ τῆς διανοίας, οὗς οὐχ οἶόν τε κεραιωδῶς περιλαβεῖν, ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι· περὶ ὧν καὶ πολλὸς ὁ λόγος καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία.

1 παραφυλακτέον εἰ μὴ πολλή τις τῶν πραγμάτων ἀλήθεια περιεῖη Spengel. 2 ἄλλα] fort. ἄλλην P. 2. 3 συ συλλογισμένου ἅπαξ P, ,exspecto μήτε αὐτὸ τὸ συμπέρασμα μήτε ἄλλα τινὰ ἐπαχθῆναι, αὐτοῦ συλλογισμένου ἅπαξ' Rabe. 4 ἀφο. . δῆλον P, ἀφ' οὗ δῆλον Spengel, ,ἀφορίζων 'δῆλον uel tale quid' Rabe.

hoc loco Dionysium Caecilii libro aduersari BARCZAT l. c. p. 33, 1 putat.

50 (u. 1—12 = 41 B.) ΕΡΙΤΟΜΕ ΡΗΘΕΒΑΜΜΟΝΙΣ Rh. Gr. III p. 44, 1 Sp.: ὀρίζεται δὲ Ζωῖλος (fr. 3 O A II 250^b Tur.; fr. 16 Friedlaender) οὕτως· σχῆμά ἐστιν ἕτερον μὲν προσποιεῖσθαι, ἕτερον δὲ λέγειν. τρία ἀμαρτάνει ὅτι οὐ περιλαμβάνει περὶ πάντων τῶν σχημάτων. 5 τὰ γὰρ πλείστα ἐκ τοῦ εὐθέος καὶ ἀπλοῦ σχηματίζεται, ὡς ὅτε ἀποφαινόμεθ' αὐτὸ ἢ διαποροῦμέν τι καθ' ἑαυτοὺς ἢ ἀποτροφῆ χρώμεθα ἄνευ προσποιήσεως. Κεκίλιος δὲ ὁ Καλακτίτης ὠρίσατο οὕτω· „σχῆμά ἐστι τροπὴ εἰς τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸ τῆς διανοίας καὶ λέ- 10 Ξεως“. τὸ οὖν μὴ κατὰ φύσιν οὐ καλόν, τὸ δὲ [μὴ καλόν] τροπὴ ἐστὶν ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Ἄθηναῖος δὲ [ὁ Ναυκρατίτης] καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἐπικληθεὶς Μόλων ὠρίσαντο οὕτω· σχῆμά ἐστι μεταβολὴ εἰς ἡδονὴν ἐξάγουσα τὴν ἀκοήν. οὐ πάντοτε δὲ μεταβάλλεται· καὶ γὰρ καὶ ἠθικεῦται 15 καὶ ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον.

2—8 cf. fr. 50 a p. 34, 21—24, ubi similia traduntur. 9 s uide fr. 94 p. 73, 5 s (cf. Martens l. c. p. 14, 2). 9—11 cf. fr. 50 a p. 34, 3—5, quibus eadem fere legimus. de u. 2—11 adeundi sunt BRZOSKA l. c. p. 1177 s, BARCZAT l. c. p. 20 et 35. etiam 13 ss ad Caecilium redire BARCZAT l. c. p. 29 et 36 contendit.

50a (p. 34, 11—26 = 42 B.) QUINTIL. IX 1, 10: *est autem non mediocris inter auctores dissensio, et quae uis nominis eius et quot genera et quae quam multaeque sint species. quare primum intuentum est, quid accipere debeamus figuram. nam 20*

2 Ζωῖλος libri, sed cf. Friedlaender p. 29, qui Ζωῖλος emendat. 4 τρία corruptum? 9 Καλακτίτης corr. Norrmann, καλανδίτης libri. 10. 11 διανοίας ἢ λέξεως coni. Brzoska l. s. p. 1177. 11. 12 μὴ καλόν secl. Spengel. 13 ὁ Ναυκρατίτης del. G. Thiele Hermagoras p. 184.

quibus modis dicitur: uno qualiscumque forma sententiae, sicut
 in corporibus, quibus, quoquo modo sunt composita, utique habitus
 est aliquis: (11) altero, quo proprie schema dicitur, in sensu
 et sermone aliqua a vulgari et simplici specie cum
 aliqua mutatio, sicut nos sedemus, incumbimus, respicimus.
 utique cum in eisdem casus aut tempora aut numeros aut etiam
 partes ordinatio quis aut certe nimium frequenter incurrit, prae-
 cepta dederunt variandas figuras esse vitandae similitudinis
 in quo ita loquimur, tamquam omnis sermo habeat
 figuram, ...

genere illo intellectu priore et communi nihil non
 figuratum est. quo si contenti sumus, non immerito
 dixerimus, si tradenti Caecilio credimus, incom-
 parabilis est ista pars huius praecepta existimavit. (13) sed
 quidam et quasi gestus sic appellandi sunt,
 quae hanc loco accipi schema oportebit, quod sit a
 utque in promptu posito dicendi modo poetice
 mutatum. sic enim verum erit, aliam esse
 ἑκχηματικόν, id est carentem figuris, quod
 non inter minima est, aliam ἑκχηματικὴν,
 quae figuratum. (14) verum id ipsum anguste Zoilus
 terminavit, qui id so-
 lum dicitur schema, quo aliud simulatur dici quam
 dicitur, quod nunc vulgo quoque sic accipi scio, unde et
 quaedam . . . uocantur. ergo figura
 aliqua novata forma dicendi.

11. 21—24 cf. fr. 50, 2—8.
 12. cf. Morawski, quae C. a Morawski l. c. p. 54 s, BRZOSKA
 13. cf. Martens l. c. p. 20 adnotauerunt. etiam quae
 14. cf. Martens l. c. p. 14, 2 et Barczat
 15. cf. Brzoska l. c. p. 1177.

*51 AQRVILA ROMANVS Rh. L. m. p. 27, 12 Halm: *est igitur omnis oratio aut soluta, nulla inter <se> necessitate numerorum, neque composita membris quibusdam uel determinata certa circumscriptione uerborum. ea plerumque in sermone assiduo et in epistolis utimur. . . aut perpetua, quam Graeci εἰρομένην 5 λέξιν appellant. quae ita conecitur, ut superiorem elocutionem semper proxima sequatur atque ita seriem quandam significatus rerum explicet. . . alia autem quae ex ambitu constat, quem ambitum Graeci περίοδον appellant.*

5—9 ex Aristotele (rhet. III 9 p. 1409^a 24 ss) petitos esse. ANGERMANN l. c. p. 52 iudicat; hac de causa idem uir doctus Caecilium fontem Aquilae Romani fuisse statuit. 1—5 quae ad Calactinum reduxit. cf. Quintil. IX 4, 19.

*52 AQRVILA ROM. p. 28, 15 H.: . . *etsi nonnulli ex uno 10 membro ambitum putant posse compleri, quam μονόκωλον περίοδον appellant.*

haec uerba, quae doctrinam Aristoteleam (rhet. III 9 p. 1409^b 16 s) redolent, ANGERMANNVM (l. c. p. 53) secutus Caecilio dubitanter uindicauerim.

*53 EPITOME ALEXANDRI Rh. Gr. III p. 27, 17 Sp.: περίοδος μὲν οὖν ἐστὶ λόγος ἐν εὐπεριγράφῳ [καὶ] κώλων συνθέσει αὐτοτελή διάνοιαν ἐκφέρων, κτλ. 15

hanc definitionem (de qua cf. Radermacher in editione Demetrii *περὶ ἐρμηνείας* p. 65 s) per Caecilium ex Aristotele rhet. III 9 p. 1409^b 8 ad Alexandrum peruenisse ANGERMANN l. s. p. 53 contendit. ex eodem fonte sumpsit Herodianus Rh. Gr. III p. 93, 7 Sp. fortasse in toto Alexandri capite p. 27, 9 — 29, 2 Sp. ingenium Caecilii cognoscendum est.

2 se addunt editores. 5. 6 εἰρομένην λέξιν Rob. Stephanus, romänen lexin liber. 14 ἀνευ περιγραφῶν καὶ libri, em. Radermacher conlato Herodiano.

*54 AQUILA ROMANVS p. 31, 23 H.: *ideoque et Aristoteli (rhet. III 12 p. 1413^b 29 ss) et iteratio ipsa uerborum ac nominum et repetitio frequentior et omnis huius modi motus actioni magis et certamini quam stilo uidetur conuenire: qua de re in tertio*
 5 *Rhetoricorum libro (III 12 p. 1413^b 4 ss) disserit.*

hunc locum Caecilii esse ANGERMANN l. c. p. 51 s iudicat.

55 QVINTIL. IX 1, 19: *ut uero natura prius est concipere animo res quam enuntiare, ita de iis figuris ante est loquendum, quae ad mentem pertinent.*

magna similitudo intercedit inter haec uerba et inter ea, quae Tiberius (uide fr. 55 a) et quae Alexander (cf. fr. 55 b) praebent. fr. 55 COBLENTZ l. c. p. 17 et BARCZAT l. c. p. 39, 1 ad Caecilium reuocauerunt.

55a ΤΙΒΕΡΙΟΥ Rh. Gr. III p. 59, 22 Sp.: *πρῶτον οὖν τὰ τῆς*
 10 *διανοίας σχήματα δεικτέον, ἐπεὶ δεῖ τὸν νοῦν πάντως τοῦ λόγου προηγεῖσθαι.*

hunc locum COBLENTZ l. c. p. 17 Caecilio attribuere uidetur.

55b EPITOME ALEXANDRI III p. 27, 9 Sp.: *τὰ μὲν τῆς διανοίας σχήματα προείρηται κατὰ λόγον ἡμῖν: παντὸς γὰρ λόγου προάγει ἢ τοῦ διανοήματος εὐρεσις, ἔπεται δὲ λέξις τῷ διανοήματι, δι'*
 15 *αὐτῆς ποιοῦσα φανερόν αὐτό.*

hoc fragmentum BARCZAT l. c. p. 39, 1 Caecilio adscripsit.

5 rhetoricorum libro Aldus, rhetoricarum libro artium liber.

Α'. τὰ τῆς διανοίας σχήματα

56 ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΙΙΙ p. 62, 26 Sp.: ἀποσιώπησις δὲ ἔστιν ὅταν μέλλων λέγειν πρᾶγμα αὐτὸ μὲν ἀποσιωπήσῃ, τὴν δὲ ὑπόνοιαν αὐτοῦ καταλίπη· ἄλλ' ἐγὼ μὲν — οὐ βούλομαι δὲ οὐδὲν δυσχερὲς εἰπεῖν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας μου κατα- 4 ηγορεῖ' (Demosth. XVIII 3). καὶ πάλιν | πρὸς τὸν Χαρίδημον 63 Sp. (id. XXIII 213) ὅφ' μήτηρ μὲν οὐκ ἔρω τίς ἢ πόθεν· οὐδὲν γὰρ δεῖ πλείω τῶν ἀναγκαίων αὐτὸν ἐξετάζεσθαι· οὐδὲν γὰρ ἂν εἶπε τοιοῦτον οἶον τῇ ὑπονοίᾳ παρέδωκεν.

3—5 idem exemplum in animo habet Quintilianus haec dicens (IX 2, 54): ἀποσιώπησις . . . *cui simile est in prooemio pro Ctesiphonte Demosthenis*; nec illud apud Aquilam Romanum (sive Alexandrum Numenii) non exstat, ubi legitur (p. 24, 8 H.): ἀποσιώπησις, . . . *ut est Demosthenicum illud prooemium: 'non pari ego et aduersarius <periculo> ad iudicium uenimus, sed mihi quidem — nolo quicquam initio dicendi ominosius proloqui'*. 6—7 hoc exemplum Alexander quoque p. 22, 10—12 Sp. praebet. Caecilii uestigia detexisse REFFE l. s. p. 51 s sibi uisus est.

*57 ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ ΙΙΙ p. 22, 30 Sp.: εἰρωνεία δὲ ἔστι λόγος προσποιούμενος τὸ ἐναντίον λέγειν, ὡς ἐπὶ τῆς Μηδείας Εὐ- 10 ριπίδης (509—511) |

τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων

28 Sp.

ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε, θαυμαστὸν δέ σε

ἔχω πόσιν καὶ σεμνὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ

καὶ τὰ ἔφησ. καὶ ὡς ὁ Δημοσθένης (XVIII 41) ὁδῆλον γάρ, ὅτι 15 εὐ μὲν ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς τῶν Θηβαίων ἀτυχήμασιν, κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ἐγὼ δὲ χαίρω, δε εὐθὺς ἐξητούμην ὑπὸ τοῦ ταῦτα πεποικηκότος. εἶδη δὲ τῆς εἰρωνείας τέτταρα, ἀστεϊσμός, μυκτηρισμός, καρκασμός, χλευασμός.

Caecilium fontem esse BARCZAT l. s. p. 21 (et p. 35) contendit.

58 EPITOME ALEXANDRI III p. 24, 31 Sp.: ἐρώτημά ἐστι, πρὸς
 25 Sp. δ ἀνάγκη ἀποκρίνασθαι κατ' ἀπόφασιν ἢ κατάφασιν οὕτω 'ναί'
 ἢ 'οὐ', οἷον 'ἐξῆλθεε ἐπὶ τὴν μάχην ἢ οὐ;' καὶ ὡς Δημοκθένης
 (XVIII 71) 'πότερον ταῦτα ποιῶν ἔλυε τὴν εἰρήνην ἢ οὐ;' ἀνάγκη
 5 γὰρ καὶ πρὸς τοῦτο ἢ 'ναί' ἢ 'οὐ' ἀποκρίνασθαι.

hoc fragmentum et fr. 59 a doctrinam Stoicam (Laert. Diog.
 VII 66) redolere COBLENTZ l. s. p. 22 s demonstravit. 1—2 cf.
 fr. 59 b p. 40, 1—2; praeterea cf. u. 3—4 et fr. 59, 24—25 et
 fr. 59 b p. 40, 5—6 et p. 41, 20—21. hunc locum Caeciliana
 continere COBLENTZ l. s. p. 22 s et ANGERMANN l. s. p. 61 putant.

59 TIBERIVS III p. 64, 29 Sp.: τὸ πνευματικὸν σχῆμα ἔργα
 μὲν ἔχει τέσσαρα, προσοχήν, σαφήνειαν, ἐνάργειαν, ἔλεγχον. προσ-
 65 Sp. οχή | μὲν οὖν ἐστίν, οἷον 'διὰ τί;' καὶ πάλιν 'τίνος οὖνεκα ταῦτα
 λέγω;' ἐπιτρέφει γὰρ τοὺς ἀκούοντας ἢ τοιαύτη ἐρώτησις. σα-
 10 φήνεια δὲ οὕτως, ὡς ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους (Dem. XXIII 27)
 'ὁ μὲν τὸν νόμον τιθεὶς οὕτως, ὁ δὲ τὸ ψήφισμα γράφων πῶς;'
 καὶ πάλιν 'ποῦ τοῦτο δηλοῖ; ἐν τε τῷ προτέρῳ νόμῳ καὶ ἐν
 τούτῳ'. καὶ πάλιν 'ἀλλὰ πῶς; ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἰρηται, φησί'.
 ἦδει γὰρ τὴν τῶν νόμων ἐξέτασιν φύσει δυσπαρακολούθητον
 15 οὖσαν, σαφήνειαν δὲ [τὸ] δοῦναι τὸ σχῆμα δυνάμενον. ἐνάργεια
 δὲ ἐστὶ τὸ τοιοῦτον (Dem. XVIII 212) 'πῶς ἂν ὑμῶτερος κυκο-
 φάντης γένοιτο;' καὶ πάλιν 'καὶ τίς ἂν γένοιτο ἀναιδείας ὑπερ-
 βολή;' ἔλεγχος δὲ ἐστὶ τὸ τοιοῦτον, ὅταν λέγη (XVIII 62) 'τί πράτ-
 τειν ἔδει καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν;' καὶ πάλιν (64) 'τῆς ποίας μερίδος
 20 γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἂν;' καὶ τρίτον εἰς τὸ αὐτὸ (XVIII 66)
 'τί τὴν πόλιν, Αἰσχίνη, προσήκει ποιεῖν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα τῶν
 Ἑλλήνων ὀρώσαν αὐτῷ κατασκευαζόμενον Φίλιππον;' καὶ τέταρ-
 τον (XVIII 69) 'ἦδη γὰρ σε ἐρωτῶ, πάντα τὰ ἄλλα ἀφείς'. καὶ
 πάλιν (Dem. XVIII 71) 'πότερον πάντα ταῦτα ποιῶν ἠδίκηει καὶ
 25 παρεσπόνδει καὶ διέλυε τὴν εἰρήνην ἢ οὐ; καὶ πότερον φανήναι

18—19 cf. fr. 65, 10—12. 21—22 cf. fr. 4 p. 4, 28 s.
 23 cf. fr. 70 p. 52, 13 s et 70 a 11 s. 24—25 cf. fr. 58, 3—4.

15 σαφήνεια libri, corr. Capperonnerus. τὸ secl. idem.
 21 προσήκει Sprengel ex Dem. codicibus, προσήκει Tiberii libri.

τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν ταῦτα κωλύοντα ποιεῖν αὐτὸν ἐχρῆν ἢ μὴ; οὐδὲ γὰρ ἀνενεγκεῖν τῷ ἀντιδίκῳ συνεχώρησεν, ἀλλὰ τῷ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως τὸ ἄπορον τῆς ἀποκρίσεως ἐξελέγχει.

in hac figura tractanda Tiberius et Gregorius Cor. (uide fr. 59 b p. 41, 8—21) plane consentiunt. utrumque Caecilii librum adhibuisse ANGERMANN l. s. p. 61 s putat.

59a EPITOME ALEXANDRI III p. 25, 6 Sp.: πύσμα δέ ἐστι, πρὸς δὲ διεξοδικῶς ἀπαντῆσαι δεῖ καὶ διὰ πλειόνων, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον (Dem. XVIII 209) ἔμε δέ, ὡ τριταγωνιστά, τὸ τίνοσ φρόνημα λαβόντα τοῦτοσ συμβουλεύειν ἔδει; ἐνταῦθα γὰρ οὐκ ἔστιν ἀποκρίνασθαι ἄναι ἢ οὐ, ἀλλὰ διὰ πλειόνων ἀνάγκη ἀπαντᾶν τῷ τοιοῦτον ἐροῦντι.

cf. quae ad fr. 58 dixi. 4—5 cf. fr. 59 b p. 39, 13—15. ubi similem definitionem inuenimus; in eodem fr. 59 b exstat etiam id exemplum (u. p. 41, 22—23), quod Alexander hic (6—7) affert. COBLENTZIO (l. s. p. 22 s) et ANGERMANNNO (l. s. p. 61 s) praecedentibus hanc doctrinam Caecilianam esse arbitror.

59b GREGORIVS CORINTHIVS commentarius ad Hermog. de 10 methodo grauitatis Rh. Gr. VII 2 p. 1202, 13 W.: γένος δέ οὐσα ἢ ἐρώτησις διαίρεται εἰς δύο εἶδη, τὴν πεῦσιν καὶ τὴν ἐρώτησιν, ἥτις καὶ ἐν πολιτικοῖσ λόγοισ καὶ ἐν διαλόγοισ θεωρεῖται, καὶ ἔστι πρὸς τὴν πεῦσιν μὲν μὴ μοναχῶς ἀποκρίνασθαι, ἀλλὰ διεξοδικῶς· ἢ γὰρ πεῦσις διὰ πλειόνων δέχεται τὴν ἀπόκρισιν, οἷον πρὸς τὸ 15 (cf. Z 123 ss)

τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν;

ἠναγκάσθη ὁ Γλαῦκος ἀνωθεν γενεαλογῆσαι· ἔστι γὰρ πεῦσις, πρὸς ἣν διεξοδικῶς ἀποκρίνασθαι δεῖ, καὶ ἢ μὲν ἔστιν ἀπλή, ἢ δὲ οὐχ ἀπλή· ἀπλή μὲν οἷον ἄποῦ μένει Δίων;·, οὐχ ἀπλή δέ, οἷον 20 (Dem. XVIII 124) ἔμόν γε τίς ἐχθρόν ἢ τῆς πόλεως φῆσειεν εἶναι; πρὸς δὲ τὴν ἐρώτησιν καταφῆσαι δεῖ μόνον ἢ ἀποφῆσαι·

13—15 ~ fr. 59 a, 4—5. 15—18 ~ fr. 59 c p. 42, 1—4.

ἐρώτησις γάρ ἐστι, πρὸς ἣν καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς ἀπο-
 κρινέσθαι δεῖ. ἔστι δὲ καὶ αὕτη διττή, ἢ μὲν ἀπλή, ἢ δὲ οὐχ
 1203 W. ἀπλή. καὶ ἀπλή μὲν | ἢ τοιάδε (Aeschin. II 88) 'ἀρ' οὖν δο-
 ῖήτε μοι κίναιδον αὐτὸν εἰπεῖν;' οὐχ ἀπλή δὲ ἢ τοιαύτη
 5 (Dem. XVIII 71) 'πότερον ἠδίκηκε καὶ παρεσπόνδει καὶ τὴν εἰ-
 ρήνην ἔλυσεν ἢ οὐ;' ἔστι δὲ καὶ ἄλλην διαφορὰν εἰπεῖν, ὅτι ὁ
 μὲν ἐρωτῶν οἶδεν, ἃ ἐρωτᾷ, μόνον δὲ τὴν συγκατάθεσιν ζητεῖ,
 ὁ δὲ πυθθανόμενος οὐκ οἶδε περὶ ὧν πυθθάνεται. ἰστέον δέ, ὅτι
 ἢ πευσις ἐνταῦθα ἀντὶ ἐρωτήσεως παραλαμβάνεται. μέθοδος δὲ
 10 καὶ τοῦτο δεινότητος, τὸ εἰδέναι, πότε δεῖ τοὺς ἀκούοντας ἐρω-
 τᾶν καὶ πότε ἑαυτὸν. ὅτε γὰρ θέλει ὁ ρήτωρ ἄλλο τι εἶναι τὸ
 ἐρωτώμενον, ἑαυτὸν ἐρωτᾷ. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ πάντως ἀν' ὑπ'
 ἀλλήλων ἐρωτηθέν ἑαυτῷ ἐπιφέρει, οἷον 'τίνας ἕνεκα ταῦτα
 λέγω; ἴν' εἰδῆτε, ὦ Ἀθηναῖοι'. ποτέ δὲ καὶ ὡς ἠρωτηκός
 15 τίνος ἀποκρίνεται, οἷον (Demosth. IV 44) 'ποῖ δὴ προσορμού-
 μεθα; ἤρετό τις. εὐρήσει τὰ σαθὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων'.
 ἐνίοτε δὲ καὶ καθ' ὑπόθεσιν ἐρωτᾷ. 'εἰ τις ὑμᾶς ἔροιτο, τί πονη-
 ρότατον νομίζετε ἐν τῇ πόλει;' οὐ δεῖ δὲ ἐρωτᾶν πολλακίς, ὅταν
 ἔστιν εὐχερῶς ἀποκρινέσθαι. κἄν γὰρ ἐρώτημά τι εὐστόχως λυ-
 20 θείη, ἀνατέτραπται πᾶς ὁ ἀγών. λύεται δὲ τὰ ἄπορα ἐρωτή-
 ματα ἢ κατὰ ἀντερώτησιν ἢ κατὰ ἀναβολὴν ἢ κατ' ἀσφάλειαν
 ἢ κατὰ αἰτιολογίαν ἢ κατὰ τὸ ἀνακόλουθον ἢ κατὰ λύπην τοῦ
 ἀντιδίκου.* κατὰ ἀντερώτησιν, ὡς οἱ πλουτοῦντες ἐρωτῶμενοι,
 πότερον ἀδικούσιν ἢ μὴ, ἀπαντῶσι κατὰ ἀντερώτησιν 'ὑμεῖς δὲ
 25 πότερον ὡς φίλους ἢ ὡς ἐχθροὺς ἐρωτᾶτε;' καὶ ὁ Δημάδης
 ἐρωτηθεὶς 'πῶς οὖν πολεμήσομεν;' ἀπεκρίνατο (fr. 28 OA II 317*
 Tur.) 'πῶς οὖν τὴν εἰρήνην ἄξομεν;' κατὰ δὲ ἀναβολὴν, ὡς
 Ἰφικράτης ἐρωτηθεὶς, εἰ ὑπεδέξατο Λακεδαιμονίου, οὐκ ἔχων
 ἀρνήσασθαι φησιν (fr. 9 OA II 220 Tur.) 'εἰ μοι τοσοῦτος καιρὸς
 30 ἐγένετο πρὸς τὴν ἀπόκρισιν, ἄσος τούτῳ καιρὸς πρὸς τὴν ἐρώ-
 τησιν ἐγένετο, ῥαδίως ἀν' ἐλέγξαιμι τὸν λόγον.' κατὰ δὲ ἀσφά-
 1204 W. λειαν, ὅταν δεικνύωμεν τὸν ἐρωτήσαντα μὴ εἰδότα ὃ ἠρώτησεν,
 οἷον εἰ λέγοντός τινος 'ὁποῖόν τί ἐστιν ἄνθρωπος;' λέγομεν 'πό-

1—2 ~ fr. 58, 1—2. 5—6 ~ fr. 58, 3—4. 15—16 ~ fr. 94
 p. 74, 31—33. 27—31 cf. fr. 49 p. 30, 26 — 31, 1.

τερον τί ἐστιν, ἢ ὁποῖόν τί ἐστι;’ κατὰ δὲ τὸ ἀνακόλουθον, οἶον εἰ λέγοντός τινος ‘ἀπέκτεινας ἢ μή;’ λέγοιμεν, ὅτι ἡμέρα ἐστὶν ἢ μή, καὶ τὰ τοιαῦτα. κατὰ δὲ λύπην τοῦ ἀντιδίκου, εἰ τινος εἰπόντος ‘σύ τοιαῦτα παθῶν τί ἂν ἐποίησας;’ ἀποκρινόμεθα, ὅτι οὐκ ἂν ἐσυκοφάντουν τὸν φίλον. κατὰ δὲ αἰτιολογίαν, ὡς ὁ 5
 Ἄριστογείτων πρὸς τὸν Ὑπερίδην· ἐκείνου γὰρ ἐρωτήσαντος, εἰ ἔγραψε τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι, αὐτὸς ἀποκρίνεται (cf. fr. 27. 28 Bl.⁹) ‘ἴνα μὴ ἡμεῖς δουλεύσωμεν’. ἔργα δὲ πύεωσος προσοχὴ καὶ ἔλεγχος καὶ σαφήνεια. προσοχὴ μὲν, ὅταν λέγῃ ὁ Δημοσθένης ‘τίνος ἔνεκα καὶ διὰ τί ταῦτα λέγω;’ προσεκτικὸν 10 γὰρ ποιεῖ τὸν ἀκούοντα ἢ τοιαύτη ἐρώτησις λέγοντος τοῦ ἀκροατοῦ καθ’ ἑαυτὸν, ὅτι οὐκ ἂν ἠρώτησεν ἑαυτὸν ὁ λέγων, εἰ μὴ ἔμελλέ τι ἀναγκαῖον εἶναι. σαφήνεια δέ, ὡς (Demosth. XXIII 27) ‘ὁ μὲν τὸν νόμον τιθεὶς οὗτος, ὁ δὲ τὸ ψήφισμα λέγων καὶ γράφων τίς;’ ἔλεγχος δέ, ὡς τό (id. XVIII 62) ‘τί πράττειν ἔδει 15 τὴν πόλιν καὶ τί ποιεῖν;’ καὶ (64) ‘τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι ἠθούλου;’ τῷ γὰρ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως ἐλέγχει τὸ τῆς ἀποκρίσεως ἄπορον. . . . | οἶόν ἐστι τὸ τοῦ Δημοσθένους 1205 W. (XVIII 71) ‘ἀλλ’ ὁ τὴν Εὐβοίαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος καὶ κατασκευάζων ἐπιτείχιμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν’ καὶ τὰ ἔξῃς ‘πότερον 20 ταῦτα ποιῶν ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει καὶ τὴν εἰρήνην ἔλυσεν ἢ οὐ;’ καὶ πάλιν (XVIII 209) ‘ἐμέ, ὦ τριταγωνιστά, τίνος φρόνημα λαβόντα τοῦτο συμβουλεύειν ἔδει;’

3—8 ~ fr. 49 p. 31, 1—8. 8—21 ~ fr. 59. 15—
 16 ~ fr. 65, 10—12. 20—21 ~ fr. 58, 3—4. 22—
 23 ~ fr. 59 a, 6—7.

hunc tractatum Caecilii doctrinam ‘fortasse per plures rivulos’ deductam amplecti ANGERMANN l. s. p. 61 ss ostendit; cui adstipulari SINKO l. s. p. 533 videtur.

59c ΕΡΙΤΟΜΕ ΡΗΘΕΒΑΜΜΟΝΙΣ III p. 45, 6 Sp.: ἐρώτησις δὲ καὶ περὶς ταύτη διαφέρουσιν, τῷ τὴν μὲν ἐρώτησιν δι’ ὀλίγων ἐπι- 25
 οέχεσθαι τὴν ἀπόκρισιν οἶον

οὐχ ὁ τρόφιμός σου πρὸς θεῶν Ὀνήσιμε;

9 λέγει Vind. 12 ἐρώτησεν Vind. 19 ἐκείνη Vind.

πρὸς ἃ σύντομος ἢ ἀπόκρισις τὸ πᾶν μὲν οὖν· τὴν δὲ πεῦθιν
διὰ πλείονων ἐπιδέχεται τὴν ἀπόκρισιν, οἷον (cf. Z 123 ss)

τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν;

πρὸς ἣν ὁ Γλαῦκος ἀνωθεν ἠγαγκάσθη γενεαλογῆσαι.

1—4 cf. fr. 59b p. 39, 15—18.

Phoebammonem Caeciliana nobis tradere ANGERMANN l. s.
p. 61 (62, 2) opinatur.

5 **60** TIBERIVS III p. 69, 5 Sp.: φαίη δ' ἂν τις καὶ τὸ ὄρκου
σχῆμα εἶναι παρ' αὐτῷ (sc. Δημοσθένει). τὸ γὰρ (Dem. XVIII 208)
'οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλα-
ταιαῖς παραταξαμένους καὶ τοὺς ἐπ' Ἄρτεμισίῳ ναυμαχῆσαντας
καὶ . . .' ὄρκος ἐστί. τινὲς δὲ φασι τοῦτο παράδειγμα εἶναι· 'οὐ
10 γὰρ ἡμάρτετε' φησὶν (ibid.) 'ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἐλευθερίας καὶ
σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι, ὥσπερ οὐδὲ οἱ ἐν Μαραθῶνι προ-
κινδυνεύσαντες'· καὶ γὰρ ἐστὶν ὁμοίον τῷ ὑπὲρ ἀπάντων ἐλευ-
θερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀρασθαι τὸ ἐν Μαραθῶνι προκιν-
δυνεύσαι. τὸ μὲν οὖν πρᾶγμα παράδειγμα ἐποίησεν, ἀντί δὲ τοῦ
15 εὐθέως εἰπεῖν ἐσχημάτισεν, πρὸς τε τὸ λαμπρὸν ἄμα καὶ τὸ
ἀξίοπικτον εἰς ὄρκου φαντασίαν μεταβάλλων.

praeter fr. 94 p. 73, 4 ss et fr. 61 p. 43, 3—5 et fr. 61a p. 43, 21
cf. Quintil. IX 2, 62 (XI 3, 168). huius loci fontem Caecilium esse
statuerunt C. A MORAWSKI l. s. p. 46 (et 56), MARTENS l. s. p. 14 s,
COBLENTZ l. s. p. 24 ss, ANGERMANN l. s. p. 65, REPPE l. s. p. 49.

ad sententiarum figuras pertinent etiam fragmenta 67a, 20
— 67c et 71—71b.

B. τὰ τῆς λέξεως σχήματα

61 (17 — p. 43, 3 = 37^a B.) TIBERIVS III p. 71, 5
Sp.: τὴν μέντοι ἐπανάληψιν παλλιλογίαν Κεκίλιος ὀνο-
μάζει οἷον (Dem. XXV 58) 'μιαρὸν, μιαρὸν τὸ θηρίον' καὶ

19 cf. fr. 61a, 15.

18 Καικίλιος Boissonade, κάκεινος liber.

(idem XVIII 242) 'πονηρόν, <πονηρόν> ὁ κυκοφάντης' καὶ (Soph. Oed. Col. 1457) 'ὦ τέκνα, τέκνα' καὶ (id. Oed. R. 1403) 'ὦ γάμοι, γάμοι'. καὶ ὁ Δημοσθένης (XVIII 208) 'ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κίνδυνον ἀράμενοι'. οἱ μὲν οὖν πολιτικοὶ κατ' 5 ἀρχὰς χρῶνται ταῖς ἀναλήψεσι καὶ τῇ παλλιλογίᾳ, Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ τέλει ἐχρήσατο εἰπῶν (Υ 371—372)

τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἕοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἕοικε, μένος δ' αἰθωνι κιδήρω.

ἐπήνεγκε γὰρ τοῦτο.

10

cf. Aquila Rom. p. 31, 12 H. (= Marcian. Cap. p. 481, 10 H.) et Beda Vener. de schem. p. 609, 27 H. 6 ss cf. Iul. Rufinianus p. 50, 1 H. 3—9 haec exempla etiam in fr. sequenti, 21 — p. 44, 2 inuenimus.

61a (= 37^b B.) ΕΠΙΤΟΜΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 29, 5 Sp.: τοῦτο τὸ σχῆμα ὁ μὲν Κεκίλιος παλλιλογίαν καλεῖ, ἔνιοι δὲ ἀναδίπλωσιν, οἱ δὲ ἐπανάληψιν, φαίνεται δὲ ὅτε μὲν ῥῆμα ἐπαλλήλωσ ἐντιθέντων ἡμῶν, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον (Dem. XXV 58) 'μιαρόν, μιαρὸν θηρίον, ὦ ἄνδρες 15 'Ἀθηναῖοι' καὶ πάλιν ὡς Ξενοφῶν (Memor. I 2, 25) 'ὠγκωμένῳ ἐπὶ γένει, πεφουσημένῳ δ' ἐπὶ πλούτῳ, διατεθρυμένῳ δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων'.

cum his conferas:

ΕΠΙΤΟΜΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 19, 32 Sp.: ἐπανάληψις ἔστιν, ὅταν κατὰ πλείους φωνὰς ἐπαναλαμβάνωμεν, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον 20 Sp. (Demosth. XVIII 208) 'ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε', 21 καὶ τὸ Ὅμηρικόν (Υ 371—372)

3—5 et 21 idem exemplum in fr. 60 et fr. 94 p. 73; 13.

1 <πονηρόν> add. Boissonade ex Dem. 12 Καικίλιος corr. Norrmann. Καρκίλιος libri. 14 ubi est ὅτε δὲ ὄνομα etc.? 16 ὡς — 18 ἀνθρώπων, aut corrupta aut falso huc delata sunt' Burekhardt.

- τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 • εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε.

61b QUINTIL. IX 3, 44: *prioris etiam sententiae uerbum ultimum ac sequentis <primum> frequenter est idem, quo quidem schemate utuntur poetae saepius.*

ad hoc fr. cf. fr. 61 p. 43, 6—9 et 61 a p. 43, 22 — 44, 2.

Quintiliani fontem Caecilium esse C. A. MORAWSKI l. s. p. 55 s ostendit.

62 TIBERIVS III p. 72, 6 Sp.: κλίμαξ δέ ἐστιν ὅταν, εἰς πολλὰ κῶλα ἐνός ἐνθυμήματος διαιρουμένου, ἕκαστον κῶλον ἀρχηται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ κῶλῳ τελευταίου. μετενήκεται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἀναβαινόντων τὰς κλίμακας· ὡςπερ γὰρ 10 ἐκείνοις τὰ τελευταῖα πρῶτα γίνεται κατὰ τὴν τῶν ποδῶν μετάθεσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ σχήματι τούτῳ τὰ τῶν πρώτων κῶλων τελευταῖα τῶν ἐπιφερομένων ἀρχὴ γίνεται. σαφέστερον δ' ἔσται τοῖς παραδείγμασιν· 'οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα 15 δὲ Θηβαίους' (Demosth. XVIII 179) καὶ τὸ (B 102—107)

'Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἄργεῖφόντῃ·
 'Ερμείας δὲ ἀναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ ποιμένι λαῶν·
 20 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ,
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι.

τινὲς δὲ νομίζουσι τοῦτο τὸ σχῆμα τὸ αὐτὸ εἶναι τῇ ἀναδιπλώσει, ἡγνοῦσθαι δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀναδιπλωσις ἐν δύο κώλοισι γίνεται, ἡ δὲ κλίμαξ ἐν πολλοῖς, καὶ ὅτι πλήθους ἔμφασιν ἐργάζεται.

magna similitudo intercedit inter hunc locum et fr. 62a et fr. 62b. hos tres locos ex Caecilio depromptos esse C. A. MORAWSKI l. s. p. 54 et MARTENS l. s. p. 17, 1 et BARCZAT l. s. p. 39 iudicant.

4 *primum add. Badius.* 14 *οὐδ'* corr. Spengel ex Dem., *οὐκ* Tiberii codex.

62a ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 31, 10 Sp.: κλίμαξ δὲ γίνεται, ὅταν ἐπὶ πλείον μηκύνοντες τὸ προκείμενον κεφάλαιον καθ' ἑκαστον κόμμα τὴν αὐτὴν λέξιν τελευτήν τε καὶ ἀρχὴν ποιήσωμεν, ὡς ἔχει τὸ Δημοσθενικόν (XVIII 179) 'καὶ οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέ- 5
 σβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους'. γίνεται δὲ κατὰ συν-
 νυμίαν κλίμαξ, ὡς ἔχει τὸ Ὀμηρικόν (B 102—105)

Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτὶ,
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεῖφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἀναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
 αὐτὰρ ὁ αὐτὲ Πέλοψ δῶκε Ἀτρεΐ ποιμένι λαῶν.

καὶ γὰρ Κρονίῳ καὶ Ζεὺς συννύμια πῶς ἔστι, καὶ τὸ Ἀργει-
 φόντης καὶ Ἑρμῆς. εἰληφε δὲ τὸ σχῆμα τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς κλί-
 μακος· καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ, ἐφ' ὃν λήγομεν βαθμόν, ἀπ' ἐκείνου
 πάλιν ἀρχόμεθα. 15

ad hoc fr. et fr. sequens cf. praeter locos ad fr. 62 lau-
 dados ANGERMANNVM l. s. p. 36, 3.

62b QUINTIL. IX 3, 54: *gradatio, quae dicitur κλίμαξ, aper-
 tiorem habet artem et magis adfectatam, ideoque esse rarior de-
 bet.* (55) *est autem ipsa quoque adiectionis: repetit enim quae
 dicta sunt, et priusquam ad aliud descendat, in prioribus re-
 sistit: cuius exemplum ex Graeco notissimo transferatur* (Dem. 20
 XVIII 179): *'non enim dixi quidem, sed non <scripsi, nec scripsi
 quidem, sed non> obii legationem, <nec obii quidem legationem,>
 sed non persuasi Thebanis'. . . .* (57) *inuenitur apud poetas
 quoque, ut apud Homerum (B 102—107) de sceptro, quod a Ioue
 ad Agamemnonem usque deducit, etc.* 25

63 TIBERIVS III p. 72, 27 Sp.: ἐπαναφορὰ δὲ ἔστιν, ὅταν δύο
 καὶ πλείονων κώλων κόμματα ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως ἀρχηται,
 οἶον (Demosth. XXI 72) 'ὅταν ἐπὶ κόρρης, ὅταν κονδύλοισ' καὶ

28 ss de hoc exemplo u. fr. 16 adn. et fr. 71 b adn.

5 οὐδ'] οὐκ libri; cf. p. 44, 14. 21 scripsi — 22 non add.
 editores. 22 nec — legationem add. editores. 26. 27 δύο
 ἢ πλείω κῶλα ἢ κόμματα Finckh.

- πάλιν (XVIII 48) 'μέχρι τούτου Τιμόλαος, <ἔως> ἀπώλεσε Θήβας·
 78 Sp. μέχρι τούτου Εὐδικος καὶ Τιμός οἱ Λαριτσαῖοι'. | ἐνάργειαν τὸ
 σχῆμα καὶ λαμπρότητα ἐργάζεται. κάκεινο ἐπαναφορά (Demosth.
 XVIII 121) 'τί οὖν, ὦ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάτ-
 5 τεις; τί αὐτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις;'

similia Alexander (fr. 63 a) exhibet. Caecilium fontem esse
 MARTENS l. s. p. 16, 2 et COBLENTZ l. s. p. 19 statuerunt.

- 63a** ΕΠΙΤΟΜΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 20, 30 Sp.: ἐπαναφορά ἐστίν,
 ὅταν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος δύο ἢ πλείω κῶλα ἀρχηται, ὡςπερ
 21 Sp. τῷ Δημοσθένει 'ταῦτ' εἶπον ὑπὲρ ὑμῶν, ταῦτ' ἐπρέσβευσα, ταῦτ'
 ἐδεήθην', ἢ ὅταν ἐπὶ πολὺ τὸ ὄνομα ἐν ἀρχῇ τῶν κῶλων καὶ
 10 τῶν περιόδων πολλάκις παραλαμβάνηται, [καὶ] ἢ αὐτὸ ἢ τὸ ἰσο-
 δυναμοῦν αὐτῷ [ὀνομάζει]. καὶ αὐτὸ μὲν ὡς τὸ Δημοσθενικόν
 (XVIII 121) 'τί οὖν, ὦ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάτ-
 τεις; τί αὐτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις;' καὶ ὡς τὸ 'Ομηρικόν (B 671—672)

Νιρεὺς αὖ Κύμηθεν ἄγεν,

- 15 Νιρεὺς Ἀγλαΐας υἱός.

τὸ δ' ἰσοδυναμοῦν οὕτως, ὡς εἴ τις λέγοι 'ἐπέδωκα τῇ πόλει
 χρήματα, παρέσχον συμμαχούς, ἐχαρισάμην ὄπλα', καὶ ὡς (Aeschin.
 III 257 s) '* αὐτοῦ τῶν δωροδοκημάτων παρακαλῆ, ὑπολαμβάνετε
 καθορᾶν ἐπὶ τοῦ βήματος ἀντιπαρατεταγμένους, Κόλωνα μὲν τὸν
 20 καλλίστοις νόμοις κομήσαντα τὴν δημοκρατίαν, Ἀριστείδην δὲ
 τὸν τοὺς φόρους τάξαντα τοῖς Ἕλλησιν, ἐπερωτῶντα, εἰ οὐκ
 αἰσχύνεσθε, εἰ οἱ πατέρες ὑμῶν Ἀρίθμιον τὸν Ζελεΐτην' καὶ τὰ ἔξῃς.

13—15 cf. Demetrius de eloc. 61 et Aristot. rhet. III 12
 p. 1414^a 2 ss (et fr. 10 p. 8, 24).

- 64** (= 39 B.) QUINTIL. IX 3, 46: hoc Caecilio
 pleonasmus uidetur, id est abundans super ne-
 25 cessitatem oratio, sicut illa (Aen. XII 638):

1 ἔως add. ex Dem. Boissonade. 2 ἐνάργειαν] ἐνέργειαν
 libri, sed cf. fr. 16. 7 ὀνόματος Spengel, κόματος libri. 10 καὶ
 et ὀνομάζει damn. Spengel. 15 post υἱός in libris ab alio haec
 uerba addita sunt: τὸ δ' ἰσοδυναμοῦν οὕτως (Soph. El. 303) 'ὁ
 πάντ' ἀνακτικὸς οὗτος, ἢ πᾶσα βλάβη'. ἐνταῦθα γὰρ τὸ τε ἀρσε-
 νικὸν ἄρθρον καὶ τὸ θηλυκὸν ἴσον ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα δύναται.

uidi oculos ante ipse meos.

in illo enim 'uidi' inest 'ipse'. uerum id, ut alio quoque loco dixi, cum superuacua oneratur adiectione, uitium est, cum auget aut manifestat sententiam, sicut hic, uirtus: 'uidi, ipse, ante oculos' totidem sunt ⁵ adfectus. (47) cur tamen haec proprie nomine tali notarit, non uideo: nam et geminatio et repetitio et qualiscumque adiectio pleonasmus uideri potest.

ad hoc fr. cf. fr. sequens 10—11; Aquila Rom. p. 36, 25 H. et Carmen de figuris p. 70, 178 H., in quo inter schemata lexeos sequitur *περίφρασις* (u. fr. 66).

65 (u. 12—14 = 38^a B.) TIBERIVS III p. 75, 13 Sp.: πλεονασμὸς δέ ἐστι 'τί δεῖ πράττειν καὶ ποιεῖν τὴν πό- ¹⁰ λιν' (Demosth. XVIII 62). ἐνάργειαν τὸ σχῆμα ἔχει ἐν τῷ πυσματικῷ τιθεμένην. συνωνυμίαν ὀνομάζει τὸ σχῆμα Κεκίλιος, ὅταν κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ κατὰ τοῦ * προκειμένου δύο λέξεις γενηθῶσι.

10—11 cf. fr. 64. 10—12 uide fr. 59 p. 38, 18 s et fr. 59 b p. 41, 15 s.

in synonymiae figura tractanda Alexandrum quoque (fr. 65 a) ex Caecilio pendere ВУРСКНАРТ l. s. p. 42 et C. A MORAWSKI l. s. p. 47 s coniecerunt.

65a (= 38^b B.) EPITOME ALEXANDRI p. 30, 14 Sp.: συνωνυμία ¹⁵ δέ ἐστίν, ὅταν τῷ χαρακτήρῃ διαφόροις ὀνόμασι, τῇ δυνάμει δὲ τὸ αὐτὸ δηλοῦσι χρώμεθα πλείοσιν, ἐν μὲν καὶ τὸ αὐτὸ βουλόμενοι δηλοῦν, ὡς καὶ Δημοσθένης (XI 3) 'καὶ γινώσκειται μὲν ὑπὸ τῶν Περινθίων καὶ Βυζαντίων, οὐκ ἀγνοεῖται δὲ ὑπὸ Θετταλῶν δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγείσθαι τῶν συμμάχων προαιρούμενος, ὑπ- ²⁰ οπτεύεται δὲ ὑπὸ Θηβαίων'.

5 uidet A¹G. 11 ἐνάργειαν liber, em. Radermacher conlato fr. 59, 15. 13 ἀκείνος liber, Καικίλιος corr. Boissonade. ἢ liber, ὡς Finckh. 14 defectum indicaui, fortasse τοῦ <αὐτοῦ ὀνόματος> προκειμένου legendum est.

66 (u. 1—4 = 40 B.) QVINTIL. IX 3, 98: *adicit his Caecilius* περίφρασις, *de qua dixi* (= VIII 6, 59; IX 1, 3).

idem VIII 6, 59: *pluribus autem uerbis cum id, quod uno aut paucioribus certe dici potest, explicatur*, περίφρασις *uocant, 5 circuitum quendam eloquendi . . . (60) interim ornatum petit solum, qui est apud poetas frequentissimus. . . (61) et apud oratores non rarus, semper tamen adstrictior.*

idem IX 1, 3: περίφρασις *autem et υπερβατόν et ονοματοποιίαν clari quoque auctores figuras uerborum potius quam 10 tropos dixerint.*

ad hos locos cf. fr. 66a et 66b. ad u. 8—10 uide fr. 67 et 67a, 19 s. cf. etiam Carmen de figuris p. 70, 181 H.

66a TIBERIVS III p. 75, 26 Sp.: περίφρασις δ' ἔστιν ὅταν τῆς ἀπλῆς καὶ εὐθείας γινομένης ἐρμηνείας εὐτελοῦς οὐσης, μεταβαλόντες κόσμου ἕνεκα ἢ πάθους ἢ μεγαλοπρεπείας ἄλλοις ὀνόμασι καὶ πλείοσι τῶν κυρίων καὶ ἀναγκαίων τὸ πρᾶγμα ἐρμηνεύσωμεν, 15 οἷόν ἐστι τὸ Δημοσθενικόν (XXI 99) 'ἠτίμωται τῇ ρύμῃ τῆς ὀργῆς 76 Sp. <καὶ τῆς ὕβρεως> τῆς Μειδίου'. τὸ γὰρ ἀπλοῦν ἦν | ἠτίμωται ὑπὸ Μειδίου', τὸ δὲ 'τῇ ρύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως' παρείληπται πάθους ἕνεκα καὶ ἀξιώματος. ταῖς δὲ περιφράσεσι σπανίως χρῶνται οἱ πολιτικοί, πλεονάζει δὲ ἐν αὐταῖς ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ 20 Πλάτων καὶ οἱ ποιηταί, οἷον παρὰ μὲν Ὀμήρῳ (Λ 690) 'βίη Ἡρακλείη' ἀντὶ τοῦ Ἡρακλέος, καὶ (β 409) 'ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο' ἀντὶ τοῦ Τηλέμαχος· παρὰ δὲ Πλάτωνι 'ὦ παῖ Κλεινίου' ἀντὶ τοῦ Ἀλκιβιάδῃ· παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ (cf. II 75, 3) 'καὶ οἱ μὲν ὕπνον ἠροῦντο' ἀντὶ τοῦ ἐκάθειδον· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ (I 105) 'ἐνέσκηψεν 25 ἢ θεὸς θήλειαν νόσον' ἀντὶ τοῦ ἐποίησεν ἀνδρογύνους ἢ κατεαγότας.

24 s idem exemplum ad eandem figuram illustrandam uide fr. 94 p. 82, 14.

hoc fr. et fr. 66b Caecili sententias continere C. A MORAWSKI l. s. p. 48 s. (p. 52), p. 56 adn. 58. MARTENS l. s. p. 18, 2, COBLENTZ l. s. p. 33 s, BARCKAT l. s. p. 38 contenderunt.

16 καὶ τῆς ὕβρεως τῆς ex Dem., τῇ Tib. liber; cf. u 17.

66 b ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 32, 6 Sp.: ἡ δὲ περίφρασις ἰδίων μοι δοκεῖ σχῆμα εἶναι τῆς ποιήσεως· πολλὰ γὰρ τὰ περιπεφραγμένα παρ' ἐκείνοις, οἷον (Α 690) 'βίη Ἡρακληεῖη' καὶ (η 167 et al.) 'μένος Ἀλκινόοιο'· οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σχῆμά ἐστι τοῦτο εὔρεῖν καὶ παρὰ Δημοσθένει (XXI 99) 'ἀλλ' ἀπλῶς οὕτως ἠτίμωται τῇ ῥύμη 5 τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τῆς Μειδίου', γέγονε δὲ ὁ λόγος καὶ ὑψηλότερος καὶ πλείονα ἔμφρασις ἔχων κατὰ τὴν περίφρασις, ἢ εἰ οὕτω ῥηθῆι 'ἠτίμωται ὑπὸ Μειδίου'. καὶ ὡς τὰ Ξενοφώντος ἔχει 'ἐννοία ποθ' ἡμῖν ἐγένετο' ἀντὶ τοῦ ἐνενοήσαμεν, καὶ ὡς παρὰ Θουκυδίδη (I 68, 2) 'οὐ περὶ ὧν ἐδιδάσκομεν ἐκάστοτε τὴν 10 μάθησιν ἐποιεῖσθε' ἀντὶ τοῦ ἐμανθάνετε· πολὺ δὲ τὸ σχῆμα παρὰ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ.

67 (= 36 B.) QVINTIL. IX 3, 91: *uerborum autem concinna transgressio, hyperbaton est, quod Caecilius quoque putat schema, a nobis est inter <tropos> posita.* 15

hic locus referendus est ad fr. 66, 8—10 et ad fr. 67a, 19s, quae artissime inter se cohaerent.

67 a QVINTIL. IX 3, 23: unum, quod interpositionem uel interclusionem dicimus, Graeci *παρένθεσιν*, *παρέμπτωσιν* uocant, cum continuationi sermonis medius aliqui sensus interuenit . . . cui adiciunt hyperbaton, quod inter tropos esse noluerunt. (24) alterum, quod est 20 ei figurae sententiarum, quae *ἀποστροφῆ* dicitur, simile, sed non sensum mutat, uerum formam eloquendi etc.

16—19 cf. fr. 76 et 76a, ubi de figura *παρεμβολῆς* disputatur, quae etiam *παρένθεσις* sine *παρέμπτωσις* nominari potest. ad u. 19s cf. fr. 66, 8—10 et fr. 67. 20—23 figuram *ἀποστροφῆς* fr. 67b et 67c fusius describunt. 16—19 Caecilii esse conexus docet (cf. C. A. MORAWSKI l. s. p. 53 et 55). u. 20—23 quoque C. A. MORAWSKI l. s. p. 57s et REPERE l. s. p. 53 Caecilio adscripserunt.

15 tropos *add. Burman.* 18 cum *Meister*, duo A¹G, dum A².

67b TIBERIVS III p. 61, 29 Sp.: ἀποτροφή δέ ἐστιν ὅταν ἀπὸ τῶν δικαστῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον ἀποτρέφη τὸν λόγον, 62 Sp. οἶον (Demosth. XX 144), 'μηδὲν οὖν | φιλονεΐκει, Λεπτίνη' καὶ πάλιν (id. XVIII 208) 'οὐς ἀπαντας ἢ πόλις ὁμοίως τῆς αὐτῆς 5 ἀξιώσασα τιμῆς ἔθαπεν, Αἰσχίνη'. κινήσας γὰρ τῇ δόξῃ τῶν παραδειγμάτων τοὺς ἀκούοντας, τότε καὶ τὸν ἀντίδικον κέκληκε.

hoc fragmentum et fr. 67c referenda sunt ad fr. 67a, 20—23.

1s simile aliquid Caecilius fr. 75 p. 57, 15—17 profert. 1s et fr. 67c, 7s et Aquilae Romani (sive Alexandri Numenii) doctrina (p. 25, 3 H.: ἀποτροφή, . . . sic plerumque conuertimus orationem in reum ab iudice etc.) bene congruunt. 4s idem exemplum u. fr. 94 p. 74, 21s. 5 κινήσας ~ fr. 67c, 8 mouet. copiosius de fr. 67b et 67c REPPE l. s. p. 52—54 egit, idem uir doctus Caecilium auctorem designauit.

67c QVINTIL. IX 2, 38: auersus quoque a iudice sermo, qui dicitur ἀποτροφή, mire mouet, sive aduersarios inuadimus . . . sive ad inuocationem aliquam conuertimur . . . sive ad in- 10 uidiosam inplorationem etc.

cf. adn. ad fr. 67b. ad fragmenta 67b et 67c fortasse etiam haec Phoebammonis disputatio de eadem figura comparari potest:

PHOEBAMMON III p. 49, 29 Sp.: ἀποτροφή δέ προσώπου ἐστὶ μετάβασις λόγου πρὸς πρόσωπον, ᾧ πρότερον οὐ διελεγόμεθα, ὡς ἵνα δικαζόμενος καὶ πρὸς τὸν ἄρχοντα λέγων τὸ πρᾶγμα 50 Sp. στραφῶ πρὸς τὸν ἀντίδικον καὶ ἐρωτήσω 'οὐκ ἀληθὴ ταῦτα 15 ἂ λέγω';

Caecilius, ut ex locis significatis apparet, figuram ἀποτροφῆς et orationis (fr. 67a, 20—23; fr. 75 p. 57, 15—17) et sententiarum (uide ceteros locos) figuris uidetur adscripsisse.

8 inuadimus ed. Gryphii, inuasimus libri. 12 διελεγόμεθα scripsi, διαλεγόμεθα libri.

68 ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 34, 23 Sp.: πολύπτωτόν ἐστιν, ὅταν ἢ τὰς ἀντωνυμίας ἢ τὰ ὀνόματα ταῖς πλείοσι πτώσει καὶ πάσας μεταλαμβάνοντες πλέκωμεν τὸν λόγον, ὡς ἔχει τὸ Ξενοφώντος (Cyrus. VIII 2, 8) 'τῖνι μὲν γὰρ φίλοι πλείους ἢ τῷ Περσῶν βασιλεῖ; τίς δὲ κοσμῶν φαίνεται αἰεὶ τοὺς περὶ αὐτὸν μᾶλλον ἢ ὁ βασιλεὺς; τίνοσ δὲ δῶρα γινώσκεται μᾶλλον ἢ τὰ βασιλέωσ;' καὶ τὸ Δημοσθενικόν (XIX 298) 'οὔτοι γὰρ κατέχουσι, τούτοις πείθεσθε ὑμεῖς, ὑπὸ τούτων δέος ἐστὶ μὴ παρακροῦ|σθῆτε'. <καὶ 35 Sp. τό> (id. XVIII 282) 'καίτοι τίς ἦν ὁ τὴν πόλιν ἔξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἄ φρονεῖ; τῷ δὲ ὁ κῆρυξ καταρᾶται δικαίωσ; οὐ τῷ 10 τοιούτῳ;'

cf. fr. 69, 13 s. Alexandri (et Quintiliani quoque) auctoritatem Caecilium esse C. A. MORAWSKI l. s. p. 52 s (et p. 55) et MARTENS l. s. p. 17, 1 affirmaverunt. haec figura arte cohaeret cum figura μεταβολῆσ, quae nobis occurrit in fr. sequenti.

69 (u. 15—16 = 35, 1—2 B.) QUINTIL. IX 3, 37: fit casibus modo hoc schema, quod πολύπτωτον uocant. constat [et] aliis etiam modis, ut pro Cluentio (60, 167) . . . (38) hanc rerum coniunctam 15 diuersitatem Caecilius μεταβολήν uocat etc.

13 s cf. fr. 68.

plura de figura μεταβολῆσ exhibent Tiberius (u. fr. 69 a) et Alexander (u. fr. 69 b).

69 a TIBERIUS III p. 76, 30 Sp.: μεταβολὴ δ' ἐστὶν ὅταν μὴ τὰς πτώσεισ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα μεταβάλλῃ, οἷον (Demosth. XVIII 311) 'τίς γὰρ συμμαχία | σοῦ πράξαντος γέγονε τῇ πόλει; 77 Sp. ποῖαι τριήρεις; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ποῖον ἱπ- 20 πικόν;?' καὶ τοῦτο δὲ ὁμοίωσ γοργόν καὶ εὐεῖδεσ τὸ σχῆμα.

hic locus pertinet ad fr. 69, 15—16. eodem exemplo atque Tiberius Alexander disputationem suam illustrat (u. fr. 69 b).

2. 3 εἰσ τὰσ πλείουσ πτώσεισ ἢ καὶ πάσασ coni. Finckh. 8. 9 καὶ τό Spengel addere uult.

quae uterque disserit, ad Caecilium fontem C. A MORAWSKI l. s. p. 52s, MARTENS l. s. p. 17, 1, COBLENTZ l. s. p. 31s rettulerunt.

69b ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 35, 4 Sp.: περί μεταβολῆς· ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος μετάθεσις μορίων ὄλων γίνεται καὶ καθ' ἕκαστον κῶλον ἢ κόμμα, ὡς ἔχει τὸ Δημοσθενικόν (XVIII 311) 'τίς γὰρ συμμαχία σοῦ πράξαντος γέγονε τῇ πόλει; τίς δὲ βοήθεια ἐκ τῆς σῆς εὐνοίας καὶ δόξης; τίς δὲ πρεσβεία, τίς δὲ διακονία, δι' ἣν ἡ πόλις ἐνδοξοτέρα; τί τῶν Ἑλληνικῶν ἢ τί τῶν οἰκείων ἀπλῶς ἐπηνώρθωται διὰ σέ; ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ἢ ποῖον ἵππικόν; ἢ τῶν ἀπάντων τί χρήσιμον, ἢ τοῖς ἀπόροις πολιτικὴ βοήθεια, ἢ χρημάτων εὐπορία;'

70 TIBERIVS III p. 77, 27 Sp.: ἀκύνδετον δὲ ἔστιν, ὦ πολλὰ-χοῦ χρήται ὁ Δημοσθένης, κατ' ὄνομα καὶ κατὰ κῶλον <καὶ κατὰ κόμμα> καὶ ἐν τόπῳ. κατ' ὄνομα μὲν (Demosth. XVIII 69) 'Ἀμφίπολι, Πύδναν, Ποτίδαιαν, Ἀλόνησον'· ἔξ ὧν πλήθους ἔμφασις γίνεται. κατὰ κῶλον <δέ> (Dem. XXI 71) 'Ἰσασιν εὐδαίωνα πολ-
15 78 Sp. λοι τὸν Λαοδάμαν|τος ἀδελφόν'· εὐεῖδὲς τὸ τοιοῦτο. κατὰ κόμμα δὲ (Dem. XXI 72) 'ὅταν ἐπὶ κόρρης, ὅταν κονδύλοισι. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίεττι'· ταῦτα δεινῶσιν ἔχει καὶ ἐνάργειαν. καὶ τοῦτο ἀκυνδέτως (Dem. IX 68) 'πολλὰ ἂν εἰπεῖν ἔχοιεν Ὀλύμπιοι, ἃ
20 τότε εἰ προεῖδοντο, οὐκ ἂν ἀπώλοντο· πολλὰ ἂν ὤρεται, πολλὰ Φωκεῖς'. καὶ πάλιν προθεῖς (ibid. 69) 'ἀλλὰ τί τοῦτο ὄφελος τῇ πόλει;' [πάλιν] ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἀκύνδετον 'ἔως ἂν κώζηται τὸ σκάφος, τότε χρῆ καὶ ναύτην καὶ κυβερνήτην καὶ πάντα ἄνδρα ἐφεξῆς προθύμους εἶναι'. λαμπρότητα δὲ καὶ φαντασίαν
25 τοῦτο τὸ σχῆμα παρέχεται ἀνευ συνδέσμων ἐλευθέρῳ φωνῇ τοῦ λόγου προϊόντος ταῖς τῶν τόπων ἐμβολαῖς. τῷ σχήματι κέρηται

13s cf. fr. 59 p. 38, 23. 17s ad hoc exemplum uide fr. 16 adn. et fr. 71b adn.

ὁ ἐκ τῆς σῆς] ἢ κτήσις Dem. codd. 7 ἐπηνώρθωται libri, corr. Spengel ex Dem. 12. 13 καὶ κατὰ κόμμα suppl. Finckh. 15 δέ add. Spengel. 18 et p. 58, 2 ἐνάργειαν] ἐνεργειαν libri, sed cf. fr. 16. 22 πάλιν secl. idem.

ἢ κατ' ὄνομα εἰς πλῆθος, ἢ κατὰ κῶλον εἰς κάλλος, ἢ κατὰ κόμμα εἰς ἐνάργειαν, ἢ κατὰ τόπους εἰς λαμπρότητα. κάκεινο ἀσύνητον (Dem. XVIII 67) 'ὄρω δὲ αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς δὲν ἡμῖν ὁ ἀγών, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν δὲ κλεῖν κατεαγότα, τὴν δὲ χεῖρα καὶ τὸ σκέλος πεπηρωμένον'. 5

3—5 idem exemplum fr. 4 p. 4, 31—33.

similia atque Tiberius Alexander habet (uide fr. 70 a). utrumque Caecilio sua debere C. A. MORAWSKI l. s. p. 36 et 46 et 48, MARTENS l. s. p. 16, 2, COBLENTZ l. c. p. 19, BARCZAT l. l. p. 39, ANGERMANN l. c. p. 36 et 65 observauerunt.

70a EPITOME ALEXANDRI III p. 32, 29 Sp.: περί ἀσυνδέτου ἢ 33 Sp. διαλύσεως· κατὰ τοῦτο τὸ σχῆμα τοὺς συνδέσμους αἴρωντες | τοὺς ὀφείλοντας τὰ κῶλα συνάπτειν οὕτω φαμέν τὸν λόγον, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα (Dem. XVIII 65) 'εἰ δ' ὁμοίως ἀπάντων τὸ ἀξίωμα, 10 τὴν ἡγεμονίαν παρεῖλετο' καὶ πάλιν (ibid. 69) 'Ἀμφίπολι, Πύδναν, Ποτίδειαν, Ἀλόνησον· οὐδενὸς τούτων μέμνημαι'.

71 (= 29 B.) TIBERIVS III p. 79, 15 Sp.: τὴν δὲ διατύπωσιν παρήκεν Ἀψίνης, Κεκίλιος δὲ ἔθηκεν ἐν τοῖς τῆς διανοίας σχήμασιν. ἡ δὲ διατύπωσις ὅτε μὲν 15 ὑπομιμνήσκει τῶν γεγενημένων ἐνεργειῶν καὶ ἐκάστων ἐξαριθμουμένων τῶν μερῶν· 'ἀλλὰ μὴν τὸν τῆ πόλει συσταθέντα τότε θόρυβον ἴστε μὲν ἅπαντες, μικρὰ δὲ ἀκούσατέ μου τὰ ἀναγκαϊότατα. ἐσπέρα μὲν γὰρ ἤδη' καὶ τὰ ἐξῆς (Dem. XVIII 168 s). καὶ πάλιν ἡ διατύπωσις 20 ἐπὶ τὴν θεὰν ἄγει τῶν οὐχ ἐωραμένων, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ πολλὰ ἂν εὔροι τις. τρίτος ὅρος διατυπώσεως, ὅταν τὰ μὴ γεγονότα διατυπούμενοι εἰσάγωμεν καθ' ὑπόθεσιν, οἷον τί ἂν ἐγένετο, καὶ τί ἂν ἐπράχθη, ὡς δεινὰ καὶ φοβερὰ.

14 s et 19 cf. fr. 4 p. 5, 6 s et 11 s. 20—22 cf. fr. 128, 16 ss.

quae Caecilius hic dicit, ea apud Quintilianum (u. fr. 71 a) recurring; cf. 15—17 ~ fr. 71 a, 2—4, 20—21 ~ fr. 71 a, 5—7,

22—24 ~ fr. 71a, 7—8. itaque Quintilianum quoque ad Caecilium respexisse MARTENS l. s. p. 16, 2, COBLENTZ l. s. p. 20, REPPE l. s. p. 50 s statuērunt.

71a QUINTIL. IX 2, 40: *illa uero, ut ait Cicero (de orat. III 53, 202), 'sub oculos subiectio' tum fieri solet, cum res non gesta indicatur, sed ut sit gesta ostenditur, nec uniuersa, sed per partes . . . Celsus (fr. 17 Wöhrer) hoc nomen isti figurae dedit, ab aliis ὑποτύπῳσις dicitur proposita quaedam forma rerum ita expressa uerbis, ut cerni potius uideantur quam audiri . . . (41) nec solum, quae facta sint aut fiant, sed etiam quae futura sint aut futura fuerint, imaginamur. . . . (43) . . . habet haec figura (translatio temporum) manifestius ali-*
 10 *quid: non enim narrari res, sed agi uidetur. (44) locorum quoque dilucida et significans descriptio eidem uirtuti adsignatur a quibusdam, alii τοπογραφίαν dicunt.*

1—8 cf. fr. 71. 6 s cf. fr. 94 p. 80, 5 s. 9 s cf. fr. 94 p. 79, 21 s. 10—12 cf. fr. 94 p. 80, 1 ss.

de hoc fr. uide imprimis ea, quae REPPE l. s. p. 50 s explicauit.

71b SCHOLIION Demosth. or. XXI 72 p. 573, 7 Dind.: πολλὰ γὰρ ποιήσειεν ὁ τύπτῳσι διατυπῳσει κέχρηται. ἴδιον δὲ μάλιστα τῆς
 15 πληκότητος ἢ διατύπῳσις, ἐπειδὴ ὑπ' ὄψιν ἄγουσα τὰ πράγματα πλείῳ ποιεῖ τὴν αὐξήσιν. ἔχει δὲ συγγενείαν πλείστην πρὸς τε ἔκφρασιν καὶ διήγησιν. ἐν ἅπασιν γὰρ τούτοις ἔκθεσις ἐστὶ πραγμάτων γεγονότων, ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἀπλήν καὶ ἀκατάσκευον ἔχει τὴν ἔκθεσιν, ἢ δὲ διατύπῳσις τὸ πᾶν ἐν αὐξήσει καὶ ἐναργείᾳ
 20 κείται. καὶ αὐτὸ μὲν διήγημα κατ' ἀκολουθίαν πρόεισι τοῖς

13 s hic locus ex Demosthene allatus saepius a Caecilio ad figuras illustrandas in usum uocatur (cf. fr. 16, 1 s, fr. 63 p. 45, 28, fr. 70 p. 52, 17 s, fr. 94 p. 75, 26 ss et p. 76, 5—13).

6 uideatur *libri, corr. Obrecht.* 11 eidem *Regius, eiusdem BnBg, huic A.*

συνδέσμοις ἐνούμενον, ἡ δὲ διατύπωσις κομματική ἐστι καὶ ἀπόλυτος, δι' ἑξαλλαγῆς σχημάτων προΐουσα.

ad haec adhibe, quae secuntur: .

SCHOLIUM Demosth. or. XIX p. 372, 5 Dind.: διατύπωσις τὸ σχῆμα, ὅταν ὡσπερ διατυποῖ καὶ εἰς ὄψιν ἄγῃ τὰ πράγματα διὰ τῶν λόγων. διαφέρει δὲ ἡ διατύπωσις τῆς ἐκφράσεως τῷ τὴν μὲν διατύπωσιν διὰ πάθος τι λέγεσθαι, τὴν δὲ ἐκφρασίαν ὡσπερ διήγημά τι εἶναι.

in priorē scholio MARTENS l. s. p. 16, 2 (COBLENTZ l. s. p. 19, REFFE l. s. p. 50) Caecilii uestigia agnoscebant.

72 (= 30 B.) TIBERIUS III p. 79, 27 Sp.: τὸ δὲ διασυρμῶν σχῆμα παρήκεν Ἀψίνης, Κεκίλιος δὲ αὐτὸ ἐνέθηκε. τοῦτο δὲ ἐστι <τὸ> τὰ μεγάλα μικρὰ ποιῆσαι καὶ ἔξευτελεῖσαι, οἷον (Dem. XVIII 28) 'ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἂν εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφη'. καὶ (ibid. 232) 'πάνυ γε' οὐ γὰρ παρὰ τοῦτο εὐχερῆ γέγρονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τοῦτι τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τοῦτο διελέχθη ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρ- ἠνεγκα'.

exemplum, quod Tiberius n. 13—16 laudat, apud Alexandrum quoque (fr. 72 a p. 56, 5—7) inuenimus.

72a EPITOME ALEXANDRI III p. 26, 5 Sp.: διασυρμὸς δ' ἐστίν, ἐπειδὴν λέγωμεν ἀξιοπίστως διασύροντες, ὡς Ὑπερίδης Ἐπι Δημοσθένους (I fr. II = p. 3^b Bl.⁹) 'καὶ συκοφαντεῖς τὴν βουλήν, προκλήσεις προτιθεῖς καὶ ἐρωτῶν ἐν ταῖς προκλήσεσιν, πόθεν ἔλαβες τὸ χρυσίον, καὶ τίς ἦν σοὶ ὁ δούς, καὶ πῶς; τελευταῖον δ' ἴσως ἐρωτῆσεις καὶ εἰ ἐχρήσω τῷ χρυσίῳ, ὡσπερ τραπεζιτικὸν λόγον παρὰ τῆς βουλῆς ἀπαιτῶν', καὶ ὁ αὐτὸς Ἐπι τῆς Φρύνης (fr. 173 Bl.⁹) 'τίς γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλω ὑπὲρ τῆς κε-

4 ἄγῃ corr. Aldus, libri aut ἄγοι aut ἄγει exhibent. 10 τὸ add. Radermacher. 13 γε οὐ et εὐχερῆ desunt in Dem.

φαλῆς λίθος κρέμαται;³ και ὡς Αἰσχίνης (III 166) 'οὐ μέμνηθε αὐτοῦ τὰ ἀπίθανα καὶ μιὰρὰ ῥήματα, ἃ πῶς ποτε ὑμεῖς, ὦ σιδηριοί, ἐκαρτερεῖτε ἀκροῦμενοι; ὅτε ἔφη παρελθῶν ἀμπελουργούσι τινες τὴν πόλιν' καὶ τὰ ἔξης, καὶ ὡς Δημοσθένης (XVIII 232)
 5 πρὸς αὐτὰ ταῦτα 'πάνυ γὰρ κατὰ τοῦτο χεῖρω γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τοῦτι τὸ ῥήμα ἀλλὰ μὴ τοῦτι διεξήλθον ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ μετήγαγον'.

5—7 cf. fr. 72, 13—16.

in hoc quoque loco Caecilii ingenium latere C. A. MORAWSKI l. s. p. 47 (p. 56) et COBLENTZ l. s. p. 21 putant.

73 (= 31 B.) TIBERIVS III p. 80, 4 Sp.: τὸ δὲ σχῆμα τῆς ἐπανόδου ἐστὶ παρὰ τῷ Κεκιλίῳ. γίνεται δὲ αὕτη
 10 ὅταν ὀνόματα δύο καὶ ῥήμα προθέντες ἐπανίωμεν ἐπ' αὐτὰ καὶ ἐξηγώμεθα αὐτά, ὡς μήπω νοουμένου τοῦ λεχθέντος, οἷον εἴ τις λέγοι, ὅτι Νικίας καὶ Ἀλκιβιάδης ἐπὶ Σικελίας τὴν στρατείαν διέφθειραν, εἶτα ἐπανίων ἐπ' αὐτὰ λέγοι, Ἀλκιβιάδης μὲν εὐτελῆ τὸν πόλεμον καταλι-
 15 πῶν, Νικίας δὲ ἀργὸν στρατηγήσας. χρῆται δὲ ἐπανόδῳ καὶ Θουκυδίδης ὁσάκις ἄν εἰς ἀσάφειαν ἐκ τῶν ὑπερβατῶν ἐκπίπτῃ.

16 s cf. fr. 94 p. 77, 27—28.

74 (= 32 B.) TIBERIVS III p. 80, 13 Sp.: καὶ τὸ τῆς ἀφαιρέσεως σχῆμα ὃ Κεκίλιος εἰσάγει· λέξεως γὰρ
 20 ἀφαιρέσιν τοῦτό φησι καὶ λέγει κείσθαι παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ (cf. III 13, 8) 'φθείρατε γὰρ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐφθαρμένοι εἰς ἐτέταχα ὡ πεποίηνται καὶ εἰρηνηται'.

14 'nonne ἀτελεῆ?' Spengel. 20 τοῦτό] ,an σχῆμα?' Spengel.
 21 verba φθείρατε — 22 εἰρηνηται admodum corrupta. verba Thucydidis haec sunt: ἐφθάρηται Ἀθηναῖοι . . αἱ δ' ἐφ' ἡμῖν τετάχεται.

75 (= 33 B.) TIBERIVS III p. 80, 18 Sp.: καὶ τὸ τῆς ἀλλοιώσεως σχῆμα εἰσάγει ὁ Κεκίλιος, καὶ φησιν αὐτὴν γίνεσθαι κατ' ὄνομα καὶ πτώσεις καὶ ἀριθμοὺς καὶ πρόσωπα καὶ χρόνους. καὶ ὀνόματα μὲν ἀλλοιοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἄρρενος τὸ θῆλυ ἢ τὸ οὐδέτερον παραλαμβά- 5 νοντες, ἢ τῷ ἄρρενι ἀντ' ἀμφοῖν χρώμενοι, κατὰ τὸ πληθυντικόν, οἷον παρὰ μὲν Θουκυδίῃ (I 8, 1) 'πάσα γὰρ ἢ Ἑλλάς ἐσιδηροφόροι' ἀντὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ (II 44, 4) 'τὸ φιλότιμον ἀγήρω μόνον' ἀντὶ τοῦ ἢ φιλοτιμία· οὐδέτερον γὰρ μετείληφεν ἀντὶ τοῦ θήλεος. περὶ 10 δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀλλοίωσις, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις (fr. 104, vol. I p. 285 K.)

ἅπανα γὰρ ποθοῦμεν ἢ κλεινὴ πόλις καὶ παρὰ Δημοσθένει (cf. III 31) 'ὕμεῖς ὦ βουλή'. κατὰ δὲ τὰ πρόσωπα ἀλλοίωσις, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ· τοῖς γὰρ 15 δικασταῖς διαλεγόμενος μετατίθησιν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν ἀντί- 81 Sp. δικὸν 'ὄς, ὦ μιαρῶτατε πάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς παρρησίας' (Dem. XXV 28). καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μετάγει ἐπὶ τοὺς δικαστὰς λέγων, οἷον (Dem. XVIII 314) 'τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν μέμνησαι. καὶ καλῶς ποιεῖς. 20 οὐ μέντοι δίκαιόν ἐστιν, ὦ Ἀθηναῖοι . . .' καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Orest. 720—722)

φεύγεις ἀποστραφεῖς με, τὰ δ' Ἀγαμέμνονος φροῦδα·

εἶτα μεταστρέφει τὸν λόγον ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα 25

7 s et 14 cf. Longinus epitome Rh. Gr. I 2 p. 216, 14 s Sp. et H., ubi eadem sed paululum mutata exempla exstant. 15—17 cf. fr. 67 b, 1 s. 17 s cf. fr. 94 p. 81, 4—7.

13 ποθοῦμεν ἢ Meineke, ποθουμένη libri. 15 ἀλλοίωσις, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ scripsi ex coniectura Spengelii, ἀλλοιώσεις ὡς παρὰ αὐτῷ libri.

ἀφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πρᾶττων κακῶς.

τοὺς δὲ χρόνους ἀλλοιοῦσιν, ὅταν τοῖς ἐνεστῶσιν ἀντὶ τῶν παρωχημένων χρῶνται, οἷον παρὰ Δημοσθένει (LIX 81) 'καὶ ὅτι ταῦτα ἀληθῆ λέγω, τοὺς ὀρώντας ὑμῖν μά-
5 τυρας παρέξομαι' ἀντὶ τοῦ τοὺς ἑωρακότας. ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ (fr. 145 N.²)

ὀρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα
ἀντὶ τοῦ εἶδον. καὶ ὁ Θουκυδίδης (II 35, 1) 'οἱ μὲν πολ-
λοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προστιθέντα
10 τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε' ἀντὶ τοῦ ἐπήνεσαν.

cum disputatione Tiberiana in multis congruit Alexander (u. fr. 75a).

75a ΕΡΙΤΟΜΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 33, 16 Sp.: ἡ δὲ ἀλλοίωσις ἡ
καὶ ἀλλαγὴ σχῆμά ἐστι ποικίλον, καὶ κατὰ πολλοὺς γινόμενον
τρόπους· καὶ γὰρ ἀριθμοὺς ἀλλάσσομεν, καὶ ὀνομάτων τὰς πτώ-
σεις, καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων πάλιν χρόνους, πάθη. ὀνομάτων μὲν
15 οὖν εἶδη καὶ οὕτως ἀλλοιοῦνται καὶ μεταβάλλεται 'πάσα γὰρ ἡ
'Ἑλλάς ἐσιδηροφόρει' (Thuc. I 6, 1)· ἀντὶ γὰρ τῶν 'Ἑλλήνων
'Ἑλλάς εἴρηται· καὶ πάλιν (id. II 44, 4) 'εἰ γὰρ τὸ φιλότιμον
ἀγῆρω μόνον' ἀντὶ τοῦ ὁ φιλότιμος· καὶ ὡς Δημοσθένης (XVIII
18) 'ἔπειτα δ' ἡ Πελοπόννησος ἅπανα διεστήκει' ἀντὶ τοῦ οἱ
20 Πελοποννήσιοι. τούτου δ' ἔχεται τοῦ τρόπου καὶ τὸ τοιοῦτον
'γῆν ἀροῦν'. ἐγίνετο δὲ καὶ τοιαύτη μεταβολὴ προσώπων, ὅταν
ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον τὸν λόγον μεταφέρωμεν, ὡς ἔχει τὸ τοι-
οῦτον (Dem. XXV 27 s) 'καὶ οὐδεὶς ἡμῶν χολὴν οὐδ' ὀργὴν εὐ-
ρεθήσεται ἔχων ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς βιάζεται;
34 Sp. ὅς, ὦ μιαιώτατε πάντων, ἀποκεκλεισμένης σοι | τῆς παρρησίας'.
26 πτώσεως δὲ ἀλλαγὴ καὶ μεταβολὴ οὕτω σχηματίζεται παρὰ τοῖς
παλαιοῖς (Dem. XIX 2) 'τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ
δικαίως προσέρχονται, κἄν δεδωκότες ὤσιν εὐθύνας, τὴν ἀει-

18 s cf. fr. 94 p. 79, 10. 23—25 cf. fr. 94 p. 81. 4—7.

12 γενόμενον libri. corr. Spengel.

λογίαν ὀρώ προτεινομένους· ἀπὸ γὰρ τῆς αἰτιατικῆς ἐπὶ τὴν εὐθείαν ἐτράπη· καὶ τὰ Ὀμηρικὰ (A 1 s) 'μήνιν αἶδε, θεά, οὐλομένην, ἢ μυρία', καὶ πάλιν (α 1)

ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, δε μάλα πολλά.
ἀριθμοὺς δὲ οὕτως ἀλλάσσουν, ὡς Θουκυδίδης (II 53, 1) 'ῥῆγον γὰρ ἐτόλμα τις δὲ πρότερον ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀντίστροφον τὴν μεταβολὴν ὀρώντες· καὶ Φίλιππος καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἑλαττον ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Λιβύων ἐφείποντο'. χρόνων δὲ ἀλλαγὴ τοῦτον γίνεται τὸν τρόπον ([Dem.] I.IX 34) 'καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτα λέγομεν, τοὺς ὀρώντας ὑμῖν παρέξομαι μάρτυρας' ἀντὶ τοῦ τοὺς ἐωρακότας. καὶ <αἰ> ἐνέργειαι δὲ καὶ τὰ πάθη [καὶ τὰ ῥήματα] ἀλλάσσεται, καὶ τοῦτο πολὺ ἔστι παρὰ Θουκυδίδη, οἷον (I 2, 2) 'οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις' ἀντὶ τοῦ ἐπιμιγνύμενοι, καὶ πάλιν (I 120, 2) 'τοὺς τὴν μεσόγειαν μάλλον κατωκημένους' ἀντὶ τοῦ κατωκηκότας. 15

hunc tractatum ad Caecilium fontem reuocauerunt C. A. MORAWSKI l. s. p. 45 s (p. 52, p. 56, adn. 58), MARTENS l. s. p. 17 s, COBLENTZ l. s. p. 29 s.

76 (= 34 B.) TIBERIVS III p. 81, 23 Sp.: καὶ τὴν παρεμβολὴν εἰσάγει Κεκίλιος σχῆμα λέξεως, κέχρηται δὲ παραδείγματι τῷ παρὰ Θουκυδίδη (I 28, 5) 'οἱ δὲ Κορίνθιοι προσκαθεζόμενοι (ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον) ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν'. καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I 6) 'Κροϊκος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἄλυος ποταμοῦ, δε ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας μεταξύ Κύρων καὶ Παφλαγόνων ἐξίει πρὸς βορρῆν ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξείνον καλεόμενον | πόντον'. ἐνταῦθα παρεμβέβληται τὰ τοῦ ποταμοῦ. καὶ Εὐριπίδης (fr. 228 N.²) 25

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ
Νείλου λιπῶν κάλλιστον εὐκταίης ὕδωρ,

11 αἰ add. Radermacher.. 12 καὶ τὰ ῥήματα del. Spengel.
18 οἱ δὲ — 19 ἔστι] οἱ μὲν Κερκυραῖοι ἔστι Thucyd.

δς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
 Αἰθιόπιδος γῆς, ἡνίκ' ἄν τακῆ χιών
 τεθριππεύοντος ἡλίου κατ' αἰθέρα,
 ἐλθὼν κατ' Ἄργος ὤκις' Ἰνάχου πόλιν.

5 οἱ γὰρ τρεῖς περὶ τοῦ ποταμοῦ τίχοι περιττοί.

ad hoc fragm. cf. adn. meam ad fr. 67a, 16—19 ascriptam.
 magna similitudo disputandi rationis intercedit inter hunc
 locum et fr. 76a. quare Alexandrum quoque Caecilium sequi
 C. A. MORAWSKI l. s. p. 47, p. 52 ss et COBLENTZ l. s. p. 36 iudi-
 cauerunt.

76a ΕΡΙΤΟΜΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ III p. 39, 12 Sp.: περὶ παρεμβολῆς·
 τοῦτο τὸ σχῆμα παρακείσθαι μὲν δοκεῖ τῷ ὑπερβατῷ, ἐπειδὴ
 μεταῦ τῆς κατὰ φύσιν συντάξεως τοῦ λόγου τίθεται τις λόγος,
 διαφέρει δὲ ἐκείνου· τὸ μὲν γὰρ ὑπερβατὸν ἐν τῇ ἀλλαγῇ τῶν
 10 μορίων καὶ τῇ προσαποδόσει τοῦ ἀκολουθοῦντος σχήματος· ἡ δὲ
 παρεμβολὴ ἰδίαν ἔχει διάνοιαν· καὶ τῆς μὲν ὑπερβάσεως, ὅταν τι
 μέρος τῶν ὑπαρχόντων ἀρῆς, βλάβεις τὸν νοῦν καὶ τὸ σχῆμα
 ἀναιρήσει· ἡ παρεμβολὴ δὲ καὶ ὅλη ἀρθεῖσα οὐ βλάπτει τὴν
 διάνοιαν. παράδειγμα δὲ τῆς παρεμβολῆς καὶ τὸ παρ' Ἡροδότῳ
 15 κείμενον (I 6) 'Κροΐκος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, παῖς δὲ Ἄλυ-
 άττεω, τύραννος δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸς Ἄλυος ποταμοῦ, δς ῥέων
 ἀπὸ μεσημβρίας μεταῦ Κύρων καὶ Καππαδοκῶν καὶ πρὸς βορρῆν
 ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξεινον ἐξίησι πόντον. οὗτος οὖν Κροΐκος· ἐν-
 20 ταῦθα τὰ περὶ τοῦ ποταμοῦ παρεμβεβλημένα οὐδὲν κοινὸν ἔχει
 τοῖς περὶ τὸν Κροΐκον· ἐδύνατο γὰρ καὶ οὕτως ἔχειν ὁ λόγος
 'τύραννος δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸς Ἄλυος ποταμοῦ, οὗτος ὢν ὁ
 Κροΐκος'.

hoc fragmentum, imprimis 6—7, et Quintiliani uerba (fr.
 67a, 16—19) consentiunt.

*77 QUINTIL. IX 3, 76: Theo Stoicus *πάρισον* existimat,
 quod sit e membris non dissimilibus.

2 *τακίη* codex, *τακῆ* edunt. 23 Theo Stoicus *Halm*,
cheostolcus A¹G.

his uerbis fortasse Caecilius iudicium tradi V. DE WILAMOWITZ (Herm. XXXV 1900 p. 6 s, 2) suspicatus est. cf. fr. 111, ubi idem Theo fortasse Caecilio utitur.

*78 LESBONAX (recensio B) p. 7 Mueller: ἐπεξήγησίς ἐστιν ἀσαφοῦς λέξεως ἢ λόγου σαφηνισμός. λέξεως μὲν ὡς τὸ 'λαβὲ τὸν ἀκινάκην ὃ ἐστὶ Περσικὸν ξιφίδιον' (cf. Herodot. VII 54). λόγου δὲ ὡς τὸ 'ὁ οἶκος οὗτος βεβαίως οὐκ οἰκεῖται, λέγω δὲ ἄ ὡς οἱ μένοντες ἐν τούτῳ ταχέως μετέρχονται'. 8 M.

simillima Phoebammon (Rh. Gr. III p. 47, 19—24 Sp.) tradit. fragmenta 78—81 fortasse Caecilio deberi HAMMER l. c. p. 1608 suspicatus est.

*79 LESBONAX p. 8 M.: ἀπὸ κοινοῦ ἐστὶ λέξις ἀπαξ μὲν λεγομένη, πολλάκις δὲ νοουμένη καὶ ἔξωθεν λαμβανομένη, οἷον 'ἀπελευθύνῃς τοὺς ἀνδρας, μάλιστα δὲ Χαρίδημον καὶ Ἴππαρχον'. καὶ Ὅμηρος (A 15. 16)

ἔλισσετε πάντας Ἀχαιοῦς, 10

Ἄτρεΐδα δὲ μάλιστα.

ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ἐπ' ἐκείνου μὲν τὸ ἤτησα, ἐπὶ τούτου δὲ τὸ ἔλισσετε.

eadem fere apud Phoebammonem (III p. 46, 3—6 Sp.) leguntur. uide, quae ad fr. 78 notauī.

*80 LESBONAX p. 8 M.: ἑτερογενές ἐστὶ μετάβασις ἀπὸ γένους εἰς γένος πρὸς τὸ νοούμενον. οἷον 'τὰ περὶ θάλασσαν φοβερά 15 εἰσιν, ἐρημίαι οὐκαί'.

cum his congruant, quae Phoebammon (III p. 49, 2—5 Sp.) exhibet. cf. adnotationem ad fr. 78.

*81 LESBONAX p. 8 M.: ἑτεροπρόσωπὸν ἐστὶν, ὅταν ἕτερον πρόσωπον ὑποβάλλωμεν λέγον ἢ ἡμεῖς ἐμέλλομεν λέγειν, οἷον 'πάντες οἱ Αἰγύπτιοι βῶσι τὴν ἀδικίαν ὑμῶν'. ἢ ὅταν αὐτοὶ μὲν λέγωμεν, 9 M.

πρὸς ἕτερον δὲ ἀποτεινώμεθα καὶ οὐ πρὸς τὸν ἀδικήσαντα, οἷον ἔγω δὲ ἰδῶν τινα βλάπτοντα τὸν πέλας εἶπον πρὸς αὐτὸν· ὡς ἀδικεῖς τὸν πέλας’.

cum his dictis doctrina Phoebammonis eius recensionis, quae apud Walzium (Rh. Gr. VIII p. 504, 6—12) inuenitur, bene consentit; recensio, quam Spengel (Rh. Gr. III p. 49, 24—28) praebet, alia est. uide, quae ad fr. 78 dixi.

V

ΠΕΡΙ ΤΥΦΟΥΣ

- 82 (= 43 B.) DE SVBLIMITATE I 1 p. 1, 1 V.: τὸ
 5 μὲν τοῦ Κεκιλίου συγγραμμάτιον, ὃ περὶ
 ὑψους συνετάξατο, ἀνασκοπούμενοις ἡμῖν ὡς ὀ-
 σθα κοινῇ, Ποστούμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, ταπεινό-
 τερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥμιστα τῶν
 καιρῶν ἐφαπτόμενον οὐ πολλήν γε ὠφέλειαν, ἧς |
 2 V. μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιοῦν
 11 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· εἴτ’ ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δευεῖν
 ἀπαιτουμένων, προτέρου μὲν τοῦ δεῖξαι, τί τὸ ὑπο-
 κείμενον, δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριω-
 τέρου, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο καὶ δι’ ὧν τινῶν
 15 μεθόδων κτητὸν γένοιτο, ὅμως ὁ Κεκίλιος ποιοῦν
 μὲν τι ὑπάρχει τὸ ὑψηλὸν διὰ μυρίων ὄσων ὡς
 ἀγροοῦσι πειρᾶται δεικνύναι, τὸ δὲ δι’ ὄτου τρό-

17 — p. 63, 3 cf. fr. 84, ubi eandem cogitandi rationem Caecilii reperimus.

7 Τερεντιανὲ Manutius, φλωρεντιανὲ liber. 9 γε Reiske, τε liber, defendit τε B. *literar. zentralbl.* 1906 p. 142. 11 εἴτ’ Manutius, εἴτ’ liber, εἰγ’ Spengel et B. *literar. zentralbl.* 1906 p. 142.

που τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν
 ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπιδόσιν, οὐκ οἶδ'
 ὅπως ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. (2) πλὴν ἰσως
 τουτουὶ μὲν τὸν ἄνδρα οὐχ οὕτως αἰτιασθαι τῶν
 ἐκλειμμένων, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς 5
 ἄξιον ἐπαινεῖν.

cf. de hoc loco ROTHSTEIN l. s. p. 9 s.

83 DE SVBLIMITATE I 3 p. 2, 17 V.: γράφων δὲ πρὸς σέ,
 φίλτατε, τὸν παιδείας ἐπιστήμονα, σχεδὸν ἀπήλλαγμαί καὶ τοῦ
 διὰ πλείονων προὔποτιθεσθαι, ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχὴ τις
 λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη, καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ 10
 συγγραφέων οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ποθὲν ἐπρώτευσ-
 σαν καὶ ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις τὸν | αἰῶνα. 3 V.
 (4) οὐ γὰρ εἰς πειθῶ τοὺς ἀκρωμένους ἀλλ' εἰς ἐκ-
 στασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντη δὲ γε σὺν ἐκπλήξει
 τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν αἰεὶ κρατεῖ τὸ θαυ- 15
 μάσιον, εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν,
 ταῦτα δὲ δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον προσφέροντα
 παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκρωμένου καθίσταται, καὶ τὴν
 μὲν ἐμπειρίαν τῆς εὐρέσεως καὶ τὴν τῶν πραγμάτων
 τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἐξ ἑνὸς οὐδ' ἐκ δυεῖν, ἐκ δὲ 20
 τοῦ ὅλου τῶν λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένην ὀρῶμεν,
 ὕψος δὲ που καιρίως ἐξενεχθὲν τὰ τε πράγματα δίκην
 σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν καὶ τὴν τοῦ ῥήτορος εὐθύς
 ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν. ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ
 παραπλήσια, Τερεντιανὲ ἦδιστε, κὰν αὐτὸς ἐκ πείρας ὄφηγῆσαι. 25

ea, quae 14—16 leguntur, aut ex Aristot. rhet. III 2
 p. 1404^b 11 s aut ex arte Theodectea sumpta esse ANGERMANN l. c.
 p. 49 s explicauit. eandem doctrinam Aristoteleam in fr. 46
 inuenimus. 9—12 ROTHSTEIN l. c. p. 11 s, 3 Caecilio uindi-
 cavit; ANGERMANN l. c. p. 50 totum hunc locum ad Calactinum
 reducere uidetur.

φαλῆς λίθος κρέμαται; και ὡς Αἰσχίνης (III 166) 'οὐ μέμνησθε αὐτοῦ τὰ ἀπίθανα και μιὰρὰ ῥήματα, ἃ πῶς ποτε ὑμεῖς, ὦ σιδηριοί, ἔκαρτερεῖτε ἀκροῦμενοι; ὅτε ἔφη παρελθόν· ἀμπελουροῦσί τινες τὴν πόλιν' και τὰ ἔξῃς, και ὡς Δημοσθένης (XVIII 232)
 5 πρὸς αὐτὰ ταῦτα 'πάνυ γὰρ κατὰ τοῦτο χεῖρω γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τοῦτὶ τὸ ῥήμα ἀλλὰ μὴ τοῦτὶ διεξήλθον ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ μετήγαγον'.

5—7 cf. fr. 72, 13—16.

in hoc quoque loco Caecilii ingenium latere C. A MORAWSKI
 l. s. p. 47 (p. 56) et COBLENTZ l. s. p. 21 putant.

73 (= 31 B.) TIBERIVS III p. 80, 4 Sp.: τὸ δὲ σχῆμα
 τῆς ἐπανόδου ἐστὶ παρὰ τῷ Κεκίλιῳ. γίνεται δὲ αὕτη
 10 ὅταν ὀνόματα δύο και ῥήμα προθέντες ἐπανίωμεν ἐπ'
 αὐτὰ και ἐξηγώμεθα αὐτά, ὡς μήπω νοουμένου τοῦ
 λεχθέντος, οἷον εἴ τις λέγοι, ὅτι Νικίας και Ἀλκιβιάδης
 ἐπὶ Σικελίας τὴν στρατείαν διέφθειραν, εἶτα ἐπανίων ἐπ'
 αὐτὰ λέγοι, Ἀλκιβιάδης μὲν εὐτελῆ τὸν πόλεμον καταλι-
 15 πῶν, Νικίας δὲ ἀργὸν στρατηγήσας. χρῆται δὲ ἐπανόδῳ
 και Θουκυδίδης ὁσάκις ἄν εἰς ἀσάφειαν ἐκ τῶν ὑπερ-
 βατῶν ἐκπίπτῃ.

16 s cf. fr. 94 p. 77, 27—28.

74 (= 32 B.) TIBERIVS III p. 80, 13 Sp.: και τὸ
 τῆς ἀφαιρέσεως σχῆμα ὁ Κεκίλιος εἰσάγει· λέξεως γὰρ
 20 ἀφαιρέσιν τοῦτό φησι και λέγει κείσθαι παρὰ τῷ Θου-
 κυδίδῃ (cf. III 13, 8) 'φθείρατε γὰρ ἄνδρες Ἀθηναῖοι
 ἐφθαρμένοι εἰς ἐτέταχα ὡ πεποίηνται και εἰρηνται'.

14 'nonne ἀτελῆ?' Spengel. 20 τοῦτό], 'an σχῆμα?' Spengel.
 21 verba φθείρατε — 22 εἰρηνται admodum corrupta.
 verba Thucydidis haec sunt: ἐφθάρταται Ἀθηναῖοι . . αἱ δ' ἐφ'
 ἡμῖν τετάχεται.

75 (= 33 B.) TIBERIVS III p. 80, 18 Sp.: καὶ τὸ τῆς ἀλλοιώσεως σχῆμα εἰσάγει ὁ Κεκίλιος, καὶ φησιν αὐτὴν γίνεσθαι κατ' ὄνομα καὶ πτώσεις καὶ ἀριθμοὺς καὶ πρόσωπα καὶ χρόνους. καὶ ὀνόματα μὲν ἀλλοιοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἄρρενος τὸ θῆλυ ἢ τὸ οὐδέτερον παραλαμβάνοντες, ἢ τῷ ἄρρενι ἀντ' ἀμφοῖν χρώμενοι, κατὰ τὸ πληθυντικόν, οἷον παρὰ μὲν Θουκυδίδη (I 6, 1) 'πάσα γὰρ ἢ Ἑλλάς ἐσιδηροφόρει' ἀντὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ (II 44, 4) 'τὸ φιλότιμον ἀγήρω μόνον' ἀντὶ τοῦ ἢ φιλοτιμία· οὐδέτερον γὰρ μετέληφεν ἀντὶ τοῦ θήλεος. περὶ δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀλλοίωσις, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις (fr. 104, uol. I p. 285 K.)

ἅπανα γὰρ ποθοῦμεν ἢ κλεινὴ πόλις καὶ παρὰ Δημοσθένει (cf. III 31) 'ὕμεῖς ὦ βουλή'. κατὰ δὲ τὰ πρόσωπα ἀλλοίωσις, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ· τοῖς γὰρ δικάσταῖς διαλεγόμενος μετατίθησιν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν ἀντίδικον 'ὄς, ὦ μιαρῶτατε πάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς παρρησίας' (Dem. XXV 28). καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μετάγει ἐπὶ τοὺς δικαστὰς λέγων, οἷον (Dem. XVIII 814) 'τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν μέμνησαι. καὶ καλῶς ποιεῖς. οὐ μέντοι δίκαιόν ἐστιν, ὦ Ἀθηναῖοι . .' καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Orest. 720—722)

φεύγεις ἀποστραφεῖς με, τὰ δ' Ἀγαμέμνονος φροῦδα·

εἶτα μεταστρέφει τὸν λόγον ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα

7 s et 14 cf. Longinus epitome Rh. Gr. I 2 p. 216, 14 s Sp. et H., ubi eadem sed paululum mutata exempla exstant. 15—17 cf. fr. 67 b, 1 s. 17 s cf. fr. 94 p. 81, 4—7.

13 ποθοῦμεν ἢ Meineke, ποθομένη libri. 15 ἀλλοίωσις, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ scripsi ex coniectura Spengelii, ἀλλοιώσεις ὡς παρ' αὐτῷ libri.

ἀφίλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράττων κακῶς.
 τοὺς δὲ χρόνους ἀλλοιοῦσιν, ὅταν τοῖς ἐνεστῶσιν ἀντὶ
 τῶν παρωχημένων χρῶνται, οἷον παρὰ Δημοσθένει (LIX 34)
 'καὶ ὅτι ταῦτα ἀληθῆ λέγω, τοὺς ὀρώντας ὑμῖν μάρ-
 5 τυρας παρέξομαι' ἀντὶ τοῦ τοὺς ἐωρακότας. ὁποῖόν ἐστι
 καὶ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ (fr. 145 N.²)

ὄρω δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα
 ἀντὶ τοῦ εἶδον. καὶ ὁ Θουκυδίδης (II 35, 1) 'οἱ μὲν πολ-
 λοι τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προστιθέντα
 10 τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε' ἀντὶ τοῦ ἐπήνεσαν.

cum disputatione Tiberiana in multis congruit Alexander
 (u. fr. 75a).

75B ΕΡΙΤΟΜΕ ΑΛΕΧΑΝΔΡΙ III p. 33, 16 Sp.: ἡ δὲ ἀλλοίωσις ἢ
 καὶ ἀλλαγὴ σχῆμά ἐστι ποικίλον, καὶ κατὰ πολλοὺς γινόμενον
 τρόπους· καὶ γὰρ ἀριθμοὺς ἀλλάσσομεν, καὶ ὀνομάτων τὰς πτώ-
 15 σεως, καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων πάλιν χρόνους, πάθη. ὀνομάτων μὲν
 οὖν εἶδη καὶ οὕτως ἀλλοιοῦνται καὶ μεταβάλλεται 'πᾶσα γὰρ ἡ
 Ἑλλάς ἐσιδηροφόρει' (Thuc. I 6, 1)· ἀντὶ γὰρ τῶν Ἑλλήνων
 Ἑλλάς εἴρηται· καὶ πάλιν (id. II 44, 4) 'εἰ γὰρ τὸ φιλότιμον
 ἀγῆρω μόνον' ἀντὶ τοῦ ὁ φιλότιμος· καὶ ὡς Δημοσθένης (XVIII
 18) 'ἔπειτα δ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεστήκει' ἀντὶ τοῦ οἱ
 20 Πελοποννήσιοι. τούτου δ' ἔχεται τοῦ τρόπου καὶ τὸ τοιοῦτον
 'γῆν ἀροῦν'. ἐγίνετο δὲ καὶ τοιαύτη μεταβολὴ προσώπων, ὅταν
 ἀφ' ἐτέρου ἐφ' ἕτερον τὸν λόγον μεταφέρωμεν, ὡς ἔχει τὸ τοι-
 οῦτον (Dem. XXV 27 s) 'καὶ οὐδεὶς ἡμῶν χολὴν οὐδ' ὄργην εὐ-
 ρεθῆσεται ἔχων ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς βιάζεται;
 34 Sp. ὅς, ὦ μιαιώτατε πάντων, ἀποκεκλεισμένης σοι | τῆς παρρησίας'.
 26 πτώσεως δὲ ἀλλαγὴ καὶ μεταβολὴ οὕτω σχηματίζεται παρὰ τοῖς
 παλαιοῖς (Dem. XIX 2) 'τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ
 δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὤσιν εὐθύναι, τὴν ἀει-

18 s cf. fr. 94 p. 79, 10. 23—25 cf. fr. 94 p 81. 4—7.

12 γενόμενον libri. corr. Spengel.

λογίαν ὀρώ προτεινομένους· ἀπὸ γὰρ τῆς αἰτιατικῆς ἐπὶ τὴν εὐθείαν ἐτράπη· καὶ τὰ Ὀμηρικά (A 18) ἄμηνιν ἀειδε, θεά, οὐλομένην, ἢ μυρία', καὶ πάλιν (α 1)

ἄνδρα μοι ἔννεπε, μουσα, πολύτροπον, δε μάλα πολλά.
ἀριθμούς δὲ οὕτως ἀλλάσσουν, ὡς Θουκυδίδης (II 53, 1) ῥῆον 5
γὰρ ἐτόλμα τις ἂ πρότερον ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν,
ἀντίστροφον τὴν μεταβολὴν ὀρώντες· καὶ Φίλιππος καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἑλαττον ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Λιβύων ἐφείποντο'.
χρόνων δὲ ἀλλαγὴ τοῦτον γίνεται τὸν τρόπον ([Dem.] I.IX 34)
'καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτα λέγομεν, τοὺς ὀρώντας ὑμῖν παρέξομαι μάρ- 10
τυρας' ἀντὶ τοῦ τοὺς ἐωρακότας. καὶ <αί> ἐνέργειαι δὲ καὶ τὰ
πάθη [καὶ τὰ ῥήματα] ἀλλάσσεται, καὶ τοῦτο πολὺ ἔστι παρὰ Θου-
κυδίδην, οἷον (I 2, 2) 'οὐδ' ἐπιμινύντες ἀλλήλοισ' ἀντὶ τοῦ ἐπι-
μινύμενοι, καὶ πάλιν (I 120, 2) 'τοὺς τὴν μεσόγειαν μάλλον
κατωκημένους' ἀντὶ τοῦ κατωκηκότας. 15

hunc tractatum ad Caecilium fontem reuocauerunt C. A. MORAWSKI l. s. p. 45 s (p. 52, p. 56, adn. 58), MARTENS l. s. p. 17 s, COBLENTZ l. s. p. 29 s.

76 (= 34 B.) TIBERIVS III p. 81, 23 Sp.: καὶ τὴν παρεμβολὴν εἰσάγει Κεκίλιος σχῆμα λέξεως, κέχρηται δὲ παραδείγματι τῷ παρὰ Θουκυδίδην (I 28, 5) 'οἱ δὲ Κορίνθιοι προσκαθεζόμενοι (ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον) ἐπολιόρκοι τὴν πόλιν'. καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I 6) 'Κροϊκος ἦν 20
Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἀλυοῦ ποταμοῦ, δε ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας μεταξὺ Κύρων καὶ Παφλαγόνων ἐξίει πρὸς βορρῆν ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξεινον καλεόμενον | πόντον'. ἐνταῦθα παρ- 82 Sp.
εμβέβληται τὰ τοῦ ποταμοῦ. καὶ Εὐριπίδης (fr. 228 N.^a) 25

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ
Νείλου λιπῶν κάλλιστον εὐκταίης ὕδωρ,

11 αἱ add. Radermacher. 12 καὶ τὰ ῥήματα del. Spengel.
18 οἱ δὲ — 19 ἔστι] οἱ μὲν Κερκυραῖοι ἔστι Thucyd.

teste Martensio (p. 7, 3) RYENKEN ad Pseudolongini locum adnotavit.

86 DE SVBLIMITATE VII 2 p. 11, 23 V.: *φύσει γάρ πως ὑπὸ τάληθοδος ὕψους ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἢ ψυχῇ καὶ γὰρ ὁρὸν τι*
 12 V. *ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ με|γα-
 λαυχίας, ὡς ἀπὸ τῆ γεννήσασα ὅπερ ἤκουσεν.*

inter haec uerba et Quintiliani uerba (uide fr. 86a) consensus intercedit (cf. etiam Vahleni adn. ad h. l. p. 12). communem fontem Caecilium esse COBLENTZ l. c. p. 54 et ANGERMANN l. c. p. 50 statuerunt.

5 86a QUINTIL. VIII 2, 21: sed auditoribus etiam nonnullis grata sunt haec, quae cum intellexerunt, acumine suo delectantur et gaudent, non quasi audierint, sed quasi inuenerint.

87 (= 44 B.) DE SVBLIMITATE VIII 1 p. 12, 15 V.:
 10 *ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἶποι τις, πηγαὶ τινὲς εἰσιν αἰ τῆς ὕψηγορίας γονιμώταται, προὔποκειμένης ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ ταῖς πέντε ταύταις ἰδέαις τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδέν, πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον τὸ περὶ τὰς*
 15 *νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς κὰν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ᾠρισάμεθα, δεύτερον δὲ τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, ἀλλ' αἰ μὲν δύο αὐται τοῦ ὕψους κατὰ τὸ πλεόν ἀυθιγενεῖς συστάσεις, αἰ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ*
 18 V. *τέχνης, ἧ τε ποιαὶ τῶν σχημά|των πλάσις, διςσὰ*
 20 *δέ που ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, θάτερα δὲ λέξεως, ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ γενναία φράσις, ἧς*

3 ἀνάστημα libri deteriores, ἀνάθημα liber (P). 15 quae ab ὡς usque ad finem fr. 88 sequuntur, in duobus apographis exstant.

μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογῇ καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις, πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις, φέρε δὴ τὰ ἐμπεριεχόμενα καθ' ἑκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, 5 τοσοῦτον προειπόντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Κεκίλιος ἔστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. (2) ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἐν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος καὶ τὸ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντη συν- 10 υπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει. καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὐρίσκεται, καθάπερ οἴκτοι λῦπαι φόβοι, καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα πάθους, ὡς πρὸς μυρίοις ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ ποιητῇ (λ 315—317) 15 παρατετολμημένα

Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπω μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ'
Ὅσση

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἴν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη·
καὶ τὸ τούτοις ἔτι μείζον ἐπιφερόμενον
καὶ νῦ κεν ἐξετέλεσσαν. 20

(3) παρὰ γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ πομπικὰ καὶ ἐπιδεικτικὰ τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὕψηλόν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθους δὲ χηρεύει κατὰ τὸ πλείστον· ὅθεν ἤκιστα τῶν ῥητόρων | οἱ 14 V. περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ 25 περιπαθεῖς. (4) εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνόμισεν <ὁ> Κεκίλιος τὸ ἐμπαθὲς <ἔς> τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν καὶ διὰ τοῦτ' οὐχ ἠγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαρρῶν γὰρ ἀφορι-

σαίμην ἄν, ὡς οὐδὲν οὕτως ὡς τὸ γενναῖον πάθος,
 ἔνθα χροή, μεγαλήγορον, ὥσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς
 καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον καὶ οἰονεὶ
 φοιβάζον τοὺς λόγους.

de uerbis in p. 68, 10 — 69, 7 exstantibus fusius ROTHESTEIN
 l. c. p. 12—15 et illi aduersatus WEISE l. c. p. 44 s egerunt.
 cf. etiam BRZOSKA l. c. p. 1179.

- 5 88 DE SVBLIMITATE IX 9 p. 19, 1 V.: ταύτη καὶ ὁ τῶν Ἰου-
 δαίων θεομοθέτης οὐχ ὁ τυχῶν ἀνὴρ, ἐπειδὴ τὴν τοῦ θεοῦ δύ-
 ναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε κατέφηνεν, εὐθὺς ἐν τῇ εἰςβολῇ
 γράψας τῶν νόμων 'εἶπεν ὁ θεὸς' φησί (Genes. I 3. 9)· τί; 'γε-
 νέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο'.

hic Caecilium fontem esse MARTENS l. c. p. 18 s et ante
 eum SCHVZFLEISCH et G. BVCHENAV (de scriptore libri *περὶ*
ἔψους, Marb. 1849, p. 15) et alii, deinde COBLENTZ l. s. p. 55,
 FR. CVMONT (Philonis de aeternitate mundi ed. Berol. 1891 p. VII),
 BRZOSKA l. l. p. 1180 statuerunt. quod negauit MARX l. c. p. 179 s.
 cf. Suidae testimonium de Caecilio p. 1, 5.

- 10 89 DE SVBLIMITATE X 5 p. 26, 5 V.: ὁ δὲ Ὅμηρος πῶς; . .
 (O 624—628)

ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ ἐν νηϊ πέτρῃ
 λάβρον ὑπαὶ νεφῶν ἀνεμοτρεφές, ἡ δὲ τε πᾶσα
 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης

- 15 ἰctίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δὲ τε φρένα ναῦται
 δεδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπέκ θανάτοιο φέρονται.

(8) ἐπεχείρησεν καὶ ὁ Ἄρατος (phaen. 299) τὸ αὐτὸ τοῦτο μετ-
 ενεγκεῖν

ὀλίγον δὲ διὰ εὐλον αἰδ' ἐρύκει.

ad hoc fr. cf. fr. 85 p. 66, 1 s et p. 67, 5—10, fr. 91, fr. 93,
 fr. 94 p. 73, 27—30, fr. 95 p. 85, 8 ss, fr. 121 p. 105, 14—16,

2 *μεγαλήγορον* Vahlen, *μεγαλήτορον* libri. 16 *δεδιότες*
 liber.

fr. 122, 10—13, fr. 164, fr. 165, fr. 166, fr. 167, quae omnia unius eiusdemque generis esse apparet; quare communem suctorem statuo. fontem huius loci Caecilium esse MARX l. c. p. 175, 2 probavit.

*90 DE SVBLIMITATE XII 1 p. 28, 14 V.: ὁ μὲν οὖν τῶν τεχνουργῶν ὄρος ἔμοιγ' οὐ ἀρεστός. „αὔξησις ἐστὶ“ φασὶ „λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις“· δύναται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψους καὶ πάθους καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς οὗτος ὄρος, ἐπειδὴ κάκεινα τῷ λόγῳ περιτιθῆσι ποιόν 5 τι μέγεθος. ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ἣ κείται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάγραμματι, ἣ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει· δι' δ' κείνο μὲν κἂν νοήματι ἐνὶ πολλάκις, ἣ δὲ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινὸς ὑφίσταται. (2) καὶ ἔστιν ἣ αὔξησις, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων 10 τῶν ἐμπεφομένων τοῖς πράγμασιν μορίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιούσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον, ταύτῃ τῆς πίστεως 29 V. διστάσω, ὅτι ἣ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδεί * *

definitionem in u. 2 s exstantem referendam esse ad fr. 45 iam supra p. 27 dixi (cf. etiam Vahlenum ad hunc locum). Pseudolonginum hic ad Caecilium spectare MARTENS l. c. p. 20 et COBLENTZ l. c. p. 18 s docent; at ROTHSTEIN l. c. p. 11 s, 3 dissentit.

*91 DE SVBLIMITATE XIII 3 p. 31, 9 V.: . . ὁ Πλάτων (Ὀμηρικώτατος ἐγένετο), ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ κείνου νάματος εἰς αὐτὸν 15 μυρίας δσας παρατροπὰς ἀποχτευσάμενος.

cf. EPITOME LONGINI 9 Rh. Gr. I p. 214, 27 Sp. et H.: ὅτι ὁ πρῶτος ἄριστα πρὸς τὴν πελὴν λέξιν τὸν Ὀμηρικὸν ὄγκον μετενεγκῶν Πλάτων ἐστίν.

de ratione huius fragmenti uide ea, quae ad fr. 89 protuli. ad Caecilium rettulit MARX l. s. p. 175, 2 (cf. etiam p. 203 s); cui non assentit E. HEFFERMEHL *Menekrates von Nysa und die schrift vom erhabenen, Rhein. Mus.* LXI 1906 p. 285—287.

11 μορίων Portus, ὀρίων liber. 13 ἀποδείκνυσιν Manu-
tius. 15 αὐτὸν Faber, αὐτὸν liber.

- *92 DE SVBLIMITATE XIV 3 p. 32, 21 V.: πλέον δὲ τούτων παρορμητικόν, εἰ προστιθείης „πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰῶν;“ εἰ δὲ τις αὐτό-
- 33 V. θεν φοβοίτο, μὴ τοῦ | ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγεται ὅ
- 5 τὶ ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς τούτου ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὡσπερ ἀμβλοῦσθαι, πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.

uerbis in u. 3 ss exstantibus Caecilium respici et acerbè uituperari MARTENS l. c. p. 21s Vdalrico de Wilamowitz (Herm. X 1875 p. 340) contradicens ostendit. 2s haec fortasse Caecilii ipsius uerba sunt.

- 93 DE SVBLIMITATE XV 6 p. 36, 1 V.: καὶ παρὰ μὲν Ἀλσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασιλεία κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεωροῦνται (Aeschyl. fr. 58 N.²)

ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη,
ὁ δ' Εὐρύκιδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἐτέρως ἐφηθόνας ἐξεφώνησε (Bacch. 726)

πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὄρος.

- 15 (7) ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Θνήσκοντος Οἰδίκου καὶ ἐαυτὸν μετὰ διουσημίας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται (Oed. Col. 1586), καὶ (Soph. fr. 480 N.²) κατὰ τὸν ἀπόπλου τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὰχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου, ἦν οὐκ οἶδ' εἰ τις ὄψιν
- 20 ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου (fr. 209 Bgk.)· πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι.

de ratione cf. adn. ad fr. 89. in hoc loco MARX l. c. p. 175, 2 ingenium Caecilianum detexit.

- Σχήματα 94 DE SVBLIMITATE XVI 1 p. 38, 3 V.: αὐτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν δὲν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἂν ἡ τυχοῦσα μεγέ-

14 συνεβάκχευ' Porson, συνεβάκχευεν liber. 18 ἐπὶ τὰχιλλέως Vahlen, ἐπειτ' ἀχιλλέως liber. 24 ὡς ἔφην] cf. fr. 87 p. 68, 19.

θους εἴη μερίς. οὐ μὴν ἄλλ' ἐπει τὸ πάντα διακριβοῦν πολύ-
 εργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπεριόριστον, ὀλίγα τῶν ὅσα
 μεγαληγορίας ἀποτελεστικά τοῦ πιστώσασθαι τὸ προκειμένον
 ἔνεκα καὶ δὴ διεξιμένον. (2) ἀποδείξιν ὁ Δη|μοσθένης ὑπὲρ ^{39 V.}
 τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει. τίς δ' ἦν ἡ κατὰ φύσιν ^{δημοτικὸν}
 χρήσις αὐτῆς; 'οὐχ ἡμάρτετε, ᾧ <ἄνδρες Ἀθηναῖοι>, 6
 τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀρά-
 μενοι· ἔχετε δὲ οἰκεία τούτου παραδείγματα· οὐδὲ γὰρ
 οἱ ἐν Μαραθῶνι ἤμαρτον οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι οὐδ' οἱ
 ἐν Πλαταιαῖς'. ἀλλ' ἐπειδὴ καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξ- 10
 αἴφνης ὑπὸ θεοῦ καὶ οἷον εἰ φοιβόληπτος γενόμενος
 τὸν τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὄρκον ἐξεφώνησεν
 (XVIII 208) 'οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, μὰ τοὺς ἐν Μαρα-
 θῶνι προκινδυνεύσαντας', φαίνεται δι' ἐνὸς τοῦ ὁμο-
 τικοῦ σχήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποστροφῆν ἐγὼ καλῶ, τοὺς 15
 μὲν προγόνους ἀποθεώσας, ὅτι δεῖ τοὺς οὕτως ἀπο-
 θανόντας ὡς θεοὺς ὁμνῶναι παριστάνων, τοῖς δὲ κρι-
 νουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προκινδυνευσάντων ἐντιθεὶς φρό-
 νημα, τὴν δὲ τῆς ἀποδείξεως φύσιν μεθεστακῶς εἰς
 ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν 20
 ὄρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιώνιον τινα καὶ ἀλεξι-
 φάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον,
 ὡς κουφιζομένους ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μηδὲν ἔλαττον
 τῆ μάχῃ τῆ πρὸς Φίλιππον ἢ ἐπὶ τοῖς κατὰ Μαραθῶνα
 καὶ Σαλαμίνα νικητηρίοις παρίστασθαι φρονεῖν· οἷς 25
 πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας
 ᾤχετο. (3) καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὄρκου τὸ σπέρμα
 φασὶν εὐρησθαι (fr. 90 I 279 K.) |

οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην 40 V.

χαίρων τις αὐτῶν τοῦ μὸν ἀλγυνεὶ κέαρ. 30

ἔστι δ' οὐ τὸ ὅπως οὖν τινὰ ὁμοσαι μέγα, τὸ δὲ ποῦ καὶ πῶς

4 ss cf. fr. 60. 5 s cf. fr. 50, 9s. 13 idem exemplum
 legitur fr. 61 p. 43, 4 et fr. 61a p. 43, 21.

6 ἄνδρες Ἀθηναῖοι add. Manutius. 13 ἤμαρτε liber.
 correctum ex Demosthene. 21 παιώνιον Morus, παιώνιον
 liber.

καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν καὶ τίνος ἔνεκα. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδέν ἐστ' εἰ μὴ ὄρκος, καὶ πρὸς εὐτυχοῦντας ἔτι καὶ οὐ θεομένους παρηγορίας τοὺς Ἀθηναίους· ἔτι δ' οὐχὶ τοὺς ἀνδρας ἀπαθανάτισας ὁ ποιητὴς ᾄμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς
 5 ἀκούουσιν ἐντέκη λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν προκινδυνεύσαντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, τὴν μάχην. παρὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πεπραγματεύεται πρὸς ἠττημένους ὁ ὄρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθηναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι, καὶ ταύ-
 10 κέναι, παρὰδειγμα, ὄρκων πίστις, ἐγκώμιον, προτροπή. (4) κάκειδιήπερ ὀπήνυτα τῷ ρήτορι 'λέγεις [λέγεις] ἦταν πολιτευσάμενος, εἴτα νίκας ὀμνύεις;' διὰ ταῦθ' ἐξῆς κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι κἀν βακχεύμασι νήφειν ἀναγκαῖον. 'τοὺς
 15 προκινδυνεύσαντας' φησὶ 'Μαραθῶνι καὶ τοὺς Σαλαμῖνι καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους'. οὐδαμοῦ 'νικήσαντας' εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλους διακέκλωσεν ὄνομα, ἐπειδὴ ἔπερ ἦν εὐτυχὲς καὶ τοῖς κατὰ Χαιρώνειαν ὀ-
 20 εναντίον. διόπερ καὶ τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὀποφέρει 'ὄς ἄπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ' φησὶν 'ἢ πό-
 42 V. λισ, Δίσχίνη, οὐχὶ τοὺς κατορθώσαντας μόνους'. ... |..
 XVIII πεθεῖς καὶ ἀπόκρισις (1) τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἀρα οὐκ
 25 αὐταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιήσας παρὰ πολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; 'ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιϊόντες ἀλλήλων πυνθάνεσθαι· λέγεται τι καινόν; τί γὰρ ἂν γένοιτο τούτου καινότερον ἢ Μακεδῶν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴν Ἑλλάδα; τέθηκε Φίλιππος; οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἄσθενεῖ. τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ ἂν οὗτός τι πάθη, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φί-
 30 λιππον ποιήσετε' (Demosth. IV 10 s). καὶ πάλιν 'πλέωμεν ἐπὶ Μακεδονίαν;' φησὶ (Dem. IV 44). 'ποῖ δὴ προσορμούμεθα; ἤρετό τις. εὐρήσει τὰ καθρὰ τῶν Φιλιππῶν πραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος'. ἦν δὲ ἀπλῶς ρηθὲν τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον, νυνὶ δὲ τὸ ἐνθουν καὶ δεύροπον τῆς πύσεως καὶ ἀποκρίσεως

21 s cf. fr. 67 b, 4 s. 31—33 cf. fr. 59 b p. 40, 15—16.

1 ἔστ' Manutius, ἔτ' liber. 11 [λέγεις] del. Robortellus.

καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματικῷ τὸ ρηθὲν ἀλλὰ καὶ πιστότερον. (2) ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων ἀλλὰ γεννᾶν ὁ καιρὸς, ἢ δ' ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀποκρισις μιμείται τοῦ πάθους τὸ ἐπικαιρον. 5
 σχεδὸν γὰρ ὡς οἱ ὑφ' ἐτέρων ἐρωτῶμενοι παροξυνθέντες ἐκ τοῦ παραχρήμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶν, οὕτως τὸ σχῆμα τῆς πύσεως καὶ ἀποκρίσεως εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογύου κενιῆσθαι τε καὶ λέγεσθαι τὸν ἀκροατὴν ἀπάγον καὶ παραλογίζεται. 10
 ἐτι τοῖνον (ἐν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον πεπίτευται) εἰ οὕτως ἔ * * |

* * πλοκα ἐκπίπτει καὶ οἰονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα, 43 V.
 ὀλίγον δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. XIX
 ἀσύνδετα
 'καὶ συμβαλόντες' φησὶν ὁ Ξενοφῶν (hist. graec. IV 3, 19) 15
 'τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο ἐμάχοντο ἀπέκτεινον ἀπέθνησκον'. (2) καὶ τὰ τοῦ Εἰρηολόγου (κ 251—252)

ἤλθομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 εἶδομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα θώματα καλὰ.

τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα καὶ οὐδὲν ἡσσον κατ- 20
 εσπευσμένα φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκόσης. τοιαῦθ' ὁ ποιητῆς
 ἐξήνεγκε διὰ τῶν ἀσυνδέτων. (1) ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ XX
 ταῦτο σύνοδος τῶν σχημάτων εἶωθε κινεῖν, ὅταν δύο ἢ
 τρία οἶον κατὰ συμμορίαν ἀνακρινόμενα ἀλλήλοις ἐρανίζῃ 25
 τὴν ἰσὺν τὴν κειθῶ τὸ κάλλος, ὅποια καὶ τὰ εἰς τὸν
 Μειδίαν (Dem. XXI 72), ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ
 τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα τὰ ἀσύνδετα.
 'πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ πα-
 θῶν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιτο ἐτέρω, τῷ 30

26 ss uide adn. ad fr. 71b.

6 ὡς οἱ Faber, ὅσον liber. παροξυνθέντες Morus, παροξύνοντες liber. 12. 13 in lacuna figuras διατύπωσιν, ἀναφορᾶν, πολυσύνδετον tractatas esse Martens l. s. p. 16 et 16, 1 contendit. 20 ἡσσον Vahlen, ἡσσον liber. 22 συνδιωκόσης Faber, συνδιωκόσης liber. 25 συμμορίαν Manutius, συμμορίας liber.

- σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ'. (2) εἶδ' ἵνα μὴ ἐπι
 τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἴων στῆ (ἐν στάσει γὰρ τὸ ἡρεμοῦν, ἐν
 ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος, ἐπει φορὰ ψυχῆς καὶ συγκινήσις ἐστίν),
 εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθῆλατο ἀσύνδετα καὶ ἐπαναφορὰς·
- 5 'τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρί-
 ζων, ὅταν ὡς ἐχθρός, ὅταν κονθύλοις, ὅταν ὡς δοθ-
 λον'. οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ εἴτωρ ἢ ὅπερ ὁ τύπτων
 ἐργάζεται, τὴν διάνοιαν τῶν δικαστῶν τῇ ἐπαλλήλῳ πλήττει
 φορᾶ. (3) εἶτ' ἐντεῦθεν πάλιν ὡς αἱ καταιγίδες ἄλλην ποιού-
 44 V. μενος | ἐμβολὴν 'ὅταν κονθύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης'
 11 φησί· 'ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους,
 ἀθήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι· οὐδεὶς ἂν ταῦτα
 ἀπαγγέλλων δύναίτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι'. οὐκ-
 οὖν τὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων
 15 πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· οὕτως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις
 ἄτακτον καὶ ξυκαλιν ἢ ἀταξία ποιῶν περιλαμβάνει τάξιν.
- XXI (1) φέρε οὖν, πρόσθετος τοὺς συνδέσμους, εἰ θέλεις, ὡς
 ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι 'καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρητὴ παρα-
 λιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, πρῶτον μὲν
 20 τῷ σχήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτα γὰρ μὴν αὐτῇ τῇ
 φωνῇ', καὶ εἴση κατὰ τὸ ἐξῆς οὕτως παραγράφων, ὡς
 τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον,
 εἰ ἂν τοῖς συνδέσμοις ἐξομαλίῃς εἰς λειότητα, ἄκεν-
 τρὸν τε προσπίπτει καὶ εὐθὺς ἔσβεσται. (2) ὅσπερ γὰρ
 25 εἴ τις συνδήσειε τῶν θεόντων τὰ σώματα τὴν φορὰν
 αὐτῶν ἀφῆρηται, οὕτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συν-
 δέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον
 ἀγανακτεῖ· τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολλύει τοῦ δρόμου
 καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.
- XXII
 ὑπερβατὰ (1) τῆς δὲ αὐτῆς ἰδέας καὶ τὰ ὑπερβατὰ θετέον. ἔστιν δὲ
 31 λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις καὶ
 οἶονεῖ * χαρακτήρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος. ὡς γὰρ οἱ τυφ

5—6. 10—11 uide adn. ad fr. 71b.

17 θέλοις liber (P), θέλεις libri deteriores. 28 ἀπολλύει
 Finckh, ἀπολόει liber. 32 post οἶονεῖ defectum indicavit
 Vahlen, auctore Wilamowitzio: deest alterum nomen et trans-

ὄντι ὀργιζόμενοι ἢ φοβούμενοι ἢ ἀγανακτοῦντες ἢ ὑπὸ Ζηλοτυ-
πίας ἢ ὑπὸ ἄλλου τινός (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη καὶ 45 V.
οὐδ' ἂν εἰπεῖν τις ὅποσα δύναίτο) ἐκάστοτε παραπίπτοντες ἄλλα
προθέμενοι πολλακίς ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέγα τινὰ παρεμβα-
λόντες ἀλόγως, εἴτ' αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες καὶ πάντη 5
πρὸς τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀστάτου πνεύματος, τῆδε κάκεισε ἀγ-
χιτρόφως ἀντιπῶμενοι τὰς λέξεις τὰς νοήσεις τὴν ἐκ τοῦ κατὰ
φύσιν εἶρμος παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν,
οὕτω παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν ἢ μί-
μησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέρεται. τότε γὰρ ἡ τέχνη τέ- 10
λειος, ἡνίκ' ἂν φύσις εἶναι δοκῆ, ἡ δ' αὖ φύσις ἐπιτυχῆς, ὅταν
λανθάνουσαν περιέχῃ τὴν τέχνην. ὡσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διο-
νύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ (VI 11) 'ἐπὶ Ἑυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται
ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις
καὶ τούτοις ὡς δραπετήσιν. νῦν ἂν ὑμεῖς ἦν μὲν βούλησθε 15
ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, παραχρήμα μὲν πόνος ὑμῖν, οἷοί τε δὲ
ἔσεσθε ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους'. (2) ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ
τάξιν 'ὡ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἔστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι·
ἐπὶ Ἑυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα'. ὁ δὲ τὸ μὲν
'ἄνδρες Ἴωνες' ὑπερεβίβασεν· προεἰσέβαλεν οὖν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ 20
φόβου, ὡς μὴδ' ἀρχὴν φθάνων πρὸς τὸ ἐφεστῶς δέος προσαγο-
ρεῖσθαι τοὺς ἀκούοντας· ἔπειτα δὲ τὴν τῶν νοημάτων ἀνέστρεψε
τάξιν· πρὸ γὰρ τοῦ φῆσαι ὅτι αὐτοὺς δεῖ πονεῖν (τοῦτο γὰρ
ἔστιν ὃ παρακελεύεται) ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν δι' ἣν
πονεῖν δεῖ, 'ἐπὶ Ἑυροῦ ἀκμῆς' φήσας 'ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα', 25
ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν ἀλλ' ἠναγκασμένα. (3) ἔτι δὲ 46 V.
μᾶλλον ὁ Θεουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἠνωμένα καὶ ἀδια-
νέμητα ὁμοῦ ταῖς ὑπερβάσεσιν ἀπ' ἀλλήλων ἀγειν δεινότατος. ὁ
δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης ὡσπερ οὗτος, πάντων
δ' ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν 30
ἐκ τοῦ ὑπερβιβάζειν καὶ ἔτι νῆ Δία τὸ ἔξ ὑπογούου λέγειν συν-

27 s cf. fr. 73, 16 s.

latum quidem quo definitio absoluat, cui nomini quæe se-
quuntur appositi loco addita sunt.

15 ἡμεῖς liber, corr. ex Herodoto. 16 ταλαιπωρίας Ma-
nutius, ταλαιπωρίας liber. 21 ἀρχὴν Robortellus, ἀρχὴ liber.
22 ἀπέστρεψε Finckh, ἀπέστρεψε liber.

εμφαίνων και πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερ-
 βατῶν τοὺς ἀκούοντας συνεισιπτόμενος· (4) πολλάκις γὰρ τὸν
 νοῦν δν ὤρμησεν εἰπεῖν ἀνακρεμάσας και μεταξὺ ὡς εἰς ἀλλο-
 φυλον και ἀπειοκυῖαν τάξιν ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου και ἔκωθέν
 5 ποθεν ἐπεικυκλῶν εἰς φόβον ἐμβαλῶν τὸν ἀκροατὴν ὡς ἐπὶ
 παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτύσει και συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας
 τῷ λέγοντι συναναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ πάλαι
 ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει που προσαποδοῦς, αὐτῷ τῷ κατὰ
 τὰς ὑπερβάσεις παραβόλῃ και ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει.
 10 φειδῶ δὲ τῶν παραδειγμάτων ἔστω διὰ τὸ πλήθος.

XXIII (1) τὰ γε μὴν πολύπτωτα λεγόμενα, ἀθροισμοὶ και
 μεταβολαὶ και κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικά, ὡς οἶσθα,
 κόσμον τε και παντὸς ὕψους και πάθους συνεργά.

ἐναλλάξεις
 ἀριθμῶν

15 γενῶν ἐναλλάξεις, πῶς ποτε καταποικίλλουσι και ἐπ-
 εγείρουσι τὰ ἐρμηνευτικά; (2) φημὶ δὲ τῶν κατὰ τοὺς
 ἀριθμοὺς οὐ μόνον ταῦτα κοσμεῖν, ὅποσα τοῖς τύ-
 ποις ἐνικὰ ὄντα τῇ θυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν
 πληθυντικά ἐδρίσκειται· 'αὐτίκα' φησί

20 ἄλαδς ἀπειρών

47 V. θύννον ἐπ' ἠιόνεσσι διστάμενοι κελάδησαν',
 ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια, ὅτι ἔσθ' ὅπον | προσ-
 πίπτει τὰ πληθυντικά μεγαλορρημονέστερα και αὐτῷ δοξοκο-
 ποῦντα τῷ ὄγλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. (3) τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφο-
 κλεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου (Oed. R. 1403—1408)

25 ὦ γάμοι, γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς και φνεύσαντες κάλιν
 ἀνεῖτε ταυτό σπέρμα κάπεδείξατε
 πατέρας ἀδελφούς καίδασ αἰμ' ἐμφύλιον,
 30 νόμφας γυναῖκας μητέρας τε χόποσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίννεται.

πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπου, ἐπὶ δὲ θατέρου
 Ἰουάσθη, ἀλλ' ὅμως χυθεῖς εἰς τὰ πληθυντικά ὁ ἀριθμὸς συν-
 ἐπλήθυσεν και τὰς ἀτυχίας· και ὡς ἐκεῖνα πεκλεόνασται

10 φειδῶς liber, φειδῶ edunt. 21 θύννον Vahlen. qui
 θύννον ἐπ' coniungi putat, θύννων liber. 31 γίννεται liber.

ἐξῆλθον Ἐκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες·
καὶ τὸ Πλατωνικόν, ὃ καὶ ἐτέρωθι παρεθεσίμεθα, ἐπὶ τῶν
Ἀθηναίων (Menex. p. 245 d). (4) ὄθ' γὰρ Πέλοτες οὐδὲ Κάδμοι
οὐδ' Αἴγυπτοι τε καὶ Δαναοὶ οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρ-
βαροι συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μισοβάρβαροι 5
οἰκοῦμεν' καὶ τὰ ἐξῆς. φύσει γὰρ ἐξακούεται τὰ πράγματα
κομπωδέστερα ἀγγελῶν οὕτως τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων.
. . . (1) ἀλλὰ μὴν καὶ τὸναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν 48 V.
εἰς τὰ ἐνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίστε ὑψηλοφανέστατα. XXIV
Ἐπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἄπασα διειστήκει' φησί (Dem. 10
XVIII 18). καὶ δὴ Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἔλωσιν
διδάξαντι εἰς δάκρυα * (Herod. VI 21) ἔπεσον οἱ θεώ-
μενοι. τὸ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἠνωμένα ἐπι-
συστρέψαι τὸν ἀριθμὸν σωματοειδέστερον. (2) αἴτιον
δ' ἐπ' ἀμφοῖν τοῦ κόσμου ταύτων οἶμαι· ὅπου τε γὰρ 15
ἐνικὰ ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν
ἐμπαθοῦς, ὅπου τε [ὀπότε] πληθυντικά, τὸ εἰς ἐν τι εὔ-
ηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα διὰ τὴν εἰς τὸναν-
τίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων ἐν τῷ παραλόγῳ. 19
ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινό-
μενα καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον ἀλλ' ἐναγώνιον
πρᾶγμα ποιήσεις. πεπτωκώς δέ τις' φησὶν ὁ Ξενοφῶν (Cyrus.
VII 1, 37) ὄπῳ τῷ Κύρου ἵππῳ καὶ πατούμενος παίει τῇ μαχαίρᾳ
εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον· ὁ δὲ σφαδάζων ἀποκείεται τὸν Κύρον, 24
ὁ δὲ πίπτει'. τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης. (1) ἐν-
αγώνιος δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις καὶ πολλάκις
ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφεσθαι.
φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας
ἀντεςθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἔςσυμένως ἐμάχοντο (O 697—698).
καὶ ὁ Ἄρατος (phaen. 287) 30
μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσῃ. |

10 cf. fr. 75 a p. 58, 18 s. 21 s cf. fr. 71 a, 9 s.

10 ἔπειθ' ἡ Manutius ex Dem., ἐπειδὴ liber. 12 lacunam
indic. Vahlen, qui eam sic suppleendam censet <ἔπεσε τὸ θέη-
τρον' ἀντὶ τοῦ> ἔπεσον. 16 τὸ Robortellus, τὰ liber. 17 ἐμ-
παθοῦς Faber, ἐμπαθοῦς liber. ὅπου τε Manutius, ὅπου τε
ὀπότε liber.

49 V. (2) ὡδέ που καὶ ὁ Ἡρόδοτος (II 29) ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πό-
 λεως ἄνω πλεύσεται, καὶ ἔπειτα ἀφίξη ἐς πεδίον λεῖον· διεξελθὼν
 δὲ τοῦτο τὸ χωρίον αὐθις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύσεται δὴ
 ἡμέρας, ἔπειτα ἤξει ἐς πόλιν μεγάλην, ἣ ὄνομα Μερὸν'. ὄρξ,
 5 ὡ ἔταίρε, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἀγει
 τὴν ἀκοὴν διψιν ποιῶν; πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα πρὸς αὐτὰ ἀπερει-
 δόμενα τὰ πρόσωπα ἐπ' αὐτῶν ἴσθησι τὸν ἀκροατὴν τῶν ἐνεργου-
 μένων. (3) καὶ ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἅπαντας ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον
 τινὰ λαλήσ,

10 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετεῖη (E 85).
 ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἄμα καὶ προσεκτικώτερον καὶ ἀγῶνος
 ἐμπλεων ἀποτελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεις ἐξεγειρό-
 XXVII μενον. (1) ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγούμενος ὁ
 συγγραφεὺς ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτοπρόσωπον ἀντι-
 15 μεθίσταται, καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκβολή τις πάθους.

Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·

ἴησιβιν ἐπισσεύεσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα.

ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,

αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι' (O 346—349).

20 οὐκοῦν τὴν μὲν διήγησιν ἄτε πρέπουσαν ὁ ποιητὴς προσήεν
 ἑαυτῷ, τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπίνης
 οὐδὲν προδηλώσας περιέθηκεν· ἐψύχετο γάρ, εἰ παρεντίθει ἔλε-
 γεν δὲ τοῖα τινα καὶ τοῖα ὁ Ἔκτωρ, νυνὶ δ' ἔφθακεν ἄφνω τὸν
 50 V. μεταβαίνοντα ἢ τοῦ λόγου μετάβασιν. (2) διὸ καὶ ἡ πρό|χρησις
 25 τοῦ σχήματος τότε, ἠνίκ' ἂν δέξῃ ὁ καιρὸς ὡν διαμέλλειν τῷ
 γράφοντι μὴ διδῶν ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσ-
 ὄπων εἰς πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἐκαταίῳ (fr. 353 FHG I 28)
 Ἐκὼς δὲ ταῦτα δεῖνὰ ποιούμενος αὐτίκα ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλείδας
 ἐπιγόνους ἐκχωρεῖν· οὐ γὰρ ὑμῖν δυνατὸς εἰμι ἀρήγειν. ὡς μὴ

1 ss cf. fr. 71a, 10—12. 5 s cf. fr. 71a, 6 s.

12. 13 ἐξεγειρόμενον Faber, ἐξεγειρόμενος liber. 13 δι-
 ηγομένον⁰⁵ μένον liber. 14 αὐτοπρόσωπον Tollius, ἀπὸ πρόσ-
 ὀπων liber. 20 πρέπουσαν Robortellus, τρέπουσαν liber.
 25 ἠνίκ' ἂν Jahn, ἠνίκα liber. 28. 29 ἂν Ἡρακλείδους ἐπιγόν-
 ούς? Vahlen. 29 ὑμῖν Stephanus, ἡμῖν liber. εἰμὴ liber,
 εἰμι edunt.

ἄν αὐτοὶ τε ἀπολέσθε καμὲ τρώσετε, ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποίχεσθε'. (3) ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ Ἀριστογείτονος ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχιέτροφον παρέστακεν. 'καὶ οὐδεὶς ὑμῶν χολήν' φησὶν (XXV 27s) 'οὐδ' ὄργην ἔχων εὐρεθήσεται ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς 5 βιάζεται; ὅς, ὡ μιαρῶτατε ἀπάντων, κεκλεισμένης σοὶ τῆς παρρησίας <οὐ> κιγκλίσιν οὐδὲ θύραις, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἂν τις...' ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξας καὶ μόνον οὐ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπᾶσας πρόσωπα 'ὅς, ὡ μιαρῶτατε' εἶτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας καὶ ἀπολιπεῖν 10 δοκῶν, ὅμως διὰ τοῦ πάθους πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν. (4) οὐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη (δ 681—689)

κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστήρες ἀγαοὶ;

· εἰπέμεναι δμωῆσιν Ὀδυσσεὺς θεῖοιο |

ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;

51 V.

μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες,

16

ὑστάτα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν,

οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι βίον κατακείρετε πολλόν,

οὐδέ τι πατρῶν

ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἔδντες,

30

οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκε.

(1) καὶ μέντοι περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιόν, οὐδεὶς ἂν οἶμαι XXVIII
περίφρασις διστάσειεν. ὡς γὰρ ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολλὰκις συμφυέγγεται τῇ κυριολογίᾳ καὶ εἰς κόσμον ἐπὶ πολὺ συν- 25 ηγεῖ, καὶ μάλιστ', ἂν μὴ ἔχη φρυγῶδες τι καὶ ἄμουσον ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. (2) ἱκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐπιταφίου (Menex. p. 236 d) 'ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἷδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσι αὐτοῖς, ἦν τυχόντες πορεύον-

2 ss cf. fr. 142.

4—7 cf. fr. 75 p. 57, 17 s et fr. 75 a

p. 58, 23—25.

1 ἀπολέσθε Cobet, ἀπόλεσθε liber. 2 ἀποίχεσθαι liber (P), ἀποίχεσθε libri deteriores. 4 χολήν codd. Dem., σχολήν liber. 7 οὐ κιγκλίσιν Manutius ex Dem., κιγκλίσιν liber. 12 ἢ Πηνελόπη Faber, ἢ πηνελόπην liber. 14 δμωῆσιν liber. 15 σφησι liber. 20 ἡὑμετέρων liber. ὄντες liber. 26 ἡδέως Manutius, ἀδεδῶς liber.

ται τὴν εἰμαρμένην πορείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ἕκαστος ὑπὸ τῶν προσηκόντων'. οὐκοῦν τὸν θάνατον εἶπεν εἰμαρμένην πορείαν, τὸ δὲ τετυχηκέναι τῶν νομιζομένων προπομπὴν τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος. ἄρα δὴ 5 τούτοις μετρίως ὠγκῶσε τὴν νόησιν; ἢ ψιλὴν λαβῶν τὴν λέξιν ἐμελοποίησε καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν; (3) καὶ Ξενοφῶν (Cyrus. I 5, 12) 'πόνον δὲ τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι 10 γὰρ μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις πᾶσι χαίρετε' ἀντὶ τοῦ 'πονεῖν θέλετε' 52 V. 'πόνον | ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθε' εἰπὼν καὶ τᾶλλ' ὁμοίως ἐπεκτείνας μεγάλῃν τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο. (4) καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου (I 106) 'τῶν δὲ Κυθῶν τοῖς συλήσασιν τὸ ἱερὸν ἐνέβαλεν ἢ θεὸς θήλειαν νοῦσον'. XXIX (1) ἐπὶ κηρον μέντοι τὸ πρᾶγμα, ἢ περίφρασις, τῶν ἄλλων πλεόν, 16 εἰ μὴ συμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθύς γὰρ ἀβλεμὲς προσπίπτει, κουφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτατον. ὄθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ αἰεὶ περὶ σχῆμα κἄν τις ἀκαίρως) ἐν τοῖς Νόμοις λέγοντα (VII p. 801 b) 'ὥς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρυμένον ἔαν οἰκεῖν' διαχλευάζουσιν, „ὥς εἰ 20 πρόβατα“ φησὶν „ἐκώλυε κεκτηῖσθαι, δῆλον ὅτι προβάτειον ἂν καὶ βόειον πλοῦτον ἔλεγεν“. . . | . . (1) ἐπειδὴ 58 V. φραστικὸν μέντοι ἢ τοῦ λόγου νόησις ἢ τε φράσις τὰ πλείω δι' ἐκατέρου 30 μέρους διέπτυκται, ἴθι δὴ, ἂν τοῦ φραστικοῦ μέρους ἢ τινα λοιπὰ ἔτι, 25 προσεπιθεασώμεθα. ὅτι μὲν τοῖνυν ἢ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἀγεί καὶ κατακλεῖ τοὺς ἀκούοντας καὶ ὥς πᾶσι τοῖς ῥήτορι καὶ συγγραφεῖσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἅμα κάλλος εὐπίνειαν βάρος ἰσχὺν κράτος ἔτι δὲ γάνωσιν τινα τοῖς λόγοις ὡς περ ἀγάλασι καλλίστοις δι' αὐ- 30 τῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα καὶ οἰνοῖ ψυχὴν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ἢ πρὸς εἰδότας διεξίειναι.

14 vide fr. 66 a, 24 s.

4 ἄρα Manutius, ἄρα liber. 21 φασίν Manutius, φησὶν liber. 23 δι' Manutius, δὲ liber. 24 ἢ Spengel, εἰ' liber. 29 γάνωσιν anonymus jen. allg. lit. zeit. 1810 p. 560, τ' ἂν ὄσι liber. 31 ἢ liber.

in hac de figuris disputatione Pseudolonginum Caecilio niti et eum sequi ROTHSTEIN l. c. p. 4 s et p. 7—9 (p. 20) confirmavit; cui BRZOSKA l. c. p. 1180 adstipulatur. praeterea de hoc fragmento uniuerso cf. MARTENS l. c. p. 13—19, COBLENTZ l. c. p. 15 s et p. 19—37, BARCZAT l. c. p. 37 s, ORTO l. s. p. 18—20 et p. 42, 1. p. 73, 27—30 Caecilium respici V. DE WILAMOWITZ (Herm. X 1875 p. 338) enucleauit; idem MARTENS l. c. p. 16, COBLENTZ l. c. p. 26, MARX l. c. p. 175, 2 (cf. adn. ad fr. 89) iudicauerunt. p. 78, 16 ss doctrinam Caecilianam reici MARTENS l. l. p. 17 (et 19) nos edocuit. p. 82, 15—22 Caecilii dictum referri MARTENS l. l. p. 10 s, quocum COBLENTZ l. l. p. 32 s et HAMMER (Rh. Gr. I 2 p. 151, 14 adn.) et ROBERTS (edit. Pseudolong. 1899 p. 222) concinunt, exposuit. p. 82, 23—25 Caecilio ROTHSTEIN l. c. p. 8 s, 2 attribuit. p. 82, 25—31 Caecilio uindicauerunt COBLENTZ l. c. p. 60 s et BRZOSKA l. l. p. 1180.

95 (u. 4—10 = 46 B.; p. 84, 7—13 = 47 B.) DE SVBLIMITATE XXXI 1 p. 53, 19 V.: * * *θρησκευτάτατον καὶ γόνιμον, τὸ δ' ἀνακρέοντος* (fr. 96 Bgk.) *οὐκέτι θρηκίης ἐπιστρέφομαι*. ταύτη καὶ τὸ τοῦ Θεοπόμπου (fr. 301 FHG I 329) *καὶ γὼν ἐπαινετόν· διὰ τὸ ἀνάλογον ἔμοι γε σημαν- 54 V. τικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ ὁ Κεκίλιος οὐκ οἶδ' ε ὅπως καταμέμφεται. 'δεινὸς ὦν' φησὶν ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγῆσαι <τὰ> πράγματα*. ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνλοτε τοῦ κόσμου παρὰ πολὺ ἐμφανιστικώτερον· ἐπιγινώσκειται γὰρ αὐτόθεν ἐκ τοῦ 10 κοινοῦ βίου, τὸ δὲ σύνηδες ἤδη πιστότερον. οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἔνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος τὸ ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα ἐναργέστατα παρελλήπται.

3 *θρηκίης* liber. 5 *καὶ γὼν ἐπαινετόν* Vahlen in secunda editione, *καὶ τὸν ἐπῆγετον* liber et Vahlen in tertia ed.; *ῥυπαρὰ καὶ τῶν ἐπαινετῶν*? Vahlen. 8 τὰ add. Morus.

- (2) ὡδὲ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια (VI 75) 'ὁ Κλεο-
 μένης' φησί 'μανεῖς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ξιφιδίφ
 κατέτεμεν εἰς λεπτά, ἕως ὅλον καταχορδεύων ἑαυ-
 τὸν διέφθειρεν', καὶ (VII 181) 'ὁ Πύθης ἕως τοῦδε
 5 ἐπὶ τῆς νεῶς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρουεργήθη'.
 ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξέει τὸν ἰδιώτην, ἀλλ' οὐκ ἰδιω-
 XXXII τεύει τῷ σημαντικῶς. (1) περὶ δὲ πλήθους καὶ με-
 ταφορῶν ὁ μὲν Κεκίλιος ἔοικε συγκατατίθεσθαι
 τοῖς δύο ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταύτου νομο-
 10 θετοῦσι τάττεσθαι· ὁ γὰρ Δημοσθένης ὄρος καὶ
 55 V. τῶν τοιούτων, ὁ τῆς χρείας δὲ καιρός· ἔνθα τὰ
 πάθη χειμάρρου δίκην ἐλαύνεται, καὶ τὴν πολυπλή-
 θειαν αὐτῶν ὡς ἀναγκαίαν ἐνταῦθα συνεφέλλεται.
 (2) 'ἄνθρωποι' φησί (Dem. XVIII 296) 'μιαροὶ καὶ κόλα-
 15 κες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας,
 τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον Φιλίππῳ,
 νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς
 αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν δ' ἐλευθερίαν καὶ τὸ
 μῆδενά ἔχειν δεσπότην, ἔ τοῖς πρότερον Ἑλλησιν
 20 ὄροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, ἀνατετροφότες'.
 ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν
 ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός. (3) διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης
 (fr. 131 Rose; cf. rhet. III 7 p. 1408^b 1 ss) καὶ ὁ Θεόφρα-
 25 στος μειλίγματα φασὶ τίνα τῶν θρασειῶν εἶναι ταῦτα
 μεταφορῶν, τὸ 'ὥσπερ εἰ' φάναι καὶ 'οἰονεῖ' καὶ 'εἰ
 χρῆ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον' καὶ 'εἰ δεῖ παρακιν-
 δυνευτικώτερον λέξει'. ἢ γὰρ ὑποτίμησις, φασίν, ἰά-
 ται τὰ τολμηρά· (4) ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως
 30 δὲ πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν, ὅπερ ἔφη καπὶ
 τῶν σχημάτων, τὰ εὐκαιρα καὶ σφοδρά πάθη καὶ τὸ γενναῖον
 22—28 referendi sunt ad fr. 47 (cf. Vahleni adn. ad l. s.).

7 post καὶ lacunam non esse Rothstein l. s. p. 5 s ostendit.
 9 τοῖς Robortellus, τοῖς liber. 22 ἐπιπροσθεῖ Robortellus, ἐπί-
 προσθε liber. 24 θρασειῶν Faber, θρασέων liber. 25 τὸ
 Spengel, τὰ liber. 29 καπὶ Pearcius, κάπειτα liber.

ἕψος εἶναι φημι ἰδιά τινα ἀλεξιφάρμακα, ὅτι τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς ταυτί πέφυκεν ἔπαντα τάλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσ|πράττεσθαι 56 V. τὰ παράβολα, καὶ οὐκ ἐξ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ τὸν τοῦ πλήθους ἔλεγχον διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι. 5 (5) ἀλλὰ μὴν ἐν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλο τι οὕτως κατασημαντικὸν ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι. δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (memor. I 4, 5) ἡ τάνθρω- πίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς καὶ ἔτι μᾶλλον ἀνα- ξωγραφεῖται θεῖως παρὰ τῷ Πλάτῳ (Tim. p. 69 d). τὴν 10 μὲν κερφαλὴν αὐτοῦ φησιν ἀκρόπολιν, ἰσθμὸν δὲ μέ- σον | διωκοδομησθαι μεταξὺ τοῦ στήθους τὸν ἀρχένα, 57 V. σφονδύλους τε ὑπεστηρικθαί φησιν οἷον στρόφιγγας (cf. Tim. p. 74a) καὶ τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι κακοῦ δέλεαρ (cf. Tim. p. 69 d), γλώσσαν δὲ γεύσεως δο- 15 κίμιον· ἀναμμα δὲ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν (cf. Tim. p. 65c) καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς αἵμα- τος, εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατατεταγμένην· τὰς δὲ διαδρομὰς τῶν πόρων ὀνομάζει στενωπούς· 'τῇ δὲ πηδῆσει τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ 20 καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπυρος ἦν, ἐπι- κουρίαν μηχανώμενοι' φησί (Tim. p. 70c) 'τὴν τοῦ πλεό- μονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν, μαλακὴν καὶ ἀναιμον καὶ σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν ὁποῖον μάλαγμα, | ἔν' ὁ θυμὸς 58 V. ὀπότ' ἐν αὐτῇ ζέση, πηδῶσα εἰς ὅπεικον μὴ λυμαίνηται'. 25 καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυ- ναικωνίτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ ὥσπερ ἀνδρωνίτιν· τὸν γε μὴν σπλήνα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, 'ὄθεν πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὑπουλος ἀΐξεται' (Tim. p. 72c). 'μετὰ δὲ ταῦτα σαρεξί πάντα' φησί (Tim. 30 p. 74b et p. 74d) 'κατεσκίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ πιλήματα, προθέμενοι'. νομῆν δὲ

1 ἀλεξιφάρμακα liber. 15 κικόν liber, corr. Vahlen ex Plat. 22 φησί Tollius, φασί liber. 23 ἐνεφύτευσαν Manu- tius ex Plat., ἐνεφύτευσ liber. 28 μαγεῖον Is. Vossius, μά- γειον liber superscripto rei m. rec. 30 φησί Robortellus, φέ- σιν liber. 32 πιλήματα Tourpius, πηδήματα liber.

εμφαίνων καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερ-
 βατῶν τοὺς ἀκούοντας συνεπιπτώμενος· (4) πολλάκις γὰρ τὸν
 νοῦν ὄν ὠρμηκεν εἰπεῖν ἀνακρεμάσας καὶ μεταξὺ ὡς εἰς ἀλλό-
 φυλον καὶ ἀπειοκίβαν τάξιν ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθεν
 5 ποθεῖν ἐπεισκευκλῶν εἰς φόβον ἐμβαλῶν τὸν ἀκροατὴν ὡς ἐπὶ
 παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτῶσει καὶ συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας
 τῇ λέγοντι συναναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ πάλαι
 ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει που προσαποδοῦς, αὐτῇ τῇ κατὰ
 τὰς ὑπερβάσεις παραβόλῃ καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει.
 10 φειδῶ δὲ τῶν παραδειγμάτων ἔστω διὰ τὸ πλήθος.

XXIII

(1) *τά γε μὴν πολύπτωτα λεγόμενα, ἀθροισμοὶ καὶ
 μεταβολαὶ καὶ κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικά, ὡς οἶσθα,
 κόσμον τε καὶ παντὸς ὕψους καὶ πάθους συνεργά.*
 ἐναλλάξεις ἀριθμῶν τί δὲ αἱ τῶν πτώσεων χρόνων προσώπων ἀριθμῶν
 15 γενῶν ἐναλλάξεις, πῶς ποτε καταποικίλλουσι καὶ ἐπ-
 εγειροῦσι τὰ ἐρμηνευτικά; (2) φημὶ δὲ τῶν κατὰ τοὺς
 ἀριθμοὺς οὐ μόνον ταῦτα κοσμεῖν, ὅποσα τοῖς τύ-
 ποις ἐνικὰ ὄντα τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν
 πληθυντικά εὐρίσκεται· 'αὐτίκα' φησί

20

'λαὸς ἀπειρων

θύννον ἐπ' ἠιόνεσσι διστάμενοι κελάδησαν',
 47 V. ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια, ὅτι ἔσθ' ὅπου | προσ-
 πίπτει τὰ πληθυντικά μεγαλορρημονέστερα καὶ αὐτῷ δοξοκο-
 ποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. (3) τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφο-
 κλεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου (Oed. R. 1403—1408)

25

ὦ γάμοι, γάμοι,

ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φντεῦσαντες πάλιν
 ἀνεῖτε ταῦτό σπέρμα κάπεδείξατε
 πατέρας ἀδελφοὺς καὶ τὰς αἰμ' ἐμφύλιον,
 30 νόμφας γυναῖκας μητέρας τε χῶπύσας
 ἀλόχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνονται.

30

πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ὀνομά ἐστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέρον
 Ἰοκάστη, ἀλλ' ὅμως χυθελὶς εἰς τὰ πληθυντικά ὁ ἀριθμὸς συν-
 ἐπλήθυσσε καὶ τὰς ἀτυχίας· καὶ ὡς ἐκεῖνα πεπλεγμένασται

10 φειδῶς liber, φειδῶ edunt. 21 θύννον Vahlen, qui
 θύννον ἐπ' coniungi putat, θύννων liber. 31 γίνεται liber.

ἐξῆλθον Ἐκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες·

καὶ τὸ Πλατωνικόν, ὃ καὶ ἐτέρωθι παρετεθειμένα, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων (Menex. p. 245 d). (4) ὁ γὰρ Πέλοπες οὐδὲ Κάδμοι οὐδὲ Ἀγυπτοὶ τε καὶ Δαναοὶ οὐδὲ ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικουσίην ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μὲν βάρβαροι 5 οἰκοῦμεν' καὶ τὰ ἐξῆς. φύσει γὰρ ἐξακούεται τὰ πράγματα κομπωδέστερα ἀγγελῆδον οὕτως τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων.

.. | .. (1) ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἐνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα.

Ἐπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει' φησί (Dem. 10 XVIII 18).

καὶ δὴ Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἄλωσιν διδάξαντι εἰς δάκρυα * (Herod. VI 21) ἔπεσον οἱ θεώμενοι.

τὸ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν σωματοειδέστερον. (2) αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν τοῦ κόσμου ταύτην οἴμαι· ὅπου τε γὰρ 15 ἐνικὰ ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν ἑμπαθοῦς, ὅπου τε [ὁπότε] πληθυντικά, τὸ εἰς ἐν τι εὐχρον συγκαρποῦν τὰ πλείονα διὰ τὴν εἰς τοῦναντίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων ἐν τῷ παραλόγῳ.

ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον ἀλλ' ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις.

Ἐπειθ' ὅπως πεπρωκῶς δέ τις' φησὶν ὁ Ξενοφῶν (Cyr. VII 1, 37) ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ καὶ πατούμενος παλεῖ τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον· ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσελείται τὸν Κύρον, 24 ὁ δὲ πίπτει'. τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης. (1) ἐναγώνιος δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφεσθαι.

φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀντεςθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐςσυμένως ἐμάχοντο (O 697—698).

καὶ ὁ Ἄρατος (phaen. 287) 30 μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσῃ. |

10 cf. fr. 75 a p. 58, 18 s. 21 s cf. fr. 71 a, 9 s.

10 Ἐπειθ' ἡ Manutius ex Dem., ἐπειδὴ liber. 12 lacunam indic. Vahlen, qui eam sic supplendam censet <ἔπεσε τὸ δέητρον' ἀντὶ τοῦ> ἔπεσον. 16 τὸ Robertellus, τὰ liber. 17 ἐμπαθοῦς Faber, ἑμπαθοῦς liber. ὅπου τε Manutius, ὅπου τε ὁπότε liber.

48 V.
XXIV

XXV
ἑναλλάξις
χρόνων

XXVI
προσώπων

49 V. (2) ὠδέ που καὶ ὁ Ἡρόδοτος (II 29) 'ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πό-
 λεως ἄνω πλεύσει, καὶ ἔπειτα ἀφίξη ἐς πεδίων λεῖον· διεξιθῶν
 δὲ τοῦτο τὸ χωρίον αὐθις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύσει δὴ
 ἡμέρας, ἔπειτα ῥῆεις ἐς πόλιν μεγάλην, ἣ ὄνομα Μερὸν'. ὄρθς,
 5 ὦ ἔταίρε, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἀγει
 τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν; πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα πρὸς αὐτὰ ἀπρει-
 δόμενα τὰ πρόσωπα ἐπ' αὐτῶν ἴσθησι τὸν ἀκροατὴν τῶν ἐνεργου-
 μένων. (3) καὶ ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἅπαντας ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον
 τινὰ λαλήσῃ,

10 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροις μετεῖη (E 85),
 ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἄμα καὶ προσεκτικώτερον καὶ ἀγῶνος
 ἐμπλεῶν ἀποτελέσει, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσιν ἐξεγειρό-
 XXVII μενον. (1) ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγούμενος ὁ
 συγγραφεὺς ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτοπρόσωπον ἀντι-
 15 μεθίσταται, καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκβολῆς τις πάθους.

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσι ἐκέκλετο μακρὸν ἄσας·

ἔνυσιν ἐπισσεύεσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα.

ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,

αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι' (O 346—349).

20 οὐκοῦν τὴν μὲν διήγησιν ἄτε πρέπουσαν ὁ ποιητὴς προσήψεν
 ἑαυτῷ, τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαιτίνης
 οὐδὲν προδηλώσας περιέθηκεν· ἐψύχεται γάρ, εἰ παρενετίθει ἔλε-
 γεν δὲ τοῖα τινα καὶ τοῖα ὁ Ἐκτωρ, νυνὶ δ' ἐφθακεν ἄφνω τὸν
 50 V. μεταβαίοντα ἢ τοῦ λόγου μετάβασιν. (2) διὸ καὶ ἡ πρό|χρησις
 25 τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκ' ἂν ὀεὺς ὁ καιρὸς ὦν διαμέλλειν τῷ
 γράφοντι μὴ διδῶν ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προ-
 σῶπων εἰς πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἐκαταίῳ (fr. 353 FHG I 28)
 Ἐκτῷ δὲ ταῦτα δεινὰ ποιούμενος αὐτίκα ἐκέλευε τοῦς Ἡρακλείδας
 ἐπιτόνους ἐκχωρεῖν· οὐ γὰρ ὡμὴν δυνατὸς εἰμι ἀρήγειν. ὡς μὴ

1 ss cf. fr. 71 a, 10—12. 5 ss cf. fr. 71 a, 6 s.

12. 13 ἐξεγειρόμενον Faber, ἐξεγειρόμενος liber. 13 δι-
 ηγούμενον⁰⁵ μένον liber. 14 ἀντοπρόσωπον Tollius, ἀντὸ πρόσ-
 ωπον liber. 20 πρέπουσαν Robortellus, τρέπουσαν liber.
 25 ἡνίκ' ἂν Jahn, ἡνίκα liber. 28. 29 ,an Ἡρακλείδους ἐπιγό-
 νους? Vahlen. 29 ὡμὴν Stephanus, ἡμὴν liber. εἰμὴ liber,
 εἰμι edunt.

ἦν αὐτοὶ τε ἀπολέεσθε κάμει τρώεσθε, ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποίχεσθε'. (3) ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ Ἀριστογείτονος ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχιτρόφον παρέστανεν. 'καὶ οὐδεὶς ὑμῶν χολήν' φησὶν (XXV 27 s) 'οὐδ' ὄργην ἔχων εὐρεθήσεται ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς 5 βιάζεται; ὅς, ὡ μισαρῶτατε ἀπάντων, κεκλεισμένης σοὶ τῆς παρρησίας (οὐ) κιγκλίειν οὐδὲ θύραις, ἃ καὶ παρανοοῖσιεν ἂν τις..' ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξας καὶ μόνον οὐ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπάσας πρόσωπα 'ὅς, ὡ μισαρῶτατε' εἶτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας καὶ ἀπολιπεῖν 10 δοκῶν, ὅμως διὰ τοῦ πάθους πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν. (4) οὐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη (δ 681—689)

κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

εἰπέμεναι δμῶσιν Ὀδυσσεὸς θεῖοιο |

ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;

51 V.

μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες,

16

ὑστάτα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν,

οἷ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοντα κατακείρετε πολλόν,

οὐδέ τι πατρῶν

ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἔοντες,

20

οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

(1) καὶ μέντοι περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιόν, οὐδεὶς ἂν οἶμαι XXVIII
διετάρσειεν. ὡς γὰρ ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων περίφρασις
ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολ-
λάκις συμφέρηται τῇ κυριολογίᾳ καὶ εἰς κόσμον ἐπὶ πολὺ συν- 25
ηγεῖ, καὶ μάλιστ', ἂν μὴ ἔχη φουῶδες τι καὶ ἄμουσον ἀλλ' ἡδέως
κεκραμένον. (2) ἱκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων κατὰ
τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐπιταφίου (Menex. p. 236 d) 'ἔργῳ μὲν ἡμῖν
οἷδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσι αὐτοῖς, ἦν τυχόντες πορευού-

2 ss cf. fr. 142.

4—7 cf. fr. 75 p. 57, 17 s et fr. 75 a

p. 58, 23—25.

1 ἀπολέεσθε Cobet, ἀπόλεσθε liber. 2 ἀποίχεσθαι liber (P),
ἀποίχεσθε libri deteriores. 4 χολήν codd. Dem., σχολήν liber.
7 οὐ κιγκλίειν Manutius ex Dem., κιγκλίειν liber. 12 ἢ Πην-
ελόπη Faber, ἢ πηνελόπην liber. 14 δμῶσιν liber. 15 σφισι
liber. 20 ἡὑμετέρων liber. 26 ἡδέως Ma-
nutius, ἀδεῶς liber.

99a MARCELLINVS uita Thucydidis 22 p. 190, 108 Westerm. = Thuc. p. 4, 8 Hude: ἤκουσε δὲ (ὁ Θουκυδίδης) διδασκάλων Ἀναξαγόρου μὲν ἐν φιλοσόφοις, ὕθην, φησὶν ὁ Ἄντυλλος, καὶ ἄθεος ἠρέμα ἐνομίσθη, τῆς ἐκείθεν θεωρίας ἐμφορηθεὶς, Ἀντιφῶντος δὲ ῥήτορος, δεινοῦ τὴν ῥητορικὴν ἀνδρός, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τῇ ὀγδόῃ (VIII 68) ὡς αἰτίου τῆς καταλύσεως τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς τῶν τετρακοσίων καταστάσεως. ὅτι δὲ μετὰ τὸν θάνατον τιμωρούμενοι τὸν Ἀντιφῶντα οἱ Ἀθηναῖοι ἔρριψαν 10 ἔξω τῆς πόλεως τὸ σῶμα σεισιώπηκεν, ὡς διδασκάλῳ χαριζόμενος· λέγεται γὰρ ὡς ἔρριψαν αὐτοῦ τὸ σῶμα οἱ Ἀθηναῖοι ὡς αἰτίου τῆς μεταβολῆς τῆς δημοκρατίας.

hic locus referendus est ad fr. 99, 2—5 et ad fr. 156 a, 8 s. nonnulla ad eum BLASS l. c. I p. 97 attulit (cf. etiam Eug. Petersen, de uita Thucydidea, Dorp. 1873 p. 9).

100 (= 2 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 833 c (cf. Photius bibl. cod. 259 p. 485^b 40): φέρονται δὲ τοῦ ῥήτορος λόγοι ἐξήκοντα, ὧν κατεψευσμένους 15 φησὶ Κεκίλιος εἶναι τοὺς εἴκοσι πέντε.

101 (= 3, 1—4 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 833 d: ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ μάλιστα ὁ Περὶ Ἡρώδου καὶ <ὁ> Πρὸς Ἐρασίτρατον περὶ τῶν ταῦν καὶ ὁ Περὶ τῆς εἰσαγγελίας, ὃν ὑπὲρ 20 ἑαυτοῦ γέγραφεν, καὶ ὁ Πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρὰ νόμων.

quae sequuntur, non recepī, cum ex alio fonte ea compilata esse appareat.

7 et 12 δημοκρατίας edunt, δημοκρατίας liber. 18 ἡροδότου libri, corr. Palmerius. ὁ add. Westermann et Duebner. 19 ταῦν corr. Ruhnken, ἰδεῶν libri. ἀγγελίας libri, corr. Xylander.

102 (= 4 B.) Ps. PLVTARCHVS de vitis X orat. p. 833 d: Ψήφισμα ἐπὶ Θεοπόμπου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ οἱ τετρακόσιοι κατελύθησαν [ψήφισμα], καθ' ὃ ἔδοξεν ὁ Ἄντιφῶντα κριθῆναι, ὃ Κεκίλιος παρατέθειται· „Ἐδοξε τῇ βουλῇ, μίϛ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, Δημόνικος Ἄλωπεκῆθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Παλληνεὺς ἐπεστάται, Ἄνδρων εἶπε. περὶ τῶν ἀνδρῶν οὗς ἀποφαίνουσιν οἱ στρατηγοὶ πρεβευομένους εἰς Λακεδαίμονα ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηναίων καὶ [ἐκ] τοῦ στρατοπέδου πλεῖν ἐπὶ πολεμίας νεῶς καὶ πεζεῦσαι διὰ Δεκελείας, Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ὀνομακλέα καὶ Ἄντιφῶντα συλλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως δῶσι δίκην· παρασχόντων δ' αὐτοῦς οἱ στρατηγοὶ καὶ ἐκ τῆς βουλῆς οὕστινας ἂν δοκῇ τοῖς στρατηγοῖς προσελομένοις μέχρι δέκα, ὅπως ἂν περὶ παρόντων γένηται ἡ κρίσις· προσκαλεσάσθων δ' αὐτοῦς οἱ θεσμοθέται ἐν τῇ αὔριον ἡμέρᾳ, καὶ εἰσαγόντων, ἐπειδὴν αἱ κλήσεις ἐξήκωσιν, εἰς τὸ δικαστήριον περὶ προδοσίας. καταγορεῖν <δὲ> τοὺς ἡρημένους συνηγόρους καὶ τοὺς στρατηγοὺς καὶ ἄλλος ἂν τις βούληται· ὅτου δ' ἂν καταψηφίσηται τὸ δικαστήριον, περὶ αὐτοῦ ποιεῖν κατὰ τὸν νόμον, ὃς κεῖται περὶ τῶν προδόντων“. τούτῳ ὑπογέγραπται τῷ δόγματι 834

3 ψήφισμα del. Duebner. ἔδοξεν Reiske, ἔδοξαν libri. 5 πρυτανείας] tribus nomen deesse monuit Schoemann. 7 Παλληνεὺς Taylor, πελληνεὺς libri. 10 ἐκ del. Reiske. 16 προσελομένοις Reiske, προσκαλεσάσθων libri. 17. 18 προσκαλεσάσθων Herwerden et Blass, προσκαλεσάσθωσαν libri. 21 δὲ add. Emperius. ἡρημένους Turnebus, εἰρημένους libri. 25 τούτῳ Turnebus, τοῦτο libri.

ἡ καταδίκη· „Προδοσίας ὤφλον Ἄρχεπτόλεμος Ἴπποδάμου Ἄγρυλῆθεν παρών, Ἄντιφῶν Σωφίλου Ῥαμνούσιος παρών· τούτοιον ἐτιμήθη τοῖς ἔνδεκα παραδοθῆναι καὶ τὰ χρήματα δημόσια
 5 εἶναι καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον· καὶ τῷ οἰκία κατασκάψαι αὐτοῖν καὶ ὄρους θεῖναι <ἐπι> τοῖν οἰκοπέδοιν, ἐπιγράψαντας Ἄρχεπτολέμου καὶ Ἄντιφῶντος τοῖν προδόταιν· τῷ δὲ δημάρχῳ ἀποφῆναι τὴν οὐσίαν αὐτοῖν· καὶ μὴ ἐξεῖναι
 b 10 θάψαι Ἄρχεπτόλεμον καὶ Ἄντιφῶντα Ἀθήνησι μὴδ' ὄσης Ἀθηναῖοι κρατοῦσι· καὶ ἄτιμον εἶναι Ἄρχεπτόλεμον καὶ Ἄντιφῶντα καὶ γένος τὸ ἐκ τούτοιον, καὶ νόθους καὶ γνησίους· καὶ ἕάν <τις> ποιήσῃταιί τινα τῶν ἐξ Ἄρχεπτολέμου καὶ Ἄντιφῶντος, ἄτιμος ἔστω ὁ ποιησάμενος. ταῦτα δὲ γράψαι ἐν στήλῃ χαλκῇ, <καὶ> ἦπερ ἂν καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ περὶ Φρυνίχου, καὶ τοῦτο θέσθαι“.

de fonte Caecilii in diuersas partes disseruerunt P. Krech (de Crateri ψηφισμάτων συναγωγῇ et de locis aliquot Plutarchi ex ea petitis, Diss. Berol. 1888, p. 20) et Keil (Herm. XXX p. 213 s et 219 ss); cf. etiam Susemihl *epikritisches zu Heliodoros dem periegeten*, Philologus LIX 1900 p. 615 s.

103 (= 5 B.) ΡΗΟΤΙΝΣ bibl. cod. 259 p. 485^b 14:
 ὁ μέντοι Σικελιώτης Κεκίλιος μὴ κεχρησθαί φησι
 20 τὸν ῥήτορα τοῖς τῆς διανοίας ἐχρήμασιν, ἀλλὰ κατευθῶ
 αὐτῷ καὶ ἀπλάστους τὰς νοήσεις ἐκφέρεσθαι· τροπήν

19 — p. 93, 10 uide fr. 103 a, quod similia continet.

1 ὁ φίλον libri, corr. Turnebus. 6 αὐτοῖν Blass, αὐτῶν libri. ἐπι add. Blass. 9 ἀποφῆναι τὴν οὐσίαν αὐτοῖν Westermann, ἀποφῆναι τε οἰκίαν ἐς τὸν libri. 13 τις add. Blass. 16 καὶ add. Westermann. 17 τούτου libri, τοῦτο Reiske.

δὲ ἐκ τοῦ πανούργου καὶ ἐξάλλαξιν οὔτε ζητῆσαι τὸν ἄνδρα οὔτε χρήσασθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν δὴ τῶν νοημάτων καὶ τῆς φυσικῆς αὐτῶν ἀκολουθίας ἄγειν τὸν ἀκροατὴν πρὸς τὸ βούλημα. „οἱ γὰρ πάλαι ῥήτορες ἱκανὸν αὐτοῖς ἐνόμιζον εὔρεῖν τε τὰ ἐνθυμήματα καὶ τῇ φράσει περιττῶς ἀπαγγεῖλαι. ἐσπούδαζον γὰρ τὸ ὄλον περὶ τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον, πρῶτον μὲν ὅπως εἶη σημαντικὴ τε καὶ εὐπρεπῆς <τοῖς ὀνόμασιν>, εἶτα δὲ καὶ ἐναρμόνιος ἢ τούτων σύνθεσις· ἐν τούτῳ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἰδιώτας διαφορὰν ἐπὶ τὸ κρεῖττον περιγίνεσθαι“. εἶτα εἰπὼν ὡς ἀσχημάτιστος εἶη κατὰ διάνοιαν ὁ τοῦ Ἀντιφῶντος λόγος, ὡς περ ἐπιδιορθούμενος ἑαυτὸν „οὐ τοῦτο λέγω“ φησὶν „ὡς οὐδὲν εὐρίσκεται διανοίας παρ' Ἀντιφῶντι σχῆμα· καὶ γὰρ ἐρώτησις που καὶ παράλειψις καὶ ἕτερα τοιαῦτα ἔνεικιν αὐτοῦ τοῖς λόγοις· ἀλλὰ τί φημι; ὅτι μὴ κατ' ἐπιτήδευσιν μηδὲ συνεχῶς ἐχρήσατο τούτοις, ἀλλ' ἔνθα [ἄν] ἢ φύσις αὐτῆ μεθοδείας χωρὶς τινος ἐπῆγεν· ὃ δὴ καὶ περὶ τοὺς τυχόντας τῶν ἰδιωτῶν ἔστιν ὄραν. διὰ τοῦτο καὶ ὅταν τις ἀσχηματίστους εἶναι λέγη λόγους, οὐ καθάπαξ οἰητέον τῶν σχημάτων αὐτοῦς ἀπεστερημένους εἶναι, τοῦτο γὰρ ἀδύνατον, ἀλλ' ὅτι τὸ ἐμμέθοδον καὶ συνεχὲς καὶ ἐρρωμένον τῶν σχημάτων οὐκ ἔστιν ὀρώμενον ἐν αὐτοῖς“.

cf. fr. 157, ubi admodum similia de Thucydide dicuntur. 14—18 cf. DIELS l. s. p. XIV adn. 3.

1 ἐξάλλαξιν Blass ex Longino (cf. fr. 103 a, 2), ἐνάλλαξιν libri. 9 τοῖς ὀνόμασιν add. Blass. 19 μηδὲ Sauppe, μήτε libri. ἄν secl. Sauppe. 20 ἐπήγεν Sauppe, ἀπήγεν libri.

103a ΕΡΙΤΟΜΕ LONGINI 3 Rh. Gr. I 2 p. 213, 8 Sp. et H.:
 ὅτι τροπή ἐκ τοῦ πανούργου καὶ ἐξάλλαξις οὐδεμία ἦν ἐν τοῖς
 ἀρχαίοις ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ νοῦ σχήματα ὁμῆ ποτε εἰς τοὺς δικα-
 νικοὺς λόγους προεισήλθεν· ἡ πλείων γὰρ αὐτοῖς σπουδὴ περὶ
 5 τὴν λέειν καὶ τὸν ταύτης κόσμον ἦν καὶ τὴν συνθήκην καὶ ἀρ-
 μονίαν.

referendum est ad fr. 103 p. 92, 19 — 93, 10 (cf. BURECK-
 HARDT l. c. p. 27, 6, BLASS l. s. I p. 118, 4, MARK l. s. p. 203,
 ANGERMANN l. s. p. 49).

104 ΗΑΡΟCΡΑΤΙΟ S. U. *ῥητορικὴ γραφή* p. 269, 13 Dind.:
 . . . ὅτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ <κατὰ> τῶν ῥητόρων γραφαὶ
 εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν (fr. 48 Bl.³) ἐν τῷ Κατὰ πρυτάρ-
 10 νεως, εἰ γνήσιος, ὀποσημαίνει.

Harrocratationem hic ex Caecilio pendere BLASS l. c. I p. 102
 docet.

105 ΗΑΡΟCΡΑΤΙΟ S. U. *δημοτενόμενος* p. 90, 7 Dind.: . . Ἀν-
 τιφῶν (fr. 65 Bl.³) ἐν τῇ Πρὸς Φίλιππον ἀπολογίᾳ, εἰ
 γνήσιος.

hoc iudicium criticum BLASS l. c. I p. 102 Caecilio at-
 tribuit.

Β'. Ἀνδοκίδης

106 (= 6 B.) P. S. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 835 a:
 15 δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέγραφεν· οἱ μὲν
 γὰρ ἀπολογουμένου Περὶ τῶν μυστηρίων εἰσίν, οἱ δὲ καθόδου
 δεομένου. cήζεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ Περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος
 καὶ Ἀπολογία πρὸς Φαίακα καὶ Περὶ τῆς εἰρήνης.

4 προεισήλθεν MARK l. s. p. 203, παρήσμεν liber, παρεισήλ-
 10 θεν Hammer Hasium secutus. 10 εἰ γνήσιος ὁ λόγος A (Ro-
 manus s. XIV).

ad Caecilium hunc locum redire putat RADERMACHER, quod Dionysius, ut ex fragmento 6 p. 283 Vs. et R. apparet, orationem de pace spuriam putavit.

107 (u. 5—6 = 7 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 835 b: και αὐτὸς δ' ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῶ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένη διθυράμβῳ και νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὕψηλοῦ * ἀντικρὺς τοῦ πωρίνου Σιληνοῦ.

ἔστι δ' ἀπλοῦς και ἀκατάσκευος ἐν τοῖς λόγοις, ἀφελής τε 5 και ἀχρημάτιστος (cf. Photius bibl. cod. 261 p. 488* 18).

2—4 a Caecilio ex Heliodori *Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων* haustos esse KEIL Herm. XXX p. 205 (237) ostendit. iudicium rhetoricum in u. 5—6 exstans etiam BLASS l. s. I p. 300 (et in ed. Andoc. p. XVI adn.) et I. H. LIPSIVS in ed. Andoc. 1888 p. XIV et E. DRERVF *Jahrbuecher fuer class. philol.* 27. suppl. 1902 p. 318. Caecilio adscripserunt.

I Γ. Λυσίας

108 (p. 97, 3—14 = 8 B.; est et Dionys. Hal. fr. 7 p. 284, 8 Vs. et R.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 835 c = Lysias p. XXXII Thal. (cf. Photius bibl. cod. 262 p. 489^b 18): Λυσίας υἱὸς ἦν Κεφάλου τοῦ Λυκανίου τοῦ Κεφάλου, Κυρακουσίου μὲν γένος, 10 μεταναστάντος δ' εἰς Ἀθήνας ἐπιθυμία τε τῆς πόλεως και Περικλέους τοῦ Ξανθίππου πείσαντος αὐτὸν φιλον ὄντα και Ξένον, πλοῦτῳ διαφέροντα, ὡς δέ τινες, ἐκπεσόντα τῶν Κυρακουσίων, ἠνίκα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυραννοῦντο. γενόμενος <δ'> Ἀθηνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἀρχόντος τοῦ μετὰ Φρακιλῆ κατὰ τὸ δεῦτερον 15 ἔτος τῆς ὀγδοηκοστής [και δευτέρας] ὀλυμπιάδος τὸ μὲν πρῶτον συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων· ἐπεὶ δέ τὴν εἰς Κύβαν ἀποικίαν τὴν ὕστερον Θουρίους μετονομασθεῖσαν ἔστειλεν d

2 αὐτοῦ Westermann, αὐτοῦ libri. 3 post ὕψηλοῦ lacunam indicavit Reiske. 4 Σιληνοῦ Keil, σελίνου libri. 13 διὰ φεροντα Meziriacus, διαφέρων libri. 14 δ' add. Westermann. 16 και δευτέρας damn. Meursius.

ἡ πόλις, ὕψητο σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ (ἦσαν γὰρ αὐτῷ καὶ ἄλλοι δύο, Εὐθύδημος καὶ Βράχυλλος) τοῦ πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, ὡς κοινωνήσων τοῦ κλήρου, ἔτη γεγωνὺς πεντεκαίδεκα, ἐπὶ Πραξιτέλου ἀρχοντος, κάκει διέμεινε παιδευόμενος παρὰ Τισίᾳ καὶ Νικίᾳ τοῖς Κυρακοσίοις, κτησάμενός τ' οἰκίαν καὶ κλήρου τυχὼν ἐπολιτεύσατο ἕως Κλεοκρίτου τοῦ Ἀθηνησιν ἀρχοντος ἔτη ἑξήκοντα τρία. τῷ δ' ἔξῃς ἐνιαυτῷ ὄλυμπιάδι | ἐνενηκοστῇ δευτέρᾳ τῶν κατὰ Σικελίαν σωμαβάντων Ἀθηναίοις καὶ κινήσεως γενομένης τῶν τ' ἄλλων σωμαβάντων καὶ μάλιστα τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκούντων, αἰτιαθεὶς ἀττικίζειν ἔξέπεσε μετ' ἄλλων τριακοσίων. παραγεγόμενος δ' Ἀθηνησιν ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἀρχοντος, ἤδη τῶν τετρακοσίων κατεχόντων τὴν πόλιν, διέτριβεν αὐτόθι. τῆς δ' ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας γενομένης καὶ τῶν τριάκοντα παραλαβόντων τὴν πόλιν, ἔξέπεσαν 15 ἑπτὰ ἔτη μείνας, ἀφαιρεθεὶς τὴν οὐσίαν καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολέμφ' ἀρχον. αὐτὸς δὲ διαδράς ἐκ τῆς οἰκίας ἀμφιθύρου οὐσης, ἐν ἧ ἐφυλάσσετε ὡς ἀπολούμενος, διήγεν ἐν Μεγάροις. ἐπιθεμένων δὲ τῶν ἀπὸ Φυλῆς τῇ καθόδῳ, ἐκεῖ χρησιμώτατος ἀπάντων ὤφθη χρήματά τε παρασχὼν δραχμὰς δισχιλίας καὶ ἀσπίδας διακοσίας, 20 πεμφθεὶς τε σὺν Ἑρμᾶνι ἐπικούρους ἐμισθώσατο τριακοσίους, δύο τ' ἔπεισε τάλαντα δοῦναι Θρασυδαίον τὸν Ἥλειον ἔξενον αὐτῷ γεγονότα· ἐφ' οἷς γράψαντος αὐτῷ Θρασυβούλου πολιτείαν μετὰ τὴν κάθοδον ἐπ' ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὐκλείδου, ὁ μὲν δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν, ἀπενεγκαμένου δ' Ἀρχίνου γραφὴν παρανόμων 886 διὰ τὸ ἀπροβούλευτον εἰσαχθῆναι, ἐάλω τὸ ψήφισμα· καὶ οὕτως 26 ἀπελαθεὶς τῆς πολιτείας τὸν λοιπὸν ὕψηκε χρόνον ἰσοτελῆς ὦν καὶ ἐτελετύτησεν αὐτόθι ὀγδοήκοντα τρία ἔτη βιούς, ἢ ὡς τινες ἔΞ καὶ ἑβδομήκοντα, ἢ ὡς τινες ὑπὲρ ὀγδοήκοντα, ἰδῶν Δη-

2 *Εὐθύδημος* Taylor ex Plat. Rep. 328 b, *εὐθύδης libri*.
Βράχυλλος Xylander, *βράχυλλος libri*. 6 *κλήρου τυχὼν*
 Taylor ex Photio, *κλήρου λαχὼν libri*. *Κλεοκρίτου* Taylor,
Κλεόρχου libri. 7 *ἐνιαυτῷ* Thalheim ex Photio, *Καλλία libri*;
 quem archontem postea primum nominatum esse apparet
 Thalheim. 11 *τριακοσίων* Xylander ex Dionysio, *τριῶν libri*.
 18 *ἐκεῖ* Westermann, *ἐπεὶ libri*, delere uult Bernardakis uelut
 ‚ex ἐπιθεμένῳ repetitum‘. 21 *Θρασυδαίον* ex Photio, *Θρα-*
σύλαιον libri.

μοσθένη μεράκιον ὄντα. | γεννηθῆναι δέ φασιν ἐπὶ Φιλοκλέους ^{p. XXXIV}
ἄρχοντος. ^{Thalh.}

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τετρακόσιοι εἰκοσιπέντε· τούτων γνησίους φασιν οἱ περὶ Διονύσιον καὶ Κεκίλιον εἶναι διακοσίους τριάκοντα <καὶ τρεῖς>· ἐν οἷς δις μό- 5
νον ἠττήσθαι λέγεται.

ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ ψηφίσματος <δ> ἐγράψατο Ἄρχινος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιελών, καὶ κατὰ τῶν τριάκοντα ἕτερος. ἐγένετο δὲ πιθανώτατος καὶ βραχύτατος, τοῖς ἰδιώταις ἢ τοὺς πολλοὺς λόγους ἐκδούς. εἰς δ' αὐτῷ καὶ τέχνηαι καὶ ῥητορικαὶ 10
πεποιημένοι καὶ δημηγορίαι, ἐπιστολαὶ τε καὶ ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιοι καὶ ἐρωτικοὶ καὶ Ὠκράτους ἀπολογία ἐστοχασμένη τῶν δικαστῶν. δοκεῖ δὲ κατὰ τὴν λέξιν εὐκολος εἶναι, δυσμίμητος ὢν (cf. Photius bibl. cod. 262 p. 488^b 14).

1 s uide ea, quae Leo l. s. p. 19, 3 exposuit. idem uir doctus p. 33 nonnulla de hoc toto loco protulit. cf. prooemium p. XXV.

109 PHOTIUS bibl. cod. 262 p. 488^b 25: ἔστι μὲν ἐν οὐκ 15
ὀλίγοις αὐτοῦ λόγοις ἠθικός, γίνεται δὲ κατὰ διάνοιαν ὁ ἠθικός, ὅταν χρηστὴν ἔχη προαίρεσιν καὶ πρὸς τὰ βελτίω ῥέπουσαν. ὅθεν οὐ χρὴ ψιλῶς τὰ πραχθέντα λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην συνάπτειν, μεθ' ἧς ἐπράττετο ἕκαστον, οἷον, ἂν μὲν χαλεπὰ ἦ καὶ πρὸς φίλους ἢ ἄλλως μετρίους, τὴν ἀνάγκην αἰτιάσθαι, ἂν δὲ 20
ἀμείνω, τὴν προαίρεσιν. αὕτη δὲ μάλιστα πιθανὴ γίνεται, εἰ τὴν αἰτίαν προσλάβοι. τὰς μέντοι γε αἰτίας οὐ χρὴ τοῦ λυσιτελοῦς ἕνεκα παραλαμβάνειν· φρονίμου γὰρ μᾶλλον ἢ χρηστοῦ καὶ ἐγνώμωνος τὰ τοιαῦτα. χαλεπὸς δὲ ὁ τρόπος φυλάξαι· διὸ καὶ

16 s eadem, fere ad uerbum, Longinus (fr. 109 a) exhibet.

5 καὶ τρεῖς ex Photio Duebner. 7 ὁ Taylor, δν libri. 8 add. Taylor. 8 αὐτοῦ περιελών Taylor, αὐτῷ περιέχων libri. 11 δημηγορίαι ex Dionysio, δημηγορία libri. 16 κατὰ διάνοιαν A (codex olim Bessarionensis, nunc Venetus) et Longinus (cf. fr. 109 a, 18), κατὰ τὴν διάνοιαν ceteri libri. 22 γε om. A.

Λυκίας ἐν αὐτῷ φαίνεται πολλάκις διαμαρτάνων. θαυμάζονται μέντοι γε αὐτοῦ ἄλλοι τε πολλοὶ λόγοι καὶ δὴ καὶ ὁ πρὸς Διογείτονα ἐπιτροπῆς· πιθανὴν τε γὰρ καὶ καθαρὰν τὴν διήγησιν ποιεῖται, ἀλλ' οὐκ εὐθὺς ἐπὶ τὰς αὐξήσεις καὶ τὰς δεινώσεις, ὅπερ
 5 πολλοὶ πάσχουσιν, ὑπάγεται. καὶ γὰρ οὐδ' ἔστιν οἰκεία τὰ τοι-
 489^a αὐτὰ | τῆς πρώτης διδασκαλίας τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἐν τοῖς μετὰ
 ταῦτα χώραν ἔχει καταλέγεσθαι. καὶ πολλὴν δὲ τὴν καθαρότητα
 καὶ σαφήνειαν ἐν τε τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς λέξεσιν ἀπ' αὐτῆς
 τῆς τοῦ λόγου προβάλλεται ἀρχῆς, ὥσπερ καὶ τὸ σχῆμα τὸ κατ'
 10 εὐθείαν ἀρμόζον ἀφηγγῆς, καὶ τὸ μηδὲν τι ἔξωθεν συνεφέλκεσθαι.
 τὸ δὲ τῆς ἀρμονίας αὐτοῦ κάλλος οὐ παντός ἐστιν αἰσθάνεσθαι·
 καὶ γὰρ δοκεῖ μὲν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συγκεῖσθαι, εἰς ὑπερβολὴν
 δὲ κόσμου κατεσκευάσθαι. καὶ ἀπλῶς ὄλος ὁ λόγος δέσιος θαυ-
 μάσαι κατὰ τε τὰ σχήματα καὶ τὰ νοήματα καὶ τὰ ὀνόματα καὶ
 15 τὴν ἑναρμόνιον τούτων συνθήκην καὶ τὴν εὐρεσιν καὶ τάξιν τῶν
 ἐνθυμημάτων τε καὶ ἐπιχειρημάτων.

1—16 *Dionysii esse non possunt, cum, quamquam is quoque ipsam illam orationem laudibus effert (de Lysia c. 20—27), tamen cum eo iudicio, quale apud Photium exstat, in singulis non concinat. quare haec et quae praecedunt Caecilio tribui.*

109^a ΕΡΙΤΟΜΕ ΛΟΓΩΝ 14 Rh. Gr. I 2 p. 215, 14 Sp. et H.:
 ὅτι ἠθικός λόγος γίνεται κατὰ διάνοιαν, ὅταν χρηστὴν ἔχη προ-
 αἴρεσιν καὶ πρὸς τὰ βελτίω βέπουσαν.

vide fr. 109 p. 97, 16 s.

20 **110** (p. 99, 5—7 = 9 B.) PHOTIUS bibl. cod. 262
 p. 489^b 3: ἔστι δὲ ὁ Λυκίας δεινὸς μὲν παθῆναι, ἐπιτή-
 δειος δὲ τοὺς πρὸς αὐξῆσιν διαθεῖναι λόγους. τινὲς μὲν
 οὖν τῶν περὶ τοὺς ῥητορικοὺς διατριβόντων λόγους οὐκ
 ὀρθῶς ὑπήχθησαν εἰπεῖν περὶ Λυκίου ὡς ἀποδείξει μὲν
 25 τὰ ἐγκλήματα παρ' ὄντιναοῦν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν
 τὸ προκεκριμένον ἔχει, αὐξῆσαι δὲ ταῦτα πολλῶν ἐν-

δεής. καὶ γὰρ ἐλέγχονται φανερώς ὑπὸ τῶν αὐτοῦ λόγων πολὺ τῆς ἐπ' αὐτῷ διασφαλλόμενοι κρίσεως. καὶ μάλιστα γε τούτους ὁ Κατὰ Μνησιπτολέμου διελέγχει· θαυμαστῶς γὰρ τὴν κατηγορίαν πρὸς μέγεθος οὗτος ἤϋξσε. Κεκίλιος δὲ ἀμαρτάνει εὐρετικὸν μὲν τὸν 5 ἄνδρα, εἶπερ ἄλλον τινά, συνομολογῶν, οἰκονομησάμενος δὲ τὰ εὐρεθέντα οὐχ οὕτως ἱκανόν.

3 ss cf. fr. 143, 13 ss; 5—7 cf. fr. 110 a.

de hoc fr. cf. prooemium p. XXVII s et SAVFPE l. s. p. 1665.

*110a (u. 8—12 = 9^b B.) HERMIAS ALEXANDRINVS in Plat. Phaedr. schol. p. 230, 23 COUNT.: ὄθεν ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος λαβόντες οἱ κριτικοὶ φασι περὶ Λυκίου ὅτι τίκτειν μὲν δυνατὸς 10 ἐγένετο, τάξει δὲ οὐ, διὰ τὸ εὐρετικὸν αὐτοῦ καὶ ἄτακτον τοῦ λόγου.

cf. idem p. 227, 1 COUNT.: τριῶν δὲ ὄντων τούτων, εὐρέσεως καὶ τάξεως ἐν παντὶ λόγῳ καὶ φράσεως, μέμφεται (ὁ Πλάτων) τὸν Λυκίαν οὐκ ἐν τῇ εὐρέσει ἀλλὰ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ καὶ 15 φράσει.

etiam IGMISCH l. c. p. 243, 2 Caecilium auctorem esse statuit.

*111 THEON Rh. Gr. II p. 69, 6 Sp.: . . . ὁ τε (λόγος) Περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἐπιγραφόμενος Λυκίου (fr. VII et X Thalh.) καὶ ὁ Περὶ τῆς ἀμβλώσεως . . . Λυκίου μὲν οὐ φασι εἶναι τούτους τοὺς λόγους, κτλ. 20

his uerbis a Theone Caecilium aut Dionysium in usum uocari V. DE WILAMOWITZ Herm. XXXV p. 6, 2 suspicatus est. cf. fr. 77.

2 αὐτῷ A, αὐτὸ uulg. 4 κατηγορίαν ceteri libri, προσγορίαν A. οὗτος] οὕτως Blass l. s. I p. 373. 10 μὲν om. M.

112 HERMIAS in Plat. Phædr. schol. p. 85, 19 Couvr.: εἰδέναι δὲ δεῖ ὅτι αὐτοῦ Λυκίου ὁ (Ἑρωτικός) λόγος οὗτός ἐστι, καὶ φέρεται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς ἐκείνου εὐδοκιμοῦσα καὶ αὕτη ἡ ἐπιστολή.

hunc locum IMMISCH l. c. p. 243, 2 ad Caecilium reuocauit.

Δ. Ἰσοκράτης

5 **113** Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 836 f (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486^b 11): γενόμενος δὲ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἔκτῃ Ὀλυμπιάδᾳ Λυσιμάχου <ἄρχοντας, νεώτερος> μὲν Λυκίου δυοὶ καὶ εἴκοσι ἔτεσι, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἑπτὰ, κτλ.

cf. fr. 133. hunc locum ex Caecilio haustum esse BvssE l. s. p. 81—84 ostendit.

114 Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 837 b (cf. Photius 10 bibl. cod. 260 p. 486^b 27): . . . σχολῆς δ' ἡγεῖτο, ὡς τινὲς φασι, πρῶτον ἐπὶ Χίου, μαθητὰς ἔχων ἑννέα· ὅτε καὶ ἰδὼν τὸν μισθὸν ἀριθμούμενον εἶπε δακρύσας ὡς 'ἐπέγνων ἑμαυτὸν νῦν τούτοις c πεπραμένον'. . . . καὶ ἀρχὰς . . . περὶ τὴν Χίον κατέστησε καὶ τὴν αὐτὴν τῇ πατρίδι πολιτείαν.

copiose pertractauit hunc locum KEIL (Analecta Isocratea p. 92—94), qui illum Hermippeae originis esse suspicatur et Caecilium intermedium (cf. p. 93, 1) statuit; cum Keilio concinuit SVSEMIHL (de . . . uitis Tisiae Lysiae Isocratis . . . quaestiones epigraphicae, ind. schol. Gryph. sem. aest. 1884, p. XV s et *philolog. anzeig.* XV 1885 p. 242).

15 **115** Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 837 c (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486^b 31): ἀκροαταὶ δ' αὐτοῦ ἐγένοντο εἰς ἑκατόν,

7 Λυσιμάχου <ἄρχοντας, νεώτερος> μὲν Λυκίου Duebner et Busse, *λυσιμάχου μυρρινουσίου* libri. 8 δυοὶ Wolf, δύο libri.

ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, σὺν ᾧ καὶ πολλὰς πό-
 λεις ἐπήλαθε, συντιθεὶς τὰς πρὸς Ἀθηναίους ὑπὸ Τιμοθέου πεμπο-
 μένας ἐπιστολάς, ὅθεν ἐδωρήσατο αὐτῷ τάλαντον τῶν ἀπὸ Κάμου
 περιγενομένων. ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χίος καὶ
 Ἔφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ τραγωδούμενα συγ- 5
 γράψας καὶ Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης ὁ τὰς τραγωδίας ὕστερον
 γράψας, οὗ ἐστὶ τὸ μνῆμα ἐπὶ τὴν Κυαμίτιν πορευομένοις κατὰ
 τὴν ἱερὰν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἐλευσίνα, τὰ νῦν κατερηρριμμένον· ἔνθα δ
 καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν ποιητῶν ἀνέστησε σὺν αὐτῷ, ὧν Ὅμηρος
 ὁ ποιητὴς σφίζεται μόνος· Λεῴδαμος τ' Ἀθηναῖος καὶ Λάκριτος * 10
 ὁ νομοθέτης Ἀθηναῖος, ὡς δὲ τινὲς φασι, καὶ Ὑπερείδης καὶ
 Ἰκαῖος.

4 s fusiora de Theopompo et Ephoro Photius (fr. 115 a)
 seruauit. u. 6—10 Caecilio deberi, qui sua ex Heliodori *Περὶ*
〈τῶν Ἀθήνησι〉 *μνημάτων* transtulerit, KEIL Hermes XXX p. 205 s
 (236) contendit.

115a PHOTIUS bibl. cod. 176 p. 121^a 23: φασι δὲ αὐτόν
 (Θεόπομπον) τε καὶ Ἔφορον Ἰσοκράτους γενέσθαι μαθητάς. δηλον
 δὲ τοῦτο ποιοῦσι καὶ οἱ λόγοι· πολὺ γὰρ ἐν τοῖς Θεοπόμπου ἢ 15
 κατὰ μίμησιν ἰδέα τῶν παρ' Ἰσοκράτει, εἰ καὶ λείπεται τῆς κατὰ
 τὴν ἐργασίαν ἀκριβείας. καὶ τὰς ἱστορικὰς δὲ ὑποθέσεις τὸν
 διδάσκαλον αὐτοῖς προβαλεῖν, τὰς μὲν τῶν ἄνω χρόνων Ἐφόρω,
 Θεοπόμπῳ δὲ τὰς μετὰ Θουκυδίδην Ἑλληνικὰς, πρὸς τὴν ἑκα-
 τέρου φύσιν καὶ τὸ ἔργον ἀρμοσάμενον. διὸ καὶ τὰ προσοίμια 20
 αὐτοῖς τῶν ἱστοριῶν τῇ τε διανοίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν ὁμοί-
 οῦτα, ὡς ἂν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀφετηρίας ἐκδραμόντων ἑκατέρου
 πρὸς τὸ στάδιον τῆς ἱστορίας.

πλείσταις μὲν οὖν παρεβάσεσι παντοδαπῆς ἱστορίας τοὺς
 ἱστορικοὺς αὐτοῦ λόγους Θεόπομπος παρατείνει. διὸ καὶ Φίλιππος 25
 ὁ πρὸς Ῥωμαίους πολεμήσας, ἔξελὼν ταύτας καὶ τὰς Φιλίππου

1 τε Franke ex Photio, δὲ libri. 10 post *Λάκριτος* la-
 cunam indic. Westermann, qui *〈ὁ Φασηλίτης καὶ Λυκοῦργος〉*
 supplet. 15 „an πολλή?“ Bekker. 18 *διδάσκαλον* A, *διδά-*
σκοντα uulg. τῶν ἄνω Blass l. s. II p. 402, 1, ἄνω τῶν libri.
 22 *ἐκδραμόντων* A, *ἐνδραμόντων* uulg.

συνταξάμενος πράξεις, αἱ σκοπός εἰς Θεοπόμπῃ, εἰς ἑκατάδεκα
 βίβλους μόνας, μηδὲν παρ' ἑαυτοῦ προθεῖς ἢ ἀφελῶν πλὴν (ὡς
 εἴρηται) τῶν παρεκτροπῶν, τὰς πάσας ἀπήρτισε. Δούρις (fr. 1
 4 FHG II 469) μὲν οὖν ὁ Κάμιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν αὐτοῦ Ἴστο-
 121^b ρίων οὕτω φησὶν "Ἐφορος δὲ καὶ | Θεόπομπος τῶν γενομένων
 πλείστον ἀπελείφθησαν· οὔτε γὰρ μιμήσεως μετέλαβον οὐδεμίαν
 οὔτε ἡδονῆς ἐν τῷ φράσαι, αὐτοῦ δὲ τοῦ γράφειν μόνον ἐπεμε-
 λήθησαν". καίτοι Δούρις καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς τούτοις οἰκονομίας,
 οἷς αἰτιᾶται, πολλὰ τῶν ἀνδρῶν λειπόμενος. ἀλλ' εἰ μὲν πρὸς
 10 τὸν ὑπερήφανον ἐκείνον Θεοπόμπου λόγον, ὃς τοὺς ἀρχαιότερους
 οὐδὲ τῶν δευτερείων ἤξειο, τοῦτο ἀπέρριψεν, οὐκ ἔχω λέγειν·
 πλὴν ὅτι οὐδέτερος αὐτῶν προσηκόντως ἐπελάβετο, καὶ μάλιστα
 ἂν διςχυρισαίμην. Κλεοχάρης δὲ ὁ Ἐμυρλεανός, ὑπὲρ τῶν Ἰσο-
 κρατικῶν ἀπάντων οἶμαι λέγων (τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ ἐν τῇ πρὸς
 15 τὸν Δημοσθένην συγκρίσει μὴ τὰ πόρρω αὐτοῖς παρασχεῖν), φησὶ
 τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοὺς τῶν στρατιωτῶν εὐοικῆναι
 μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν. ὁρῶν
 δὲ ὡς Θεόπομπος οὐδενὸς τῶν Ἰσοκρατικῶν εἰς τοὺς λόγους
 ἀτιμότερος.

hoc fragmentum referendum est ad fr. 116 p. 101, 4 s.
 Photii fontem hic Caecilium esse, qui saepe ab hoc rhetore
 adhibiti Hermippi libro *Περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν* inscripto
 usus sit, Κεῖλ apud Susemihlium (*griech. litteratur in der*
Alexandrinischerzeit II. 1892 p. 678) edocet.

20 **116** Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 838 a: . . ἀλλὰ καὶ
 τὰ παρὰ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίων βασιλέως, ὃς ἦν υἱὸς Εὐαγόρου,
 εἴκοσι τάλαντα λαβῶν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν γραφέντος λόγου κτλ.

haec uerba ex Hermippo exscripta fortasse Caecilium no-
 bis tradere Κεῖλ *Analecta Isocratea* p. 89 s (cf. p. 93, 1) SVSE-
 MIHLIVM (*philol. anzeig.* XV 1885 p. 242) assentientem habens
 putat.

117 (u. 22—24 = 10 B.; u. 22—27 = Dionys. Hal. fr. 10
 p. 287, 1 Vs. et R.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 838 b;

ἐτάφη δὲ μετὰ τῆς συγγενείας πλησίον Κυνοσάργους ἐπὶ τοῦ λόφου ἐν ἀριστερᾷ αὐτός τε καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Θεόδωρος καὶ ἡ μήτηρ Ἡδυτώ, ταύτης τ' ἀδελφὴ τῆθις τοῦ ῥήτορος Νακίω καὶ ὁ ποιητὸς υἱὸς Ἀφαρεῦς καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ὠσικλῆς, μητρὸς Ἰσοκράτους ἀδελφῆς Νακοῦς υἱὸς ὧν, δ τ' ἀδελφὸς αὐ- 5 c
τοῦ ὁμώνυμος τοῦ πατρὸς Θεόδωρος καὶ οἱ υἱοὶ (αὐτοῦ), τοῦ ποιηθέντος αὐτῷ παιδὸς Ἀφαρέως. Ἀφαρεῦς * καὶ ὁ τούτου πατήρ Θεόδωρος ἢ τε γυνὴ Πλαθάνη, μήτηρ δὲ τοῦ ποιητοῦ Ἀφαρέως. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων τράπεζαι ἐπήσαν ἔΞ, αἱ νῦν οὐ σφίζονται· αὐτῷ δ' Ἰσοκράτει ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐπὶ κίων 10 τριάκοντα πηχῶν, ἐφ' οὐ σειρῆν πηχῶν ἑπτὰ συμβολικῶς, δεκά τιν οὐ σφίζεται. ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποιητῆς καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ Γοργίαν (cf. *Vorsokratiker* p. 526, 24 Diels) εἰς σφαῖραν ἀστρολογικῆν βλέποντα αὐτόν τε τὸν Ἰσοκράτην παρεστῶτα. ἀνάκειται δ' αὐτοῦ 15 καὶ ἐν Ἐλευσίνι εἰκὼν χαλκῆ ἐμπροσθεν τοῦ προστύπου ὑπὸ Τιμοθέου τοῦ Κόνωνος, καὶ ἐπιγέγραπται (cf. *inscriptiones Graecae metricae* 156 Preger)

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν εὐνεσίην τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκῶ τήνδ' ἀνέθηκε θεοῖν.

20

Λευχάρους ἔργον.

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἑξήκοντα. ὧν εἰς γνήσιοι κατὰ μὲν Διονύσιον εἰκοσιπέντε, κατὰ δὲ Κεκίλιον εἰκοσιοκτῶ, οἱ δ' ἄλλοι κατεψευσμένοι. . . .

εἰς δ' οἱ καὶ τέχνας αὐτὸν λέγουσι συγγεγραφεῖν, οἱ δ' οὐ 25 f
μεθόδω, ἀλλ' ἀσκήσει χρήσασθαι (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486^b 5).

u. 1—21 ex Heliodori Περὶ <τῶν Ἀθήνησι> μνημάτων deductos et a Caecilio servatos esse Keil Hermes XXX p. 201 s et 219 s (235) demonstravit.

2 αὐτός Reiske, ὁ υἱός libri. 3 Ἡδυτώ Sauppe, αὐτοῦ libri. Νακῶ Keil l. s. p. 201 et 203, 2, Ἀνακῶ libri. 4 Ὠσικλῆς Keil l. s. p. 204, 2, Ὠσικλῆς libri. 5 Νακοῦς υἱὸς Keil l. s. p. 201 et p. 203, 2, ἀνακούσιος libri. 6 αὐτοῦ add. Wyttenbach. 7 post Ἀφαρέως lacuna est in codice E (Parisino). 10 κριῶν αὐτ κριῶν αὐτ κριῶς libri. 19 εὐνεσίην Duebner, ξενίην libri. 20 θεοῖν Kaibel, θεαῖς libri.

118 Ps. PLVTARCHVS de vitis X orat. p. 838 f (cf. Photius cod. 260 p. 487^b 18): ἐλυπήθη δὲ καὶ οὐ μετρίως ἐπὶ τῷ Σωκράτους θανάτῳ καὶ μελανειμονῶν τῇ ὑστεραία προήλθεν.

eadem fere apud Hermiam (fr. 118a) legimus, quare IMMISCH l. s. p. 243, 2 communem auctorem, scilicet Caecilium, adhibitum esse iudicat.

118a HERMIAS in Plat. Phaedr. schol. p. 264, 2 Couvr.: ἔλέγετο Ἰσοκράτης οὕτως ἑταῖρος γεγενῆσθαι Σωκράτους ὡς μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ ἐνιαυτὸν μελανειμονεῖν.

119 Ps. PLVTARCHVS de vitis X orat. p. 839 a: ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερέης, ὡς ὑποπάτῳ παρεϊκυμένῳ ἐν τῇ κοίτῃ χρῆσθαι, κρόκῳ διάβροχον ἔχοντα τὸ προσκεφάλαιον, b 10 καὶ νέον μὲν ὄντα μὴ γῆμαι, γηράσαντα δ' ἑταῖρα συνεῖναι, ἣ ὄνομα ἦν Λαγίσκη, ἔξ ἧς ἔσχε θυγάτριον, δ γενόμενον ἐτῶν δώδεκα πρὸ γάμων ἐτελεύτησεν. ἔπειτα Πλαθάνην τὴν Ἰππίου τοῦ ῥήτορος γυναῖκα ἠγάγετο τρεῖς παῖδας ἔχουσαν, κτλ. sequitur admodum paucis interiectis fr. 120.

non solum 7—12 (KEIL, Analecta Isocr. p. 90—92), sed totus locus (BLASS l. s. II p. 71 s, 7) Hermippi est, quem fortasse a Caecilio excerptum esse KEIL l. s. p. 90—92 (cf. p. 93, 3) suspicatur.

120 Ps. PLVTARCHVS de vitis X orat. p. 839 b: . . τὸν Ἄφα- 15 ρέα . . , ὃς καὶ εἰκόνα αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸς τῷ Ὀλυμπίῳ ἐπὶ κίονος καὶ ἐπέγραψεν (cf. inscriptiones Graecae metricae 157 Preger)

Ἰσοκράτους Ἄφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Ζηνί, θεοῦς τε ἐβῶν καὶ γονέων ἀρετήν.
c 20 . . . ἀνάκειται . . ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐν τῇ Σφαιρίστρῳ τῶν

5 οὗτος M. 12, an πρόγαμον? Radermacher. 15. 16 Ὀλυμπίῳ Wyttenbach, Ὀλυμπίῳ ὡς libri. 20 Σφαιρίστρῳ] mutare non oportet; cf. Keil l. s. p. 203.

Ἄρρηφόρων κελητίζων ἔτι παῖς ὤν, ὡς εἰπόν τινες. . . . ἦν δ' αὐτοῦ καὶ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ. . . ἐποίησε (Ἄφαρεὺς) δὲ καὶ τραγωδίας περὶ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, ὧν ἀντιλέγονται δύο. ἀρεάμενος δ' ἀπὸ Λυσικράτου διδάσκειν ἄχρι δ' Ὠρωιδίου ἐν ἔτεσιν εἴκοσιν ὀκτῶ διδασκαλίαν ἀστικὰς καθήκεν δ' ἔξ, καὶ δις ἐνίκησε διὰ Διονυσίου καθείς καὶ δι' ἑτέρων ἑτέρας δύο Ληναϊκάς. τῆς δὲ μητρὸς αὐτῶν Ἰσοκράτους καὶ Θεοδώρου καὶ τῆς ταύτης ἀδελφῆς Νακοῦς εἰκόνες ἀνέκειντο ἐν ἀκροπόλει· ὧν ἡ τῆς μητρὸς παρὰ τὴν Ὑγίειαν νῦν κεῖται μετεπιγεγραμμένη, ἡ δὲ Νακοῦς οὐ κίψεται. ἔσχε δὲ δύο υἱούς, Ἀλέξανδρον μὲν 10 ἔκ Κόννου, Ὠρωιδίαν δ' ἔκ Λυκίου.

hunc locum, qui Heliodorum (p. 104; 14 — 105, 2 et p. 105, 7—11 e libro *Περὶ τῶν Ἀθήνησι*) *μνημάτων*, p. 105, 2—7 e libro *Περὶ τῶν Ἀθήνησι τρικόδων*) patrem profitetur, Caecilio deberi Keil Hermès XXX p. 203 ss (235 s. 237) ostendit.

121 Ρηοτις bibl. cod. 260 p. 487* 13: συνέθηκε μέντοι τὸν Πανηγυρικόν, οἱ μὲν ἔτεσι φασι δέκα, οἱ δὲ ἐπὶ τούτοις ἕτερα πέντε. καίτοι Γοργίου τοῦ Λεοντίνου καὶ Λυκίου τῶν ἐνθυμημάτων καὶ ἐπιχειρημάτων μικροῦ μεταβολὴ καθέστηκε καὶ μετὰ 15 θεοῖς ὁ πανηγυρικός Ἰσοκράτους λόγος. διατρίψαι δ' ἂν τις οἰηθεῖ μακρὸν οὕτω χρόνον τοῦ Πανηγυρικοῦ προσεδρεύοντα τὸν ῥήτορα τῇ συνθήκῃ διὰ τὸ τῆς λέξεως κατεσκευασμένον καὶ περιττόν, καὶ διὰ τὴν εἰς ἀκρίβειαν τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴν καὶ δὴ καὶ τῆς πρὸς ἄλλα τούτων συνθήκης. ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν 20 κύλων καὶ περιόδων ἐπὶ τοσοῦτον ἀκρίβεια ἰκανὴ καταναλωταὶ χρόνον. μάλιστα δὲ αὐτῷ ἡ τῶν πραγμάτων εὐρεσις καὶ διοικητικὴ τὴν τοσαύτην ἀσχολίαν ἐνεποίησε· τὰ γὰρ κεφάλαια καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, οἷς ὁ λόγος οἰκονομούμενος ἀπαρτίζεται, εἴ τις

14—16 cf. fr. sequens 10—13 et fr. 166 p. 204, 21s; praeterea vide adn. ad fr. 89.

1 κελητίζων Turnebus, κερητίζων libri. 8 et 10 Νακοῦς] nil mutandum est; cf. Keil l. s. p. 203, 2. 11 Κόννου Ὠρωιδίαν Keil l. s. p. 204, 2, κοινοῦς Ὠρωιδίαν libri. 20 γενετίους τῆς συνθήκης pendet ab ἐκλογῇ an τὴν συνθήκην scribendum est?

ἐπιμελῶς καὶ καθ' ἕκαστον μέρος ἐπισκέψοιτο, εὐρήσει συντελεσθῆναι πολλοῦ δεόμενα χρόνου.

hunc locum ad Caecilium reducunt Blass l. s. II p. 121 (p. 134, 2) et Otto l. s. p. 23, 1.

122 Photius bibl. cod. 260 p. 487^b 26: τῶν δὲ λόγων αὐτοῦ τὸ εὐκρινές καὶ σαφές καὶ μεμελετημένον πᾶσι 5 δῆλον, καὶ ὡς ἐπανθῆι αὐτοῖς οὐ μόνον ἔμφυτον ἀλλὰ καὶ κομμωτικὸν κάλλος. οὐ μέντοι γε πολυσημῶν ὁ ἀνὴρ, οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ σχῆμα τροπαῖς ποικιλλόμενος· διὸ καὶ δι' ἔνδειαν τῆς ἐν τούτοις μεταβολῆς οὐδ' ἐναγώνιος. Ἰσοκρατικὴ δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὑπο- 10 στάσεων ἢ συνέχεια. τάχα δ' ἂν τις αὐτὸν αἰτιάσαιτο κλοπῆς, ἐξ ὧν ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ αὐτοῦ πολλὰ τῶν κατὰ τοὺς ἐπιταφίους λόγους εἰρημένων Ἀρχίνῳ τε (O A II 166^b Tur.) καὶ Θουκυδίδῃ καὶ Λυσίᾳ ὑπεβάλετο. ἀλλ' οὐδὲν κωλύει παραπλησίων ἀνακυπτόντων πραγμάτων 15 ταῖς ὁμοίαις ἐξεργασίαις κεχρησθαι καὶ τοῖς <αὐτοῖς> ἐνθυμήμασιν, οὐχ ὑποβαλλόμενον τὰ ἀλλότρια, ἀλλὰ τῆς τῶν πραγμάτων ἀναβλαστανούσης φύσεως τοιαῦτα οἶα καὶ τοῖς προλαβοῦσι προβαλλομένη ἐπιδείκνυται.

4 uide fr. sequens p. 106, 24. 10—13 cf. fr. praecedens 14—16 et fr. 166 p. 204, 21 s; inspicias etiam adn. ad fr. 89; quare 10—18 Photium de Caecilio (τῆς) loqui statuerim. 3—10 ΣΑΥΡΕ l. c. p. 1664 et BRZOSKA l. s. p. 1183 Caecilio attribuerunt.

123 Photius bibl. cod. 159 p. 102^a 42: οὗτος μὲν οὖν ὁ 102^b ρήτωρ σοφιστεύειν μᾶλλον ἢ τῶν | κοινῶν προστατεῖν, ὡς περ οἱ 21 ἄλλοι ἐννέα ρήτορες, ὧν καὶ Δημοσθένης ἦν, εἴλετο, καίτοι καὶ πρὸ ἐκείνων τοῖς τῆς ρητορικῆς ἀκμάζων λόγοις, καὶ κατ' ἐκείνους τὴν ἐπ' αὐτοῖς δόξαν οὐκ ἐλαττούμενος. κέχρηται δὲ μάλιστα μὲν, ὡς αὐτίκα τοῖς ἀναγινώσκουσι δῆλον, εὐκρινεῖα καὶ

24 cf. fr. praecedens u. 4.

15 κεχρησθαι A, χρησθαι uulg. αὐτοῖς add. Radermacher.

καθαρότητι, πολλήν τε ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν λόγων ἐπιδείκνυται, ὥστε καὶ εἰς περιττὸν αὐτῷ διεκρίπτειν τὸν κόσμον καὶ τὸ ἐπιμελέεσθαι. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τῆς ἐργασίας πλεονάζον παρ' αὐτῷ οὐ τὸ γόνιμον μᾶλλον τῶν ἐπιχειρημάτων ἢ τὸ ἀπειρόκαλον παριστᾷ. ἤθος δὲ καὶ ἀλήθεια καὶ γοργότης οὐδὲ μέτεστιν 5 αὐτῷ. μεγέθους δὲ αὐτῷ ὅσον εἰς τὸν πολιτικὸν ἐναρμόζει λόγον, ἀριστα καὶ παραπλησίως κέκραται τῇ σαφηνείᾳ. ἄπνοος δὲ πλεόν τοῦ δέοντος ὁ λόγος. οὐχ ἥκιστα δὲ αὐτοῦ μικρολογίαν καὶ τὸ προσκορέεσθαι τῶν παρῴσμων αἰτιᾶται.

cf. prooemium p. XXVIII.

*124 HARPOCRATIO s. u. *ἐπακτὸς ὄρκος* p. 119, 5 Dind.: 10
*Ἀσσίας ἐν τῷ Πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολ-
 λωνιάτης* (cf. OA II 245 Tur.) *ἐν ταῖς Πρὸς Δημόνικον
 παραινέσεσιν.*

Harprocratationem hic Caecilio auctore niti Blass l. c. II p. 104, p. 281, p. 281, 1 coniecit. eandem artis criticae rationem a Caecilio alibi quoque adhibitam esse ex fragmento 127 apparet. Caecilium fontem esse negat E. Drerup in Isocratis edit. uol. I. 1906 p. LXXXVIII.

E. Ἰσαῖος

125 (u. 19—22 = 11 B.) Ps. PLUTARCHVS de vitis X orat. p. 839 f = Isaeus p. XXVI Thal. (cf. Photius bibl. cod. 263 15 p. 490^a 28): καθηγήσατο δὲ Δημοσθένους ἀποστάς τῆς σχολῆς ἐπὶ δραγμαῖς μυριάδι, διὸ καὶ μάλιστα ἐπιφανῆς ἐγένετο. αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς ἐπιτροπικοὺς λόγους συνέταπτε τῷ Δημοσθένει, ὡς τινες εἶπον. καταλέλοιπε δὲ λόγους ἐξήκοντα τέσσαρας, ὧν εἶα γνήσιοι πενήτηκοντα, καὶ ἰδίας τέχνας. πρῶτος δὲ καὶ σχηματίζειν ἤρξατο 20 καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, ὃ μάλιστα μεμίμηται Δημοσθένης.

17—18 fusius exsecutus est Libanius, uide fr. 125 a.

16—18 tetigit Leo l. s. p. 33; hic quoque Caecilium fon-

2 αὐτῷ A, τῷ uulg. 5. 6 μέτεστιν αὐτῷ A, μέτεστιν παρ' αὐτῷ uulg.

tem esse statuere uidetur. 19—22 etiam Blass l. s. II p. 499 Caecilio attribuit. 21 de uocabulo πολιτικόν cf. Brandstæetter (*Leipziger studien* XV 1893 p. 174) et Blass l. s. adn. 1.

125a LIBANIVS proleg. Demosth. p. 3 Reiske: τοὺς δὲ λόγους τοὺς ἐπιτροπικοὺς εἶσιν οἱ φασιν Ἰκαίου καὶ οὐ Δημοσθένους εἶναι, διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ῥήτορος ἀπιστοῦντες, ὀκτωκαίδεκα γὰρ ἐτῶν ἦν, ὅτε πρὸς τούτους ἡγωνίζετο, καὶ ὅτι δοκοῦσιν οἱ λόγοι τὸ τοῦ Ἰκαίου πῶς ἐπιφαίνειν εἶδος.

uide, quae ad u. 17—18 fragmenti 125 dixi.

ζ. Αἰσχίνης

126 (= 12^a B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 840 b = Aeschines p 1, 13 Bl. (cf. Photius bibl. cod. 264 p. 490^b 15): ἀκροατῆς δὲ γενόμενος, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος, ὡς δὲ Κε-
10 κίλιος, Λεωδάμαντος, κτλ.

eadem, at multo ampliora fr. 126 a exhibet; inspicienda sunt etiam fr. 126 b et 127 c, 18—19.

126a (u. 11—17 = 12^b B.) SCHOLION Aeschinis or. II de falsa legatione init. p. 6 Schultz = p. 6 adn. et 12 Bl.: ὅτι μαθητῆς ἐγένετο, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς (fr. 18 FHG II 368) φησι, Κυκράτους τοῦ φιλοσόφου,
15 εἰθ' ὕστερον Πλάτωνος· ὡς δὲ Κεκίλιος καὶ Ἰδομενεὺς (fr. 15 FHG II 493) καὶ Ἑρμιππος (fr. 71 FHG III 51) ἱστοροῦσιν, οὐκ ἤκουσε τούτων τῶν ἀνδρῶν μαθήσεως χάριν.
12 Bl. φασι γὰρ ὡς ὅτι | „οὐδὲν τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ Πλα-

18 φησι i (cod. Paris. s. XIII). ὅτι om. i.

τωνικοῦ εἰς, οὔτε τὸ ἀκριβὲς καὶ καθαρὸν καὶ ἀπέριττον <οὔτε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ * > καὶ εὐρυθμον, ἀλλὰ κεχητυϊά πῶς ἐστὶν αὐτοῦ ἢ ἰδέα τοῦ λόγου, καὶ ἄτεχνος μὲν καὶ προπετῆς καὶ εὐχερῶς ἐπὶ τὸ λοιδορεῖν αἰσχυρῶς ⁵ καὶ ἀπρεπῶς ῥήτορι ἐξαγομένη, ἔχουσα δὲ τι εὐφυὲς καὶ εὐάγων, καὶ οἶον ἂν γένοιτό τι ἐκ φύσεως καὶ μελέτης ἀφανοῦς“.

cf. fr. 126 et fr. 126 b et 127 c, 18—19, ubi idem affirmatur.

etiam verba in p. 108, 18 — 109, 8 exstantia Caecilii esse docet conexus (cf. Blass *Griech. ber.* p. 59 s, 3; Blass l. s. III 2 p. 156 s, 4, p. 157, p. 188 s, p. 225, 4, p. 227, 2; Blass in editione Aeschinis p. 12, 1; ΒΡΖΟΣΚΑ l. s. p. 1183).

126b SCHOLIUM Aeschinis or. I 4 p. 254 Schultz: . . . καὶ ἐκ τούτων δὲ δῆλον ὡς οὐδὲ ἤκουσε Πλάτωνος, οὗτος μὲν γάρ ¹⁰ φησι τρεῖς εἶναι πολιτείας, Πλάτων δὲ καὶ δύο καὶ πέντε καὶ ἑπτὰ.

cf. etiam fr. 126, fr. 126 a, fr. 127 c, 18—19.

127 (= 13^b B.) PHOTIVS bibl. cod. 61 p. 20^a 9 = p. 8, 19 Bl.: φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλος λόγος, ὁ Δηλιακὸς λεγόμενος· οὐκ ἐγκρίνει δὲ αὐτὸν ὁ Κεκίλιος, ἀλλ' Αἰσχίνην ἄλλον σύγχρονον τοῦδε Ἀθηναίου τὸν ¹⁵ πατέρα εἶναι τοῦ λόγου φησίν.

18 s cf. fr. 127 a, 4 s et 127 b, 11. 15—16 cf. fr. 127 c, 19—21 et 127 d, 2 s. cf. etiam fr. 124.

1. 2 post καθαρὸν scr. Reiske οὔτε τὸ ἀπ., Blass lacunam statuere post ἀπέριττον mauult et conii. dubitanter <οὔτε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ * > καὶ εὐρ. 14 λεγόμενος Blass, νόμος libri. Καικίλιος edunt, κικίλλος A, κικίλιος vulg.

127a (= 13^a B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 840 e
 3 Bl. = 2, 27 Bl.: φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τέσσαρες, ὃ τε Κατὰ | Τι-
 μάρχου καὶ ὁ Περὶ τῆς παραπροσβείας καὶ ὁ Κατὰ Κτησιφώντος,
 οἳ καὶ μόνοι εἰσι γνήσιοι· ὁ γὰρ ἐπιγραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ
 5 ἔστιν Αἰσχίνου. ἀπεδείχθη μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κρίσιν τὴν περὶ τοῦ
 ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ συσταθείσαν συνήγορος, οὐ μὴν εἶπε τὸν
 λόγον· ἐχειροτονήθη γὰρ Ὑπερείδης ἀντ' αὐτοῦ, ὡς φησι Δη-
 μοσθένης (XVIII 134).

2—4 cf. fr. 127 b, ubi copiosius eadem tractantur. 4 s cf.
 fr. 127 et 127 b, 11.

127b APOLLONIVS uita Aeschinis p. 268, 63 Westerm. =
 10 p. 8, 1 Bl.: τριῶν δὲ ὄντων λόγων τῶν ὑπ' αὐτοῦ γεγραμ-
 μένων, καὶ τούτων δημοσίων, ὁ γὰρ Δηλιακὸς νόθος ἐστὶ, τὸν
 μὲν Κατὰ Κτησιφώντος εὐρίσκομεν τελευταῖον γεγραμμένον· ἐπὶ
 γὰρ τῶν Ἀλεξάνδρου χρόνων γέγραπται· τῶν δὲ λοιπῶν περὶ
 τοὺς αὐτοὺς ὄντων χρόνους πρότερός ἐστι τῆ τάξει ὁ Κατὰ Τι-
 15 μάρχου· ἐν γὰρ τῷ μετ' αὐτόν, τῷ Περὶ τῆς παραπροσβείας,
 μέμνηται ὁ Αἰσχίνης τούτου τοῦ λόγου.

11 uide fr. 127, 13 s et fr. 127 a, 4 s. ad totum fr. uide
 fr. praeced. u. 2—4.

127c APOLLONIVS uita Aeschinis p. 266, 33 Westerm. =
 p. 6, 21 Bl.: παρὰ μὲντοι τινὲς αὐτὸν ἀκουστὴν γενέσθαι Πλά-
 7 Bl. τῶνός τε καὶ Σωκράτους, ψευδόμενοι. ἦν δὲ καὶ ἕτερος ῥή-
 267W. τῶν | Αἰσχίνης Ἐλευσίνιος, ὃς καὶ τέχνας λέγεται ῥητορικὰς γε-
 21 γραφέναι.

18—19 ad eadem ad quae fr. 126 et fr. 126 a et 126 b
 spectant; u. 19—21 ad fr. 127, 15—16 et ad fr. 127 d, 2 s re-
 ferendi sunt.

3 ὁ περὶ τῆς Blass, ὁ παρὰ τῆς cod. H (Parisinus), ὁ τῆς
 ceteri. 5 τὴν περὶ Duebner, τοῦ περὶ libri. 6 συσταθείσαν
 Westermann, συσταθείς libri. 11 καὶ νόθος libri praeter
 unum. 19 Σωκράτους,] rectius Ἴσοκρ. Blass, cf. fr. 126, 9.

*127d LAERTIUS DIOGENES II 64: γεγόναι δ' Αἰσχίνοι δκτώ. πρῶτος αὐτὸς οὗτος· δεύτερος δ' ὁ τὰς τέχνας γεγραφῶς τὰς ῥητορικὰς· τρίτος ὁ ῥήτωρ ὁ κατὰ Δημοσθένην· τέταρτος Ἀρκάς, μαθητὴς Ἰσοκράτους· πέμπτος ὁ Μυτιληναῖος, ὃν καὶ ῥητορομάστιγα ἐκάλουν· ἕκτος Νεαπολίτης, φιλόσοφος ἀκαδημαϊκός, 5 Μελανθίου τοῦ Ῥοδίου μαθητὴς καὶ παιδικὰ· ἕβδομος Μιλήσιος, πολιτικὸς συγγραφεὺς· ὄγδοος ἀνδριαντοποιός.

hic catalogus Aeschinum referendus est ad fr. 127, 15—16 et fr. 127 c, 19—21. auctorem Laertii Caecilium esse M_{BLASS} l. c. p. 131 affirmavit.

128 ΡΗΤΩΡΙΣ bibl. cod. 61 p. 20^b 8 = p. 10, 1 Bl.: ἔστι δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὡς περ αὐτοφυῆς καὶ αὐτοσχέδιος, οὐ τοσοῦτον διδοὺς τὴν τέχνην ἀποθαυμάζειν τοῦ ἀνδρός, ὅσον τὴν φύσιν. 10 καὶ γὰρ ὅσα δεινότητος ἔχεται, ταῦτα ἔστιν εὐρεῖν παρὰ τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ἃ φύσει μᾶλλον ἔστι δείγματα. περὶ τε γὰρ τὴν ὀνομασίαν ἔστιν ἀφελὴς καὶ εὐσημος, καὶ περὶ τὴν τῶν λόγων σύνθεσιν οὔτε ἄγαν ἄτονος ὡς περ Ἰσοκράτης, οὔτε πεπιεσμένος καὶ συνεσφιγμένος ὡς περ Λυσίας, πνεύματι δὲ καὶ τόνῳ 15 οὐδὲν Δημοσθένους ἀπολείπει. σχήματι δὲ κέχρηται διανοίας τε καὶ λέξεως οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τι σὺν τέχνῃ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀναγκαιότατον τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. διὸ καὶ ἀπάνουργός πως ὁ λόγος εἶναι δοκεῖ, καὶ πρὸς τὰς ἐν πλήθει ῥητορείας καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς λόγους μάλιστα ἂν πρέπων· καὶ γὰρ οὐδὲ 20 ἐπιχειρήμασιν οὐδὲ ἐνθυμήμασι συνεχῆς τις καὶ λίαν ἐκβεβιασμένος.

13 ss cf. fr. 144 p. 126, 8 ss. 16 ss cf. fr. 71, 20—22.

in his uerbis Caecilii ingenium exstare B_{BLASS} l. c. III 2 p. 189 et ei adstipulatus B_{BRZOSKA} l. c. p. 1183 contendunt.

11 καὶ γὰρ — 12 δείγματα ,pugnant cum superioribus, uidenturque diuersa duo iudicia commixta esse' B_{BLASS}. 19 πρὸς B_{BLASS}, ὡς libri. 19. 20 τὰς . . ῥητορείας καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς λόγους A, ταῖς . . ῥητορείαις καὶ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις uulg. 20 μάλιστα ἂν πρέπων B_{BLASS}, μάλιστα ἐμπρέπων libri.

Ζ'. Λυκούργος

129 Ps. PLUTARCHVS de vitis X orat. p. 842 e = Lycurgus
 p. XXVII Bl. p. XXVI Bl.: ἐτάφη | δ' αὐτὸς καὶ τῶν ἐκτόνων τινὲς δημοσίᾳ, καὶ
 ἔστιν αὐτῶν τὰ μνήματα ἀντικρυς τῆς Παιωνίας Ἀθηνᾶς ἐν τῷ
 Μελανθίου τοῦ φιλοσόφου κήπῳ, τράπεζαι πεπονημέναι αὐτοῦ
 5 τε τοῦ Λυκούργου καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐπιγεγραμμέναι καὶ
 εἰς ἡμᾶς ἔτι σωζόμεναι.

haec verba, quae Heliodori (*Περὶ <τῶν Ἀθήνησι> μνημάτων*)
 sunt, Caecilius Pseudoplutarcho suppeditavit: cf. KIEL Hermes
 XXX p. 200 et 207 (236).

130 (p. 113, 5—12 = 14, 1—8 B.) Ps. PLUTARCHVS de
 vitis X orat. p. 842 f = p. XXVII Bl.: ἔσχε δὲ τρεῖς παῖδας ἐκ
 Καλλιτοῦς τῆς Ἀβρωνος μὲν θυγατρὸς, Καλλίου δὲ τοῦ Ἀβρωνος
 10 Βατῆθεν ἀδελφῆς, τοῦ ταμιεύσαντος στρατιωτικῶν ἐπὶ Χαιρώνδου
 843 ἄρχοντος. περὶ δὲ τῆς κηδείας ταύτης λέγει ὁ Δεῖναρχος ἐν τῷ
 Κατὰ Πιστίου (fr. ,XV 1 OA II 331^b Tur.). κατέλιπε δὲ παῖδας,
 Ἀβρωνᾶ Λυκούργον Λυκόφρονᾶ, ὧν ὁ Ἀβρων καὶ ὁ Λυκούργος
 ἀπαιδεῖ μετήλλαξαν· ἄλλ' ὁ γὰρ Ἀβρων καὶ πολιτευσάμενος ἐπι-
 15 φανῶς μετήλλαξεν. Λυκόφρων δὲ γήμας Καλλιτομάχην Φιλίππου |
 p. XXVIII Bl. Αἰξωνέως ἐγέννησε Καλλιτώ. ταύτην δὲ γήμας Κλεόμβροτος Δει-
 νοκράτους Ἀχαρνεὺς ἐγέννησε Λυκόφρονᾶ· τοῦτον δ' ὁ πάππος
 εἰσέποιήσατο Λυκόφρων· οὗτος δ' ἐτελεύτησεν ἀπαις. μετὰ δὲ
 ἂ τὴν Λυκόφρονος τελευτὴν ἔγημε τὴν Καλλιτῶ Σωκράτης καὶ
 20 ἔσχεν υἱὸν Σύμμαχον· τοῦ δ' ἐγένετο Ἀριστάνυμος, τοῦ δὲ Χαρ-
 μίδης, τοῦ δὲ Φιλίππη, ταύτης δὲ καὶ Λυσάνδρου Μήδειος, ὁ καὶ
 ἐξηγητὴς ἔξ Εὐμολιπιδῶν γενόμενος· τούτου δὲ καὶ Τιμοθέας τῆς
 Γλαύκου παῖδες Λαοδάμεια καὶ Μήδειος, ὅς τὴν ἱερωσύνην Πο-
 25 σειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε, καὶ Φιλίππη, ἣτις ἱεράσατο τῆς Ἀθηνᾶς
 Διοκλέα τὸν ἐπὶ τοὺς ὀπίστας στρατηγῆσαντα· γήμας δ' οὗτος

2 προγόμων scr. Blass. 9 Καλλίου Salmasius, καλαιῶ
 libri. 12 Πιστίου Moursius ex Harpocratiōne s. u. βουλευσέως,
 παστίου libri. 16 Αἰξωνέως Xylander, ἀειξενέως libri. 25 Με-
 λιτέως Coraes, Μελιτετὸς libri.

Ἡδίστην Ἀβρωνος Φιλιππίδην καὶ Νικοστράτην ἐγέννησε· γήμας οὖν δὲ τὴν Νικοστράτην Θεμιστοκλῆς ὁ Θεοφράστου, ὁ δαδοῦχος, ἐγέννησε Θεόφραστον καὶ Διοκλέα. διατάξατο δὲ καὶ τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως.

φέρονται δὲ τοῦ ῥήτορος λόγοι πεντεκαίδεκα. 5

ἐστεφανώθη δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου πολλάκις καὶ εἰκόνων ἔτυχεν. ἀνάκειται δ' αὐτοῦ χαλκῆ εἰκὼν ἐν Κεραμεικῷ κατὰ ψήφισμα ἐπ' Ἀναεικράτους ἄρχοντος· ἐφ' οὗ ἔλαβε καὶ κίτησιν ἐν πρυτανείῳ αὐτός τε [καὶ] ὁ | Λυκοῦργος καὶ <ἀει> ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ τῶν ἐκγόνων κατὰ τὸ αὐτὸ ψήφισμα· ἀποθανόντος γὰρ Λυκοῦργου ὁ πρεσβύτατος τῶν παίδων Λυκόφρων ἠμφισβήτησε τῆς δωρεᾶς. <ἔστι δὲ τὸ> | ψήφισμα· „Λυκόφρων Λυκούργου Βουτάδης ἀπεγράψατο αὐτῷ εἶναι κίτησιν ἐν πρυτανείῳ κατὰ τὴν δοθεῖσαν δωρεάν ὑπὸ τοῦ δήμου Λυκούργῳ Βουτάδῃ. ἐπὶ Ἀναεικράτους ἄρχοντος, ἐπὶ <τῆς> Ἀντιοχίδος ἔκτης πρυτανείας, Στρατοκλῆς Εὐθυδημοῦ Διομειεύς εἶπεν· ἐπειδὴ Λυκοῦργος Λυκόφρονος Βουτάδης, παραλαβὼν παρὰ τῶν ἑαυτοῦ προγόνων οἰκείαν ἐκ παλαιοῦ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν, καὶ οἱ πρόγονοι οἱ Λυκούργου Λυκομήδης τε καὶ Λυκοῦργος | καὶ Ζῶντες ἐτιμῶντο ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ τετελευτηκόσιν αὐτοῖς δι' ἀνδραγαθίαν ἔδωκεν ὁ δῆμος δημοσίας ταφὰς ἐν Κεραμεικῷ, καὶ Λυκοῦργος αὐτὸς πολιτευόμενος νόμους τε πολλοὺς καὶ καλοὺς ἐβλήθη τῇ πατρίδι, καὶ γενόμενος τῆς κοινῆς προσόδου ταμίας τῇ πόλει ἐπὶ τρεῖς πεντετηρίδας, καὶ διανείμας ἐκ τῆς κοινῆς προσόδου μύρια καὶ ὀκτακισχίλια καὶ ἑνακόσια τάλαντα, πολλὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν διὰ πί-

3 διατάξατο δὲ καὶ] nil mutandum aut supplendum esse Keil l. s. p. 223 edocet. 9 καὶ damn. Wytttenbach. ἀει Keil coll. locis qui sunt infra p. 115, 5 et 117, 21 et 119, 3. 10 γὰρ Keil, τε libri. 12 ea, quae post δωρεᾶς sequuntur, cum antecedentibus coniungenda esse Keil l. s. p. 211 docuit, quare ἔστι δὲ τὸ uel tale quid supplere uult. 16 τῆς add. M. H. E. Meier. ἔκτης πρυτανείας Schoemann, ἐν τῇ πρυτανείᾳ libri. 17 Διομειεύς Xylander, διομηδέος H, διομηθεὺς ceteri libri. 20 Λυκομήδης Pinzger, διομηδης libri. 26 ἐπὶ τρεῖς AH (Parisini), ἐπιτρέπει ceteri libri.

στεως λαβῶν καὶ προδανείσας [καὶ] εἰς τοὺς τῆς πό-
 λεως καιροὺς καὶ τοῦ δήμου, τὰ πάντα ἑξακόσια πεν-
 τήκοντα τάλαντα, δόξας δὲ ἅπαντα ταῦτα δικαίως
 διωκηκέναι, πολλάκις ἐστεφανώθη ὑπὸ τῆς πόλεως·
 5 ἔτι δὲ αἰρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ συν-
 ἤγαγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ παρεσκεύασε τῇ θεῷ
 κόσμον Νίκας τε ὀλοχρύσους πομπεῖα τε χρυσᾶ καὶ
 ἀργυρᾶ καὶ κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν κανηφόρους·
 10 χειροτονηθεὶς δ' ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν,
 ὄπλα μὲν πολλὰ καὶ βελῶν μυριάδας πέντε ἀνήνεγκεν
 εἰς τὴν ἀκρόπολιν, τετρακοσίας <δέ> τριήρεις πλωί-
 μους κατεσκεύασεν τὰς μὲν ἐπισκευάσας, τὰς δὲ ἔξ
 ἀρχῆς ναυπηγησάμενος· πρὸς δὲ τούτοις ἡμέτερα παρα-
 λαβῶν τοὺς τε νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην καὶ τὸ
 15 θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξηργάσατο καὶ ἐπετέλεσεν,
 τὸ τε στάδιον τὸ Παναθηναϊκὸν καὶ τὸ γυμνάσιον <τὸ>
 p. XXXIII Bl. κατὰ τὸ Λύκειον κατεσκεύασε, καὶ | ἄλλαις πολλαῖς
 κατασκευαῖς ἐκόσμησε τὴν πόλιν· Ἀλεξάνδρου τε τοῦ
 βασιλέως ἅπασαν μὲν τὴν Ἀσίαν κατεστραμμένου,
 d 20 κοινήν δὲ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπιτάττειν ἀειθύντος,
 ἐξαιτήσαντος Λυκοῦργον ὡς ἐναντία πράττοντα αὐτῷ,
 οὐκ ἐξέδωκεν ὁ δῆμος <διὰ τὸν> παρ' Ἀλεξάνδρου
 φόβον· καὶ διδοὺς πολλάκις εὐθύνας τῶν πεπολιτευ-
 μένων ἐν ἐλευθέρῳ καὶ δημοκρατουμένῃ τῇ πόλει, δι-
 25 ἐτέλεσεν ἀνεξέλεγκτος καὶ ἀδωροδόκητος τὸν ἅπαντα
 p. XXXIV Bl. χρόνον· | ὅπως ἂν εἰδῶσι πάντες, διότι τοὺς προαιρου-
 μένους ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας δι-
 καίως πολιτεύεσθαι καὶ ζῶντας μὲν περὶ πλείστου
 30 ποιεῖται, καὶ τελευτήσας δὲ ἀποδίδωσι χάριτας δει-
 σομνήστους· ἀγαθὴ τύχη, δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι

1 καὶ del. Meier. 8 ἀργυρᾶ Coraes, ἀργύρεα libri.
 9 τὴν . . παρασκευὴν Nissen, τῆς . . παρασκευῆς libri. 11 δὲ
 add. Coraes. 15 ἐξηργάσατο Blass ex lap., ἐξεργάσατο libri.
 16. 17 τὸ κατὰ τὸ Blass, καὶ τὸ libri. 21 ἐξαιτήσαντος . . πράτ-
 τοντα Meziriacus, ἐξαιτήσας . . πράττοντος libri. ἀπὸ Blume,
 αὐτοῦ libri. 22 διὰ τὸν add. Wyttenbach. 28 πλείστον
 Meziriacus, πλείστον libri.

μὲν Λυκούργου Λυκόφρονος Βουτάδην ἀρετῆς ἕνεκα ὁ
καὶ δικαιοσύνης, καὶ στήσαι αὐτοῦ τὸν δῆμον χαλκῆν
εἰκόνα ἐν ἀγορᾷ, πλὴν εἴ που ὁ νόμος ἀπαγορεύει μὴ
ἵσταναι, δοῦναι δὲ στήσιν ἐν πρυτανείῳ τῶν ἐκγόνων
ἀεὶ τῶν Λυκούργου τῷ πρεσβυτάτῳ εἰς ἅπαντα τὸν 5
χρόνον· ἀναθεῖναι δ' αὐτοῦ, καὶ εἶναι κύρια, πάντα τὰ
ψηφίσματα τὸν γραμματέα τοῦ δήμου ἐν στήλαις λι-
θίναϊς καὶ στήσαι ἐν ἀκροπόλει πλησίον τῶν ἀναθη-
μάτων· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῶν στήλων δοῦναι τὸν
ταμίαν τοῦ δήμου πεντήκοντα δραχμάς ἐκ τῶν εἰς τὰ 10
<κατὰ> ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ“.

p. 112, 8 — 113, 5 Caecilium auctorem habere Κεῖλ Her-
mes XXX p. 223 s affirmat. idem uir doctus l. s. p. 207 et 211 ss
et 219 s (236). etiam reliqua uerbose tractauit et ad eundem
Caecilium, qui Heliodorum secutus esset, reuocauit.

131 Ps. PLUTARCHVS de uitis X orat. p. 848 e = p. XXIX Bl.:
κατῆγον δὲ τὸ γένος ἀπὸ τούτων καὶ Ἐρεχθεὺς τοῦ | Γῆς καὶ P. XXX
'Ἠφαίστου, τὰ δ' ἐγγυτάτω ἀπὸ Λυκομήδους καὶ Λυκούργου, οὗς Bl.
ὁ δῆμος ταφαῖς ἐτίμησε δημοσίᾳ· καὶ ἔστιν αὕτη ἡ καταγωγὴ 15
τοῦ γένους τῶν ἱερασαμένων τοῦ Ποσειδῶνος ἐν πίνακι τελείῳ,
ὃς ἀνάκειται ἐν Ἐρεχθείῳ, γεγραμμένος ὑπ' Ἰσμηνίου τοῦ Χαλ-
κιδέως. καὶ εἰκόνες ξύλιναι τοῦ τε Λυκούργου καὶ τῶν υἱῶν
αὐτοῦ, Ἄβρωνος Λυκούργου Λυκόφρονος, ὃς εἰργάσαντο Τίμαρχος f
καὶ Κηφισόδοτος, οἱ Πραξιτέλους υἱεῖς· τὸν δὲ πίνακα ἀνέθηκεν 20
Ἄβρων ὁ παῖς αὐτοῦ, λαχῶν ἐκ τοῦ γένους τὴν ἱερωσύνην καὶ
παραχωρήσας τῷ ἀδελφῷ Λυκόφρονι· καὶ διὰ τοῦτο πεποιοῦνται
ὁ Ἄβρων προσκιδούς αὐτῷ τὴν τρίαῖναν.

hunc locum ex Heliodori Περὶ <τῶν Ἀθῆναι> μνημάτων

4 ἐκγόνων Turicenses, ἐγγόνων libri. 6 ἀναθεῖναι] ἀν-
αγράψαι coni. Meier; ,aut certe ἀναγράψαντα ante ἐν στήλαις
addendum est' Blass. 8. 9 ἀναθημάτων] ,manca haec quo-
que uid.' Blass. 11 κατὰ suppl. Boeckh. 13 ἀπὸ τούτων]
nil mutandum est, cf. Keil l. s. p. 207, 4. 18 ξύλιναι Sauppe,
ξύλινοι libri. 19 εἰργάσαντο] scr. Blass ἡργάσαντο. 23 προσ-
κιδούς] cf. Keil l. s. p. 208, 2.

depromptum esse et ob eam rem Caecilium Ps. Plutarchi auctorem esse Κελλ. Hermes XXX p. 207 s (236) confirmavit.

*132 (= 15 B.) SVIDAS s. u. Λυκούργος = p. XLII Bl.: λόγοι δὲ αὐτοῦ εἰσι γνήσιοι οἱ αὐζόμενοι· Κατὰ Ἀριστογείτονος. Κατὰ Αὐτολύκου. Κατὰ Λευκράτους. Κατὰ Λυκόφρονος β'. Κατὰ Λυσικλέους. Κατὰ Μενεσαίχμου. Κατὰ Δημάδου. Ἀπολογία πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν. Πρὸς Ἴσχυριαν. Πρὸς τὰς μαντείας. Περὶ τῆς διοικήσεως. Περὶ τῆς ἱερείας. Περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Η'. Δημοσθένης

133 Ps. PLUTARCHVS de vitis X orat. p. 845 d (cf. Photius bibl. cod. 265 p. 492^b 18): ἑπτὰ δὲ καὶ τριάκοντα ἔτη γεγονώς, 10 λογιζόμενοι ἀπὸ Δεξιθέου εἰς Καλλίμαχον, ἐφ' οὗ παρ' Ὀλυνθίων ἦκε πρεσβεία περὶ τῆς βοηθείας, ἐπεὶ ἐπιέζοντο ὑπὸ Φι-
15 ε ἀίππου τῷ πολέμῳ, ἔπεισεν ἐκπέμψαι τὴν βοήθειαν· τῷ δ' ἔξης, ἐφ' οὗ Πλάτων ἐτελεύτησε, Φίλιππος Ὀλυνθίους κατεστρέψατο. ἔγνω δ' αὐτὸν καὶ Ξενοφῶν ὁ Σωκρατικός ἢ ἀρχόμενον ἢ ἀκμά-
15 ζοντα· τῷ μὲν γὰρ τὰ Ἑλληνικά ἐτελείτο <εἰς> τὰ περὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, ἀρχοντα δὲ Χαρικλείδην, ὁ δὲ πρότερον ἐπὶ Τιμοκράτους εἶλε τοὺς ἐπιτρόπους.

similis generis fr. 113 est.

u 8—12 BLASS l. s. III 1 p. 7 et eum secutus WEISE l. s. p. 32 s (cf. etiam SAUFRE l. s. p. 1664) Caecilio attribuerunt, sed ea quoque quae sequuntur huius rhetoris esse videntur, cum hae duae partes arte cohaereant; cf. A. SCHAEFER *Demos-
sthenes und seine zeit* III 2. 1858 p. 51.

134 Ps. PLUTARCHVS de vitis X orat. p. 847 a: . . τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνοσ αὐτοῦ ἔλεγείον, ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων 20 ὕστερον (cf. inscriptiones Graecae metricae 159 Preger)

3. 4 *Λυσικλέους* Meursius, *Πασικλέους* libri. 15 s^{ic} add. Nylander.

εἴπερ Ἰσὴν ῥώμην γνῶμη, Δημόσθενες, ἔσχεσ,
 οὐποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδῶν.
 κέῖται δ' <ἡ> εἰκὼν πλησίον τοῦ περιχρονίσματος καὶ τοῦ βω-
 μοῦ τῶν δώδεκα θεῶν, ὑπὸ Πολυεύκτου πεποιημένη.

hunc locum ex Caecilio, qui Heliodorum testem habuisset,
 desumptum esse Keil Hermes XXX p. 208 s (236) docuit.

135 Ps. PLUTARCHVS de vitis X orat. p. 847 d: ἔστι δ' αὖ- 5
 τοῦ (Δημοχάρου) εἰκὼν ἐν τῷ πρυτανείῳ εἰσιόντων πρὸς τὴν
 ἔστίαν (<ἐν>) δεξιᾷ ὁ πρῶτος περιεζωμένος ἅμα τῷ ἱματίῳ καὶ
 εἴφοσ· οὕτω γὰρ δημηγορῆσαι λέγεται, ἡνίκα Ἀντίπατρος ἐξήτει
 τοὺς ῥήτορας. χρόνῳ δ' ὕστερον Ἀθηναῖοι κίτησιν τ' ἐν πρυτα-
 νείῳ τοῖς συγγενέσι τοῦ Δημοσθένους ἔδοσαν καὶ αὐτῷ τετελευ- 10
 τηκότεν τὴν εἰκὼνα ἀνέθεσαν ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ Γοργίου ἀρχοντος, αἰ-
 τησαμένου αὐτῷ τὰς δωρεὰς τοῦ ἀδελφίδου Δημοχάρου, ᾧ καὶ
 αὐτῷ πάλιν ὁ υἱός, Λάχης Δημοχάρου Λευκονοεύς, ἠτήσατο
 δωρεὰς ἐπὶ Πυθαράτου ἀρχοντος, δεκάτῳ ὕστερον ἔτει, εἰς τὴν ο
 τῆς εἰκόνοσ στάσιν ἐν ἀγορᾷ καὶ κίτησιν ἐν πρυτανείῳ αὐτῷ τε 15
 καὶ ἐκτόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν ἅπασιν τοῖς
 ἀγῶσι. καὶ ἔστι τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναγεγραμμένα·
 Α'. „(Ἄρχων Γοργίας.) Δημοχάρης Λάχητος Λευκο- 850 f
 νοεύς αἰτεῖ Δημοσθένην τῷ Δημοσθένους Παιανιεῖ
 δωρεὰν εἰκὼνα χαλκὴν ἐν ἀγορᾷ καὶ κίτησιν ἐν πρυτα- 20
 νείῳ καὶ προεδρίαν αὐτῷ καὶ ἐκτόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυ-
 τάτῳ, εὐεργέτη καὶ συμβούλῳ γεγονότι πολλῶν καὶ
 καλῶν τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων καὶ τὴν τε οὐσίαν εἰς
 τὸ κοινὸν καθεικότι τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἐπιδόντι τάλαντα
 ὀκτώ καὶ τριήρη, ὅτε ὁ δῆμος ἠλευθέρωσεν Εὐβοίαν· 25

3 ἡ add. Duebner. 7 ἐν add. Westermann. 8 ἐξήτει
 Lambinus, ἐξήτει libri. 13 cf. Keil l. s. p. 210, 1. 13 et
 18. 19 λευκονοεύς libri; cf. p. 118, 32 s. 14 δεκάτῳ ὕστερον
 ἔτει Westermann, δεκάτῳ δ' ἔτει ὕστερον εἰς unus liber (E),
 δεκάτῳ ὕστερον εἰς ceteri. 17 decreta (p. 117, 18 — 119, 30)
 huc post ἀναγεγραμμένα e p. 850 f transponenda esse vidit Keil
 l. s. p. 210. 18 Ἄρχων Γοργίας add. Keil l. s. p. 211. Δη-
 μοχάρης ed. Basileensis, Τιμοχάρης libri. 21 ἐκτόνων Em-
 perius, ἐγγόνων libri. 23 δῆμῳ τῷ Ladok, δῆμῳ τῶν libri.

καὶ ἑτέραν, ὅτε εἰς Ἑλλησποντον Κηφισόδωρος ἐξ-
 851 ἐπλευσε· καὶ ἑτέραν, ὅτε Χάρης καὶ Φωκίων στρατηγοὶ
 ἐξεπέμφθησαν εἰς Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ δήμου· καὶ λυ-
 τρωσαμένῳ πολλοῦς τῶν ἀλόντων ἐν Πύδνῃ καὶ Με-
 5 θῶνῃ καὶ Ὀλύμπῳ ὑπὸ Φιλίππου· καὶ χορηγίαν ἀνδρά-
 ρων ἐπιδόντι, ὅτι ἐκλιπόντων τῶν Πανδιονιδῶν τοῦ
 χορηγεῖν ἐπέδωκε καὶ καθώπλισε τοὺς πολίτας τῶν
 ἑλλειπόντων· καὶ εἰς τὴν τειχοποιίαν ἀνάλωσε χειρο-
 10 τονηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐπιδόντος αὐτοῦ τρία τά-
 λαντα καὶ ἄς ἐπέδωκε δύο τάφρους περὶ τὸν Πειραιᾶ
 ταφρεύσας· καὶ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐπέδωκε
 6 τάλαντον, καὶ εἰς τὴν σιτωνίαν ἐπέδωκεν ἐν τῇ σιτο-
 δείᾳ τάλαντον· καὶ ὅτι εἰς συμμαχίαν τῷ δήμῳ προσ-
 ηγάγετο πείσας καὶ εὐεργέτης γενόμενος καὶ σύμβου-
 15 λος, δι' ὧν ἔπεισε Θηβαίους Εὐβοεῖς Κορινθίους Με-
 γαρεῖς Ἀχαιοὺς Λοκροὺς Βυζαντίους Μεσσηνίους, καὶ
 δυνάμεις ἄς συνεστήσατο τῷ δήμῳ καὶ τοῖς συμάχοις,
 πεζοὺς μὲν μυρίους, ἵππεᾶς δὲ χιλίους, καὶ σύνταξιν
 χρημάτων ἦν ἔπεισε πρὸςβέσας διδόναι τοὺς μὲν συμ-
 20 μάχους εἰς τὸν πόλεμον πλείω πεντακοσίων τάλαντων·
 καὶ ὡς ἐκώλυσε Πελοποννησίους ἐπὶ Θήβας Ἄλεξάνδρῳ
 β βοηθῆσαι, χρήματα δούς καὶ αὐτὸς πρὸςβέσας· καὶ
 ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ συμβούλῳ γεγονότι
 καὶ πεπολιτευμένῳ τῶν καθ' ἑαυτὸν πρὸς ἐλευθερίαν
 25 καὶ δημοκρατίαν ἄριστα· φυγόντι δὲ δι' ὀλιγαρχίαν,
 καταλυθέντος τοῦ δήμου, καὶ τελευτήσαντος αὐτοῦ ἐν
 Καλαυρίᾳ διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν, πεμφθέν-
 των στρατιωτῶν ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιπάτρου, διαμεί-
 ναντι ἐν τῇ πρὸς τὸ πλῆθος εὐνοίᾳ καὶ οἰκειότητι, καὶ
 30 οὔτε ὑποχειρίῳ γενομένῳ τοῖς ἐχθροῖς οὔτε <τι> ἀν-
 άξιον ἐν τῷ κινδύνῳ πράξαντι τοῦ δήμου“.

d B'. „Ἄρχων Πυθάρατος. Λάχης Δημοχάρους Λευκο-
 νοεὺς αἰτεῖ δωρεὰν τὴν βουλήν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-

18 *ὅτι* Westermann, *ὅτε* libri. 30 *τι* add. Meziriacus.
 32. 33 *λευκονεὺς* et p. 119, 1 *λευκονεὺ* libri. 33 *τὸν* post *δῆμον*
 Ladek, *τῶν* libri.

ναίων Δημοχάρει Λάχητος Λευκονοεὶ εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ κίτησιν ἐν πρυτανείῳ (αὐτῷ) καὶ τῶν ἐκγόνων αἰεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, εὐεργέτη καὶ συμβούλῳ γεγονότι ἀγαθῷ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων καὶ εὐεργετηκότι τὸν δῆμον τάδε· πρε- 5
 σβεύοντι καὶ γράφοντι καὶ πολιτευομένῳ * οἰκοδομὴν τειχῶν, καὶ παρασκευὴν ὄπλων καὶ βελῶν καὶ μηχανημάτων, καὶ ὀχυρωσαμένῳ τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ τετραποιοῦς πολέμου, καὶ εἰρήνην καὶ ἀνοχὰς καὶ συμμαχίαν ε
 ποιησαμένῳ πρὸς Βοιωτούς· ἀνθ' ὧν ἐξέπεσεν ὑπὸ 10
 τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον· καὶ ὡς κατήλθεν ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος ὑπὸ τοῦ δήμου, συστείλαντι τὴν διοίκησιν πρώτῳ καὶ φεισαμένῳ τῶν ὑπαρχόντων καὶ πρεσβεύσαντι πρὸς Λυκίμαχον καὶ λαβόντι τῷ δήμῳ τριάκοντα τάλαντα ἀργυρίου καὶ πάλιν ἕτερα ἑκατόν· 15
 καὶ γράψαντι πρεσβείαν πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, καθ' ἣν ἐκπλεύσαντες πεντήκοντα ἐκόμισαν τάλαντα ἀργυρίου τῷ δήμῳ· καὶ πρὸς Ἀντίπατρον πρεσβεύσαντι καὶ λαβόντι εἴκοσι τάλαντα ἀργυρίου καὶ f
 Ἐλευσίνα κομισαμένῳ τῷ δήμῳ καὶ ταῦτα πείσαντι 20
 ἐλέσθαι τὸν δῆμον καὶ πράξαντι, καὶ φυγόντι μὲν ὑπὲρ δημοκρατίας, μετεσχηκότι δὲ οὐδεμίᾳς ὀλιγαρχίας οὐδὲ ἀρχὴν οὐδεμίαν ἤρχότι καταλευκόςτος τοῦ δήμου· καὶ μόνῳ Ἀθηναίων τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν πολιτευσαμένων μὴ μεμελητηκότι τὴν πατρίδα κινεῖν 25
 ἑτέρῳ πολιτεύματι ἢ δημοκρατίᾳ· καὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ δικαστήρια καὶ τὰς οὐσίας πᾶσιν Ἀθηναίοις ἐν ἀσφαλεῖ ποιήσαντι διὰ τῆς αὐτοῦ πολιτείας καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τῇ δημοκρατίᾳ πεπραχότι μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ“. ἢ δ' εἰκὼν τοῦ Δημοχάρους εἰς τὸ 30 847 e
 πρυτανεῖον μετεκομίσθη, περὶ ἧς προεῖρηται.

2 αὐτῷ add. Westermann. ἐκγόνων Emperius, ἐγγόνων libri. 5 τῷ Ladek, τῶν libri. 6 lacunam indic. Westermann, qui ἀεὶ καλῶς καὶ καθαρῶς, καὶ καταργασαμένῳ uel similia excidisse putat. 10 ὑπὸ Westermann, ἀπὸ libri. 14 πρεσβεύσαντι Meziriacus, πρεσβευόντων duo codices AH (Parisini), πρεσβευσάντων ceteri. 20 Ἐλευσίνα Niebuhr, ἐλευσίνα libri. 21 ὅπερ Xylander, ὅπὸ libri.

(= 16 B.) φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι γνήσιοι ἐξήκοντα πέντε (cf. Photius bibl. cod. 265 p. 490^b 42).

vide, quae K^{mil} Hermes XXX p. 209 ss et 219 s (236) de hoc loco profert; is uir doctus Caecilii uerba, ad Heliodori librum Περὶ <τῶν Ἀθήνησι> μνημάτων composita, fontem compilatoris esse argumentatus est. 1 cf. Diels l. s. p. XXII.

136 (u. 4—9 = 17^a B.; u. 4—12 = Dionys. Hal. fr. 15 p. 290, 5 Vs. et R.) SCHOLION Demosthenis or. 5 Olynth. II init. p. 71, 1 Dind.: τοῦτον (τὸν λόγον) Διονύσιος προτάττει τῶν Ὀλυνθιακῶν, ἄρχοντάς τε τινὰς καταλέγων καὶ ἐκ τοῦ προοιμίου πιστούμενος ἐκ περιχαρείας ληφθέντος. Κεκίλιος δὲ ἀντιλέγει πρῶτον ἀξίων τὸν πρῶτον νομιζόμενον. τὸ μὲν οὖν κατὰ τοὺς
10 ἄρχοντας ἐν ἱστορίᾳ κεῖται καὶ ἴσως οὐκ ἀκριβῆ τὸν ἔλεγχον ἔχει, τὸ δὲ κατὰ τὸ προοίμιον οὐκ αὐτάρκες εἰς ἀπόδειξιν. ἑτέραν γὰρ ἔχει πρόφασιν τὸ νόημα. ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν Δημοσθένους εὐρίσκεται πρῶτος ὁ "Ἀντὶ πολλῶν"· ἐκεῖ γὰρ τὸ συμφέρον μάλιστα τὴν πλείστην
15 ἐξέτασιν εἴληφεν, ἐνταῦθα δὲ τὸ δυνατόν, οὐδεὶς δὲ περὶ τοῦ δυνατοῦ βουλευέται μὴ πρότερον εἰ συμφέρει σκοπήσας. ἔπειτα παρείληφεν ἐν τῷ δευτέρῳ τινὰ ὡς ὁμολογούμενα, ἅπερ ἐν τῷ προτέρῳ μετὰ πολλῶν ἀποδείξεων κατεσκεύασεν, οἷον εὐθὺς τὸ περὶ τῆς τῶν θεῶν
20 εὐνοίας ἐνταῦθα μὲν ὡς ὁμολογούμενον ἐν προοιμίῳ τέθεικεν, ἐκεῖ δὲ δίκαιον λογιστὴν ἐζήτησε καὶ πολλὰς ἀποδείξεις ἐκόμισε τοῦ συμμάχου εἶναι τοὺς θεοὺς τῇ

17—21 similia in codicibus B T schol. Dem. (p. 74, 8—10 Dind.) exstant (= fr. 17^b B.).

3 hoc fragmentum debetur codicibus R S. 5 τοῦτον coni. Dindorf, τοῦτο libri. 20 ἐν om. S.

πόλει. πρόδηλον οὖν ὅτι διὰ τοῦτο νῦν οὐ κατεσκεύαεν ὅτι ἦν ἐν ἐκείνῳ πρότερον ἀποδείξας. κεφάλαιον δὲ ἐν τῷ λόγῳ προηγούμενον καὶ μόνον ἐστὶ τὸ δυνατόν, καθαίρεσιν ἔχον τοῦ Φιλίππου.

ea, quae u. 9 ss leguntur, Burckhardt adn. 21 A. Schaefer praeeunte (*Demosthenes und seine zeit* II² p. 161, 4) non recte Caecilio abiudicauit.

137 (u. 6—9 = Dionys. Hal. fr. 16 p. 291, 1 Vs. et R.) 5
SCHOLION Demosth. or. Philippicae I 30 p. 155, 3 Dind.: ἃ μὲν ἡμεῖς] ἐντεθθέν φησι Διονύσιος ὁ Ἀλικαρναεὺς ἐτέρου λόγου εἶναι ἀρχήν. προοίμιον δέ, φησὶν, οὐκ ἔχει, ἐπειδὴ δευτερολογία ἐστίν, ἐν αὐτῷ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οὐκ εἰσι προοίμια. οὐ λέγει δὲ ἀληθῆ· ἐπειδὴ γὰρ ἀνωθεν ὑπέσχετο περὶ πόρου χρημάτων 10 εἰπεῖν, νῦν τοῦτο δεικνύει· καὶ ἐστιν ὡς περ ἐπίλογος, ὡς περ ἐποίησε καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ τοῦ Τραπεζιτικοῦ τέλει Κατὰ Λογίτου αἰκίας ἐπίλογον θεῖς.

etiam hic ut supra (uide fr. 136) fortasse Caecilium contra Dionysium disputare DINDORF ad h. l. obseruauit; cui BZOSKA l. c. p. 1182 adstipulatus est. sed Burckhardt adn. 21 et BLASS l. c. III 1 p. 300, 2 in hoc loco Caecilii ingenium uix agnoscī posse dicunt. cf. etiam Schaefer l. s. II² p. 67, 5.

***138** ARGUMENTVM Demosth. or. V de pace (in Schol. p. 158, 14 Dind.): τινὲς δὲ ἐνόθευσαν τοῦτον τὸν λόγον 15 ὡς ἀνομοίαν ἔχοντα ὑπόθεσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ, οὐ προσσχόντες ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ τοῦ φήτορος. ἐπειδὴ γὰρ δοκεῖ ὑπὲρ Φιλίππου λέγειν, ὃ οὐδεπώποτε ᾤφθη ποιήσας, ᾤφθησαν εἶναι αὐτοῦ τὸν λόγον ἀλλότριον.

cum Dionysius (ad Amm. I 10 p. 269, 20 Vs. et R.) illam

5 fragmentum Dionysii debetur codicibus BT CF et editioni P, reliqua (u. 9ss) in FP traduntur. 16 ἔχοντα Beck, ἔχοντος liber.

orationem Demostheni non abiudicauerit, fortasse Caecilius huius iudicii auctor statui potest.

- 139** (u. 1—15 = 18 B.) ΛΙΒΑΝΙΟΥ *argumentum* [Demosth.] or. VII de Halonneso p. 75 Reiske: ὁ δὲ λόγος οὐ δοκεῖ μοι Δημοσθένους εἶναι. δηλοῖ δὲ ἡ φράσις καὶ ἡ τῆς συνθέσεως ἀρμονία, πολὺ τὸν Δημοσθενικὸν πεφευγυῖα τύπον, ἀνειμένη τε 5 καὶ διαλελυμένη παρὰ τὴν ἰδέαν τούτου τοῦ ῥήτορος. καὶ μὴν καὶ τὸ ἐπὶ τέλει ῥηθὲν οὐ μικρὸν μαρτύριον τοῦ νόθου εἶναι τὸν λόγον 'εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρυλαις καταπατατημένον φορεῖτε' (VII 45). ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης εἴωθε παρρησίᾳ χρῆσθαι, τοῦτο δὲ ὕβρις ἐστὶ καὶ 10 λοιδορία μέτρον οὐκ ἔχουσα. εὐτέλειά τε αὐτῷ δεινὴ πρόσεστι κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ εὐθεὶς τὸ νομίζειν ἐν τοῖς κροτάφοις ἔχειν τοὺς ἀνθρώπους τὸν ἐγκέφαλον. ὑπώπτεισαν δὲ καὶ οἱ πρεσβύτεροι τὸν λόγον ὡς οὐ τοῦ ῥήτορος, καὶ πεφωράκασι γέ τινες ὄντα Ἡγήσιππου καὶ ἀπὸ τῆς ἰδέας 15 τῶν λόγων (τοιαύτη γὰρ κέχρηται) καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων.
- 76 R. κατὰ Καλλίππου γὰρ τοῦ Παιανιέως φησὶν ὁ τὸν λόγον γεγραφῶς ἀπενηνοχέαι γραφὴν παρανόμων, φαίνεται δὲ οὐχ ὁ Δημοσθένης, ἀλλ' ὁ Ἡγήσιππος τὴν κατὰ τοῦ Καλλίπου γραφὴν ἐνστρηάμενος. νῆ Δία, ἀλλ' ὁ λόγος συμβουλεύει περὶ τῆς Ἄλων- 20 νήσου τοῖς Ἀθηναίοις μὴ λαμβάνειν αὐτήν, ἀλλ' ἀπολαμβάνειν, καὶ διαφέρεται περὶ τῶν ὀνομάτων, ταῦτα δὲ Αἰσχίνης φησὶ τὸν Δημοσθένην συμβεβουλευκέναι τοῖς Ἀθηναίοις. εἶτα τί τοῦτο; δύναται γὰρ τὴν αὐτὴν πεποιήσθαι συμβουλήν καὶ Δημοσθένης καὶ Ἡγήσιππος, ἐπεὶ καὶ τᾶλλα τῆς αὐτῆς ἦσαν ἐν τῇ πολιτείᾳ 25 προαιρέσεως καὶ τοῖς φιλιππίζουσι τῶν ῥητόρων ἀντέλεγον, καὶ μέμνηται καὶ ὁ Δημοσθένης τοῦ Ἡγήσιππου ὡς καὶ πρεσβεύσαντος μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀντιταχθέντος τῷ Μακεδόνι. δῆλον οὖν ὅτι ὁ μὲν τοῦ Δημοσθένους λόγος ὁ περὶ τῆς Ἄλωννήσου ῥηθεὶς οὐ ψιζεται, ἐκείνου δὲ οὐκ ὄντος τὸν εὐρεθέντα προσέθεσαν 30 αὐτῷ, ἀφορμὴν ἔχοντες τὸ περὶ Ἄλωννήσου λόγον εἰρησθαι τῷ ῥήτορι, οὐκέτι δὲ ἔξετάζοντες εἰ τοῦτον εἰκὸς εἶναι τὸν ἐκείνου.

2—14 eadem fere, at breviora, Photius bibl. cod. 265 p. 491* 2—12 tradit. 5—10 uide fr. 95 p. 86, 15 ss.

12—14 cf. fr. 141 p. 123, 12 — 124, 1.

Libanii et Photii auctorem primarium Caecilium esse VOEMEL (Hegesippi oratio de Halonneso ed. J. Th. Voemel. proleg. p. 22 s), BUECKHARDT fr. 18 et adn. 22, SAVFPE l. c. p. 1664, BLASS l. c. III 2 p. 138 ss et *archiv fuer papyrusforschung* III p. 288 et *liter. zentralblatt* 1906 p. 25 contendunt (cf. etiam R. VOLKMAN *die rhetorik der Griechen und Roemer*² 1885 p. 442).

*140 DIDYMVS (in [Dem.] or. XI) col. 11, 7 p. 51 Diels et Schubart: ὑποτοπήσειε δ' ἄν τις οὐκ ἀπὸ σκοποῦ κυμφορηθεῖαι τὸ λογίδιον ἐκ τινων Δημοσθένους πραγματ(ει)ῶν ἐπικυνηθέν. καὶ εἰσὶν οἱ φασιν Ἄναξιμένους εἶναι τοῦ Λαμψακηνοῦ τὴν συμβουλήν, νῦν δὲ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Φιλιππικῶν <δλ>ην ὀλίγου δεῖν γράμμασιν αὐτοῖς ἐντετάχθαι. ἔνιοι δὲ καὶ πρὸ αὐτῶν φορτικωτέρως † ἡρμήνευσαν, καθάπερ τὸ ὄρωδεῖν (XI 2) ἦκιστα Δημοσθενικὸν ὄν καὶ εἰ τινα ἄλλα ὅμοια τούτων.

2 s hoc inter furta a Caecilio detecta referendum erat supra p. 71 adn. ad fr. 89.

in hoc loco Didymum Caecilio niti BLASS *archiv fuer papyrusforschung* III p. 287 s et *liter. zentralblatt* 1906 p. 25 coniecit, cum Dionysius Halicarnaseus (ad Amm. 10 p. 271, 4 ss Vs. et R.) fons esse non posset. praeterea cf. Diels l. s. p. XXXIV s et p. XL et P. Wendland *Anaximenes von Lampsakos* 1905 p. 1 ss. a Blassio dissentit P. Wendland *Goett. gel. anz.* 1906 p. 361, 2.

141 (u. 9 — p. 124, 1 = 19 B.) SCHOLIION [Demosth.] or. XVII de foedere Alexandri init. p. 254, 5 Dind.: . . . νοθεύ-10 εται ὁ ὑπὲρ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν καὶ νενόμισται εἶναι τοῦ Δημοσθένους ἀλλότριος, ὡς περ καὶ ὁ ἐβδομος τῶν Φιλιππικῶν, ὃν ὑπὲρ Ἄλωνήσου τινὲς ἐπιγράφουσιν. ἀμφοτέρους γὰρ τούτους ἀναφέρουσιν εἰς Ἡγήσιππον τὸν Κρύβυλον ἐπι-

12 — p. 124, 1 cf. fr. 139, 12—14.

3 πραγματειῶν Diels, πραγμάτων pap. 5 συμβουλήν, νῦν δὲ Diels, συμβουλήν ταύτην, διὸ Blass. 6 ὅλην suppl. Vsener. 7 ἡρμήνευσαν corruptum uidetur, ἡρμηγεῖσθαι sc. φασὶν coni. Diels. 8 ἄλλα cf. [Dem.] XI 11 σκορακίζονται. 11 ὁ et 12 ἀλλότριος Hieron. Wolf, τὸ et ἀλλότριον libri. 14 Κρῶ-βυλον Dindorf, κρόβυλον libri.

κληθέντα, Τιμάρχου δὲ ἀγαθὸν φίλον. ἐπάγουσι δὲ ἐγκλήματα τῷ λόγῳ, πρῶτον μὲν <ὅτι> αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν κεφαλαίων ὑπταίαι καὶ ἱστορικαί, οἶαι καὶ αἱ παρ' Ἡροδότῳ ἔννοιαι. ἄλλο, ὅτι τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ τμητικά, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον, εἶτα οὐδὲ τὸ πνεῦμα φαμέν Δημοσθενικόν, ἀλλ' ἀσθενές καὶ ἀτονον καὶ ἀτελές. μέμφονται καὶ τῇ λέξει δικαίως· τὸ γὰρ (XVII 23) 'νεοπλούτου' καὶ (7) 'τυραννίζοντος' καὶ (11) 'βδελυρεύεται τις' καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ συνήθη Δημοσθέней. τὸ τε ἦθος τοῦ λόγου τὴν παρρησίαν οὐκ ἔχει καθάραν τὴν Δημοσθενικήν, οὐδὲ τὴν ἐπίπληξιν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐλεγκτικήν· ὅλον δὲ τὸ εἶδος τοῦ λόγου σχεδὸν ὑπὸ καλύμματι κεῖται, πολὺ τῆς Δημοσθένους παρρησίας ἀποδέον. παρρησιάζεται γὰρ καὶ οὐ παρρησιάζεται, καὶ παρακαλεῖ

255 Dind. πρὸς | πόλεμον καὶ δέδοικε τὸν περὶ τούτου λόγον κατὰ μέσον φόβου καὶ θάρρους οὔτε ὡς Δημοσθένης παρρησιάζομενος οὔτε ὡς Δημοσθένης ὀκνῶν· ἐνδείκνυται μὲν γὰρ τὸ βούλεσθαι, ὡς περ δὲ τὴν γλῶσσαν ἐμπεφραγμένος ὑπὸ τοῦ δέους τῶν συνθηκῶν ὑποκνεῖ, πλὴν εἰ μὴ τις αὐτὰ ταῦτα λέγει τῆς ἐκείνου δεινότητος ἀντικρυς εἶναι.

4 'γοργότης terminum uix nouit Caecilii aetas; reliqua egregia et certe non scholiastae' RADERMACHER.

Libanius argum. p. 211 R., Photius bibl. cod. 265 p. 491^a 22—28, scholion Dem. p. 254, 1 Dind., quamquam similia tradunt, certe non Caecilium sequuntur, cum Hyperidem orationis auctorem statuant; eorum 'iudicium fortasse Dionysii est' (Dionys. Hal. fr. 17 p. 291 Vs. et R.).

20 **142** (= Dionys. Hal. fr. 18 p. 292, 11 Vs. et R.) ΡΗΟΤΙΟΥS bibl. cod. 265 p. 491^a 29: εἰς δὲ οἱ καὶ τοὺς δύο κατὰ Ἀριστογείτονος ὡς νόθους παραγράφονται, ἀλλ' οὗτοι καὶ ὄρφανούς αὐτοὺς ἀφιᾶσιν, οὐκ ἔχοντες εἰπεῖν τοὺς τεκόντας. ὦν εἰς γέγονε καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνακσεύς, οὐδὲν μέγα τεκμήριον τῆς

2 ὅτι add. Radermacher; ,cf. sequens ἄλλο, ὅτι'. 6 ἀτονον Aldus, ἀτοπον libri. 12 κάλυμμά τι libri, em. Radermacher. 14 κατὰ Radermacher, καὶ libri; ,cf. Xenophos Cyrop. VII 5, 3'. 17 ἐμπεφραγμένος Wolf, ἐκπεφραγμένος libri.

ἰδίας ὑπολήψεως παρεχόμενος, οὐδὲ ἐκεῖνο συνιδεῖν ἐβελήσας, ὡς πολλῶν μείζων ἐστὶν ἢ περ ἢ ἐκεῖνου ἀπόφασις αὐτὸς ὁ Ἄριστογείτων ἀνομολογῶν Δημοσθένην κατ' αὐτοῦ γεγραφέναι· καὶ γὰρ ἀπολογούμενος οὐκ ἐν τῷ παρέργῳ λέγων ἀλλ' ἐπιμελιῶς ἀνταγωνιζόμενος ἐν τῷ λόγῳ δέικνυται, ὅς ἐπιγέγραπται Ἀπο- 5 λογία πρὸς τὴν ἔνδειξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους.

ad hoc fr. cf. fr. 94 p. 81, 2 ss. u. prooemium p. XXVII s.

143 Ρηοτις bibl. cod. 265 p. 491^b 11: μάλιστα δὲ ὁ κατ' Αἰσχίνου λόγος παρέσχεν αἰτίαν ἐν ὑπομνήμασι καταλείψθαι οὐπω τὴν ἐργασίαν ἀπειληφῶς τελείαν· διότι καὶ ἃ πρὸς τὴν κατηγορίαν πολλὴν ἔσχε τὴν ἀμυδρότητα ἢ κουφότητα, ἐπὶ τῇ 10 τελευτῇ τοῦ λόγου παρέθετο· ὅπερ οὐκ ἂν περιείδεν ὁ ῥήτωρ, εἰς ἐξέτασιν ἀκριβεστέραν τῶν ἰδίων λόγων καταστάς. ἀλλὰ γὰρ οὐχ οὕτω πρόεισιν ὁ Λυκίου Κατὰ Μνησιπτολέμου λόγος, ἐν πᾶσι δὲ τοῖς δεομένοις μέρεσι τὸ παθητικὸν φυλάξας οὐδὲ παυόμενος τῆς ἐπιφορᾶς ἀπέστη, ἐπέτεινε δὲ μᾶλλον, οὐδὲ κατὰ τὸ τέλος 15 τοὺς ἀκροατὰς ἀποστάς παροξύνειν.

13 ss cf. fr. 110 p. 99, 3 ss.

cf. de hoc loco ΣΑΥΡΡΕ l. s. p. 1665.

144 (u. 17—21 = 20 B.) Ρηοτις bibl. cod. 265 p. 491^b 29: καὶ τὸν ὑπὲρ Κατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους λέγουσιν εἶναι, ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐδ' ἴκανός ὢν κρίνειν, Δει- 20 νάρχου νομίζει. τινὲς δὲ αὐτὸν ὑπεβάλλοντο Λυκίᾳ, καίτοι καὶ τὸν χρόνον ἔχοντες αὐτοῖς διαμαχόμενον καὶ τὸν τύπον ἅπαντα τῆς ἐργασίας καὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐρμηνείαν. μαρτυρία δὲ τοῦ Δημοσθενικόν εἶναι τὸν λόγον καὶ ὁ πλαγιασμὸς καὶ ἡ συν- 25 ἔχεια τῶν περιόδων καὶ ἡ εὐτονία· ἔξ αὐτοῦ γὰρ τοῦ προοιμίου τούτοις ὁ λόγος διαποικίλλεται. καὶ μὴν καὶ ἡ περὶ τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ εἰς τὸ ἄριστον ἀνηνέχθαι καὶ ἡ σύνθεσις εὖ ἔχειν πεφιλότημηται. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ σχήματα· ἔστι γὰρ συνεστραμμένα μετὰ γοργότητος καὶ ποικιλίαν τῷ λόγῳ παρεχόμενα· καὶ 30 γὰρ ἐρωτησίαις προβάλλεται καὶ ἀποστροφὰς καὶ τὸ ἀκύδνдетον, 492*

30 ἀποστροφὰς Radermacher, ὀποστροφὰς libri.

οἷς μάλιστα Δημοσθένης χαίρει χρώμενος. ἀλλὰ καὶ ἡ σύνθεσις ἐπιμελής καὶ τὴν ἐνάργειαν τῷ κόσμῳ οὐ διαφθείρουσα, αἱ τε περίοδοι τῷ ἀπρητιμένῳ συναγόμεναι καὶ τὸ πρέπον πανταχοῦ διακώζουσι. τὸ μὲν οὖν μηδενὸς φείδεσθαι συνθέσεως, ἀλλὰ πάντα διειληφθαι περίοδοις ἔστι μὲν Ἰσοκράτους καὶ Λυκίου πρὸς Δημοσθένην κοινόν· ἡ δὲ κατὰ τὰς περιόδους ἐν τοῖς μεγέθεσι ποικιλία συμπληροῦσα τὰ κῶλα λαμβανομένη τὴν πρὸς ἐκείνους διαφορὰν ἀπεργάζεται, τοῦ μὲν Ἰσοκράτους ὡς τὰ πολλὰ μηκύνοντος τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ Λυκίου συντέμνοντος· ἔξ 10 ἐκατέρου δὲ τούτων τῷ Δημοσθένει τὸ πρέπον διακώζεται.

8 ss cf. fr. 128, 13 ss.

hoc iudicium Caecilium auctorem habere ΣΑΥΡΡΙΟ l. s. p. 1664 s, VSENERO et RADERMACHERO in ed. Dionys. Hal. I p. 294 uidetur; cf. etiam BLASS l. s. III 2 p. 189 s, 2 et III 1 p. 59 s.

*145 LIBANUS argumentum [Demosth.] or. XXXV aduersus Lacritum p. 923 R.: οὐκ ὀρθῶς δὲ τινες ἐνόμισαν τὸν λόγον μὴ γνήσιον εἶναι, ἀμυδροῖς ἀπατηθέντες τεκμηρίοις. τὸ μὲν γὰρ τῆς φράσεως ἀνειμένον οὐκ ἀκρεπέες ἰδιω- 15 τικοῖς ἀγάσι, τὸν δὲ 'Δία τὸν ἄνακτα' (40) κατὰ τὴν τοῦ προσώπου τοῦ ὑποκειμένου συνήθειαν δηλὸς ἔστιν ὠνομακῶς, πρὸς δὲ τὴν παραγραφὴν ἀσθενέστερον ἀπήντησε διὰ τὸ πρᾶγμα τὸ πονηρόν.

uide prooemium p. XXX.

*146 LIBANUS argumentum [Demosth.] or. LVIII contra Theocrinem p. 1321 R.: τοῦτον τὸν λόγον οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ἀναγράφουσι οἱ πολλοὶ δημόσιοι ὄντα φανερώς· δηλον δὲ ἔσται τοῦτο ἐξ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. idem (paullo infra): τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσι εἶναι Δεινάρχου, καίτοι γε οὐκ ἀπειοικότα τῶν τοῦ Δη- 25 μοςθένους.

uide prooemium p. XXX.

147 ΡΗΟΤΙΝS bibl. cod. 265 p. 492^a 23: καὶ τὸν Κατὰ Νε- ἀίρας δὲ λόγον ὑπιόστητός τινες αἰτιώμενοι τῶν Δημοσθενικῶν

ἀποκρίνουσι λόγων, ὡς περ καὶ τὸν περὶ ἔρωτος αὐτῷ γεγραμμένον καὶ τὸν Ἐπιτάφιον.

in hoc loco doctrinam Caecilianam contineri ΣΑΥΡΡΕ l. s. p. 1664 putat. cf. quae Libanius in argumento orationis LIX p. 1344 Reiske dicit (uide Dionys. Hal. fr. 23 p. 294, 21 Vs. et R.): καὶ τοῦτον (Κατὰ Νεαίρας) τὸν λόγον οὐκ οἴονται Δημοσθένους εἶναι, ὕπτιον ὄντα καὶ πολλαχῆ τῆς τοῦ ῥήτορος δυνάμεως ἐνδεέστερον.

Θ'. Ὑπερείδης

148 (u. 10—11 = 22, 3—4 B.) Ps. ΠΛΥΤΑΡΧΟΥ de vitis X orat. p. 849 c = Ὑπερίδης p. XLII Blass: οἱ δ' ἐν Κλεωναῖς | ἀπο-
θανεῖν αὐτὸν λέγουσιν ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, οὗρου γλωττο-
τομηθῆναι καὶ διαφθαρῆναι δὴν προείρηται τρόπον· τοὺς δ' οἰ-
κειοὺς τὰ ὄστᾶ λαβόντας * θάψαι τε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν
Ἰππᾶδων πυλῶν, ὡς φησὶν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ μνη-
μάτων. νυνὶ δὲ κατερῆρειπται τὸ μνήμα καὶ ἔστιν ἄδηλον. . . d
φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἐβδομήκοντα ἑπτὰ, ὧν γνήσιοι εἰσι 10
πεντήκοντα δύο (cf. Photius bibl. cod. 266 p. 495^b 2).

ἔγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερέης, ὡς ἐκβαλεῖν
μὲν τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν πολυτελεστάτην ἑταί-
ραν· ἐν Πειραιεῖ δ' ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσίῳ δ' ἐν τοῖς
ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν, εἴκοσι μῶν λυτρωσάμενος. 15
. . . | . . . ὠμιληκῶς δὲ καὶ [δίκη] Φρόνη τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένη
cυνεξήτασθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ (fr. 171
Bl.⁵)· μελλούσης δ' αὐτῆς ἀλίσκεσθαι, παραγαγῶν εἰς μέσον καὶ
περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός, καὶ τῶν
δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. 20

u. 3—11 KEIL Hermes XXX p. 200 s (236) et 220 Caecilio
adsignavit. 12 ss ex Idomeneo sumpta sunt (cf. Athenaeus
XIII 590 c d e), quem fortasse Caecilius (cf. fr. 126 a p. 108, 15)
exscribit (uide etiam SYKEMHL griech. litteratur in der Alexan-
drinerzeit I p. 594).

7 post λαβόντας lacunam statuant Franke, Blass, Keil.
15 Φίλαν τὴν ex Athenaeo XIII 590 d editores, φλίτην libri.
16 ὡς εἰκόσ δὲ καὶ δίκη libri, em. Buecheler.

p. XLIII
Bl.

p. XLIV e
Bl.

I'. Δείναρχος

149 (u. 23—26 = 23 B.) Ps. ΠΛΥΤΑΡΧΟΥΣ de vitis X orat. p. 850 b (cf. Photius bibl. cod. 267 p. 496* 40): Δείναρχος [Cωκράτους ἢ] Cωστράτου, . . ὡς δέ τις δοκεῖ Κορίνθιος, ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἔτι νέος, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος ἐπέειπε τὴν Ἀσίαν, κατοικήσας αὐτόθι ἀκροατῆς μὲν ἐγένετο Θεοφράστου τοῦ διαδεξαμένου τὴν Ἀριστοτέλους διατριβὴν, ὠμίλησε δὲ καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ. μάλιστα δὲ <προσεῖχε> τῷ πολιτεύεσθαι μετὰ τὴν Ἀντιπάτρου τελευταίην, τῶν μὲν ἀνηρημένων ῥητόρων τῶν δὲ πεφευγῶτων. φίλος δὲ Κακάνδρῳ γενόμενος ὡς ἐπὶ 10 πλείστον πρόεκοψε χρήματα τῶν λόγων εἰσπραττόμενος, οὗς τοῖς δ δεομένοις συνέγραφεν. χρόνῳ δ' ὕστερον αἰτιαθεὶς εἰς λόγους παραγίνεσθαι Ἀντιπάτρω καὶ Κακάνδρῳ περὶ τὴν κατάληψιν τῆς Μουρυχίας, ἠνίκα ὑπ' Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου ἐφρουρήθη, ἐπ' Ἀναεικράτους ἀρχοντος ἐξαργυριζόμενος τὰ πλείστα 15 τῆς οὐσίας ἔφυγεν εἰς Χαλκίδα. διατρίψας δ' ἐπὶ τῆς φυγῆς ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη καὶ πολλὴν οὐσίαν κτησάμενος κατῆλθε πρᾶξαντων αὐτῷ τὴν κάθοδον τῶν περὶ Θεοφράστον ἀμα τοῖς ἄλλοις φυγάσιν. καταλύσας δὲ παρὰ Προξένῳ ἑταίρῳ αὐτοῦ καὶ 20 <οὐ> βουλομένου τοῦ Προξένου ἀναζητεῖν λαγχάνει αὐτῷ δίκην καὶ τότε πρῶτον εἶπεν ἐν δικαστηρίῳ· εἰσίζεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος.

φέρονται δ' αὐτοῦ καὶ λόγοι γνήσιοι ἐξήκοντα τέσσαρες. τούτων ἔνιοι παραλαμβάνονται ὡς Ἀριστοτελείτου. Ζηλωτῆς δ' 25 ἐγένετο Ὑπερείδου ἢ ὡς τινες Δημοσθένους διὰ τὸ παθητικὸν καὶ [τὸ] σφοδρὸν· <καὶ> τῶν σχημάτων δ' αὐτοῦ μιμητῆς ὑπάρχει.

cum tota narratione cf. Dionys. Hal. de Dinarcho 2 p. 299, 15 — 300, 22 Vs. et R. in hanc uitam RADERMACHER l. c. p. 162 ss admodum copiose inquisiuit; qui eam ad Caecilium reuocandam esse confirmauit. ei aduersatus est

3 Σωκράτους ἢ damn. Radermacher. 4 ἐπέειπε Xylander, ἐπὶ libri. 7 προσεῖχε add. Radermacher. 20 οὐ add. Xylander. 25. 26 διὰ τὸ παθητικὸν Δημοσθένους καὶ τὸ σφοδρὸν libri, corr. Reiske. 26 καὶ add. Blass.

V. de Wilamowitz (*abhandl. d. gesellschaft d. wissenschaften zu Goett. phil.-hist. kl. NF. IV 3 p. 70, 3*). iam antea BVRCKHARDT (fr. 23) et una cum eo BLASS l. c. III 2 p. 306 uerba p. 128, 23—26 exstantia Calactino attribuerunt.

VIII

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΠΕΡ ΛΤΣΙΟΥ

150 (5 — p. 130, 8 = 24 B.) DE SVBLIMITATE
XXXII 7 p. 59, 5 V.: ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρό-
πων, ὥσπερ τᾶλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν
αἰετὸς πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω.
ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἡμισυ δια- 5
σύρουσι, πολλάκις ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς
τῶν λόγων εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μετα-
φορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερό-
μενον. 'οὐ γὰρ ῥᾶδιον ἐπινοεῖν' φησὶν (de legg.
VI 778 c) 'ὅτι πόλιν εἶναι <δεῖ> δίκην κρατῆρος 10
κεκερασμένην, οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκε-
χυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δ' ὑπὸ νήφοντος ἐτέ-
ρου θεοῦ καλήν κοινωνίαν λαβὼν ἀγαθὸν πόμα
καὶ μέτριον ἀπεργάζεται'. „νήφοντα γάρ“ φασὶ
„θεὸν τὸ ὕδωρ λέγειν, κόλασιν δὲ τὴν κρᾶσιν, 15
ποιητοῦ τινος τῷ ὄντι οὐχὶ νήφοντός ἐστι“.

(8) τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὁμοῦς αὐτὸ
καὶ ὁ Κεκίλιος ἐν τοῖς Ἑπὲρ Λυσίου συγ-
γράμμασιν | ἀπεθάρρησεν τῷ παντὶ Λυσίαν 60 V.
ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυοὶ πάθεσι 20

10 δεῖ add. ex Plat. Manutius.
Plat. Manutius, ἐκκεχυμένος liber.

11. 12 ἐγκεχυμένος ex

χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν ὡς οὐδ' αὐτὸς αὐτόν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ. πλὴν οὗτος μὲν ὑπὸ φιλονεικίας οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογούμενα, 5 καθάπερ ᾤθη. ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν δῆτορα προφέρει πολλαχῆ διημαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὸ δ' ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ.

XXXIII

(1) φέρε δῆ, λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρὸν τινα συγγραφέα 10 καὶ ἀνέγκλητον. ἄρ' οὐκ ἄξιόν ἐστι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τοῦτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν ὕγιες δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; καὶ ἔτι νῆ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους 15 ἄρεται τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις ἢ αἱ μείζους δικαίως ἀνφέρονται; ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκτεῖα τοῖς περὶ ἕνους σκέμματα καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἄπαντος δεόμενα. (2) ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθειες φύσεις ἤκιστα καθαραί· τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος μικρότητος, ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, 20 ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναι τι χρῆ καὶ παρολιγορούμενον· μήποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ἦ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν

61 V.

μηδὲ ἐφλεσθαι τῶν ἄκρων ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν, τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. (3) ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνωῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χειρόνος αἰεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκειται καὶ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἢ μὴμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. (4) παρα-

28 — p. 131, 2 cf. fr. 150 a.

4 θέματα <τίθησιν> Reiske, ἡmalim θέματα <θέμενος> ὁμολογούμενα sc. ἀπεθάρρησε Vahlen. 5 post ᾤθη lacunam indicavit Spengel. 19 κίνδυνος μικρότητος Vahlen, κίνδυνον μικρότητος liber. 21 τοῦτο Manutius, τοῦτου liber. 24 τὰ Robortellus, τὸ liber. 25 ἐκεῖνο Manutius, ἐκείνου liber.

τειμαιμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα καὶ
 Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἤκιστα
 τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἀμαρτή-
 ματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκούσια καλῶν ἢ παροράματα δι' ἀμέ-
 λειαν εἰκὴ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως 5
 παρενηνεγμένα, οὐδὲν ἦντο οἶμαι τὰς μελίσσανας ἀρετὰς,
 εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψη-
 φον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἐνὸς ἑτέρου, τῆς
 μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἔνεκα· ἐπειτοίγε καὶ ἄπτωτος ὁ Ἀπολ-
 λώνιος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ποιητῆς κἂν τοῖς βουκολικοῖς 10
 κλῆν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος· ἀρ' οὐν
 <οὐχ> Ὀμηρος ἂν μᾶλλον ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοι γενέσθαι;
 (5) τί δὲ Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἑριγόνῃ; διὰ πάντων γὰρ ἀμώ-
 μητον | τὸ ποιημάτιον Ἀρχιλόχου πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα 62 V.
 παρασύροντος *· κάκεινης τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύ- 15
 ματος ἦν ὑπὸ νόμου τάξει δύσκολον, ἀρα δὴ μελίσαν ποιητῆς;
 τί δ' ἐν μέλει μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο ἢ Πίν-
 θαρος καὶ ἐν τραγωδίᾳ· Ἴων ὁ Χίος ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς,
 ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλ-
 γραφημένοι, ὁ δὲ Πίνθαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἶον 20
 πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις
 καὶ πίπτουσι ἀτυχέστατα· ἢ οὐδαὶς ἂν εἰς φρονῶν ἐνὸς
 δράματος, τοῦ Οἰδίποδος, εἰς ταῦτ' οὐκ οὐκ εἰς τὰ Ἴωνος ἀντι-
 τιμῆσαιτο ἐξῆς; (1) εἰ δ' ἀριθμῶ, μὴ τῷ μεγέθει κρίνοιτο XXXIV
 τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ἐπερίδης τῷ παντὶ προ- 25
 ἔχοι Δημοσθένους. ἔστιν γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος καὶ κλει-
 ους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὑπαρκος ἐν πᾶσιν ὡς ὁ | πέντα- 68 V.
 θλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἑκασί τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν
 λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. (2) ὁ μὲν γε Ἐπερίδης
 πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε τῆς συνθέσεως μιμῆσθαι τὰ Δη- 30
 μοσθένεια κατορθώματα καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περι-

6 ἀρετὰς Petra, αἰτίας liber. 9. 10 ἀπόλλων τοῖς liber,
 corr. Spengel. 12 οὐχ add. Cobet. 14 Ἀρχιλόχου Manu-
 tius, ἀρχιλόχου liber. 15 παρασύροντος Manutius, παρασύ-
 ροντος liber. post παρασύροντος Vahlen haec fere supplere
 vult: <τῷ ῥοδίῳ τῆς φορᾶς>. 16 μελίσαν Vahlen, μελίσαν
 liber. 24 μεγέθει Pearcius, ἀληθεῖ liber.

- εἴληφεν ἀρετὰς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας,
 ἔνθα χρῆ, καὶ οὐ πάντα ἐξῆς καὶ μονοτόνως, ὡς ὁ Δη-
 μοσθένης λέγεται, τὸ τε ἡθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδὺ
 λιτῶς ἐρηθνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτὸν εἰσιν ἀστείμοι,
 5 μυκτῆρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐ-
 πάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμυσα οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς
 Ἀττικοὺς ἐκείνους ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος
 καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον,
 ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίρα-
 10 σθαί τε προσφύεσταις, ἔτι δὲ μυθολογήσαι κεχυμένος καὶ ἐν
 64 V. ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι εὐκαμπῆς ἄκρωσ, ὥσπερ ἀμέ-
 λει τὰ μὲν περὶ τὴν Αἰητῶ ποιητικώτερα, τὸν δ' ἐπι-
 τάφιον ἐπιδεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο. (3) ὁ
 δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος ἀδιάχυτος, ἡκιστα ὄγρος ἢ ἐπι-
 15 δεικτικὸς, ἀπάντων ἐξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλεόν
 ἄμοιρος, ἔνθα μὲν γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, αὐ γέ-
 λωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγαλάται, ὅταν δὲ ἐγγίξῃεν θέλη τῷ
 ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλεόν ἀφίσταται. τὸ γέ τοι περὶ Φρόνης
 ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν
 20 Ἐπερίδην συνέστησεν. (4) ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θα-
 τέρου καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ, ὅμως ἀμεγέθη <καὶ ὡς ἐν> καρδίᾳ
 65 V. νήφοντος | ἀργὰ καὶ τὸν ἀκροατὴν ἡρεμεῖν ἐῶντα (οὐδεὶς γοῦν
 Ἐπερίδην ἀναγινώσκων φοβεῖται), ὁ δὲ ἔνθεν ἐλὼν τοῦ
 25 μεγαλοφρονεστάτου καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετε-
 λεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, ἐμψυχα πάθη, περι-
 ουσίαν ἀγγίλοισιν τάχος, ἔνθα δὴ κύριον, τὴν
 ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ
 ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα (οὐ γὰρ εἰπεῖν
 66 V. θεμιτὸν ἀνθρώπινον) ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασεν, διὰ τοῦτο
 30 οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, καὶ
 ὥσπερ εἰ καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας·
 καὶ θᾶττον ἂν τις κεραινοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ δμ-

1 λαλεῖ μετὰ Pearcius, λαλούματα liber. 11 ἄκρωσ Ma-
 nutius, ἄκρος liber. 16 μὲν Finckh, μέντοι liber. 18 ἐπί-
 χαρις Portus, ἐπιχαρης liber. Φρόνης Schurzfleisch, φρυγίης
 liber. 21 <καὶ ὡς ἐν> καρδίᾳ Vahlen, καρδίη liber. 31 κατα-
 φέγγει Manutius, καταφέγγη liber.

ματα δύναντο ἢ ἀνοφθαλμησαι τοῖς ἐκαλλήλοις ἐκείνου πά-
 θεσιν. (1) ἐπὶ μέντοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τίς ἐστίν, ὡς XXXV
 ἔφην, διαφορὰ. οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν ἀλλὰ καὶ τῷ
 πλήθει πολὺν λειπόμενος αὐτοῦ Ἀυσίας ὅμως κλειῖον ἔτι τοῖς
 ἀμαρτήμασιν περιττεύει ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. 5

de p. 129, 1 — 130, 8 fusius disputauerunt BRZOSKA l. s.
 p. 1188 s et imprimis IMMISCH l. s. p. 242 ss. in p. 130, 14—16
 uestigia doctrinae Caecilianae subesse MARTENSIO l. s. p. 11 as-
 sentior. in p. 131, 3 s exstantia uerba ἀμαρτήματα ἐκούσια
 iudicium Caecilii esse idem MARTENS l. s. p. 11 affirmat.
 p. 132, 12 ad Caecilium redire C. A MORAWSKI *Rhein. Mus.*
 XXXIV p. 375 s, COBLENTZ l. s. p. 66 s, BRZOSKA l. s. p. 1180,
 ANGERMANN l. s. p. 36 s probabiliter suspicati sunt. p. 132,
 23—27 (de quo loco ex Peripatetico fonte petito cf. RADER-
 MACHER in *Demetr. de eloc.* p. 77) OTTO l. s. p. 42, 1 Caecilio
 uindicare uult.

150a DE SVBLIMITATE XXXVI 2 p. 68, 5 V.: εἴ γε ἐκλέξας
 τὰ Ὀμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τῶν ἄλ-
 λων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, παραπτώματα πάντα ὁμοσε συν-
 αθροίσαι, κτλ.

haec uerba referenda sunt ad fr. 150 p. 130, 28 — 131, 2.
 in utroque loco uitiorum collectionem a Caecilio propositam
 respici MARTENS l. s. p. 11 et p. 6 et p. 12, 1 obseruauit.

151 DE SVBLIMITATE XXXVI 3 p. 68, 13 V.: πρὸς μέντοι γε 10
 τὸν γράφοντα, ὡς „ὁ κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος οὐ |
 κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτου δορυφόρος“, παρὰκειται πρὸς 69 V.
 πολλοῖς <ἄλλοις> εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ
 ἀκριβέστατον, ἐπὶ δὲ τῶν φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος, φάσει

ad hoc fr. uide fr. 3.

2. 3 ὡς ἔφην] cf. p. 130, 6. 4 αὐτοῦ Ἀυσίας Pearceius,
 ἀπουσίας liber. ὅμως Toupius, ὁ μὲν liber. 13 ἄλλοις
 add. V. de Wilamowitz.

δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· κάπὶ μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπων, ἐπὶ δὲ τοῦ λόγου τὸ ὑπεραιρεῖν, ὡς ἔφην, τὰ ἀνθρώπινα.

cf. STRABO VIII 6, 10 p. 372: τὸ Ἑρατοῦν . . ἐν ᾧ τὰ Πολύ-
5 κλείτου ξόανα τῇ μὲν τέχνῃ κάλλιστα τῶν πάντων, πολυτελείᾳ
δὲ καὶ μεγέθει τῶν Φειδίου λεικόμενα.

idem VIII 3, 30 p. 353: τὸ τοῦ Λιδῶς ξόανον ὁ ἐποίησε Φει-
δίας . . τηλικούτων τὸ μέγεθος ὡς καίπερ μάλιστα οὗτος τοῦ
νεῶ δοκεῖν ἀστοχῆσαι τῆς συμμετρίας τὸν τεχνίτην, καθήμενον
10 ποιήσαντα, ἀπτόμενον δὲ σχεδὸν τι τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς ὡστ'
ἔμψασιν ποιεῖν, ἐὰν ὀρθὸς γένηται ἀναστάς, ἀποστεγάζειν τὸν νεῶν.

τὸν γράφοντα neminem alium nisi Caecilium esse omnes
consentiant: cf. LAHN Hermes II p. 239, BLASS *Griech. bereds.*
p. 192, 1, MARTENS l. s. p. 12 s, COBLENTZ l. s. p. 61 s, BRZOSKA
l. s. p. 1180, ROBERTS in edit. 1899 p. 222, KAIBEL l. s. p. 131,
V. DE WILAMOWITZ in *Strena Helbigiana* 1900 p. 334 s. — sed
cf. etiam MARX l. s. p. 177 s. de Strabonis locis allatis uide,
quae V. DE WILAMOWITZ l. s. p. 335 profert.

152 HERMIAS in Plat. Phaedr. schol. p. 9, 11 (cf. p. 12, 27 ss)
COUNTEUR: τὰ δὲ ἐγκλήματα νῦν λέγωμεν, ἃ τινες κατηγοροῦσι Πλά-
τωνος ἐπὶ τούτῳ τῷ συγγράμματι, ἵνα καὶ τούτων προδιευκρινη-
15 μένων ἡ ἀνάγκη τοῖς λοιποῖς ἡμῖν ἀπερίσπαστος ᾖ. φασὶ γὰρ προῶ-
τον μὲν οὐ δεόντως κατ' ἔρωτος καὶ ὑπὲρ ἔρωτος πεποι-
ησθαι αὐτὸν τὸν λόγον, ὥσπερ μισρακίον φιλοτιμού-
μενον εἰς ἐκάτερον. ἔπειτα τὸ ἀντιγράφειν τῷ Λυσίου
λόγῳ καὶ ἀμιλλᾶσθαι βασιάνου τινὸς καὶ φιλονείκου
20 νέου ἔοικεν εἶναι, κωμφοδούτος τὸν ζήτορα καὶ εἰς
ἀτεχνίαν αὐτὸν διαβάλλοντος. ἔπειτα δὲ καὶ τῇ λέξει
κεχερησθαι ἀπειροκάλῳ καὶ ἐξωγκωμένῃ καὶ στομφώδει
καὶ ποιητικῇ μᾶλλον, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπεσημῆνατο (238 d).

15—18 (= ἐγκλημα A) et 21—23 (= ἐγκλημα C) simillima
Laertius Diogenes (fr. 152 a) tradit. 18—21 (= ἐγκλημα B)
cf. eiusdem Laertii (fr. 152 b) similia uerba.

14. 15 προδιευκρινημένων COUNTEUR, προδιευκρινομένων libri.

πρὸς μὲν τὸ πρῶτον λεκτέον, ὅτι εἰώθε Πλάτων τῶν ἀντι-
 κειμένων λόγων ἐξέτασιν ποιῆσθαι πρὸς εὐρεσιν καὶ βράσιν
 τῆς ἀληθείας· οὕτως καὶ ἐν Πολιτείᾳ (II 358 ss) κατὰ δικαιο-
 σύνης καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης <καὶ> ἐν Σοφιστῇ (237 ss) περὶ
 τοῦ ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος. καὶ νῦν οὖν κατ' ἔρωτος εἶπε 5
 πρὸς τὸ ὄνομα τὸ τῶν πολλῶν ἀπομαχόμενος, δεικνὺς ὅτι οὐ-
 τος οὐκ ἔστιν ἔρως ἀλλ' ὕβρις καὶ πάθος τι ψυχῆς· ἄλλος
 γὰρ ἔστιν ὁ ὡς θεὸς Ἔρως, πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις
 ἂν χορηγῆς καὶ ἀναγωγὴς τῶν ψυχῶν. ἀναγκαῖον οὖν ἦν
 ἐπὶ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἐπ' ἔμφω γυμνάσαι τοὺς περὶ 10
 ἔρωτος λόγους, ἐλέγχοντος τὴν | δόξαν τῶν πολλῶν, διὰ τὸ 10 Couvr.
 ἠγεῖσθαι αὐτοὺς ἐπ' ἔμφω ὅσπερ τὸν ἔρωτα. — πρὸς δὲ τὸ
 δεύτερον, τὸ ἀντιγράφειν Λυσία, ῥητέον, ὅτι, ὡς περὶ ὁ θεωρητικὸς
 φιλόσοφος ὑπὲρ ὠφελείας τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους κατα-
 τάττει ἐαυτὸν εἰς διακόσμησιν πόλεως καὶ γίνεται πολιτικὸς 15
 καὶ δικαστῆς, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ φιλόσοφος ὄρων τὸν
 Φαῖδρον ἐπιτηδεύει μὲν ἔχοντα πρὸς φιλοσοφίαν, βλαπτόμενον
 δὲ ὑπὸ τῆς συνοουσίας τοῦ ῥήτορος καὶ εἰς τὰ τίμια βλαπτό-
 μενον (αἰσχροῦς γὰρ αὐτοῦ ἔρων συνέθηκε τὸν λόγον ὁ Λυ-
 σίας, ἵνα αὐτὸν χειρώσῃται), τοῦτου χάριν τὸ κακοῦργον αὐτοῦ 20
 τῆς ψυχῆς καὶ ἀπατηλὸν τὸ τε ἄθεον καὶ τὸ σκοτεινὸν ἐλέγ-
 χων ἠναγκάσθη εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τῷ Λυσίᾳ καθελθαι,
 ἵνα δεῖξῃ τὴν ἐμφωλεθούσαν ἀτοπίαν τῷ Λυσίου λόγῳ κατὰ
 τὰς λέξεις, ὡς ἐκπέπληκτο ὁ Φαῖδρος, καὶ κατὰ τὰ διανοή-
 ματα, ἐπανάγων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐκτός καὶ φαινομένου κάλλους 25
 ἐν λόγοις ψιλοῖς καὶ ἀθέοις ἐπὶ τὸ ψυχικὸν καὶ νοερὸν καλόν.
 — πρὸς δὲ τὸ τρίτον, τὸ τῆς λέξεως ἔξογκον, ῥητέον ὡς οἰ-
 κειῶς πανταχοῦ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι καὶ τῇ λέξει
 κέχρηται Πλάτων· πρῶτον μὲν γὰρ ἐπειδὴ λεπτὸς καὶ ἰσχνὸς
 ἦν ὁ τοῦ Λυσίου λόγος χαρακτῆρ, εἰκότως αὐτὸς τῷ ἀντικει- 30
 μένῳ ἠθέλησε χρῆσασθαι τῷ σεμνοπρεπεστερῷ πρὸς κατάπληξιν
 καὶ χειρῶσιν τοῦ νέου· ἔπειτα ἡ ὑποκειμένη θεολογία ἡ περὶ
 τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ φυσιολογία ἡ περὶ τῆς νοητῆς οὐσίας ἀπῆρει
 τοιούτων λόγων ἀξίωμα· ἐπεὶ γὰρ περὶ ἀφανῶν καὶ ἀγνώστων

4 καὶ add. Couvreur. 26 ψιλοῖς] ,fort. corruptum: uide tamen Theaet. 165 a' Couvreur.

πραγμάτων τοῖς πολλοῖς διελέγτο, προσφόρως καὶ ὑψηλοῖς ἐχρήσατο λόγοις, ὅπου ὁ πολιτικὸς ἦ καὶ ὁ πολὺς προσελθεῖν οὐκ ἠδύνατο.

locus p. 134, 12—23 diligentissime et copiosissime ab Immischio l. s. p. 224 ss perquisitus est. idem uir doctus eum ad Caecilium reuocauit l. s. p. 241—251; a quo fontem Peripateticum (Dicaearchum) exscriptum esse argumentatus est (l. s. p. 230 ss).

152 a LAETIUS DIOGENES III 38: λόγος δὲ πρῶτον γράψαι ὁ αὐτὸν τὸν Φαῖδρον· καὶ γὰρ ἔχειν μειρακιῶδές τι τὸ πρόβλημα. Δικαίταρχος δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς γραφῆς ὅλον ἐπιμέμφεται ὡς φορτικόν.

uerbose hoc fragmentum ab Immischio l. c. p. 231 s et p. 241 ss pertractatum est. idem uir doctus (ibid.) haec Caecilio attribuit. quem etiam u. 4—5 ex fonte Peripatetico (Dicaearcho) hausisse Immisch l. c. p. 230 ss probauit.

152 b idem III 25: καὶ πρῶτος τῶν φιλοσόφων (Πλάτων) ἀντίπε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Λυκίου τοῦ Κεφάλου, ἐκθέμενος αὐ-
10 τὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ Φαῖδρω.

hunc locum Caecilio Immisch l. c. p. 245 ss uindicauit, qui Calactinum etiam hic fonte Peripatetico (Dicaearcho) niti confirmauit (l. c. p. 246 ss).

IX

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος SVIDAS.

4 λόγον uulgo edunt, λόγος libri; uide Immisch l. s. p. 232, 1.
5 ἔχει uulgo, ἔχειν liber B; uide Immisch l. s. p. 232, 2.

153 (= 52, 4—10 B.) PLVTARCHVS Demosth. 3: τὸ δὲ τοὺς λόγους (Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος) ἀντιξεδάξειν καὶ ἀποφαίνεσθαι, πότερος ἡδίων ἢ δεινότερος εἰπεῖν, ἐάσομεν. κάκει γάρ, ὡς φησὶν ὁ Ἴων, 'δελφίνος ἐν χέρσῳ βία', ἦν ὁ περιττός ἐν ἄπασι. Κεκίλιος ἀγνοήσας ἐνεανιεύσατο Σύγκρισιν τοῦ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος ἐξευγνεῖν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως, εἰ παντός ἦν τὸ γινῶθι σεαυτὸν ἔχειν πρόχειρον, οὐκ ἂν ἐδόκει πρόσταγμα θεῖον εἶναι.

10

*154 DE SVBLIMITATE XII 4 p. 29, 9 V.: οὐ κατ' ἄλλα δὲ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερρεντιανέ, (λέγω δέ, <εἰ> καὶ ἡμῖν ὡς Ἑλλήσιν ἐφείκει τι γινώσκειν) καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει. ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλεόν ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει, 15 καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχους βώμης δεινότητος, οἷον καλεῖν τε ἄμα καὶ διαρπάξαι σκηπτῶ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραινῶ, ὁ δὲ Κικέρων ὡς ἀμφιλαφῆς τις ἐμπρησμὸς οἶμαι πάντη νέμεται καὶ ἀνελεῖται, πολὺ. ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ 20 τὸ καῖον καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἄλλοίως ἐν αὐτῶ καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. (5) ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμισιν ἐπικρίνοιτε.

cf. Quintil. X 1, 106. hoc loco Caecilium a Pseudolongino fontem adhibitum esse BLASS (*Griech. bereds.* p. 194, 2), et iam ante eum nonnulli Pseudolongini interpretes, porro C. A. MORAWSKI l. c. p. 33 s, COBLENTZ l. c. p. 57 ss, BRZOSKA l. c. p. 1180 (1184), MARK l. c. p. 175, qui ibid. adn. 2 plura uerba fecit, suspicati sunt; Burckhardt l. c. p. 24 et Martens l. c. p. 6 contradixerunt.

12 *si* add. Manutius.

X

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ

Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου SVIDAS.

hic libellus plane interiit. cf. BRZOSKA l. c. p. 1184.

XI

ΚΑΤΑ ΦΡΥΓΩΝ ΔΤΟ

Κατὰ Φρυγῶν δύο· ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον ἀπόδειξις τοῦ εἰρηθεῖν πᾶσαν λέξιν SVIDAS.

huius libri nil ad nos peruenisse uidetur.

XII

ΚΑΛΛΙΡΗΜΟΣΤΗΗΣ*
ΕΚΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

Καλλιρρημοσύνης *· ἔστι δὲ ἐκλογή λέξεων κατὰ στοιχεῖον SVIDAS.

*155 Vindicavit Caecilio has glossas quae sequuntur BOYSEN l. c. p. 18—32 et p. 85—89 et p. 51. sed cf. etiam, quae idem uir doctus Hermes XVIII 1883 p. 313, 1 dixit. praeterea uide G. WENTZEL l. s. p. 482 ss.

SVIDAS s. u. ἀγραφίου (cf. lex. Seg. quart. Bekkeri Anecd. Gr. p. 184, 23 et Gregorius Corinthius Rh. Gr. VII 2 p. 1120, 11 W.): . . . ἀγραφίου δίκη· τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι τὰ ὀνόματα ἐν κανόνι οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ

ἀποδιδῶ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς κανίδος τὸ ἐπίγραμμα. ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῆ μὲν ὠφληκέναι, δόξη δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ἢ ἐκ τῆς κανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀκτῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 184, 27): ἀγράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι ὅπου βούλονται καινοῦ ἔργου ἀρῆσθαι, φανερόν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοισ τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπεγράφοντο, τοῦ τελείν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἰ τις οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 11): ἀδέητος· ὁ μηδενὸς δεόμενος καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν α' Ἀληθείας (fr. 80 Bl.²; *Vorsokratiker* p. 553, 35 fr. 10 Diels) 'διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται οὔτε προσδέχεται οὐδενὸς τι, ἀλλ' ἀπειρος καὶ ἀδέητος'. 15

LEX. SEG. QUINT. Bekkeri Anecd. Gr. p. 218, 8: ἀδούλευτος· ὁ αἰεὶ ἐν ἐλευθερίᾳ διαίτων.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 9 et lex. S. quint. p. 216, 7 et lex. Seg. sext. Bekkeri Anecd. Gr. p. 359, 6): αἰσθῆσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰσθῆσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς 20 εἰδέναι τι, τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. καὶ περὶ μὲν τοῦ αἰσθῆσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προοιμίῳ (fr. 68 Bl.²) 'ἐγραψάμην ταύτην τὴν γραφὴν ἡδίκημένος ὑπὸ τούτου νῆ Δία πολλά, ἔτι δὲ καὶ πλείω ὑμᾶς ἡσθημένος ἡδίκημένους καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας'. τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποπτεῦν καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ 25 βεβαίως εἰδέναι. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Ἀλκιβιάδην φησὶν (fr. 12 Tur.; 5 et 16 a Thalh.) 'οἶμαι τοίνυν καὶ ἐκεῖνο ὑμᾶς αἰσθάνεσθαι, ὅτι Ἀρχεβιάδης οὐκ ἄλλο τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἡμπερβήτει'. ἔταξαν δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Ἰσαῖος (fr. 134 Tur.; 33 Thalh.) 'τί δ' ἐπὶ τοιούτων δεῖ μαρτυριῶν, 30 <ῶν> οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ εἰσιν εἰδότες, ὅτι ὕψαινεν ὁ

22 αἰσθάνεσθαι libri. 28 Ἀρχεβιάδης Taylor, Ἀρχεβιάδης libri. 30 τί Schoemann, τὰ libri. δ' ἐπὶ Sauppe, δε libri. δεῖ Schoemann, δῆ libri. 31 ὧν add. Bernhardy. εἰσιν εἰδότες Sauppe, συνειδότες libri. ὕψαινεν libri.

παῖς, <τὰ δέ> τῶν ἑωρακότεων αἰθανόμενοι μαρτυρούντων, τὰ δὲ ἀκοή πυνθανόμενοι'.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 365, 10): ἀκμή· οὐτύης, αὐτὴ ἡ ῥοπή τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ νεότης. ἀκμή δὲ καιροῦ ἢ εὐτυχία. οὕτως Ἴσοκράτης (II 33) 'κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν'. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερίδης (fr. 116 Bl.⁹). καὶ Σοφοκλῆς (Phil. 12—14)

ἀκμὴν γάρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
10 μὴ καὶ μάθη μ' ἦκοντα κάκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα.

LEX. S. QUART. p. 184, 6: ἀλάττωρ· ὁ τὰ μεγάλα ἀδικήματα ποιῶν. καὶ ἀλιτήριος· ὁ πολλὰ ἡδικηκῶς καὶ κολάζεσθαι ἄξιος· ἀλιτρος γὰρ ὁ ἁμαρτῶν.

15 SVIDAS: ἀλογίου δίκη· ἦν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 7 et lex. S. quint. p. 216, 4): ἄμα· δοτικῆ. Δημοσθένης (IV 36) ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ παραχρήμα ἔταξε * καὶ ἐν τῷ Ὑπὲρ τῶν ῥητόρων λόγῳ εἰπίων
20 (fr. 12 Tur.) 'οὐ γὰρ ὁ θάνατος τοῖς εὖ φρονουσιν οἰκτρὸς· τοῦτο γὰρ ἄμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται'. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 52) 'ὥς ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἄμα τὴν τε εἰς αὐτὸν ὄβριον καὶ τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν'. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ
25 Μειδίου (XXI 84). καὶ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἄμα κεῖται ἐπὶ τὸ αὐτό. φησὶ γὰρ ἐν Προοιμίῳ (fr. 69 Bl.⁹) 'ἄλλ' εἰ τό τε πρᾶγμα μοι κρεῖττον φαίνεται ἄμα τε μαρτυρίας ἀκριβεῖς παρέξομαι'. καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (XVIII 84) 'πάσαις δὲ λοιδορίαις καὶ βλασφημίαις ἄμα τούτου κεχρημένους'.

1 τὰ δὲ add. Schoemann. 11 quae post σόφισμα sequuntur, omisi, cum ea Caecilio non deberi posse appareat. 19 post ἔταξε excidit aliquid, cf Blass l. s. III 1 p. 61, 2. 23 αὐτὸν ex Aeschine Sauppe, αὐτὸν libri. 26 τὸ αὐτό] τοῦ αὐτοῦ Kuester. 26. 27 τό τε Spengel, τότε libri. 27 μαρτυρίας Sauppe, μαρτυρία libri. ἀκριβεῖς A. Schaefer, ἀρετῆς libri. 28 παρέξομαι Bernhardy, πράξομαι libri.

LEX. s. QUINT. p. 217, 15 (cf. lex. S. quart. p. 183, 15): ἀμείβεσθαι· κέχρηται οἱ ῥήτορες τῷ ἀμείβεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ χάριν ἐκτίνειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι τι κακὸν τοὺς ἄρξαντας ἀδικεῖν.

LEX. s. QUINT. p. 217, 28: ἀμνίδας· τὰ σταμνία Δημοσθένης (LIV 4). 5

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 217, 12): ἀμύναςθαι· Θουκυδίδης (I 42, 1) μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Cιμωνίδης (fr. 229 Bgk.) δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Cοφοκλῆς (Oed. Col. 873) δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. ἐπὶ τῶν προηδικημένων τάσσουσιν οἱ ῥήτορες τὸ ἀμύναςθαι, ὅτε οἱ κακὸν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι 10 τοὺς προδιαθέντας.

LEX. s. QVART. p. 183, 23: ἀμφιγνοεῖν· τὸ μὴ σαφῶς γνωρίζειν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 311, 23 et lex. S. quart. p. 184, 9 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 1 W.): ἀμφοροκία· ἐπειδὴν 8 15 τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὁμνύωσι, κλοπῆς ἔγκλημά τινα ἐπιφέροντες. τοῦτο δὲ πολλάκις ὤφθη μάτην γινόμενον. ἔθεντο οὖν Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμοτήριόν τινος ἐπὶ δίκη κλοπῆς, χιλίας δίδοναι δραχμάς τοὺς ἀλόντας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινὸς ὡς τῷ δήμῳ 20 προσήκουσαν εἰ συκοφαντοῦντες ἀλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίαις ἐζημιούντο.

SVIDAS: ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν· ὅταν τελευτήσας τις ἀπαιεῖ εἶναι δοκῆ, φάσκει δὲ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν 25 τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰσάγει, λέγει δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφοτέρα ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται.

LEX. s. QUINT. p. 214, 16: ἀνάγειν εἰς πράτην καὶ ἀνάγειν ὠνήν· δίκης ὄνομα. ὅταν ἀμφισβητῆ τις περὶ οἰκέτου 30

4 ἀμίδας? Boysen. 19 τοὺς ἀλόντας] conl. Salmasius τοὺς μὴ ἀλίσκοντας, Bekker τοὺς μὴ ἐλόντας. 20 τινὸς Bekker, τινὸς libri. 26 εἰσάγει Bernhardt, εἰσάγοι A (Parisinus) B (Parisinus) E (Bruxellensis). 27 αὐτῷ Bekker.

ὡς οὐ δεόντως πραθέντος, ὁ τὸν οἰκέτην διακατέχων παραγίνεται ἐπὶ τὸν πεπρακότα καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας. καὶ τοῦτο καλεῖται ἀνάγειν εἰς πρᾶτην.

- 5 SVIDAS s. u. ἀνάγωγισ (cf. lex. S. quint. p. 216, 27 et lex. S. quart. p. 198, 82): . . ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορσιν ἐπὶ τοῦ ἀναπέθειν· ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

LEX. s. QUINT. p. 214, 9: ἀναγωγή οἰκέτου· δίκης ὄνομα. ἀναγωγή γάρ ἐστι τὸ τὸν πωλοῦντα οἰκέτην νόσημα ἔχοντα καὶ
10 μὴ προειπόντα τῷ ὠνούμενῳ, ἐφείσθαι τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, ἀπογραψάμενον πρὸς τοὺς ἄρχοντας τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐγκαλεῖ. καὶ τὸ οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν καλεῖται καὶ ἡ ἀπογραφή ἀναγωγή.

LEX. s. QUINT. p. 216, 20: ἀνάδικος δίκη· δίκης ὄνομα.
15 ὅταν γνῶσεως δικαστῶν γενομένης περὶ τινος πράγματος αὐθις ὁ ἡττηθεὶς εἰς δικαστήριον ἔρχηται περὶ τῶν αὐτῶν κριθεσόμενος, ἢ καὶ ἕτερος ἐγκαλῆ περὶ ὧν πρότερον ἐγένετο κρίσις, τοῦτο δίκη ἀνάδικος καλεῖται.

SVIDAS: ἀνάκαιον· τὸ δεσμωτήριον, εἰς δὲ κατετίθεντο τοὺς
20 πονηροὺς δούλους καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Ἑρμῶνα περὶ ἐγγύης (fr. 11 Thalh.) "Ἐρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε φάσκων ἀπελευθέρων εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε, πρὶν τριάκοντα δραχμὰς ἐπράξαιτο'.

SVIDAS s. u. ἀνάπηρον ψυχὴν (cf. lex. S. quart. p. 188, 13
25 et lex. S. quint. p. 216, 15): . . ἀνάπηρος· ὁ χωλός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Λυσίας ἐν τῷ Περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ (ΣΧΙΥ 18) 'καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ ὀβολῷ ὡς ὑγιεῖς ὄντας, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι ἑάσαντας ὡς ἀναπήρω;'

- 30 SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 22 et Pollux V 130): ἀναρᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. οὕτω Καλιθένης (fr. 49 Script. rer. Alex. Magni p. 32^b Mueller).

22 ἀνάκαιον] ἀναγαῖον ex Harpocracione Schoemann et editores Isaei.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 216, 9): ἀνάργυρος· ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἰκανὴ οὐσία ἕξ ἐτέρων κτημάτων. Λυσίας ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης (fr. 85 Thalh.) ἔπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενῆς τριηραρχεῖν ἠναγκά- 5 ζετο, ἀνάργυρος ὦν καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων'.

LEX. S. QUART. p. 188, 19: ἀνάστατος· ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἰρούμενος.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 184, 32): ἀνασύνταξις· τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, ὅταν δόξη τῷ δήμῳ 10 χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως καὶ ἔλονται τοὺς τοῦτο πρά- ζοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

LEX. S. QUINT. p. 218, 18: ἀνατιθέσθαι· καὶ ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων τοῖς θεοῖς ἀναθημάτων ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῇ λέξει, καὶ ἐπὶ τοῦ προσάπτειν τι εἰς βλασφημίας ἢ διαβολάς.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 217, 21): ἀναυμαχίου· ὡς τοῦ 15 μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λείπειν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὄπλα ἀποβαλεῖν. Ζημίαι ἦσαν ὠρισμένοι ἐκ τῶν νόμων, οὕτω καὶ τοῦ <μῆ> ναυμαχίᾳ. τοῦτο τὸ ὄφλημα ἀναυμαχίου ἔκαλεῖτο, ὡς Ἀνδοκίδης (I 74) ὀύτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἕξ αὐτῶν ἀτί- 20 μους εἶναι * *'.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 218, 30): ἀνδρολήψια καὶ ἀνδρολήψιον· ἐὰν ἕξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος <βιαίως> ἐτε- 25 λεύτησε, καὶ μὴ ἔξειδοςαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ἣ τὸ ἔργον ἐπράχθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφέιτο ἐκ τοῦ νόμου τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δίκην ὑπέζοντας τοῦ 30 φόνου· καὶ τοῦτο ἀνδρολήψιον ἔκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους (cf. XXIII 88) ἔπος δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐὰν μῆτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μῆτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδώσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀν- 30 δρολήψιον'.

4 ἀσθενήσας Bekker. 16 λικεῖν Bekker. 17 μὴ add. Bernhardy. 19 τοῦτους ἕθει codices Andocidis. 20 locus Andocidis mutilus est. 22 βιαίως add. Wuensch.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 26 et lex. S. sext. p. 898, 2): ἀνεπίδικα· τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κληροῖς ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους. ὅσα ὡς υἱὸς τις ἢ υἱοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοὶ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα
5 λέγεται. cf. u. ἐπίδικα.

SVIDAS: ἀνετον· Ὑπερίδης (fr. 72 Bl.⁹)· τὸ ἀνεμένον θεῶ ἱερὸν. λέγεται δὲ καὶ ἀνετος βίος, ὁ ἀνεμένος καὶ μαλακός.

LEX. S. QVART. p. 184, 22: ἀνομολόγητα· ὅταν ἀνανεώσῃ τις τὴν ὁμολογίαν.

10 SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 407, 82): ἀντέχει· ἀντὶ τοῦ ἔξαρκεί. Δείναρχος (fr. LXXXIX 8 Tur.) δὲ ἀντὶ τοῦ σιψεται. Δημοσθένης (cf. I 25. II 10) καὶ Ὑπερίδης (fr. 229 Bl.⁹) ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται.

LEX. S. QVART. p. 184, 16: ἀντίδοσις· ὅσοι τεταγμένοι εἰς
15 τοῦ τριηραρχεῖν διδόντες.

SVIDAS: ἀντικαταλλαττόμενος· οὐ μόνον ὅταν σπένδηται τις ἢ εἰς φιλίαν ἔρχηται πρὸς ὃν γέγονεν αὐτῷ διαφορὰ, τῷ καταλλαττόμενος ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοντος χρυσίον ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις. Δημοσθένης (XIX 114)
20 ἄλλα καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, βαδιείσθαι φάσκων, κἄν μὴ χειροτονήτε ὑμεῖς, Ξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις³.

LEX. S. QVART. p. 184, 29 (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 27 W. et Suidas s. u. λῆϊν δίκη): ἀντιλαχεῖν ἀντικαλέσαι ἐστίν.

25 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 215, 22 et lex. S. sext. p. 412, 23): ἄξιον· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ εὐλόγου καὶ δικαίου ἐκλαμβάνουσι. Δημοσθένης (fr. 19 Tur.) ἑδὴ γὰρ τοῦτο μάλιστα ἄξιόν ἐστι σιωπᾶν, ὅτ' οὐτ' ἐστὶν ὁ καταπλήσων οὐθ' ὁ κολάων ὑμᾶς³. τάσσοι δὲ τὸ ἄξιον καὶ ἐπὶ τῶν ὠνίων, ὅταν εὐωνόν τι π
30 πράσκηται. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ τῶν σιτοπωλῶν (XXII 11) ἑροσιν ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως ὠνοῦνται τὸν σίτον, ἔν' ὡς ἀξιῶ-

3 ,in ὅσα particulam desideramus' Bernhardy. 20 ὁμῖν προπωλῶν Dem. 28 ὁμᾶς unus codex (A), ἡμᾶς ceteri libri et Sauppe.

τατον ἡμῖν πωλώσιν'. καὶ πάλιν (XXII 22) 'ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσθητε, τά τε δίκαια ποιήσετε καὶ ἀξιώτερον τὸν ἄλλον ὠνήσεσθε, εἰ δὲ μή, τιμώτερον'.

SVIDAS s. u. ἀπείπατο (cf. lex. S. quint. p. 216, 27 et lex. S. sext. p. 420, 14): . . . ἀπειπεῖν· ἀντὶ τοῦ κελεῖσθαι μὴ πράττειν. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (fr. 152 Tur.; 57 Thalh.) 'καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, ὧν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἔτι ζῶσι, ἀπειπεῖν ἐν τοῖς νόμοις μῆτε ἀδικὸν μῆτε δίκαιον λέγειν'. καὶ ἀπειπεῖν ἀντὶ τοῦ ἀποκαμῆναι καὶ ἀδυνατῆσαι. ἢ ἀπειπεῖν· ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. 10

SVIDAS s. u. ἀπεψηφίσατο (cf. lex. S. quint. p. 216, 17): . . . ἀπεψηφισμένοι· ἐν τοῖς δήμοις ἀποψηφίσαι ἐγένοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ ἄστων, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι, ἐπειδὴ ψήφου αὐτοῖς ἐπαχθείης 15 οὐκέτι μετείχον τῆς πολιτείας. Ὑπερίδης ἐν τῷ Πρὸς Ἀριστογείτονα (fr. 29 Bl.⁸) 'ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς μετοίκους'. 20

LEX. s. QVART. p. 183, 24: ἀπογινώσκειν· ἀφείναι τῶν ἐγκλημάτων.

SVIDAS: ἀπογράφειν καὶ ἀπογραφῆ· οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης, καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς ἐνάτης πρυτανείας, ἐς τὸ δεσμοτήριον ἀπεκλείοντο, μῆτ' ἐγρηγῆσθαι καταστῆσαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματος. 25

LEX. s. QVART. p. 184, 30 (cf. lex. S. sext. p. 425, 31): ἀπογράφειν οὐσίαν· τὸ λέγειν δημοσίαν τὴν οὐσίαν τινός.

LEX. s. QVINT. p. 218, 3: ἀποδεδύσθαι ἢ ἐκδεδύσθαι· τὸ μὲν ἀποδεδύσθαι τάσσουσιν οἱ ῥήτορες, ὅταν δηλώσαι βουλήσονται. 30

12 ἐν Sauppe, ἐπὶ libri. 18 τοὺς <δοῦλους τοὺς> ἐκ Blass. 20 μετοίκους C. E. A. Schmidt, ἀποίκους libri. 23—26 glossa uel manca uel negligenter collecta Bernhardy. 25. 26 μῆτ' .. ὀφλήματος post πρυτανείας transponi Bernhardy uult.

θώσιν ὅτι τὸ ἱμάτιον ἀπολώλεκέ τις λυποδύτη περιτυχῶν ἢ κακούργῳ ἀνδρὶ· τὸ δὲ ἐκδεδύσθαι ἐπὶ τῶν τὸν χιτῶνα ἀποδεδυκότων τάσσουσιν.

LEX. S. QUART. p. 183, 21: ἀποδικάσαι· ἐπὶ τοῦ ἀποψη-
5 φίσασθαι.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 430, 6): ἀπολαύειν· ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάπτουσιν, ὡς Ἰσοκράτης (VIII 81) 'δέδοικα, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσαιμι'.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 217, 3): ἀπολαχεῖν· τὸ δια-
10 νείμασθαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα κοινὰ δόντα πρὸς τινὰ καὶ ἀπολαβεῖν * *. διαλαχεῖν δὲ τὸ διανείμασθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκας. Ἄντιφων (fr. 138 Bl.²; 116 Diels) 'ὅπότ' ἀνθρωποὶ βούλοιντο χρήματα διαλαγγάνειν'.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 215, 31 et lex. S. sext. p. 481, 21):
15 ἀπόμισθος· ἄμισθος, ὁ μισθοῦ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. κεῖται ἡ λέξις παρὰ Λυσία ἐν τῷ Πρὸς Καλλικλέα (fr. 138 Tur.; LXIX Thalh.).

LEX. S. QUART. p. 183, 1: ἀποπομπεῖα· ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ
ποτήρια ἐπέμπετο εἰς τὴν ἑορτήν. * * ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τρια-
20 κοστὴν ἔνην καὶ νέαν καλοῦσιν.

LEX. S. QUINT. p. 216, 30 (cf. Suidas s. u. ἀπορρηθέν): ἀπόρ-
ρησις· τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεσθαι, καὶ τὸ ἀποκρηύσσειν.

SVIDAS s. u. ἀποστασίου δίκη (cf. lex. S. quart. p. 184, 25
et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 22 W. et lex. S. sext. p. 434, 31):
25 . . . ἀποστασίου δίκη· ὅταν δοῦλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνίσταται, φάσκων μὴ προσήκειν τοῖς δούλων αὐτὸν ἀντιποιοιμένοις.

SVIDAS s. u. ἀποστολαί (cf. lex. S. quint. p. 216, 32): . . .
ἀποστελλόμενοι· οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προσταγμάτων
τῶν ἀπολούντων, ἀλλὰ καὶ οἱ παραπεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλ-
30 λοντες ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν.

11 defectum indic. Gaisford; lex. S. quint. haec exhibet:
ἀπολαχεῖν . . . *ἀπολαβεῖν τὸ προσήκον μέρος ἕκαστον τῶν διανε-
μαμένων, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀπολαχεῖν εἰρηται. διανεμάσθαι*
Bernhardy, *διανεμίσθαι libri*. 12 *ὅπότ'* Bernhardy, *ὅπόταν*
libri. 19 lacunam indic. Radermacher.

LEX. s. QVART. p. 183, 25: ἀποστησάμενος· ἀντὶ τοῦ παραδοῦς τῷ σταθμῷ.

SVIDAS s. u. ἀποστολαί (cf. lex. S. quint. p. 217, 26): .. ἀπόστολος· ὁ ἀποστελλόμενος μετὰ στρατιάς εἰς πόλεμον <καὶ> παρασκευῆς. 5

LEX. s. QVART. p. 184, 18: ἀποτιμᾶσθαι· ὅταν παραχωρῶσι τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον διὰ τὸ μὴ δύνασθαι δοῦναι τὸ χρέος.

GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1121, 7 W.: τὴν μέντοι ἀπόφασιν οὐχ ὡς ἡμεῖς νῦν ὁ Ἀττικὸς νόμος ἐξελαμβάνετο, ἀλλ' ἐπεὶ ἡ τῆς τριηραρχίας ἀρχὴ ἐπικίνδυνός τις δοκοῦσα τὸν τριηραρχοῦντα 10 κατῆπειγεν ἀντιμετρήσαι τῷ κινδύνῳ τὰ ἑαυτοῦ, ἢ καταγραφῇ τούτων καὶ ὁ ἐπὶ τούτων ὄρκος ἀπόφασιν ἦν.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 439, 32): ἀποψηφισθέντα· εἰ τις ξένος ἔδοξεν εἶναι καὶ οὐ πολίτης, τοῦτον ἐν ταῖς διαψηφί- 15 cesi τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφισμένος. εἶτα εἰσῆγετο εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐκρίνετο ξενίας, καὶ εἰ μὲν ἕάλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος, εἰ δὲ ἐκράτει, ἀνελαμβάνετο εἰς τὴν πολιτείαν. οὕτως Δημοσθένης (XVIII 132) 'τίς γὰρ ὁμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα;' cf. infra p. 154, 14 ss.

SVIDAS s. u. ἀποστασίου δίκη (cf. lex. S. sext. p. 436, 1): ... 20 ἀπροστασίου· τῶν μετοίκων ἕκαστος προστάτην ἔχουσι κατὰ νόμον ἓνα τῶν ἀστῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τὸ τε μετοίκιον τίθεται κατὰ ἔτος καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τις δοκῶν εἶναι μέτοικος προστάτην μὴ ἔχη ἢ μὴ δῶ τὸ μετοίκιον ἢ ἀστέος εἶναι φάσκη παρεγγεγραμμένος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ βουλόμενος δίκην εἰσάγει 25 πρὸς αὐτόν, ἥτις λέγεται ἀπροστασίου.

LEX. s. QVART. p. 183, 4: Ἄρδητος· ὄρος ἐστίν, ἐν ᾧ τοὺς ὄρκους ἐποιοῦντο.

LEX. s. QVINT. p. 215, 29: ἀρεστήρ· πόπανον τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιτιθέμενον κατὰ τοῦ πυρὸς ἀρεστήρ καλεῖται. 30

LEX. s. QUART. p. 184, 3: ἀρουραῖος Οἰνόμαος ὁ Αἰσχίνης ἐστίν, ὡς ὑποκριτής. καὶ τραγικός Θεοκρίνης· συκοφάντης γὰρ οὗτος ἦν (cf. Dem. XVIII 242. 313).

LEX. s. QUART. p. 184, 20: ἀρχαί μετατίθενται πρὸς τὰς
5 μεταβολὰς τῆς τύχης καὶ τῶν καιρῶν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 215, 33 et lex. S. sext. p. 448, 31 et Pollux III 85): ἀρχαῖον· ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῷ ἀρχαίῳ ἐπὶ τοῦ δανειζομένου [τὸ] ἀργυρίου, ὅπερ ἔνιοι κατὰ τινα συνήθειαν κεφάλαιον ὀνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Νικοστράτου (LIII 20) 'δανείας ἀργύριον Ἄρχιππον, οὐχ οἶός τε ἦν αὐτὸ ἀπολαβεῖν, οὔτε τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον'. παρειληπταὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 183) 'ὁ δὲ Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν μάλιστα εὐδοκιμῶν γέγραπεν ἀρχαίως'. καὶ πάλιν (I 25) 'οὕτως ἦσαν σῶφρονες οἱ ἀρχαῖοι
15 ἐκεῖνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης'.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 449, 17 et lex. S. quart. p. 184, 11) [= Aristot. histor. fr. 413 Rose]: ἀρχων· ἀρχοντες οἱ ἐννέα τίνες; θεσμοθέται ἔξ, ἀρχων, βασιλεὺς, πολέμαρχος. καὶ πρὸ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἔξην αὐτοῖς ἀμα δικάζειν, ἀλλ' ὁ μὲν
20 βασιλεὺς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ βουκολεῖῳ (τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ πρυτανείου), ὁ δὲ πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ καὶ ὁ ἀρχων παρὰ τοὺς ἐπυνύμους, οἱ <δὲ> θεσμοθέται παρὰ τὸ θεσμοθέσιον. κύριοι τε ἦσαν, ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς τελεῖται ἢ μόνον ἀνακρίνουσι
25 τοὺς ἀντιδίκους.

LEX. s. QUINT. p. 217, 9: ἀκέλγεια· ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καθ' ὑπερβολὴν σπουδή. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ ὕβρεως καὶ αἰκίας ἐχρήσαντο.

1—2 cf. p. 188, 9—11 et 26—28. 8 s ad uerba κατὰ
τινα συνήθειαν . . ὀνομάζουσιν cf. DIELS l. s. p. XXVIII.

8 δανειζομένον ἀργυρίου ex lex. S. quint. et lex. S. sext. Bernhardtii, δανειζομένον τὸ ἀργύριον libri. 10. 11 locus Demosthenicus, corruptissimus est' (Kuester): ualde enim ipsius Demosthenis uerba immutata sunt. 18 τίνες; Bernhardtii, τινές libri. 22 δὲ add. Bekker, postquam iam Bernhardtii particulam aliquam desiderauit. 24 ἀποκρίνουσι libri.

LEX. s. QUINT. p. 217, 29: ἀσκέειν· οἱ ῥήτορες χρώνται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλο τι ἔργον σκοποῦντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λόγων ἀσκησιν ποιουμένων. ὅταν δ' αὐτὸ καθ' αὐτὸ τάξωσι τὸ ἀσκέειν, εἰδέναι χρή τότε, ὅτι τῇ λέξει ἐχρήσαντο ἐπὶ τῶν 218 ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν. 5

LEX. s. QUINT. p. 214, 3: ἀσκοφορεῖν· τὸ ἐν ταῖς Διο-
νυσιακαῖς πομπαῖς τοὺς ἀστούς, ἐσθῆτα ἔχοντας ἦν βούλονται,
ἀσκούς κατὰ τῶν ὕμων φέρειν. καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἀσκο-
φόροι καλοῦνται. ὡσπερ νόμος τοὺς μετοίκους χιτῶνας ἐνδε-
δύσθαι χρώμα ἔχοντας φοινικοῦν καὶ τὰς κκάφας φέρειν· ὅθεν 10
καὶ σκαφηφόροι καλοῦνται.

SVIDAS s. u. ἀσπαλία (cf. lex. S. quart. p. 183, 14 et lex. S. quint. p. 217, 7): . . ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ῥήτορι τὸ ἀλιεύ-
σαι παρ' ἡμῖν.

SVIDAS s. u. ἀτάκτημα (cf. lex. S. quint. p. 216, 12): . . 15
ἀτακτοί· ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περιέργοι καὶ παρὰ
τὸ προσῆκόν τι ποιοῦντες ἀτακτοὶ προσαγορεύονται· οἱ ῥήτορες
δὲ καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης μὴ κατὰ τάξιν τὴν
συμβολὴν ποιήσαντας, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῆ καὶ φύρδην.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 460, 32): ἄττα . . ἐν δὲ τῷ Παρα- 20
πρεβείας Δημοσθένους ἐπὶ τοῦ ὄσα ἔλαβε (XIX 304) τὴν λέξιν.
τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ ἐπὶ
χρόνου· ἄττα τινὰ ἢ ἄτινα ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἐπιφών τῷ
ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἄτινα ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μύρρου
(fr. 34 Bl.²) 'οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα 25
ὑπὸ τούτου'. καὶ αὐθις (fr. 85 Bl.²) 'οἱ γὰρ ἀνθρωποὶ ἄττα
ἀν ὀρώσι τῇ ὄψει πιστότερα ἡγοῦνται ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἦκει ὁ
ἔλεγχος τῆς ἀληθείας'.

LEX. s. QUINT. p. 217, 18 (cf. lex. S. quart. p. 183, 17):

16 s ad verba ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ . . προσαγορεύ-
ονται cf. DIELS l. s. p. XXVIII.

18. 19 τούτῳ . . κατὰ . . ποιήσαντας Bekker, τῆς . . παρὰ . .
ποιήσαντες libri. alio modo Bernhardt locum sanabat. 22 ἄττα
Bernhardt, ἔττα libri.

ἀτυχεῖν· οὐκ ἐπὶ μόνου τοῦ χρῆσθαι δυστυχία ἔταξαν οἱ ῥήτορες τὸ ἀτυχεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν.

SVIDAS (cf. lex. S. sext. p. 463, 14 et Antiatticista, quom Origum Milesium uocant, Bekk. Anecd. p. 83, 7 et Pollux IV 5 122): ἀυλαία· τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ Κατὰ Πατροκλέους (fr. 139 Bl.⁹).

SVIDAS: αὐτοδίκη· ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτομαχῆ.

SVIDAS s. u. αὐτομαχεῖν (cf. lex. S. quart. p. 184, 13. et 10 lex. S. sext. p. 467, 1): .. αὐτομαχησαι· ὅταν ἀντιποιηται τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὼς μὲν ἀεὶ ὀχρεως, ὥστε δοκεῖν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν καὶ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τὸν ἀντιποιούμενον, βούλοιο δὲ ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρὶον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφισβητοῦντα, τοῦτο 15 αὐτομαχησαι καλεῖται.

LEX. s. QUINT. p. 218, 9: ἀχαριστεῖν· τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεπονηκόσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν.

20 SVIDAS s. u. ἀψαμένη (cf. lex. S. quint. p. 216, 29): .. ἀψα-
 cθαι παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τοῦ προσάψασθαι καὶ θιγεῖν τάσσεται.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 4): βακτηρία καὶ σύμ-
 βολον· οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων
 ὑπηρετῶν σύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τὴν
 25 χρῶαν ὁμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ μέντοι σύμ-
 βολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες ἐκομίζοντο τριώβολον· ὅπερ
 καὶ δικαστικὸν γέγονεν.

LEX. s. QUINT. p. 226, 17 (cf. Suidas s. u. βασανίζειν): βά-
 canos καὶ βασανίζειν· χρῶνται μὲν τῇ βασάνῃ καὶ τῷ βασα-
 30 νίζειν οἱ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ μαστιγοῦν καὶ στρεβλοῦν τοὺς
 καταδικασθέντας καὶ κολαζομένους, τάσσουσι δὲ αὐτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ
 δοκιμάζειν καὶ ἀκριβῶς ἀνερωτᾶν.

7 *αὐτοδίκη* libri, *αὐτόδικος* Bernhardy. 21 *θιγεῖν* Bern-
 hardy, *θίγειν* libri.

LEX. s. QVART. p. 185, 2: Βάταλος· δειλός και ἐκλελυμένος ἀνθρωπος κατὰ τὴν διάνοιαν, και δλον τὸ σῶμα μαλακός και αἰχρός (cf. Dem. XVIII 180).

LEX. s. QVART. p. 185, 7: βωμολόχοι· πάντες οἱ ἀνελευθέρως κολακεύοντες, και οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς προσαιτούντες ἐν ταῖς 5
θυσίαις.

SVIDAS s. u. γαμηλία (cf. lex. S. quint. p. 233, 31): . . . γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν· ὅταν τις ἡγάγετο γυναῖκα, πρὶν γενέσθαι παῖδα, οὗτος μαρτυράμενος περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς νόμους γενομένου ἀπεδίδου τι τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον εὐωχίας. και 10
τοῦτό ἐστι γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ (LVII 69) 'και γὰρ ὅτι ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔτημε και γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, μεμαρτύρηται'.

LEX. s. QVART. p. 185, 18: γεννήται φυλαί ἦσαν, ὥσπερ 15
αἱ τριττύες.

LEX. s. QVINT. p. 233, 28: γνώμων· σύνταξις τις γραμμάτων, καθ' ἣν τὰ τέλη πράττεσθαι χρὴ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκομίζοντας, ὡν ἂν ἐκφέρωνται.

LEX. s. QVINT. p. 234, 1: γόργυρον· δεσμητήριον. 20

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 14) [= Aristot. histor. fr. 439 Rose]: γραμματεὺς· οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ και τῷ δήμῳ τὰ πραττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς και οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ἰνόμεσται. 25

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 12): γραφή· ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία και περὶ [τῶν] ἄλλων ἀμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαί και νόμων και ψηφισμάτων οὐκ ἐπιτηδείων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἴτινες γραφαί παρανόμων καλοῦνται. 30

SVIDAS: δαπανᾶν· οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμ-

7—14 hanc glossam ut parum doctam Bernhardy seclussit, sed cf. Boysen l. s. p. 25, 1. 9. 10 νόμους γενομένου Radermacher, γάμους libri. 27 τῶν damn. Bernhardy.

πρῶς Ζῆν καὶ σπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τῇ ἀσωτίᾳ. οὕτω Δημοσθένης (XL 51). καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ 'τὴν πόλιν δαπανᾶν' φησὶν (IV 3, 3) ἀντὶ τοῦ εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν.

5 LEX. s. QUART. p. 186, 27: δατηταί· οἱ τὰ χωρία τοῖς ἀμφοιβητοῦσι διανεμόντες οἰονεῖ κριταί.

SVIDAS: δεκάζεσθαι· ἐρρήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα φθεῖρεσθαι δώροισι. ὅτε γὰρ βούλοιντο τινες ἀρχῆς τυχεῖν ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσάν τινα, ὅπως συμπράττωσιν αὐτοῖς. ἔξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἕνεκα τοῦ συμπράττειν μὴ ἀπὸ παντός τοῦ βελτίστου δεκάζεσθαι φασιν.

LEX. s. QUART. p. 186, 29: δεκατεύοντες· ἀποτελοῦντες, ὡς οἱ κλάστικες ἐν τῷ ἱερῷ.

LEX. s. QUART. p. 185, 22: δεκάτη καὶ εἰκοστή· οἱ Ἄθη-
15 ναῖοι ἐκ τῶν νησιωτῶν ταῦτα ἐλάμβανον.

LEX. s. QUINT. p. 241, 12: δενδαλίδες· ἱεραὶ κριθαί.

LEX. s. QUINT. p. 242, 7: δεξαίμην· κείται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδεξαμένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπεμπομένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπροσδέεσθαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 24 et lex. S. quint. p. 241, 17):
20 δεῦρο· τοῦτο τὸ ἐπίρρημά τινες ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν, οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 174) 'καὶ παρασχεῖν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ'. καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρανόμων κατηγορίᾳ (fr. 46 Bl.²) 'ναυμάχου ὡς περὶ δωρεῶν μὲν
25 εἰπεῖν κατὰγειν δεῦρο'. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Λεωχάρου (fr. LXXXV Tur.) 'περὶ τοῦ τάλαιπύρου Διδύμου νῦν πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. καὶ μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον'. καὶ Δημοσθένης (XIX 120) 'ἀπόκριναί γάρ δεῦρο ἀναστάς μοι'. καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

LEX. s. QUINT. p. 240, 28: δημοτελεῖ καὶ δημοτικά ἱε-

5 *δαιτηταί liber*, em. Boysen. 11 *ἀπὸ παντός Paul. Leopardus, ἀπαντῶντος libri*. 13 *quid sint κλάστικες nescio*. 17. 18 *ὑποδεξάμενον . . ἐκπεμπόμενον liber*, corr. Radermacher. 24. 25 *locus Antiphontis corruptus est; Sauppe conii. ἐκ ναυμαχίας ὡς περὶ δωρεῶν συνειπεῖν κατὰγειν δεῦρο*.

ρεΐα διαφέρει· τὰ μὲν δημοτελῆ θύματα ἢ πόλις δίδωσιν, εἰς δὲ τὰ δημοτικά οἱ δημόται, εἰς δὲ τὰ ὄργεωνικά οἱ ὄργεῶνες, οἱ ἄν ὤσιν ἐκάστου τοῦ ἱεροῦ, εἰς δὲ τὰ τῶν γονέων τὰ γένη.

LEX. s. QUART. p. 186, 2: δημοτεύεσθαι· τὸ ἐγγράφεσθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεσθαι ἐκαλεῖτο.

LEX. s. QUINT. p. 241, 14: διαβασιλίζεται· τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 241, 3 et lex. S. quart. p. 186, 24): διαγράμματα· ὅταν εἰσφορὰς δεήσειεν εἰς τὸ κοινὸν πολέμου ἢ ὄντος, τὸ ἐκάστῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 19 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 24 W.): διαγραφὴ δίκης· ὅταν ἀπαλλαγῆ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἥτοι κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ διάγνωσιν τοῦ κρινόντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλεῖται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 12 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 24 W.): διαδικασία· διαδικασία ἐστίν, ἣν ποιοῦνται τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, ὅς ἂν ὀριεθῆναι βούλωνται, τότε χρῆ λειτουργεῖν αὐτοῦς.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 241, 25 et 241, 29): διάθεσις καὶ διατίθεσθαι· ἐκάτερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Ἀριστογείτονα (fr. 7 Tur.; 1 Thalh.) 'μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν ἐτέραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι'. καὶ Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Τιμωνίδην (fr. 230 Tur.; 74 Thalh.) 'πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο οὐ παρανοῶν οὐδὲ γυναικὶ πεισθεῖς;' ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἐκατέρῳ αὐτῶν. παρ' Ἰσοκράτη δὲ ἐπὶ τοῦ πάσχειν κεῖται τὸ διατίθεσθαι· ὅς φησιν ἐν 'Ἐλένης ἐγκωμίῳ (X 55) 'γνοίη δ' ἂν τις κάκειθεν, ὅσον διαφέρει τῶν ὄντων, ἔξ ὧν αὐτοὶ διατιθέμεθα πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν'. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο (fr. 160 Bl.²; 24 Diels) ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας· ὁ αὐτὸς καὶ

14 ἦτοι Gaisford, ἦ libri. 15 τοῦ κρινόντος (uel τοῦ γινώσκοντος) Radermacher, τυχόντος libri.

ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον τουτέστιν ἐπὶ τοῦ ἔξαγγεῖλαι τι. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται (cf. fr. 94 Bl.²; 24 Diels) αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμῆσεως.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 1): δ^{ια}ι^{τι}η^{τά}ς· τοὺς ὑπὲρ 5 πενήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαρὸς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες, τὰ τῶν πολιτῶν δ^{ια}ι^{τῶ}ν ἐποίουν. ἔνοιος μέντοι γε ἐπὶ τούτους ἔλθειν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις δ^{ια}ι^{ταν} ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

10 LEX. s. QVART. p. 186, 21 (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 27 W. et Suidas s. u. ἀπολαχεῖν et s. u. λῆξιν δίκης): δ^{ια}λα^{χε}ῖν τὸ διανεμάσθαι χρήματα λέγεται.

LEX. s. QVINT. p. 241, 13: δ^{ια}ρ^{τῶ}ν· πλανᾶν, ἔξαπατᾶν.

SUIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 18 W. et lex. S. 15 quart. p. 186, 7): δ^{ια}ψῆ^φι^{σι}ς καὶ ἀποψῆ^φι^{σι}ς· οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ τῶν αἰτίων ἔχόντων ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσίνων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο 20 δ^{ια}ψῆ^φι^{σι}ς καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν, ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται. καὶ τοῦτο ἔστιν ἡ ἀποψῆ^φι^{σι}ς.

LEX. s. QVINT. p. 242, 1 (cf. lex. S. quart. p. 186, 29): δ^ι- 25 ε^ιλη^χώ^ς· τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο.

LEX. s. QVINT. p. 242, 9: δ^ιέ^κει^{εν}· κείται ἐπὶ τοῦ κινεῖν καὶ τοῦ λέγειν.

LEX. s. QVINT. p. 241, 20 (cf. lex. S. quart. p. 186, 26 et 30 Suidas s. u. ἐξηγήσασθαι τοῦ διηγῆσασθαι διαφέρει): δ^ιή^γη^{σι}ς ἐξηγήσεως διαφέρει· διηγούνται μὲν ἰδιῶται ἄνδρες περὶ τῶν προστυχόντων, ἐξηγοῦνται δὲ οἱ τῶν νόμων ἔμπειροι περὶ ὧν

7 τούτους Hemsterhuis, τοῦτο libri. 16 ἐκάστοις libri.
αὐτῶν Bekker, αὐτῶν libri.

προσῆκε γενέσθαι κατὰ τοὺς νόμους. τέτακται δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι καὶ περὶ τοῦ ἐξάρχειν τινός.

LEX. s. QUINT. p. 309, 33 (u. 5—24 = Aristot. histor. fr. 420, 446, 424, 427, 418, 429, 422, 453 Rose): τίνες ποίων δικαστηρίων εἶχον τὴν ἡγεμονίαν· πρὸς τὸν ἄρχοντα 310 κακώσεως ἐλαγχάνοντο γραφαὶ καὶ τῶν γονέων, εἰ τούτους τις 6 αἰτίαν ἔχοι κακοῦν, καὶ τῶν ὄρφανῶν, ἔτι δὲ παρανομίας καὶ ἀργίας, ἐπιδικασίαι (κλήρων) καὶ ἐπικλήρων γυναικῶν. ἀπάσας ταύτας ἤγεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἡγεμονίαν αὐτῶν ἔχων. οἱ λογιστὰι τὰς εὐθύνας ἀπάσας εἰσήγον. ὁ βασιλεὺς εἰσάγει τὰς 10 φονικὰς ἀπάσας, ἐπεὶ καὶ προαγορεύει τὸν ἀνδροφόνον εἰργεσθαι τῶν νομίμων, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τοῖς γένεσι δικάζει. ὁ πολέμαρχος ἀποστασίου, (ἐπιδικασίας) καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκοις· καὶ τᾶλλα, ὅσα τοῖς ἄστοις ὁ ἄρχων, οὗτος τοῖς μετοίκοις παρέχεται. οἱ θεσμοθέται εἰσήγον ξενίας καὶ συκοφαντίας 15 καὶ δώρων καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως. οἱ ἔνδεκα τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιτάς ὁμολογοῦντας μὲν ἀποκτιννύουσιν, ἀντιλέγοντας δὲ εἰσάγουσιν εἰς τὸ δικαστήριον. οἱ δαιιτηταὶ πᾶσαν δίκην δικάζουσι πλὴν τῶν ξενικῶν, ὅσον πρόκλησιν νεμήσεως ἐπὶ τινῶν ἢ κληρονομίας ἢ κοινὸν ἀγορασμὸν. κυρίως μέντοι οἱ διανεμόντες τὰ κοινὰ τιτιν. οἱ τετταράκοντα, οὓς ἐχειροτόνουσιν μάλιστα φυλάττειν τὸν δῆμον· οὗτοι, (οἱ) τέως ἦσαν τριάκοντα, ἕως δέκα δραχμῶν ἐδίκαζον κατὰ δῆμον. οἱ πεντακόσιοι τοὺς ἐπὶ ἑταιρηκεναὶ δοκιμαζομένους ἔκρινον. ἐδοκιμάζοντο δὲ ἐπὶ τῷ ἡταιρηκεναὶ δοκεῖν 25 ἢ μὴ οὐχ ἅπαντες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ ῥήτορες οἱ πολιτευόμενοι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες.

LEX. s. QUINT. p. 310, 28: ἐν ποίοις δικαστηρίοις τίνες 25—27 cf. p. 157, 6—9.

8 κλήρων suppletur apud Meier-Schoemann-Lipsium *der attische process* p. 57 s, 43. 12 νομίμων ibidem p. 62 s, 60, νόμων liber. 13 ἐπιδικασίας add. Radermacher. 23 οὗτοι οὐ τέως ἦσαν τριάκοντα apud Meier-Schoemann-Lipsium l. s. p. 88 s, 140, οὗτοι ἕως ἦσαν τριάκοντα liber. 24. 25 δοκιμαζομένους apud Meier-Schoemann-Lipsium l. s. p. 253, 134, δικαζομένους liber.

λαγχάνονται δίκαι· Ἡλιαία· καλεῖται δὲ μέγα δικαστήριον καὶ οἱ χίλιοι δικασταί. ἐν τούτοις ἀρχαιρεαίαι γίνονται καὶ αἱ μέγιστα κρίσεις καὶ αἱ διοικήσεις. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη ἐκκλησία. Ἡλιαία
 311 δὲ ἐκλήθη ἤτοι παρὰ | τὸ ἐν αὐτῇ ἀλιάζεσθαι τουτέστιν ἀθροίζεσθαι
 5 ἢ διὰ τὸ ὑπαιθρον εἶναι τὸν τόπον καὶ ἠλιοῦσθαι. ἐπὶ Παλλα-
 δίῳ· οἱ ἀκούσιοι φόνοι ἐν τούτῳ ἐκρίνοντο. φασὶ γὰρ Δημοφῶντα
 ἀρπάσαντα Διομήδους τὸ Παλλάδιον φεύγειν ἐφ' ἄρματος, πολ-
 λούς δὲ ἐν τῇ φυγῇ ἀνελεῖν συμπατήσαντα τοῖς ἵπποις. ὄθεν
 πρῶτον γενέσθαι ταύτην δίκην ἀκουσίων φόνων ἐπὶ Παλλαδίῳ.
 10 δικάζουσι δὲ ἐν τούτῳ οἱ ἐφέται. περὶ Ἀρείου πάγου· αὕτη
 κρίνει τὰς φονικὰς δίκας καὶ φαρμάκων καὶ πυρκαϊᾶς. εἰς ταύ-
 την ἀναβαίνουν οἱ καλῶς ἀρξάντες θεσμοθέται, ἀνυπεύθυνοι
 γενόμενοι. ἐπὶ Δελφινίῳ ὁμολογούμενος φόνος ἔνομος δικά-
 ζεται. ἐπὶ πρυτανείῳ· ἐὰν λίθος ἢ σίδηρος ἢ εὐλον φανῆ, τὸν
 15 δὲ δρᾶσαντα ἀγνοῆ. ἐν Ζέφ· τόπος ἐστὶ παράλιος. ἐνταῦθα
 κρίνεται ὁ ἐπ' ἀκουσίῳ μὲν φόνῳ φεύγων, αἰτίαν δὲ ἔχων ἐπὶ
 ἔκουσίῳ φόνῳ. ἐν Φρεαττοῖ· οἱ ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ φεύγοντες,
 ἐπ' ἄλλῳ δὲ τινὶ κρινόμενοι· οἳ ἐπὶ πλοίῳ ἐστῶτες ἀπολογοῦνται.

LEX. s. QVINT. p. 241, 6 (cf. lex. S. quart. p. 186, 5 et Suidas
 20 s. u. δίκη α): δίκη τί ἐστι; δίκη ἐστίν, ἣν ὑπὲρ ἰδίων ἀμαρτημά-
 των οἱ βουλόμενοι ἴστανται πρὸς τινας, καὶ ἥς τὸ ἐπιτίμιον ὠρι-
 μένον ἐστὶ τοῖς νόμοις· εἰς δὲ δίκαι καὶ περὶ ἐτέρων ἐγκλημάτων.
 καὶ ὄνομα ἴδιον ἐκάστη ἔχει κατὰ τοὺς νόμους, οἷον ἀποστασίου,
 αἰκίας, ὕβρεως, τραύματος, φόνου, καὶ ἄλλαι ὁμοίως δίκαι.

25 SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 30): δίκης ἀνάκρισις· οὐ
 πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων
 ἀντιλέγη καὶ παραγράφῃται, λέγων εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτὴν,
 πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

LEX. s. QVART. p. 186, 25: Διοπείθης· οὗτος προδότης
 30 τῶν Ἀθηναίων κατηγορεῖται.

LEX. s. QVINT. p. 241, 31: δίχα· τῷ δίχα οἱ ῥήτορες ἐπὶ
 τοῦ διχῶς ἐχρήσαντο, ὅταν μνησθαι θέλωσι δύο, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ
 χωρῖς, ὡς ἔνιοι.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 16 et Gregor. Corinth. VII 2
 1—5 cf. p. 187, 7—10.

p. 1120, 29 W.): διωμοσία και ἀντωμοσία· ὅταν οἱ κατηγοροῦντες ὁμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὁμνύωσι τὸν αὐτὸν ὄρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 185, 32 et lex. S. quint. p. 241, 15 5 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 6 W.): δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι· τὸ δίκην ἐταιρήσεως τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἐταιρήσεως δοκιμασία οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορι καὶ ψηφίσματα γράφουσι.

LEX. S. QUINT. p. 242, 3: ὄρον φέρειν διὰ τῆς ἀγορᾶς· 10 τὸ τοὺς ἀπελευθερωθέντας δούλους καὶ ἄλλους βαρβάρους κλάδον ὄρου ἐκαστον διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐν τῇ τῶν Παναθηναίων ἑορτῇ φέρειν.

LEX. S. QUINT. p. 240, 32 (cf. lex. S. quart. p. 186, 14): δωροξενίας δίκη· δίκης εἰσαγωγή πρὸς τὸν κριθέν'τα ξενίας, δό- 241 ξαντα μὴ δικαίως ἀποπεφευγῆναι διὰ τὸ δωροδοκῆσαι τοὺς δικαστάς. 16

SVIDAS: ἔγγειον· ὁ δὲ κατεκληροῦχει τὴν χώραν, διδοὺς ἐκάστῳ ταλάντειον κλῆρον, οὕτως ὑπολαμβάνων στήναι τὰ κατὰ τὴν πόλιν, προσδεθέντων τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἐγγείοις κτήσεσι'. τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω. οὐχ οὕτως δὲ οἱ ῥήτορες ἔτασσον, ἀλλ' 20 ὅταν τὸ ἐν γῆ θέλωσι δηλῶσαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἀπατούριον (XXXIII 3) 'οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον, οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου'. καὶ Λυκίας (fr. 285 Tur.; 91 Thalh.) 'τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὄρφανοῖς ἐγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτος δὲ ναυτικούς ἡμᾶς ἀποφαίνει'. 25

LEX. S. QUINT. p. 259, 17 (cf. lex. S. quart. p. 187, 24): ἐγγενῆς· ὁ ἀστὸς ἐξ ἀστῶν ἐγγενῆς καλεῖται.

LEX. S. QUART. p. 187, 12: ἐγγυῆσαι· ὅταν τις κρινόμενος παράσχη δοῦλον ἀνθ' ἑαυτοῦ τιμωρηθῆναι.

LEX. S. QUINT. p. 260, 4: ἐγκτήματα κτημάτων διαφέρει· 30 κτήματα μὲν ἔστιν, ἃ ἔχουσι τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτήματα δέ, εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινὶ ὑπάρχει.

6—9 cf. p. 155, 25—27.

Lex. s. QUINT. p. 259, 18 (cf. lex. S. quart. p. 187, 25):
 ἐγχώριος· ἐγχωρίος ἔστιν ὁ ἐν τῇ χώρῃ ὧν, τουτέστιν ὁ ἐπι-
 δημῶν, εἴτε ξένος εἴη, εἴτε ἄστος.

Lex. s. QUINT. p. 260, 9: ἐδαπανᾶτο· κείται παρὰ τοῖς ῥή-
 5 τορσι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνηλίσκετο τὰ χρήματα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνήλισκεν
 αὐτός τις.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 32): ἐδωλιάσαι καὶ ἰκρι-
 ὦσαι· ἐκατέρῳ αὐτῶν ἐχρήσαντο. τὸ μὲν οὖν ἐδωλιάσαι ὡς
 10 συνθεῖναι ἔκ τινων Εὐλων ἀπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντεθέντων,
 τὸ δὲ ἰκριῶσαι δύναται ἂν καὶ ὡς κοινότερον λεχθὲν νοεῖσθαι·
 πολλοὶ γάρ τῶν ἰδιωτῶν ἰκρία καλοῦσι τὰς ἔκ τῶν μακρῶν Εὐλων
 συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἐτέραις.

(u. 13—16 = 27 B.) LEXIC. RHET. CANTABR. p. 667, 12
 Dobree = p. 337, 15 Nauck: εἰσαγγελία· κατὰ καινῶν
 15 καὶ ἀγράφων ἀδικημάτων. αὕτη μὲν οὖν ἡ Κεκιλίου
 339 Nauck δόξα. . . . | . . . Κεκίλιος δὲ οὕτως ὠρίσατο· εἰσαγγελία
 ἔστιν ὁ περὶ καινῶν ἀδικημάτων δεδωκάσιν ἀπενεγκεῖν
 οἱ νόμοι. ἔστι δὲ τοῦτο μελετώμενον ἐν ταῖς τῶν σο-
 φ<ικτ>ῶν διατριβαῖς.

20 a SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 244, 18 et Gregor. Corinth.
 VII 2 p. 1119, 1 W.): εἰσαγγελ(α)· κυρίως ἢ περὶ καινῶν καὶ δη-
 μοσιῶν ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ
 ὧν διαρρήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρί-
 25 σεαι γενέσθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν ὡς τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν
 15 διατριβαῖς μελετώμενον, τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων.

9 ἔκ τινῶν Bekker. 14 καινῶν Dobree, κοινῶν cod.
 15 Καικιλίου Dobree, Κικίλιον cod. 16 Καικίλιος Dobree,
 κακεῖ cod. 18 τοῦτο Sauppe, τὸ cod. 18. 19 σοφιστῶν
 Dobree, σοφῶν cod. ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς] ex
 his uerbis Fr. Osann *beitraege zur griech. u. roem. litteratur-*
geschichte I 1885 p. 295—297 concludit Caecilii librum exstitisse,
 cui libro αἱ τῶν σοφιστῶν (sive σοφῶν) διατριβαί inscripto po-
 stea a Longino liber *Φιλολογοὶ ὁμιλῆαι* oppositus esset. sed hoc
 refutauerunt Maurit. Herm. Ed. Meier, *Opuscula academica* I
 1861 p. 130, 37 et Klein l. s. p. 579. 21 κοινῶν libri.

LEX. s. quart. p. 187, 29: εἰς ἐμφανῶν κατὰστασιν·
δταν τὰ ἐπιδικαζόμενα τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑπάρχου.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 187, 22): εἰσιτήρια· ἡμέρα ἐορ-
τῆς, ἐν ἣ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες προΐασιν, οὕτως ἐκαλεῖτο. ταύ-
την δὲ τὴν ἡμέραν πρώτην τοῦ ἔτους Ἀθηναῖοι νενομίκασι. 5
Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπροεβείας (XIX 190) ἡ βουλή
τὰ εἰσιτήρια ἔθυσεν, συνεστιάθησαν δὲ καὶ τῶν <ἱερῶν> ἐκοινώ-
νησαν οἱ στρατηγοὶ καὶ σχεδὸν εἰπεῖν αἱ ἀρχαὶ πάσαι·.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 30): ἐκγαμηθῆναι· δταν
εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῆ παρθένος, οἶονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, 10
τοῦτο ἐκγαμείσθαι λέγεται.

SVIDAS: ἐκδέεσθαι· οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμείναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ
ἀναδέεσθαι καὶ ἀναλαβεῖν.

LEX. s. quart. p. 188, 1: ἐκεῖ ἐν τόπῳ, ἐκεῖσε εἰς τόπον.
καὶ ἐπὶ χρόνου τάσσεται. 15

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 28): ἐκκλητευθῆναι·
τῶν ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ
κηρύσσεται· ὅπερ ἔλεγον ἐκκλητευθῆναι [καὶ ἐκκλητεῦειν].

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 21): ἐκλειψις καὶ ἐξέλι-
πεν· ἐκάτερον αὐτῶν τέτακται ἐπὶ τῶν διασηφίσεων τῶν γινο- 20
μένων ἐν τοῖς δήμοις περὶ τῶν γινομένων εἰς τὸ ληξιαρχικὸν
γραμματεῖον. ὅσοι μὲν ἐγκαλοῦμενοι ὅτι μὴ εἰσιν ἄστοι ἀπαντῶσι
πρὸς τὰ ἐγκλήματα, περὶ τούτων οἱ δημόται ψήφον φέρουσιν·
ὅστις δὲ μὴ παρεγένετο κριθεσόμενος, ἐξέλιπεν οὗτος τὴν περὶ
αὐτοῦ διάγνωσιν. καὶ τοῦτο ἐκλειψις καλεῖται. 25

SVIDAS: ἐκλογεῖς· . . . οἱ τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν ὑπηκῶν
ἀθροίζοντες πόλεων οὕτως ἔλεγοντο.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 24): ἐκμαρτυρεῖν φασὶ
τὸ λέγειν, οὐχ ἄπερ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἄπερ ἐτέρων ἤκουσε λε-
γόντων. 30

4 προΐασιν Bekker. 7 ἱερῶν suppl. Bernhardt. 18 καὶ
ἐκκλητεῦειν del. Bekker. 21 γινομένων] γραφομένων Hem-
sterhuis, ἐγγεγραμμένων Bekker ex lex. S. quint. 25 αὐτοῦ
Bekker.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 187, 21): ἐκωδωνίζοντο· περιβόητοι ἐγένοντο. τέτακται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπειράθησαν. οὕτω Λυκίας (fr. 313 Tur.; cf. 116 Thalh.).

LEX. S. QVART. p. 188, 16 (cf. Suidas s. u. Ἑλληνοταμίαι α): ἡ Ἑλληνοταμίαι· τοὺς ἐκπεμπομένους διανεῖμαι τὰ τέλη τοῖς ἔξω ἀρχουσιν ἔλεγον οὕτως.

LEX. S. QVART. p. 187, 32: ἔμβραχυ· τὸ εὐχρώς πραττόμενον.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 6): ἐναυλήματα· ἄλφιστα οἶνω καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἄλφιστα ἐναυλήματα καλοῦσιν. cf. θυλήματα infra p. 168, 29.

SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 12 W. et lex. S. quart. p. 187, 4): ἔνδειξις· ἐάν τις ἄτιμος ὦν ἢ ὠφληκῶς τῷ δημοσίῳ καὶ μὴ ἐκτετικῶς ἀρχεῖν ἢ δικάζειν ἐπιχειροίη, τοῦτον ἐνδείκνυσιν ὁ βουλόμενος τῶν πολιτῶν. ὁμοίως καὶ τὸν ἀντι-15 ποιούμενον πράξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς νόμοις, ὅσον τὸν ἡταιρηκότα τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ, ἔτι τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελευτηκότας ἀδίκως. ἔπειτα τοῖς ἀλοοῦσι τούτων τινὸς τῶν οἰκιστῶν οἱ δικασταί, τί χρῆ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι.

LEX. S. QVART. p. 187, 19: ἐν Δελφοῖς κιά· εἴρηται περὶ 20 τοῦ προσήκοντος.

SVIDAS s. u. ἐνεπισκήμμα (cf. lex. S. quart. p. 189, 2): . . . ἐνεπισκῆψασθαι . . . καταδικασθέντων τινῶν δημεύεσθαι τὰς οὐσίας, εἰ λέγοιεν τινες ὡς εἶχαν δανεισθαι τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, πότε καὶ πόσον ἐδάναισαν ἀργύ- 25 ριον· ὅπερ ἐλέγετο ἐνεπισκῆψασθαι.

LEX. S. QVART. p. 189, 9: ἐνηνόμεθα· ἐσπουδάζομεν, παθη- τικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

LEX. S. QVART. p. 187, 17: ἐνιαυσία καὶ κατενιαύσιος· ἦν 30 ποιοῦσι τοῦ τετελευτηκότος μείαν. ἔστι δὲ ἀρχή.

8 ἐνθυλήματα uulgo edunt, ἐναυλήματα libri; cf. infra p. 168, 29 θυλήματα. 19. 20 haec glossa pertinet ad Dem. V 25; quare aut περὶ τοῦ <οὐδὲν> προσήκοντος exspectatur, aut scholiasta uerbis περὶ τῶν οἰκείων, quae paulo ante leguntur, ductus er- rauit (Wuensch). 25 ἐνεπισκῆψασθαι Kuester, ἐπισκῆψασθαι libri. 28 κατενιαύσιος conl. Radermacher, ἐνιαυτός liber.

LEX. s. QUART. p. 188, 18: ἐν χιλίαις ὁ κίνδυνος καὶ χιλῶσαι· οἱ κατηγοροῦντες τοὺς κλέπτας καὶ μὴ παρικτῶντες χιλίας δραχμὰς ἐτέλουν καὶ οἱ μάρτην ἀπογραφόμενοι τινος οὐσίας.

SUIDAS (cf. lex. S. quint. p. 260, 11): Ἐξαγώνιος· ἔξω τοῦ ἀγῶνος. οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἶονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσι τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων ἢ ποιῶσι τι παρὰ τὸ προσήκον. Αἰσχίνης δὲ (I 176) ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρήσθαι.

LEX. s. QUART. p. 188, 8: Ἐξεστηκῶς οἶνος· διεφθαρμένος οἶνος τῆς ἰδίας ἐνεργείας.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 187, 10): Ἐξηγηταί· οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 26): Ἐξομόσασθαι· οἱ μαρτυρήσειν τισὶν ἐν δικαστηρίῳ ὑπὸ σπινθηροῦ, εἰ μετὰ ταῦτα μὴ βούλοιντο καταμαρτυρεῖν, ὡμυον μηδὲν ἐπίσταςθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἐξομόσασθαι.

(= 25 B.) HARPOCRATIO s. u. ἐξούλης
p. 118, 8 Dind.: .. ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν 20
ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τὸ ὄνομα, καὶ οὐχ
ὡς οἶεται Κεκίλιος μόνων τῶν ἐκ καταδίκης
ὀφειλόντων, καὶ Φρόνιχος ἐν Πραστρίαις (fr. 42
CAF I 381 K.) δῆλον ποιεῖ.

a SCHOLION Demosth. or. XXI in Midiam 44 p. 557, 27 Dind.: 25
ἐξούλης δὲ ἦν, ὅτε ἐκινδύνευεν ἐκπεσεῖν κτήματός τινος, ἢ χωρίου
ἢ οἰκίας, διὰ τὸ μὴ ἐκτετικεῖναι τὴν καταδίκην κατὰ χρόνον τὸν
ὑφικμένον καὶ ἐγίνετο δημόσιον τὸ τίμημα. ad Caecilium refer-
fert RADERMACHER.

b GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1120, 17 W. (cf. Suidas s. u. 30
ἐξούλης δίκη et lex. S. quart. p. 188, 7): οἱ δὲ χωρίον ἢ οἴκημα

7 ποιῶσι Bekker, ποιεῖν libri. 22 μόνος libri, corr. Val-
sius. 30 — p. 162, 4 Gregorium exscripsi, non Suidam, quia
ille plura praebet quam hic; cf. Boysen l. s. p. 20.

νομίμως ἐκ καταδίκης ἀπειληφότες καὶ κωλυόμενοι ἔξουλης ἐγράφοντο τοὺς ἐκείθεν αὐτοὺς ἀπελαύνοντας· ἀρχαῖον γὰρ καὶ Ἄττικόν ὄνομα τὸ ἐξίλλειν, ὅπερ οἱ μεταγενέστεροι ἑλληνικώτερον ἐξείλειν λέγουσι, τουτέστιν ἀπελαύνειν τῶν νενομισμένων.

5 SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 4 W.): ἔξωμοσία· . . ἔξωμοσία, ὅταν τις φάσκη ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγωγίμος ἡ δίκη· εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἔξωμοσία χρῆσθαι. καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη.

10 LEX. s. QUINT. p. 260, 20: ἐπαγγείλασθαι τὸ κελεύειν ἢ καταγγέλλειν λέγεται.

LEX. s. QVART. p. 188, 5: ἐπαιτιώτατοι συκοφάνται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 269, 9): ἐπακτρία χώρα· κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους κωμηδὸν οἰκοῦντας τοὺς Ἀθηναίους ὁ
15 Κέκροψ συναγαγὼν κατψικισεν εἰς πόλεις δώδεκα, καὶ τούτων τῶν πόλεων ἐπώνυμον μίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευεν, δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλεσεν, ἐκ [τῶν] τεττάρων πόλεων ἑκατέραν μοῖραν καταστήσας, τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς ἐπακτρίδας ὠνόμασε. καὶ ἡ προσεχῆς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὀμωνύμως αὐταῖς ἐπ-
20 ακτρία ἐκαλεῖτο.

LEX. s. QVART. p. 187, 31: ἐπακτροκέλης· πλοίου εἶδος πειρατικοῦ.

LEX. s. QVART. p. 188, 14: ἐπ' ἐκφορᾷ δόρυ ἔξενεγκεῖν· τοῦτο τοῖς βιαίως θηήσκουσιν ἐτίθετο τρεῖς ἡμέρας. οὕτως ἐκρίνετο.

25 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 260, 7): ἐπίγραμμα· πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τις, κἂν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 187, 14): ἐπιγραφεῖς· ὁπότε δεήσειεν ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς ἢ τοὺς μετοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες ἐπιγραφεῖς ἐκαλοῦντο.

4 *ἐξελθὲν libri*, em. Radermacher. 9 *οὕτω Bekker*. 15 *πόλεις Vindingius, φυλάς libri*. 15. 16 *καὶ τούτων τῶν πόλεων ἐπώνυμον μίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Radermacher*, καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ libri. 17 *τῶν secl. Vindingius, dubitat Radermacher, quam recte*. 19. 20 *ἐπακτρία Bekker, ἐπακτριᾶς libri*.

LEX. S. QUINT. p. 259, 1: ἐπιδανείσαι τί ἐστιν; ὅταν δεδανεικότος τινός καὶ ἐνεχυριάσαντος οἰκίαν ἢ χωρίον, ἐπιδανείσει τις ἕτερος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐνεχύροις, ἐπιδανείσαι λέγεται.

SVIDAS: ἐπίδικα· οἷς ἂν τις ἐπεδικάζετο, ὡς προσήκουσι αὐτῷ κατὰ γένους ἀγγιχείαν, εἰ μὴ εἴεν υἱεῖς ἢ υἱόνοιοι τῷ τελεωτηκότι μήτε μὴν διαθήκῃ, ταῦτα ἐπίδικα καλεῖται. 5

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 216, 25): ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν· ἔθος ἐστὶ τοῖς γεωργοῖς παρ' ἐνιαυτὸν ἀργὸν καταλείπειν τὴν γῆν, ὅπως ἀκεραίου ἐκτρέφῃ τοὺς καρπούς, ὡς μὴ κατ' ἔτος τοῖς σπέρμασι πονοῖτο. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Τληπόλεμον λόγῳ 10 διαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήκτων γεωργῶν τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρῶμενον καὶ κατ' ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχύον αὐτῆς φησὶν (fr. 212 Tur.; 77 Thalh.) 'οὗτοσι δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ'. τουτέστιν ἀεὶ σπείρων οὐδεμίαν ἀνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν.

SVIDAS: ἐπίκληρος· ὅταν παῖς ὄρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀδελφῶν τε οὐσα ἔρημος καὶ ταύτῃ τύχῃ ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἤδη γεγαμημένην, ὅταν ἢ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλη καταλειμμένη· καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κληρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὐσα, καθότι καθήκει αὐτῇ 20 πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι, κἂν δύο ὡς κἂν πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν ἐπιπαματίδα καὶ πατροῦχον.

LEX. S. QUINT. p. 260, 23: ἐπικληρωτόν· δικαστήριον ἐν ᾧ οἱ λαγχάνοντες δικάζουσι· τὸ γὰρ χωρὶς κλήρου πράττειν τι καὶ μὴ λαχόντα ἀκληρωτὶ λέγουσιν. 25

LEX. S. QUART. p. 187, 20: ἐπίληπτος· ὁ νοσῶν τὴν ἱεράν νόσον.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 22) [= Aristot. histor. fr. 437 Rose]: ἐπιστάτης· τῶν πρυτάνεων εἰς ὃ λαχῶν ἐπιστάτης ἐλέγετο. δις δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἔξην. φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεις, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοσίαν σφραγίδα. ἐπειδὴν δὲ οἱ πρυτάνεις συναγάγῃ τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιστάτης κληροῖ προέδρους ἐννεά, ἀπὸ

10 Τληπόλεμον Sauppe, τακπόλεμον plerique codices (A B V E).
15 ὄρφανῇ <ῆ> Bernhardt. 22 ἐπιπαματίδα libri, corr. Bernhardt.

φυλῆς ἐκάστης ἓνα πλὴν τῆς πρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιστάτην ἓνα κληροὶ καὶ τὸ πρῶγμα παραδίδουσιν, αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα γε νέσθαι καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς.

- 5 **LEX. s. QUINT. p. 260, 17:** ἐπιτροπή· καὶ ἡ τῶν ὄρφανῶν ἐπιμέλεια παρὰ τοῖς ῥήτορι, καὶ τὸ συγχωρῆσαι τινι τοὺς ἀμφισβητοῦντας διακρίναι περὶ ὧν πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν.

LEX. s. QUINT. p. 269, 20 (cf. lex. S. quart. p. 187, 25): ἐπιχώριος· ὁ εὐγενῆς καὶ γένει πολίτης.

- 10 **SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 187, 27):** ἐπλινθεύθησαν· τὸ κατακλεισθῆναι περιοικοδομημένον, ὥστε ἔξοδον μὴ εἶναι καὶ οὕτω παντελεῖ ἀπορία ποτοῦ καὶ τροφῆς τεθνάναι, πλινθευθῆναι λέγεται.

SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 12 et lex. S. quart. p. 189, 1): ἐπωβελία· πολλῶν εἰς χρήματα κυκοφαντούντων
15 τοὺς ἐπεικειῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα τοῦτο πρᾶττειν διαβαλλόμενων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις Ἄθηναῖοι Ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἔλοιεν. ταύτην τὴν Ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν.

- 20 **SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 7):** ἐπώνυμοι· οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες ἄστοι καὶ ξένοι χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ἀφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτέθη ὀνόματα. φασι δ' ἐκεῖθεν πρῶτον δόσαι τὰς φυλάς ἐξηγήσασθαι. ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι,
25 καὶ ἕκαστον ἑκατὸν ὀνόματα ἰδίᾳ γραψάμενον κληρῶσαι. παρὰ δ' οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους, πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους, ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 269, 18): ἐργολάβος· οὐχ ὡςπερ
30 ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπὲρ τινων ἔργων
30 ad uerba ἐν τῇ συνηθείᾳ . . καλεῖν cf. Diels l. s. p. XXVIII.

11 περιοικοδομημένον Radermacher, περιφοδομημένον Bekker, περὶ οἰκοδόμημα μόνον uulg. 12 παντελεῖ Kuester, παντελή libri. 22 ἀφ' . . ἐτέθη Bekker, ἀφ' . . ἐτίθει uulg. 26 δ' οὖν Bekker, γοῦν libri.

μισθὸν λαμβάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον, ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρώνται τῷ ὀνόματι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ Πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον ἐπιστολῇ (epist. III 34) 'πολὺ γὰρ μάλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται ἢ ταραχῆς 5 καὶ δυσμενείας, ἣν ὑπερβολῇ χρώμενοί τινες ἐργολαβοῦσι καθ' ἑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ἣν διαψευθεῖεν'.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 11): ἐσχηματισμένος· ὁ προσποιητὸν τρόπον ἔχων καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος, ὡς παρὰ Λυσία ἐν τῷ Πρὸς Τιμωνα (fr. 229 Tur.; 73 Thalh.) 'οἱ δ' ἀλα-10 ζονεῦνται μὲν Τιμῶνι παραπλησίως καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὡσπερ οὗτος'.

LEX. S. QUART. p. 188, 6: ἐτίθειεν· ἔθρεψεν.

LEX. S. QUINT. p. 260, 21: εὐδοκούμενος· ὁ συγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων. 15

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 259, 4 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 4 W. et lex. S. quart. p. 187, 8): εὐθυδικία· ὅταν εἰσάγῃται τις κριθεσόμενος, περὶ ἣν μηδέπω γνώσις ἐγένετο δικαστηρίου, τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ ἣν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησι, περὶ τούτων παραγράφεται ἐφεῖται. 'οὐκ ἀκούσαντες τῆς 20 εὐθυδικίας, καὶ εἰκότως· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ' ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν'.

LEX. S. QUART. p. 187, 3: εὐθυνα· πρὸς τοὺς κακῶς ἀρξάντας ζημία. 9

LEX. S. QUART. p. 187, 15: Εὐμολπιδῶν γένους εἶναι λέγουσι τῶν Εὐμόλπου παίδων.

LEX. S. QUART. p. 188, 10: Εὐρύβατον λέγουσιν ὅτι προδότης γέγονε Κροίσου, ἢ κλέπτης ἣν διὰ τῆς ὁροφῆς ἐφυγεν.

LEX. S. QUINT. p. 259, 27 (cf. Suidas s. u. εὐσχήμεων): εὐσχήμεων· ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, 30 οὐχ ὁ πλούσιος καὶ πολλὰ κεκτημένος.

5 ἢ Dem., ἐκ libri. 6 ὡν Dem., ὡς libri. τινες Dem., τοῖς libri.

37. 1. 3. 4.
 ξφεσις

GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1119, 22 W. (cf. lex. S. quart. p. 186, 9): εἰ δ' ὁ ἀποψηφισθεὶς ἀπὸ τῶν δῆμων εἰς τὸ κοινὸν δικαστήριον μετετίθετο, ἐπιέναι ἐλέγετο, καὶ ἡ μετάθεσις ξφεσις ἠνομάζετο.

5 SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 30): ἐφέται· ἄνδρες ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες, οἳ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετῶν.

SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 16 W. et lex. S. 10 quint. p. 312, 31 et lex. S. quart. p. 187, 6): ἐφήγησις ἐστὶ δίκη εἰσαγομένη ἐπὶ τοὺς ὑποδεξαμένους τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας, οἷον φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῇ τις κρύφα.

15 LEX. S. QUART. p. 188, 12: Ἐφιάλτης· οὗτος ὕβριςθεὶς ἑαυτὸν τῆς βουλῆς ἀπεστέρησε κατακρίνας αὐτήν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 5): ἐχίνοι· οἳ μὲν χαλκοῖ, οἳ δὲ ἐκ κεράμου, εἰς οὖς καθιδῆσιν οἳ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐκκληθεῖν ἢ διαίτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδου.

20 LEX. S. QUINT. p. 261, 9 (cf. lex. S. quart. p. 189, 14): Ζηλωτοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ Ζηλοῦν καὶ ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν ἔταξαν τὸ Ζηλωτὸν οἱ ῥήτορες. καὶ ἐπὶ τοῦ μιμεῖσθαι. κέχρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαινεῖν τῷ Ζηλοῦν.

25 SVIDAS S. U. ἠβήσαντες· . . ἐπὶ διέτες ἠβῆσαι λέγεται, ὅταν οἱ ἐπικλήρων υἱεὶς δοκῶσι γεγενῆσθαι ἀρμόδιοι τὰ πατρῶα παραλαμβάνειν. Ἰσαῖός φησιν (fr. 90 Tur.; 25 Thalh.) ἠγούμεθα γὰρ ἐκείνη μὲν τὸν ἐγγυτάτω γένους δεῖν συνοικεῖν, τὰ δὲ χρήματα τέως μὲν τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδὰν δὲ παῖδες ἐπὶ διέτες ἠβήσωσιν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν'.

26—29 idem locus Isaevi legitur p. 187, 7—10 s. u. τέως.

17 εἰς οὖς Bernhardy ex Photio, εἰς ἃ libri. 19 ἐκκληθεῖν Hemsterhuis, ἐγκληθεῖν libri. 26. 27 ἠγούμεθα γὰρ ex Suida ipso s. τέως: ἐνηγούμεθα μὲν libri. 29 ἠβήσωσιν ex Suida ipso s. τέως: ἠβῶσιν libri.

LEX. s. QUART. p. 189, 22: ἡγεμονία δικαστηρίου· οἱ ἐνάγοντες φονικάς δίκας.

LEX. s. QUINT. p. 262, 6: ἤδη· ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τάσσεται, ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρεληλυθότος καὶ μέλλοντος.

LEX. s. QUINT. p. 262, 3: ἡκιστα· ἐναντίον τῷ μάλιστα. ση- 5
μαίνει δὲ καὶ τὸ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ κωμικοῖς.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 20): ἡλιαία καὶ ἡλιά-
ζεσθαι· βουλή συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ
τόπος οὕτως, ἐν ᾧ συνηθοῖζοντο. ἡλιάζεσθαι δὲ καὶ ἡλιασίς 10
ἐστὶ τὸ ἐν ἡλιαίᾳ δικάζειν.

LEX. s. QUINT. p. 262, 5: ἡλίθιον· ἀναίσθητον ἢ μάταιον.

LEX. s. QUINT. p. 263, 15: ἠπίctησαν· ἀντὶ τοῦ ἠπειθήσαν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 263, 13 et lex. S. quart. p. 189, 24):
ἤρετο· ἠρώτα, ἔλεγεν, ἠρώτησε. κείται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαί-
ρεσθαι τῷ φρονήματι. 15

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 262, 8): ἡταιρηκῶς· ἐπὶ τῆς
πορνείας.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 1): θαρραλέον· θάρρος.
θρασύς θαρραλέου διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν θρασύς διαβολὴν ἔχει
κακὸς ὢν, ὁ δὲ θαρραλέος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινείται. Ὑπερίδης 20
φησὶν ἐν τῷ Κυθνιακῷ (fr. 117 Bl.⁹) 'οἱ μὲν θρασεῖς ἀνευ λογισ-
μοῦ πάντα πράττουσιν, οἱ δὲ θαρραλεοὶ μετὰ λογισμοῦ τοὺς
προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσι'.

SVIDAS: θεαιδέστατον· θεοῦ ἰδέαν ἔχον. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν
ἐν τῷ Περί ὁμοιοῦσας οὕτως (fr. 108 Bl.²; 48 Diels) 'ἄνθρωπος, 25
ὃς φησὶ μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατον γενέσθαι'.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 265, 9): θέρος· οὐ τὸν καιρὸν
οἱ ῥήτορες ἐκάλουν, οἷον χειμῶνα καὶ ξαρ καὶ θέρος, ἀλλὰ τοὺς
συγκομιζομένους καρποὺς τῶν σπερμάτων οὕτω προσηγόρευσαν.

1 s cf. p. 155, 4 ss. 7—10 cf. p. 156, 1—5.

9 οὕτως Bekker, οὕτος libri. 24 et 26 θεαιδέστατον Sauppe,
θειδέστατον Diels, θεαιδέστατος vulgo. 24 ἔχον Sauppe, ἔχων
libri.

LEX. s. QUART. p. 189, 31: θέτην· τὸν δανειζόμενον λογάριν ἐπ' οἰκίᾳ ἢ ἀνδραπόδῳ ἢ χωρίῳ.

(= 28 B.) [AMMONIVS] de differ. affin. uoc. p. 68 Valckenaer² (= FHG III p. 341 s): θεωρὸς καὶ θεατῆς
 5 διαφέρει· θεωρὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος, θεατῆς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων. . . διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Λυσισμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Κεκίλιον
 9 Valck. Περὶ | τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται. . . καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις δι-
 10 δόμενον θεωρικὸν οὐχὶ διὰ τὰς θέας (ὡς Κεκίλιος ὑπέλαβεν), ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεσθαι.

§ SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 29): θεωρικὸν καὶ θεω-
 ρική· Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικά ἐκαλεῖτο, διδό-
 15 μενα τοῖς Ἀθηναίοις εἰς διανομήν. προήχθη δὲ οὕτως· τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ἔξων τὰς θέας προκαταλαμβανόντων διεδίδото τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὄβολοί, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται διδώσιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας. ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρη-
 20 μάτων τούτων ἀρχὴν ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν. ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικά, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἢ πόλις.

LEX. s. QUINT. p. 265, 11 (apud Suidam lemma nudum): Θριάσιον πεδίον· τόπου ὄνομα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν βληθει-
 25 σῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηναίων· θρίαί δὲ εἰσὶν αἱ μαντικαὶ ψήφοι. νύμφαι δὲ τινες, Θρίαί ὀνομαζόμεναι, ἐξεῦρον τὴν τοιαύτην μαντείαν. ἦσαν δὲ Ἀπόλλωνος τιθηνοί. ὅθεν καὶ τὸ μαντεύεσθαι θριασθαι.

LEX. s. QUART. p. 190, 3: θρίπηδον· ἱμάτιον βεβρωμένον.

SVIDAS: θυλήματα· πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιστα, ἃ ἔμιζον 30 οἶνω καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.

1 λογάριν 'summam pecuniae', u. Steph. Thes. gr. ling. v 348. 12 ἐπιθεῖν] ἐπιθύειν coni. Valckenaer non recte, ut Wuensch monet.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 265, 17 et lex. S. quart. p. 190, 4):
 θωπεία· κολακεία, ἢ περισσὴ πρὸς τινὰς κολακεία καὶ τὸ μὴ
 ἐλευθέρως προσφέρεσθαι τοῖς ὑπερέχουσιν. Ἐπιφών ἐν τῷ Περι
 ὁμοιοίας (fr. 109 Bl.²; 64 Diels) 'πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ
 γινώσκουσιν, ἀλλ' ἑταίρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης
 κόλακας'.

LEX. S. QVART. p. 190, 9: ἰαμβοφάγον τὸν πταίοντα λέ-
 γουσιν.

LEX. S. QVINT. p. 267, 21: ἱεραὶ τριήρεις· Πάραλος, Κα-
 λαμινία, Ἐπιγονίς, Δημητριάς. αὐταὶ ἐπὶ στρατηγούς ἐπέμποντο 10
 καὶ τοιαύτας τινὰς χρείας.

SVIDAS S. U. ἱκετεύω (cf. lex. S. quint. p. 267, 15 et lex. S.
 quart. p. 190, 10): . . ἱκετεία· ἢ ἱκεσία. ἱκετεία δὲ ἱκετηρίας δια-
 φέρει· ἱκετεία μὲν γὰρ ἔστιν ἣν ποιεῖται τις διὰ τῶν λόγων, ὅταν
 δέηται συγγνώμης τυχεῖν ἢ ἐλέους. Ἐπιφών (fr. 77 Bl.²) 'περὶ 15
 τοῦ <μὴ> ἔλεειν ὑμᾶς ἐμὲ ἐδεήθη, δεῖσας μὴ ἐγὼ δάκρυσι καὶ
 ἱκετείας πειρώμαι ὑμᾶς ἀναπειθεῖν'. ἱκετηρία δὲ ἔστιν, ἣν οἱ
 δεόμενοι κατατίθενται πρὸς ἢ μετὰ χειρὸς ἔχουσιν.

SVIDAS: ἱνα· ὄπου. Ἐπιφών ἐν τῷ Περι τῆς ὁμοιοίας
 (fr. 110 Bl.²; 55 Diels) 'ὀκνεῖν ἱνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν'. 20

LEX. S. QVINT. p. 267, 13: ἱππᾶς· γένος Ἀθήνησιν, οἱ ποι-
 οῦντες τριακόσια μέτρα, οἱ ἀνά λόγον τῆς οὐσίας εἶχον τὸ
 τέλος.

LEX. S. QVINT. p. 267, 19: ἱσα βαίνων Πυθοκλεί· ἀντί
 τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος. 25

SVIDAS: ἱσοτελεῖς· οἱ ἀπὸ τοῦ μετοικεῖν κατὰ τινα τιμὴν
 παρὰ τοῦ δήμου γενομένην κατὰ ψήφισμα μεταβαίνοντες εἰς τὸ
 τῶν δημοποιήτων δίκαιον ἱσοτελεῖς ὠνομάζοντο. ἐγίνετο δὲ
 τοῦτο τοῖς μετοίκοις ὑπὸ τῆς πόλεως, ὅτε ἔδοξαν εὐ πεποικέναι
 τὸ κοινόν. 30

SVIDAS: Καλαμίτης· ἢ ἐπὶ τῆς καλάμης τοῦ σίτου, ἢ κύ-

16 μὴ ante ἐλεῖν add. Bernhardy.

27 παρὰ edit. Me-
 diolanensis, περι libri.

ριον ὄνομα. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ τοῦ στεφάνου (XVIII 129) 'ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ ἥρῳ'.

SVIDAS s. u. Καλλίας πτερορρουεῖ (cf. lex. S. quint. p. 275, 6 et lex. S. quart. p. 190, 20): . . . καλλίου· πιθήκου. τὰ δυσχερῆ 5 γὰρ τῶν ὀνομάτων εὐφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ προφέρεσθαι· καὶ τὸν πιθήκον οὖν καλλίαν προσηγόρευαν. Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Πυθέου (fr. ,VI 2 Tur.) 'ἀλλ' οἶμαι ὥσπερ οἱ τοὺς καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες'. τούτεστι πιθήκου. οὕτω δὲ καὶ τὰς Ἐριννύας Εὐμενίδας λέγουσι.

10 Lex. s. quint. p. 275, 10: καρδιωσάμενοι· τὴν τοῦ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντες καὶ ἐπιθέντες τῷ πυρὶ.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 17): καρποῦ δίκη· οἱ γῆς ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατοῦσιν· εἶτα ἐλόντες λαγχάνουσι καὶ περὶ ἐπικαρπίας. τοῦτο καρ- 15 ποῦ δίκη καλεῖται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 275, 12): καταλαβεῖν· εἴρηται καὶ ἐπὶ τάχους ποδῶν τὸ καταλαβεῖν, ὅταν λέγωμεν 'ὁ δὲ τὸν φεύγοντα διώξας κατέλαβεν'. οἱ δὲ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Ἀντιφῶν (cf. or. II a 2) 'μὴ ἀνάτιον καταλαβόντες τὸν 20 αἴτιον'.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 24): καταλογεῖς· Ἀθηναίων συνεσηφικμένων ἑπτακισχιλίοις τῶν ἀσπῶν ἐγχειρίσασθαι τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ἥσαν τινες οἱ τοὺς εἰς τοῦτο ἐπιτηδεῖους καταλέξοντες· καὶ τοῦτο εἰκὸς κληθῆναι καταλογίσασθαι. 25 καὶ καταλογεῖς ὁ εἰς τοῦτο τεταγμένος.

1120 W. GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1119, 27 W.: προβολῆς δὲ καὶ | καταχειροτονίας τοσοῦτόν ἐστι τὸ διάφορον, ὅτι ἡ μὲν προβολῆ ἐπὶ ἐγνωσμένοις ἐστὶν ἀδικήμασι τοῦ κατηγορουμένου, ἡ δὲ καταχειροτονία ἢ σύμφηφος τοῦ νόμου κατ' ἐκείνου ἀπόφασις.

30 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 275, 4): καυχῆ· οἱ λοιποὶ ῥήτορες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας αὐχεῖν λέγουσι. Λυκοῦργος (<δ') ἐν τῷ

12 οἱ γῆς Gaisford, οἱ γ' libri. 24 εἰκὸς Bernhardy, εἰκότως libri. 31 δ' add. Bernhardy et Bekker.

Περὶ μαντειῶν ἐχρήσατο τῇ λέξει (fr. 81 Bl.) 'δεῖ δὲ τάλλα ἐν δημοκρατίᾳ σοὶ εἰπεῖν, ἐνός δ' οὐκ ἔστι σοὶ· κακῶς γὰρ αὐτοῦ προέστη. ἐφ' οἷς καυχῆ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται'.

LEX. s. QVART. p. 190, 19: κέρκωψ· ὁ δεινός ἀπατήσαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 23): κεφάλαιον· ἐνιοὶ τῶν 5 ῥαθύμως ἐντετυχηκότων τοῖς ὑπὸ τῶν δέκα ῥητόρων γραφεῖσι λόγοις τὸ κεφάλαιον οἶονται παρειληφθαι ἐπὶ πράγματος καὶ λόγου μόνον, ὡς παρὰ Αἰσχίνῃ ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος (III 240) 'δι' ἔνδειαν μὲν χρημάτων οἱ Ξένοι Θηβαῖοις τὴν ἄκραν οὐ παρέδσαν; διὰ δὲ ἔννεα τάλαντα ἀργυρίου πάντων Ἀρκάδων 10 ἐληλυθότων, ἢ πρᾶξις οὐ γεγένηται; εὐ δὲ πλουτεῖς καὶ ταῖς ἡδοναῖς ταῖς αὐτοῦ χορηγεῖς. καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ μὲν βασιλικὸν χρυσίον παρὰ τούτῳ'. παρειληπται δὲ καὶ ἐπ' ἀργυρίου τὸ κεφάλαιον, ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος (III 104) 'καὶ τὸκον ἤνεγκαν Δημοσθένης τοῦ δωροδοκῆματος δραχμὴν τοῦ μη- 15 νός τῆς μνάς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδσαν'.

β SVIDAS: κεφάλαιον· παραλαμβάνεται ἐπὶ γράμματος καὶ λόγου καὶ ἀργυρίου. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος (III 240 et 104) καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἄφοβον (XXVII 7).

LEX. s. QVART. p. 190, 28: κηδεσταί· καὶ οἱ δεδωκότες πρὸς 20 γάμον ἀδελφὰς ἢ θυγατέρας καὶ οἱ λαβόντες.

LEX. s. QVART. p. 190, 16: κιγκλίς· τοὺς δρυφάκτους ἔλεγον κιγκλίδας.

LEX. s. QVART. p. 190, 26: κληρωταὶ ἀρχαὶ πρακτόρων ἐκλογέων καὶ ἀντιγραφέων. 25

SVIDAS: κίναδος· εἶδος τι θηρίου, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ στεφάνου (XVIII 242) 'τοῦτο δὲ φύσει κίναδος ἐστὶ τάνθρωπιον'. πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. 'κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ'. ἰδίως δὲ φασι Κυκελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. 30

1—3 Lycurgi verba corrupta sunt. 12 *σαντοῦ Bern-*
hardy ex Aesch., *εαντοῦ* ABV, *σεαντοῦ* E. 25 *ἀντιγραφέων*
tacite J. H. Lipsius *das attische recht u. rechtsverfahren* I 1906
p. 119, 265, *ἀντιγραφὴ liber*. 29 *πανούργος Bekker*.

φυλής ἐκάστης ἓνα πλὴν τῆς κρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιστάτην ἓνα κληροῖ καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσιν, αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα γενέσθαι καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς.

- 5 Λεξ. s. quint. p. 260, 17: ἐπιτροπή· καὶ ἡ τῶν ὄρφανῶν ἐπιμέλεια παρὰ τοῖς βήτορα, καὶ τὸ συγχωρήσαι τι τοὺς ἀμφιβητούντας διακρίναι περὶ ὧν πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν.

Λεξ. s. quint. p. 259, 20 (cf. lex. S. quart. p. 187, 25): ἐπιχώριος· ὁ εὐγενής καὶ γένει πολίτης.

- 10 ΣΥΝΔΑΣ (cf. lex. S. quart. p. 187, 27): ἐπλινθεύθησαν· τὸ κατακλεισθῆναι περιοικοδομημένον, ὥστε ἔξοδον μὴ εἶναι καὶ οὕτω παντελεῖ ἀπορία ποτοῦ καὶ τροφῆς τεθνάναι, πλινθευθῆναι λέγεται.

- ΣΥΝΔΑΣ (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 12 et lex. S. quart. p. 189, 1): ἐπωβελία· πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων
15 τοὺς ἐπεικέας καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα τοῦτο πρᾶττει διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις Ἄθηναῖοι Ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλοούντων ὀβολὸν ἑκτίνοι, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλου, τούτους ἔλοιεν. ταύτην τὴν Ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν.

- 20 ΣΥΝΔΑΣ (cf. lex. S. quart. p. 189, 7): ἐπώνυμοι· οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες ἄστοι καὶ ξένοι χαλκαῖς εἰκόσιν ἐπιμῶντο· ἀφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτέθη ὀνόματα. φασι δ' ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλάς ἐξηγήσασθαι. ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι,
25 καὶ ἕκαστον ἑκατὸν ὀνόματα ἰδίᾳ γραψάμενον κληρῶσαι. παρὰ δ' οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους, πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίου, ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν.

- ΣΥΝΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 259, 13): ἐργολάβος· οὐχ ὥσπερ
30 ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπὲρ τινων ἔργων
30 ad uerba ἐν τῇ συνηθείᾳ . . καλεῖν cf. Diels l. s. p. XXVIII.

11 περιοικοδομημένον Radermacher, περιοικοδομημένον Bekker, περὶ οἰκοδόμημα μόνον vulg. 12 παντελεῖ Kuester, παντελή libri. 22 ἀφ' . . ἐτέθη Bekker, ἀφ' . . ἐτίθει vulg. 26 δ' ὄν Bekker, γούν libri.

μισθὸν λαμβάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον, ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ ὀνόματι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ Πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον ἐπιστολῇ (epist. III 34) 'πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται ἢ ταραχῆς 5 καὶ δυσμενείας, ἣν ὑπερβολῇ χρώμενοί τινες ἐργολαβοῦσι καθ' ὁμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ἣν διαψευθεῖεν'.

ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 259, 11): ἐσχηματισμένος· ὁ προσποιητὸν τρόπον ἔχων καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος, ὡς παρὰ Λυσία ἐν τῷ Πρὸς Τίμωνα (fr. 229 Tur.; 73 Thal.) 'οἱ δ' ἀλα- 10 ζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὡςπερ οὗτος'.

LEX. S. QUART. p. 188, 6: ἐτίθευσεν· ἔθρεψεν.

LEX. S. QUINT. p. 260, 21: εὐδοκούμενος· ὁ συγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων. 15

ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 259, 4 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 4 W. et lex. S. quart. p. 187, 8): εὐθυδικία· ὅταν εἰσάγηται τις κριθησόμενος, περὶ ἣν μὴδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου, τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ ἣν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησι, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται. 'οὐκ ἀκούσαντες τῆς 20 εὐθυδικίας, καὶ εἰκότως· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηοντο, ἀλλ' ἐπὶ προσχῆματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν'.

LEX. S. QUART. p. 187, 3: εὐθυνα· πρὸς τοὺς κακῶς ἀρ-
εαντας ζημία. ♀

LEX. S. QUART. p. 187, 15: Εὐμόλιπιδῶν γένους εἶναι λέ-
γουσι τῶν Εὐμόλπου παίδων.

LEX. S. QUART. p. 188, 10: Εὐρύβατον λέγουσιν ὅτι προ-
δότης γέγονε Κροίσου, ἢ κλέπτης ἣν διὰ τῆς ὀροφῆς ἔφυγεν.

LEX. S. QUINT. p. 259, 27 (cf. Suidas s. u. εὐσχήμεν): εὐσχέ-
μων· ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, 30 οὐχ ὁ πλούσιος καὶ πολλὰ κεκτημένος.

5 ἢ Dem., ἐκ libri. 6 ὡν Dem., ὡς libri. τινες Dem.,
τοῖς libri.

Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 22 W. (cf. lex. S. quart. p. 186, 9): εἰ δ' ὁ ἀποψηφισθεὶς ἀπὸ τῶν δήμων εἰς τὸ κοινὸν δικαστήριον μετετίθετο, ἐφίεναί ἐλέγετο, καὶ ἡ μετάθεσις ἐφερσις ἠνομάζετο.

- 5 SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 188, 30): ἐφέται· ἄνδρες ὑπὲρ πενήκοντα ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες, οἳ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετῶν.

SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 16 W. et lex. S. 10 quint. p. 312, 31 et lex. S. quart. p. 187, 6): ἐφήγησις ἐστὶ δίκη εἰσαγομένη ἐπὶ τοὺς ὑποδεξαμένους τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας, ὡς φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῇ τις κρύφα.

LEX. S. QUART. p. 188, 12: Ἐφιάλτης· οὗτος ὕβριθεὶς ἑαυ-
15 τὸν τῆς βουλῆς ἀπεστέρησε κατακρίνας αὐτήν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 5): ἐχίνοι· οἳ μὲν χαλκοὶ, οἳ δὲ ἐκ κεράμου, εἰς οὗς καθίσκιν οἳ διατηρεῖν τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημαμένοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐκκληθεῖν ἢ δαίνα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν.

- 20 LEX. S. QUINT. p. 261, 9 (cf. lex. S. quart. p. 189, 14): Ζη-
λωτοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ Ζηλοῦν καὶ ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν ἔταξαν τὸ
Ζηλωτὸν οἳ ῥήτορες. καὶ ἐπὶ τοῦ μιμεῖσθαι. κέχρηται δὲ καὶ
ἐπὶ τοῦ ἐπαινεῖν τῷ Ζηλοῦν.

SVIDAS S. U. ἠβήσαντες: . . ἐπὶ δίετες ἠβῆσαι λέγεται,
25 ὅταν οἱ ἐπικλήρων υἱεὶς δοκῶσι γεγενῆσθαι ἀρμόδιοι τὰ πατρῶα
παραλαμβάνειν. Ἰκαῖός φησιν (fr. 90 Tur.; 25 Thal.) ἡγούμεθα
γὰρ ἐκείνη μὲν τὸν ἐγγυτάτω γένους δεῖν συνοικεῖν, τὰ δὲ χρή-
ματα τέως μὲν τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδὴν δὲ παῖδες ἐπὶ δίετες
ἠβήσωσιν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν'.

26—29 idem locus Isaëi legitur p. 187, 7—10 s. u. τέως.

17 εἰς οὗς Bernhardy ex Photio, εἰς ἄ libri. 19 ἐκκλη-
θεῖν Hemsterhuis, ἐγκληθεῖν libri. 26. 27 ἡγούμεθα γὰρ ex
Suida ipso s. τέως: ἐνηγούμεθα μὲν libri. 29 ἠβήσωσιν ex
Suida ipso s. τέως: ἠβῶσιν libri.

LEX. s. QUART. p. 189, 22: ἡγεμονία δικαστηρίου· οἱ ἐνάγοντες φονικὰς δίκας.

LEX. s. QUINT. p. 262, 6: ἤδη· ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τάσσεται, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρεληλυθότος καὶ μέλλοντος.

LEX. s. QUINT. p. 262, 8: ἤκιστα· ἐναντίον τῷ μάλιστα. ση- 5
μαίνει δὲ καὶ τὸ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ κωμικοῖς.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 189, 20): ἡλιαία καὶ ἡλιά-
ζεσθαι· βουλή συνεστῶσα ἔξ ἀνδρῶν χιλίων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ
τόπος οὕτως, ἐν ᾧ συνηθοῖζοντο. ἡλιάζεσθαι δὲ καὶ ἡλιαίσις 10
ἔστι τὸ ἐν ἡλιαία δικάζειν.

LEX. s. QUINT. p. 262, 5: ἡλίθιον· ἀναίσθητον ἢ μάταιον.

LEX. s. QUINT. p. 263, 15: ἡπίστῃσαν· ἀντὶ τοῦ ἡπέθῃσαν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 263, 13 et lex. S. quart. p. 189, 24):
ἦρετο· ἠρώτα, ἔλεγεν, ἠρώτησε. κείται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαί-
ρεσθαι τῷ φρονήματι. 15

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 262, 8): ἡταιρηκῶς· ἐπὶ τῆς
πορνείας.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 190, 1): θαρραλέον· θάρσος.
Θρασύς θαρραλέου διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν θρασύς διαβολὴν ἔχει
κακὸς ὢν, ὁ δὲ θαρραλέος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινεῖται. Ὑπερίδης 20
φησὶν ἐν τῷ Κυθνιακῷ (fr. 117 Bl.²) 'οἱ μὲν θρασεῖς ἀνευ λογισ-
μοῦ πάντα πράττουσιν, οἱ δὲ θαρραλεοὶ μετὰ λογισμοῦ τοὺς
προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσι'.

SVIDAS: θεαιδέστατον· θεοῦ ἰδέαν ἔχον. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν
ἐν τῷ Περί ὁμοιοῦσας οὕτως (fr. 108 Bl.²; 48 Diels) 'ἄνθρωπος, 25
ὅς φησι μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατον γενέσθαι'.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 265, 9): θέρος· οὐ τὸν καιρὸν
οἱ ῥήτορες ἐκάλουν, οἷον χειμῶνα καὶ ἔαρ καὶ θέρος, ἀλλὰ τοὺς
συγκομιζομένους καρποὺς τῶν σπερμάτων οὕτω προσηγόρευαν.

1 s cf. p. 155, 4 ss. 7—10 cf. p. 156, 1—5.

9 οὕτως Bekker, οὕτος libri. 24 et 26 θεαιδέστατον Sauppe,
θεειδέστατον Diels, θεαιδέστατος vulgo. 24 ἔχον Sauppe, ἔχων
libri.

SVIDAS s. u. οἶος: . . οἶος ἦν· ἀντι τοῦ ἔτοιμος ἦν. τίθεται δὲ καὶ ἀντι τοῦ ἐσπούδαζε. Λυσίας (fr. 159 Tur.; 62 Thalh.) 'ἐβιάζετο τε γὰρ καὶ οἶος ἦν ἔξευρεῖν τὴν θύραν'. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνταποδοτικόν· 'τοιοῦτος, οἶος ἦν ὁ πατήρ'.

- 5 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 285, 5 et lex. S. quart. p. 192, 9): ὀκνῶ· φοβοῦμαι. καὶ πυκνῶς τούτῳ κέχρηται Κοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι (Aī. 82)

φρονούντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ.

- καὶ οἱ ῥήτορες οὐκ ἐπὶ δειλίας καὶ ῥαθυμίας ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν (fr. 139 Bl.²; 56 Diels) 'κακὸς δ' ἂν <εἶη>, εἰ <ἐπ'> ἀποδοῖ μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις τῇ γλῶττι θρασύνεται καὶ τῷ θέλει ἐπέγει, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῆ, ὀκνεῖ'. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ (I 17) 'φημί δὴ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι 15 ὑμῖν, τῷ τε τὰς πόλεις τοῖς Ὀλυνθίοις σφίζειν καὶ τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρεσι καὶ στρατιώταις ἑτέροις. εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσετε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται'. καὶ Ὀμήρῳ δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου ὁ ὀκνος τέτακται. φησι γὰρ 20 Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ (K 122)

οὗτ' ὀκνῶ εἰκων οὗτ' ἀφραδίησι νόοιο.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 285, 3): ὀλιγαρχοῦμενοι· ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι. τρεῖς εἰς πολιτεῖαι, βασιλεία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία.

- 25 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 285, 1 et lex. S. quart. p. 192, 7): ὀμοῦ· ἑγγύς. . . . Δημοσθένης τῷ ὀμοῦ ἀντι τοῦ ἑγγύς κέχρηται ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστογέιτονος (XXV 51) 'εἰσὶν ὀμοῦ διςμύριοι χιλιάδες Ἀθηναίων'. ἔνθα γὰρ βούλεται δηλοῦν, ὅτι ἑγγύς τῶν διςμυρίων εἰσὶν, ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν διςμύριοι φανερόν. Ἰσαῖος 30 δὲ τὸ ὀμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ Πρὸς Δωρόθεον (fr. 34 Tur.; 9 Thalh.) 'ἔς τοσοῦτον πονηρίας ὀμοῦ καὶ τόλμης ἐλήλυθε' καὶ ἐν τῷ Πρὸς Καλλικράτην (fr. 75 Tur.; 19 Thalh.) 'οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου πάντα ὀμοῦ ταῦτα ἐπιτάξοντος'. Λυσίας δὲ ἐπὶ τόπου τοῦτο ἔταξεν ἐν τῷ Πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ (fr. 256 Tur.;

11 εἶη et ἐπ' add. Diels.

12 ἐπέγει Blass, ἐπέγειν libri.

112 Thalh.) 'γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων'. καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου. Πάτροκλος γὰρ λέγει (Ψ 83—84)
 μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθῆμεναι ὄστε', Ἀχιλλεῦ,
 ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

SYNDAS: δὲυθύμια· ὄσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι 5
 νύκτωρ ἕθος εἶχον ἐν ταῖς τριόδοις τιθέναι, ταῦτα δὲυθύμια
 ἐλέγετο.

LEX. s. QVART. p. 191, 27: ὀργεῶνές εἰσιν οἱ κοινωνοῦντες
 ἀλλήλοισ θεῶν ἢ ἡρώων ἐν ἱεροῖς καὶ κοινῇ θυηπολοῦντες, ὡς
 Χάρης λέγει ἐν τῷ Κατὰ Διονυσίου. καὶ πάλιν ὀργεῶνες τίνες, 10
 ἐν Ἀπολογία ὕβρεως σαφές ποιεῖ. οὗτοί εἰσιν οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυ-
 μένοισ θεοῖς ὀργιάζοντες καὶ τῶν ἱερῶν δὲ κρίνοντες ὀργεῶνας
 ἑαυτοῦς ἀλλήλους ἐκάλουν.

LEX. s. QVART. p. 192, 5: ὄρον ἐπιθεῖναι χωρίῳ· τοῦ δα-
 νεισαμένου τὸ ὄνομα ἐγράφετο εἰς κανίδα καὶ ἐκρεμάτο ἐπὶ τοῦ 15
 ἀγροῦ.

LEX. s. QVART. p. 192, 1: οὐσία· ὅταν μὴ σφζωσί τινες τοὺς
 καρποὺς ἀποδοῦναι, ἐκ πάσης αὐτοῦς τῆς οὐσίας ἀπαιτοῦνται.

SYNDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 10 et Pollux II 17): παι-
 δάριον· οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων κέχρηται τῷ ὀνόματι οἱ 20
 ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. Ὑπερίδης ἐν τῷ Πρὸς Τι-
 μάνδραν (fr. 164 Bl.⁵) 'καταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελ-
 φοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὄφρανῶν καὶ πρὸς πατρός καὶ πρὸς
 μητρός καὶ παιδαρίων [παίδων]?'.

SYNDAS: παλαιόν· οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῷ παλαιῷ ἐπὶ 25
 ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου. οὕτως Λυκίας ἐν τῷ
 Πρὸς Ἀλκιβιον (fr. 13 Tur.; 6 Thalh.) 'καίτοι εἰ ἀποδεδώκει τῷ
 Κτησικλεῖ τὰς πενήκοντα παλαιάς, ὡςπερ οὗτός φησι'.

10 Χάρης], cf. Aesch. II 71' Wuensch. 12 δὲ κρίνοντες
 estne corruptum? 21. 22 Τιμάνδραν Hemsterhuis, Τιμανδρον
 libri. 22. 23 καταλειφθέντων . . δυοῖν (δυοῖν iam apud Bek-
 kerum) ἀδελφαῖν, ὄφρανῶν Blass, καταλλαχθέντων . . δυαῖν
 ἀδελφαῖν, ὄφραναιν libri. 24 παιδων del. Blass. 25 τῷ
 παλαιόν Gaisford ex Phot. 28 τὰς om. libri praeter C.

Κικελία παραφρυκτωρευόμενος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς ὑπὸ Λαμάχου ἀπετυμpanίσθη'.

SVIDAS: παρρησία· .. οἱ ῥήτορες τῇ παρρησίᾳ κατεχρήσαντο ἐπὶ τῶν ὀνειδίζειν μελλόντων τοὺς ἀκούοντας, ὅταν οἱ διαλεγόμενοι τῶν οὐ δεόντων ποτὲ πεπραγμένων μνημονεύσιν, 5 ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 172) 'Νικόδημος δὲ ὑπὸ Ἀρισταγόρου τετελεύτηκε βιαίῳ θανάτῳ, ἔκκοπεῖς ὁ δέλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθεὶς, ἣ παρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις'. καὶ ἐν τῷ Περί παραπρεβείας (II 70) 'προήρημαι δὲ παρρησιάζασθαι καὶ ἐλευθέρως ἅμα 10 καὶ τάληθῆ εἰπὼν ψῆζεσθαι'.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 5 et lex. S. quart. p. 193, 5): Γαταικίων· ἀνὴρ ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος καὶ προσκρούειν ἐπιτηδεύων τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν νέων. διεβάλλετο καὶ ὡς κλέπτης καὶ τοιχωρύχος, ὥστε καὶ κωμυθεῖσθαι ἐπὶ 15 ὅτοις.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 297, 30): πατρῶων· πατρῶα ἔχουσιν οἱ ῥήτορες, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ἦ περὶ χρημάτων ἢ τῶν. Ἰασιος (fr. 26 Tur.; 6 Thalh.) 'ἀποφανῶ γὰρ ὑμῖν, ὡς ἔστι τῆς ἐπικλήρου τὸ χωρίον τοῦτο οὐδ' ἐγένετο πώποτε, 20 ὡς ἦν πατρῶον Λυσιμένηι τῷ πατρὶ Μενεκράτους· ὁ δὲ Λυσιμένης ἔσχε τὰ πατρῶα πάντα'. πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς. Ἀντιφῶν (78 Bl.) 'τοῦτο δὲ τοὺς νόμους εἰδῶς πατρίους καὶ παλαιοὺς ἔσχε ὑμῖν'. πατρικὸν δὲ, ὅταν περὶ προσώπου ποιῶνται τὸν 25 ἴον. 'καὶ τούτων ἀξιοθεῖς διὰ τὸ πατρικὸς αὐτῷ φίλος εἶναι' Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 52).

LEX. S. QUINT. p. 298, 1: πείσεται· σημαίνει καὶ τὸ πείθει καὶ τὸ πάσχειν.

LEX. S. QUINT. p. 297, 21 (cf. lex. S. quart. p. 192, 30): 30 ἠκροστεύονται καὶ τὸ πεντηκροστευόμενον· τῶν εἰσρων εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων καὶ ἀνδραπόδων ἐκ τῆς

Ἀριστάχου Aesch. 13 Πατταικίων plerique libri, corr. 19; cf. Def. tab. Att. ed. Wuensch (= CIA Append.) 55 et 19 ἀποφανῶ Scheibe, ἀποφαίνω libri.

SVIDAS s. u. κόβαλος (cf. lex. S. quart. p. 190, 25): ... κοβαλεία· ἢ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 275, 7): κοροπλάθοι· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ, τουτέστι τὰ ζῶα πάντα. οἱ κατασκευάζοντες εἰδῶλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζῶων, οἷς ἐξ-
5 απατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν, οὗτος κοροπλάθος καλεῖται.

LEX. s. QVART. p. 190, 21: Κρώβυλος· οὗτος ἔδωκε χρήματα Ἀθηναίοις καὶ ἔσπεε καταδίκους.

LEX. s. QVART. p. 190, 15: κωλακρέται· οἱ κρατοῦντες δι-
10 καστικήν Ζημίαν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 191, 3): λειπομαρτυρίου δίκη· τοῖς ἐπισταμένοις τι τῶν πεπραγμένων καὶ μαρτυρῆσει ὑπεσχήμενοις ἐν δικαστηρίῳ, εἶτα δὲ ὕστερον ἀποφυγοῦσιν ἐλάτ-
15 ῃχανον δίκην· κᾶν μὲν ἤλωσαν, ἐτιμῶντο κατ' ἀξίαν, εἰ δὲ μὴ ἔλοι ὁ διώκων, πρόστιμον ἐτίθετο δραχμή.

SVIDAS: Λεωκόριον· τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ ἱστορίας. ἐλίμωξέ ποτε ἡ Ἀττική, καὶ λύσις ἦν τῶν δεινῶν παιδὸς σφαγῆ. Λεῶς οὖν τις τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας ἐπιδέδωκε καὶ ἀπήλλαξε τοῦ λιμοῦ τὴν πόλιν· καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη ὁ τόπος Λεωκόριον.

20 SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 191, 7): ληξιαρχικὸν γραμματεῖον· Ἀθηναίων τῶν ἀστῶν τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἀρχεῖν ἀναγράφεται τὸ ὄνομα προστιθεμένων τῶν δῆμων αὐτοῖς. καὶ ἔξ ἐκείνων τῶν γραμματεῶν κληροῦσι τὰς ἀρχάς.

de re fusius egit J. Toerffer Hermes XXX 1895 p. 391 ss.

GREGOR. CORINTH. VII 2 p. 1120, 25 W. (cf. Suidas s. u. λῆξις δίκης et lex. S. quart. p. 191, 5): λῆξις δίκης τὸ καταγγεῖλαι κρίσιν τῶν ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, καὶ λαχεῖν μὲν δίκην τὸ πρῶτως κατεῖπειν κτλ.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 277, 38): λιθουργική καὶ λιθοτριβική διαφέρει· ἡ μὲν λιθουργική, ἦν ἐν τοῖς μέταλλοις ἐργάζονται οἱ τέμνοντες τοὺς λίθους· ἡ δὲ λιθοτριβική ἔστιν, ἦν μετᾶσις οἱ καταξάινοντες καὶ κοσμοῦντες τοὺς λίθους, ὥστ' ἀπ-
30 ῖληφέναι τὴν εὐπρέπειαν ἕκαστον τῶν ἔργων. Λυκίας ἐν τῷ

Πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπου (fr. 186 Tur.; 69 Thalh.) ἄλλα διὰ τὸ τρεῖς τέχναις ἐργάζεσθαι, τὴν τε λιθουργικὴν καὶ λιθοτριβικὴν καὶ πρὸς τούτοις τὸ τετραφυκῆναι'.

LEX. s. QUART. p. 191, 9: λυμαينوμένου· ἀντὶ τοῦ λυμαίνοντος. 5

LEX. s. QUART. p. 191, 16: μαρτυρίαν ἐμβάλλεσθαι· τὸ προτρέχειν πρὸ καιροῦ μαρτυρῆσαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 191, 14): μεσεγγύημα· μεσεγγύημά ἐστιν, ὅταν οἱ συντιθέμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ πραγμάτων τῶν οὐ κατὰ τρόπον οὐδὲ δικαίως ἔσεσθαι μελλόντων, ἢ 10 περὶ ὧν τις βλάβη γενήσεται τῷ κοινῷ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τοῦπραχθῆναι τὰ κατὰ τὰς συνθήκας μισθόν τινα ὀρίσαντες, παρακατατιθῶνται κοινῷ φίλῳ τὸ ἀργύριον, ὅτῳ ἂν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι δοκῆ, ἂν ἄρα ἐκπραξάμενοι τὰ στοιχηθέντα βεβαιώσῃ.

SVIDAS: μεσεγγυοῦνται· ἐγγυηταὶ γίνονται, ἢ ἐγγυητὰς 15 ποιοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Κατὰ τῶν σοφιστῶν (XIII 5).

LEX. s. QUINT. p. 281, 22: μεταλλάσσειν· κείται καὶ ἐπὶ τοῦ τελευτᾶν βίον παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ ἐπὶ τοῦ μεταβάλλειν.

LEX. s. QUINT. p. 281, 19: μέτοικοι· οἱ καταλιπόντες τὰς αὐτῶν πατρίδας καὶ Ἀθήνησιν οἰκήσαντες, οἳ καὶ ἐτέλουν μετοίκιον 20 ἑκάστου ἔτους δραχμὰς δώδεκα.

LEX. s. QUINT. p. 280, 30: μετροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μῆνα οὕτως· νομηνία. εἶτα δευτέρα. εἶτα κατὰ τὴν κελήνην ἄγουσι τοὺς μῆνας. κατὰ δὲ τῆς ἀπὸ τῆς νομηνίας ἡμέρας 24 ἵσταμένη ἢ κελήνη αὐξῆσιν λαμβάνει, καὶ προσετίθεισαν ἵσταμένου 281 μέχρι ἐνάτης. εἶτα δεκάτη, εἶτα ἐνδεκάτη, εἶτα δωδεκάτη, καὶ τρίτη ἐπὶ δέκα· οὕτω μέχρι τῆς ἐνάτης. εἶτα εἰκάς. εἶτα μία καὶ εἰκάς. ὑπὲρ δεκάτη. καὶ τὴν δευτέραν καὶ εἰκάδα ἐνάτην φθίνοντος κατὰ ὑφαίρεσιν ἀπὸ δεκάτης φθίνοντος ἐκάδου· φθίνει γάρ. τὴν δὲ ἐνάτην καὶ εἰκάδα ὑπὲρ φθίνοντος, τὴν δὲ 30 ὀγδόην καὶ εἰκάδα τρίτην φθίνοντος, τὴν δὲ ἐβδόμην καὶ εἰκάδα

11 περι] ἐξ scr. Bekker. 13 ὅτω Hemsterhuis, ὅπως libri.
14 ἂν . . τὰ] ἐκπραξάμενοι, ἂν ἄρα τὰ coni. Bernhardt.

τετάρτην φθίνοντος, τὴν δὲ ἕκτην καὶ εἰκάδα πέμπτην φθίνοντος, τὴν δὲ πέμπτην καὶ εἰκάδα ἕκτην φθίνοντος, τὴν δὲ τετάρτην καὶ εἰκάδα ἑβδόμην φθίνοντος, τὴν δὲ τρίτην καὶ εἰκάδα ὀγδόην φθίνοντος. τὴν δὲ τριακάδα ἕτην καὶ νέαν, ὅτι μέρος μὲν τι
5 ἔχει τοῦ παρῳηκόςτος, μέρος δὲ τοῦ μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος, ὅπερ νέον ἐστίν. Ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τὸ ὄνομα κέκραται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 280, 28): μηλόβοτος χώρα· ὑπὸ πολεμίων ἐξερημαθεῖσα, ἦν κατανέμεται τὰ τετράποδα. κεί-
ται δὲ τοῦνομα καὶ παρὰ τῷ Λυκούργῳ ἐν τῷ Κατ' Αὐτολύκου
10 (fr. 14 Bl.) 'ἀλλὰ καὶ μηλόβοτον τὴν Ἀττικὴν ἀνήκε'. * βου-
λευομένου δὲ ὅπως τῇ πόλει χρήσεται, Θηβαῖοι μὲν μηλόβοτον
ἀνεῖναι συνεβούλευον, Φωκεῖς δὲ ἀντεῖπον εἶπαι' (cf. ISOCR. XIV 31).

LEX. S. QUINT. p. 281, 16: μήνες Ἀθηναίων οὗτοι· ἑκα-
τομβαιῶν, μεταγεινιῶν, βοηδρομιῶν, πυανειῶν, μαιμακτηριῶν,
15 ποσειδεῶν, γαμηλιῶν, * σκειροφοριῶν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 183, 5): μορία· . . . τῆς δὲ μο-
ρίας ἑλαιᾶς ὁ στέλεχος σηκός καλεῖται. Λυκίας (VII 11) ἄρχοντος
σηκόν ὑπ' ἔμοῦ ἐκκεκόφθαι'.

SVIDAS: μοχθηρία· ἡ κακία, ὡς Λυκούργος ἐν τῷ Κατὰ
20 Λυκόφρονος (fr. 63 Bl.) 'οὐ γὰρ ὀσιον <τὸν> τοὺς <μὲν> γε-
γραμμένους νόμους, δι' ὧν ἡ δημοκρατία εἰσῆται, παραβαίνοντα,
ἑτέρων δὲ μοχθηρῶν εἰσηγητὴν ἑθῶν καὶ νομοθέτην γενόμενον,
ἀτιμώρητον ἀφείναι'.

2 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 281, 24): μοχθηρός καὶ μόχ-
25 θηρος προπαροξυτόνωσ· ἐπίπνοος ἢ πονηρός· παρὰ δὲ ῥήτορσιν
ὁ κακός ὑπέληπται, καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται.
οὕτω Δείναρχος (fr. LXXXIX 22 Tur.). Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιό-
τατος τῶν ῥητόρων τῷ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κα-
κοῦ ἀνδρός καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῆ,

9 *Ἀυτολύκου* Osann, *Ἀυτοκλέους* libri. 10 post *ἀνήκε* non-
nulla excidisse videntur. 11 *Θηβαῖοι* Kuester, *Ἀθηναῖοι* libri.
15 lacunam indicaui auctore Wuenschio. 17 *ἑλαιᾶς* dubitanter
Boysen l. s. p. 23, *μορίας ἐκείνης ὁ στέλεχος* E, *μορίας τοῦ στε-
λέχου* ABV. 20 *τὸν* add. Bernhardy. *μὲν* add. idem.
22 *εἰσηγητὴν* Cobet, *ἐξηγητὴν* libri. *γιννόμενον* scr. Blass.

ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξε· καὶ φησιν οὕτως ἐν Προομιόιοις καὶ Ἐπιλόγοις (fr. 70 Bl.⁵) 'κάγῳ μὲν ὁ μοχθηρὸς, δντινα ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς κατὰ γελωσ'.

[SVIDAS: ναυμάχιον· ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λι- 5
πεῖν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ δπλα ἀποβαλεῖν Ζημίαι ἦσαν ὠρι-
μέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτως καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ
δφλημα ναυμάχιον ἐκαλεῖτο.]

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 2): νέμειν προστάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ 10
προστάτου τῶν ἀείτων τινος τὰ πράγματα αὐτοῦ διψκει καὶ τὸ
προσάκιον κατετίθει. καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν
προστάτην. Ὑπερίδης (fr. 21 Bl.⁸) 'ὥστε κελευστέον τοὺς μαρ-
τυροῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους <μῆ> μάτην ἀπα-
τᾶν ὑμᾶς, <ἐάν> μὴ τυγχάνωσι δικαιότερα λέγοντες· καὶ νόμον 15
ὑμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κελεύοντα μὴ νέμειν προστάτην'.

LEX. s. QVAVT. p. 191, 21: νομοφύλακες· οὗτοι ἐκάλυον
παράνομόν τι ἢ ἀσύμφορον τῇ πόλει γενέσθαι.

SVIDAS: εὐλλαβεῖν· διττὴ ἔστιν ἡ χρῆσις τοῦ συλλαβεῖν
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· πρὸς γὰρ διάφορον κλίσειν διάφορος καὶ ἡ 20
διάνοια. ἐάν μὲν γὰρ πρὸς αἰτιατικὴν ἢ σύνταξις ἦ, ἐχθραν καὶ
δυσμένειαν παρίστησι τοῦ συλλαμβάνοντος, κακουργίαν δὲ τοῦ
συλλαμβανομένου, ὡς νῦν 'εὐλλαβεῖν τὸν ἄνδρα'. καὶ Δημοσθένης
ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 116) 'οὐχι συλληψόμεθα αὐτόν;' ἐάν
δὲ πρὸς δοτικὴν, σημαίνει φιλιαν καὶ συμμαχίαν, ὡς Ἰσοκράτης 25
ἐν ταῖς Παιρινέεσιν (I 3) 'ὄρω δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμ-
βάνουσαν' ἴσον τῷ συναγωνιζομένῃ. ἐπάγει γοῦν 'καὶ τὸν
παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον'. καὶ Δημοσθένης πρῶτῳ Φι-
λιπικῶν.

5 et 8 ναυμάχιον libri, sed ἀναναμάχιον corrigendum est;
cf. supra (p. 143, 16—19) u. ἀναναμαχίου, ubi plane eadem legun-
tur. itaque apparet errore glossam de superiore loco huc
translatam esse. 11 διψκει Kuester, συνψκει libri. 14 μῆ
add. Coraes. 15 ἐάν add. Sauppe; Blass hoc modo locum
sanare vult: ὑμᾶς, <ἀλλ' ἀποδεικνύναί ὅτι> τυγχάνουσι.
16 ὑμῖν Coraes, ἡμῖν libri.

SVIDAS s. u. οἶος: . . οἶος ἦν· ἀντὶ τοῦ ἔτοιμος ἦν. τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσπούδαζε. Λυσίας (fr. 169 Tur.; 62 Thalh.) 'ἐβιάζετό τε γὰρ καὶ οἶος ἦν ἔξευρεῖν τὴν θύραν'. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνταποδοτικόν· 'τοιοῦτος, οἶος ἦν ὁ πατήρ'.

- 5 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 285, 5 et lex. S. quart. p. 192, 9): ὀκνῶ· φοβοῦμαι. καὶ πυκνῶς τούτῳ κέχρηται Κοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι (Ai. 82)

προνοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ.

- καὶ οἱ ῥήτορες οὐκ ἐπὶ δειλίας καὶ ῥαθυμίας ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν (fr. 139 Bl.²; 56 Diels) 'κακὸς δ' ἂν <εἶη>, εἰ <ἐπ'> ἀποδοῖ μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις τῇ γλῶττι θρασύνεται καὶ τῷ θέλειν ἐπέγει, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῆ, ὀκνεῖ'. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ (I 17) 'φημι δὴ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ὕμιν, τῷ τε τὰς πόλεις τοῖς Ὀλυνθίοις κῶζειν καὶ τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρεσι καὶ στρατιώταις ἑτέροις. εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγαρχήσετε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται'. καὶ Ὀμήρῳ δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου ὁ ὀκνος τέτακται. φησὶ γὰρ
30 Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ (K 122)
οὐτ' ὀκνῶ εἰκῶν οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 285, 3): ὀλιγαρχοῦμενοι· ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι. τρεῖς εἰς πολιτεία, βασιλεία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία.

- 25 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 285, 1 et lex. S. quart. p. 192, 7): ὀμοῦ· ἑγγύς. . . . Δημοσθένης τῷ ὀμοῦ ἀντὶ τοῦ ἑγγύς κέχρηται ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστογέιτονος (XXV 51) 'εἰσὶν ὀμοῦ διςμύριοι χιλιάδες Ἀθηναίων'. ἔνθα γὰρ βούλεται δηλοῦν, ὅτι ἑγγύς τῶν διςμυρίων εἰσὶν, ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν διςμύριοι φανερόν. Ἰσαῖος
30 δὲ τὸ ὀμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ Πρὸς Δωρόθεον (fr. 34 Tur.; 9 Thalh.) 'ἔς τοσοῦτον πονηρίας ὀμοῦ καὶ τόλμης ἐλήλυθε' καὶ ἐν τῷ Πρὸς Καλλικράτην (fr. 75 Tur.; 19 Thalh.) 'οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου πάντα ὀμοῦ ταῦτα ἐπιτάξοντος'. Λυσίας δὲ ἐπὶ τόπου τοῦτο ἔταξεν ἐν τῷ Πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ (fr. 256 Tur.;

11 εἶη et ἐπ' add. Diels.

12 ἐπέγει Blass, ἐπέγειν libri.

112 Thalh.) 'γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων'. καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου. Πάτροκλος γὰρ λέγει (Ψ 83—84)
 μὴ ἐμὰ κῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὄστε', Ἀχιλλεῦ,
 ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

SVIDAS: δξυθύμια· ὄσα καθαιροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι 5
 νύκτωρ ἔθος εἶχον ἐν ταῖς τριόδοις τιθέναι, ταῦτα δξυθύμια
 ἐλέγετο.

LEX. s. QVART. p. 191, 27: ὀργεῶνές εἰσιν οἱ κοινωνοῦντες
 ἀλλήλοισ θεῶν ἢ ἡρώων ἐν ἱεροῖς καὶ κοινῇ θυηπολοῦντες, ὡς
 Χάρης λέγει ἐν τῷ Κατὰ Διονυσίου. καὶ πάλιν ὀργεῶνες τίνες, 10
 ἐν Ἀπολογία ὕβρεως σαφὲς ποιεῖ. οὗτοί εἰσιν οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυ-
 μένοισ θεοῖς ὀργιάζοντες καὶ τῶν ἱερῶν δὲ κρίνοντες ὀργεῶνας
 ἑαυτοὺς ἀλλήλους ἐκάλουν.

LEX. s. QVART. p. 192, 5: ὄρον ἐπιθεῖναι χωρίῳ· τοῦ δα-
 νειαιμένου τὸ ὄνομα ἐγράφετο εἰς κανίδα καὶ ἐκρεμάτο ἐπὶ τοῦ 15
 ἀγροῦ.

LEX. s. QVART. p. 192, 1: οὐσία· ὅταν μὴ εὐζωΐ τινες τοὺς
 καρποὺς ἀποδοῦναι, ἐκ πάσης αὐτοὺς τῆς οὐσίας ἀπαιτοῦνται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 10 et Pollux II 17): παι-
 δάριον· οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων κέχρηται τῷ ὀνόματι οἱ 20
 ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. Ὑπερίδης ἐν τῷ Πρὸς Τι-
 μάνδραν (fr. 164 Bl.⁹) 'καταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελ-
 φοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν καὶ πρὸς πατρός καὶ πρὸς
 μητρός καὶ παιδαρίων [παίδων]'.

SVIDAS: παλαιόν· οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῷ παλαιῷ ἐπὶ 25
 ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου. οὕτως Λυκίας ἐν τῷ
 Πρὸς Ἀλκίβιον (fr. 13 Tur.; 6 Thalh.) 'καίτοι εἰ ἀποδεδώκει τῷ
 Κτησικλεί τὰς πενήκοντα παλαιάς, ὡς περ οὗτος φησί'.

10 Χάρης], cf. Aesch. II 71' Wuensch. 12 δὲ κρίνοντες
 estne corruptum? 21. 22 Τιμάνδραν Hemsterhuis, Τιμανδρον
 libri. 22. 23 καταλειφθέντων . . δυοῖν (δυοῖν iam apud Bek-
 kerum) ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν Blass, καταλλαχθέντων . . δυατῶν
 ἀδελφαῖν, ὀρφαναῖν libri. 24 παίδων del. Blass. 25 τῷ
 παλαιῶν Gaisford ex Phot. 28 τὰς om. libri praeter C.

LEX. s. QVART. p. 193, 10: παλαμναῖος· ὁ δαίμων ὁ τὰ μύση καὶ τὰ μιάσματα ἀποτρέπων.

SVIDAS (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 7 W.): παραγραφῆ· ὅταν λέγη τις ὅτι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ τὸ ἐγκλημὰ ἐστιν, εἰσῆχθη πρότερον εἰς δικαστήριον καὶ γεγένηται περὶ αὐτοῦ γνώσις, καὶ διὰ τοῦτο φησι μὴ δεῖν ἔτι περὶ αὐτοῦ συνίστασθαι κρίσιν· μάλιστα δὲ τοὺς νόμους ἀναγινώσκει τοῖς δικασταῖς, οἳ πλεονάκις δικάζονται περὶ τῶν αὐτῶν οὐ συγχωροῦσι, λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἅμα, τοῖς δικασταῖς παραδεικνύς, ὡς 10 οἱ πάλαι δικάσαντες καὶ δικαίως καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἐψηφίσαντο, καὶ τοῦτο ἐστὶ παραγραφῆ. καὶ ἐπ' ἐκείνη τῇ δίκῃ, περὶ ἧς οὐδὲν ὠρίσται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἐστὶν αὐτὴν ὁ εἰσάξων, ὡς περὶ καὶ τὰς ἄλλας δίκας· τῶν γὰρ ἄλλων δικῶν προστέτακται ἑκάστῳ τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰσάγειν τινά. παρα- 15 γράφεται οὖν ἐφεῖται καὶ τοῖς τοσοῦτόν τι ἐγκαλουμένοις, περὶ οὗ οὐ νενομοθέτηται.

LEX. s. QVART. p. 192, 15: παρακαταβαλεῖν· τὸ δίδοναι ἐγγύας, ὅτι δικαίως ἀπαιτεῖ.

LEX. s. QVART. p. 193, 6: παραλογίζεσθαι· ἔξαπατᾶν.

20 LEX. s. QVART. p. 193, 8: παρανόμων γραφῆ· ὅτε ἀλῶ τις προμαρτήσας καὶ κατακριθῆ θανάτῳ.

LEX. s. QVART. p. 192, 25: παράσημος ῥήτωρ· ὁ νόθος, ἀπὸ τοῦ νομίματος.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 298, 13): παραφρυκτωρευόμενος· οἱ κακούργοι περὶ τὰς φυλακάς καὶ φρυκτοὺς ἀνα- 25 τεῖνοντες ἐναντίους τοῖς πεπιστευκοῖς τὴν φυλακὴν [καὶ] ἐπιτῷ συμφέροντι τῶν ἀντικαθεζομένων παραφρυκτωρεύεσθαι λέγονται, ὡς φησι Λυσίας (XIII 67) 'τούτων εἰς ὁ πρεσβύτερος ἐν

7 δὲ] δ' εἰ coni. Radermacher. ἀναγινώσκει ex Photio Bernhardy, ἀναγινώσκουσιν libri. 10. 11 ἐψηφίσαντο dubitantur Bernhardy, ψηφίσαντες libri. 12 οὐδὲ ἐστὶν Bekker, postquam iam Bernhardy in eo offendit, quod libri praebent: οὐδὲ ἐνεστὶν. 26 καὶ secl. Bernhardy ex Suida s. u. φρυκτός. 28 πρεσβύτερος Bernhardy, πρεσβύτης libri.

Κικελία παραφρυκτωρευόμενος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς ὑπὸ Λαμάχου ἀπετυμpanίσθη’.

ΣΥΝΙΔΑΣ: παρρησία· . . οἱ ῥήτορες τῇ παρρησίᾳ κατεχρήσαντο ἐπὶ τῶν ὀνειδίζειν μελλόντων τοὺς ἀκούοντας, ὅταν οἱ διαλεγόμενοι τῶν οὐ δεόντως ποτὲ πεπραγμένων μνημονεύωσιν, 5 ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 172) ‘Νικόδημος δὲ ὑπὸ Ἀρισταγόρου τετελεύτηκε βιαίῳ θανάτῳ, ἔκκοπεῖς ὁ δειλαιὸς ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθεὶς, ἣ ἐπαρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις’. καὶ ἐν τῷ Περὶ παραπρεσβείας (II 70) ‘προήρημαι δὲ παρρησιάζασθαι καὶ ἐλευθέρως ἄμα 10 καὶ τάληθῆ εἰπὼν ψύζεσθαι’.

ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 298, 5 et lex. S. quart. p. 198, 5): Παταικίων· ἀνὴρ ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος καὶ προσκρούειν ἐπιτηδεύων τοῖς εὐδοκίμοις τῶν νέων. διεβάλλετο δὲ καὶ ὡς κλέπτης καὶ τοιχωρῦχος, ὥστε καὶ κωμωδεῖσθαι ἐπὶ 15 τούτοις.

ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 297, 30): πατρῶων· πατρῶα λέγουσιν οἱ ῥήτορες, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ἦ περὶ χρημάτων ἢ τόπων. Ἰκαῖος (fr. 26 Tur.; 6 Thalh.) ‘ἀποφανῶ γὰρ ὑμῖν, ὡς οὐκ ἔστι τῆς ἐπικλήρου τὸ χωρίον τοῦτο οὐδ’ ἐγένετο πώποτε, 20 ἀλλ’ ὡς ἦν πατρῶον Λυσιμένηι τῷ πατρὶ Μενεκράτους· ὁ δὲ Λυσιμένης ἔσχε τὰ πατρῶα πάντα’. πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἐορτάς. Ἀντιφῶν (fr. 78 Bl.²) ‘τοῦτο δὲ τοὺς νόμους εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιούς ὄντας ὑμῖν’. πατρικὸν δέ, ὅταν περὶ προσώπου ποιῶνται τὸν 25 λόγον. ‘καὶ τούτων ἀξιωθεὶς διὰ τὸ πατρικὸς αὐτῷ φίλος εἶναι’ Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος (III 52).

LEX. S. QUINT. p. 298, 1: πείσεται· σημαίνει καὶ τὸ πείθεσθαι καὶ τὸ πάσχειν.

LEX. S. QUINT. p. 297, 21 (cf. lex. S. quart. p. 192, 30): 30 πεντηκοστεύονται καὶ τὸ πεντηκοστευόμενον· τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων καὶ ἀνδραπόδων ἐκ τῆς

7 Ἀριστάρχου Aesch. 13 Παταικίων plerique libri, corr. Bekker; cf. Def. tab. Att. ed. Wuensch (= CIA Append.) 55 et 81. 19 ἀποφανῶ Scheibe, ἀποφαίνω libri.

ἀλλοδαπῆς πεντηκοστὴν ἐτέλουν οἱ ἔμποροι. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο πεντηκοστεύεσθαι. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τὸ τέλος εἰσπράττοντες πεντηκοστολόγοι καλοῦνται.

5 ΣΥΝΙΔΑΣ: πεπορημένους· ἱμάτιον διπλοῦν περικείμενος
 5 πόρπη συνεχόμενον, ὡς μὴ ἀφίστασθαι τῶν ὤμων. κεῖται
 παρὰ Λυκούργῳ ἐν τῷ Κατὰ Λευκράτους (40) 'τῶν δ' ἀνδρῶν
 τοὺς τοῖς σώμασιν ἀπειρηκότας καὶ ταῖς ἡλικίαις πρεσβυτέρους
 καὶ ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ στρατεύεσθαι ἀφειμένους ἰδεῖν ἦν καθ'
 10 ἄλλην τὴν πόλιν τότε' ἐπὶ γήρωσ ὁδῷ περιφθειρομένους, διπλὰ
 10 ἱμάτια ἐμπεπορημένους'.

LEX. s. QUART. p. 192, 82: περὶ Κόδρου· οἱ Πελοποννήσιοι
 198 πολεμοῦντες Ἀθηναίοις ἔλαβον χρησμόν μὴ ἀποκτεῖναι Κόδρον
 τὸν βασιλέα. οἱ δὲ πρὸ τοῦ τείχους φρυγανιζόμενον ἀπέκτειναν
 καὶ ἀπέτυχον τῆς νίκης.

15 LEX. s. QUART. p. 192, 19: περὶ τῶν ἔνδεκα· οὗτοι τε-
 ταγμένοι ἦσαν ἐπὶ τῶν κατακριθέντων θανάτῳ.

ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 298, 11): πλεονεξία· παρὰ τοῖς
 ῥήτορσιν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον
 ἔχειν, καὶ τὸ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος ἐκά-
 20 τερον αὐτῶν ἔταξαν, ὅταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχη τις ἐτέρων.
 Κοφοκλής (Oed. R. 380—382)

ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης
 ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
 ὄσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται.

25 ΣΥΝΙΔΑΣ: πραγματεία· οὐχ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τῆς
 πραγματείας, οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν ῥητόρων τέτακται ἐπὶ τῶν ἐρ-
 γασίας τινὰς μεταχειριζομένων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πράγματα συν-
 ἱστασθαι ἐπιχειρούντων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Μενεαίχμου

25 s ad uerba ἐν τῇ συνηθείᾳ . . τέτακται cf. DIELS l. s.
 p. XXVIII.

4 περικείμενος Bernhardy, περικείμενον libri. 6 Λευ-
 κράτους Maussacus, Τιμοκράτους libri. 21—24 hoc exem-
 plum nihil facere ad u. πλεονεξία Kuester monet. 28 Μενε-
 αίχμου Bernhardy, μοναίχμου libri.

(fr. LXXXVII Tur.) 'αἱ γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἔχθραι καὶ πραγματεῖαι αἰτίαι τῶν ἰδίων διαφορῶν καθεστήκασι'.

SVIDAS: πραττομένους· ἀπαιτουμένους. Ἰσοκράτης (XIII 7) 'καὶ τοὺς μαθητὰς μικρὸν πραττομένους'. 'πραττόμενος δὲ τοὺς τῶν πλοίων κυρίου, τέλους δὲ οὐδενὶ αἰσθησιν παρεχόμενος'. 5

SVIDAS: πρέσβεις <παροξυτόνως>, πρέσβευς προπαροξυτόνως. οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς πρεσβεύς εὐθείας· οἱ γὰρ λέγοντες ἀμαρτάνουσι. λέγεται δὲ καὶ πρέσβων καὶ πρεσβευτῶν ἑκατέρως παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν καθωμιλημένον καὶ Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν εἰς ζῶν, δταν εἴπωσι πρέσβεις, εὐρίσκομεν δὲ καὶ πρεσβευτὰς. 10

LEX. s. QUART. p. 192, 26: προδανειστής· ὁ ἀντὶ τοῦ δανειζομένου γραφόμενος τὴν ὁμολογίαν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 186, 21): προδικασία· οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλοῦμενοι ἐν πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἔξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προ- 15 ἄγονται. τοῦτο φασι προδικασίαν.

LEX. s. QUART. p. 193, 12: πρὸ Εὐκλείδου· ἄρχων ἦν οὐτοσ, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐπολιτεύοντο καὶ οἱ τυχόντες.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 192, 28): Προηρόσια· αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρ- 20 πῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. ἐγένετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων Ἑλλήνων πέμπτη δλυμπιάδι. Λυκοθργός φησιν ἐν τῷ Κατὰ Μενεσαίχμου (fr. 84 Bl.) 'καὶ γὰρ νῦν πολλάς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλω· καὶ ζηλώ παρὰ πᾶσιν Ἑλλῆσι μαντευομένοις τὸν Δία προηροσίαν ποιήσασθαι'. 25

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 193, 7): προκαταβολή καὶ προσκατάβλημα· τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ἰνουμένοις, ἐν αἷς ἔχρῃν εἰσενεχθῆναι τὸ ἀργύριον. ὅπερ οὖν μέρος χρημάτων, πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσι

6 πρέσβεις <παροξυτόνως> Radermacher, πρέσβεις libri. 19 Προηρόσια Sauppe, Προηροσίαι libri. 20 ἀρότου Meursius, ἀρότρου libri. 23—25, uerba Lycurgi corruptissima' Blass.

εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται, τὸ δὲ τῆ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ δίδόμενον προκατάβλημα.

ΣΥΙΔΑΣ: προμετρητής· ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σκευμάτων ἕκαστον διαμετρῶν καὶ [ὁ] 5 τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων προμετρητής ἐκαλεῖτο. Δείναρχος (fr. ,XVI 4 Tur.) 'ὁ Κυύθου τοῦ προμετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε καὶ ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκε καὶ ὑμεῖς ἐκλαβόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε'.

LEX. s. QUART. p. 192, 22: προσμίξαι πρὸς τὴν χώραν· 10 εἴ τις φεύγει φόνον ἐκούσιον καὶ ὡς ἐκούσιος φονεύσας λέγει τοῦτο μὴ τολμᾷν.

LEX. s. QUINT. p. 298, 7: πρόσκοδος· κείται καὶ ἐπὶ χρημάτων τῶν παρὰ τῶν ὑπηκόων ἢ καρπῶν ἢ τόπων τοῖς ἰδιώταις καὶ ἐπὶ τοῦ προσελθεῖν πρὸς τὸν δῆμον ἢ πρὸς ἄλλον τινά.

ΣΥΙΔΑΣ: προὔκειτο καὶ προὔθεντο· ἐπὶ τῶν τετελευτη- 15 κώτων χρῶνται τῇ λέξει οἱ ῥήτορες, τῶν πρὸ τοῦ τεθᾶφθαι κειμένων ἐπὶ τῆς οἰκίας παρόντων τῶν οἰκείων. Λυκίας ἐν τῷ Πρὸς Γλαύκωνα (fr. 64 Tur.; 23 Thalh.) 'καὶ μὲν δὴ οὐδὲ τοῦτο ἂν ἔχοι Γλαύκων εἰπεῖν ἢ ἄλλος τις τῶν Δικαιογόνους συγγενῶν, ὡς, ὅτε μὲν προὔκειτο, ὤκνουν καὶ ἠσχύνοντο λόγους περὶ 20 αὐτοῦ ποιεῖσθαι, ἔξενεχθέντος δὲ ἢ περὶ τῶν χρημάτων τινά μνεῖαν εἶχετε ἢ τὰς θυγατέρας ἠξιοῦτε διατᾶσθαι.'

ΣΥΙΔΑΣ: Προχαριστήρια· ἡμέρα, ἐν ἣ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες, ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι, λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, 25 ἔθουον τῇ Ἀθηναίᾳ· τῆ δὲ θυσίᾳ ὄνομα Προχαριστήρια. Λυκούργος ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερῶνύνης (fr. 50 Bl.) 'τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἀνοδὸν τῆς θεοῦ, ὀνομασθεῖσαν δὲ Προχαριστήρια, διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων'.

4 ὁ del. Bernhardy. 8 ἐκλαμβόμενοι Bernhardy. uerba καὶ — διατελεῖτε non, ut Suidae editores contendunt, ex Harpocratiōne hausta sunt, sed cum Bekkerus in libris suis non inuenit, ex Suidae tantum loco uidentur ab editoribus in Harpocratiōnis glossam translata esse' Sauppe O A II 332^a 32. 22 εἶχετε . . ἠξιοῦτε Sauppe, ἔχετε . . ἀξιοῦτε libri. 25 Ἀθηναίᾳ falsum; Κόρη dicendum fuisse Sauppe contendit. 28 φρομένων <ἀγομένην> conii. Sauppe.

LEX. s. QVART. p. 192, 17: πρυτανεία· πρόσοδος τοῦ δημοσίου, ὅταν ἀπὸ Ζημίας τοῦ δικαζομένου γένηται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 297, 27): πυνθάνεσθαι· ἀκούειν, μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἱστορεῖν, ἐρωτᾶν ἢ ἕτερόν τι σημαίνει, παραπλήσιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν, οὐ μὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν· ἔστι γὰρ τις, ὡς δῆλον, διαφορὰ μάλιστα παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς μεταξὺ πύματος καὶ ἐρωτήματος. τὸ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν·

πυνθανόμεν Ἰθάκης γε (ν 256)

καὶ πάλιν (B 119) 10

αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἔστι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι

καὶ (Λ 21)

πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος

καὶ (γ 87)

πευθόμεθ', ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο

15

καὶ (γ 88)

κεῖνον δ' αὖ καὶ ὀλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.

ἐν γὰρ τούτοις ἅπασιν ἐπὶ τοῦ ἀκούειν κεῖται τὸ πυνθάνεσθαι. καὶ Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ Τῆς παραπρεβείας (cf. II 154) 'τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος'. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Φιλοκλέους 20 (III 6) 'εὐτυχεῖτε, ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν'. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεβείας (XIX 76) 'οὗτος ἀπήγγειλέ τὰ ψευδῆ, ὑμεῖς ἐπιστεύσατε, οἱ Φωκεῖς ἐπύθοντο'.

LEX. s. QVART. p. 192, 21: πωληταί· οἱ ἀπαιτηταὶ τῶν ὀφειλῶν.

SVIDAS (cf. lex. S. quart. p. 193, 4): πώμαλα· ἀντὶ τοῦ πόθεν, οἶον οὐδαμῶς. ἔστι δὲ τὸ μὲν πῶ Δώριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν, τὸ δὲ μάλα ἢ παρέλκει, ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ πώμαλα, οἶον οὐ μάλα ἀντὶ τοῦ οὐ ἢ ἀντὶ τοῦ οὐδόλωσ. 30 ἔστι δὲ Ἀττικόν. Λυσίας ἐν τῇ Πρὸς Ἀκύβαρον ἐπιστολῇ (fr. 254 Tur.; 110 Thalh.) 'γενναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν

5—7 cf. fr. 58—59 c. 29 ad verba ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον
cf. Diels l. s. p. XXVIII.

15 *πυθόμεθ'* Bekker ex Homero, *πυθόμενος libri*.

ἄρχησθαι αὐτάς, δέον οὐδὲ πιούσας ἀπηλλάχθαι τοῦ συμποσίου' [ἐγένοντο].

ΣΥΝΙΔΑΣ: ῥαθυμεῖν· οὐχ ὡς ἡμεῖς φαμεν τὸ τοῖς ἀφροδι-
 5 ροίοις σχολάζειν, ἀλλὰ ἀπλῶς τὸ ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν, παρὰ τὸ τὰ
 ῥάβδα τῷ θυμῷ δίδοναι.

ΣΥΝΙΔΑΣ: ῥήτωρ· ῥήτωρ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δῆμῳ συμ-
 βουλευῶν καὶ ὁ ἐν δῆμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἱκανὸς εἴη λέγειν εἴτε
 καὶ ἀδύνατος, εἴτε καὶ ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ δικαιοτάτου συμ-
 βουλευῶν εἶτ' ἐπ' οἰκείοις λήμμασι. καὶ ὁ Δημοσθένης τοῦτον
 10 καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδὴν λέγει (XIII 20) 'ῥήτωρ ἡγεμῶν καὶ στρα-
 τηγὸς ὑπὸ τούτῳ', καὶ ἐτέρῳθι (XXI 189) 'ἐγὼ δ', εἰ μὲν ὁ
 συμβουλευῶν ὑμῖν δ τι ἂν συμφέρειν ἠγγῆται, .. ῥήτωρ ἐστίν,
 οὐτ' ἀρνοῦμαι οὔτε φύγοιμι ἂν τοῦνομα τοῦτο· εἰ δὲ .. οἶους ..
 ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὄρατε, ἀπαιδεύτους καὶ ἀφ' ὑμῶν πεπλουτη-
 15 κότας, οὐκ ἂν εἶην οὗτος ἐγώ'. καὶ πολλοὶς ψηφίσμασι παραγέ-
 γραπται ῥητορικῆ ἐκ βουλῆς, εἰ εἰσφέρει τις γνώμην, ἀλλὰ μὴ
 αὐτὸς ἴδιαν τύχην ἠγοούμενος.

ΣΥΝΙΔΑΣ: ῥόθιον· τὸ μετὰ ψόφου κύμα ἢ ῥεῦμα, παρὰ τὸ
 ταχέως ρεῖν. σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν. . . Ὑπερίδης τῷ ῥοθίῳ
 20 ἐπ' εἰρεσίας κέχρηται συντονωτάτης. φησὶ γοῦν (fr. 157 Bl.⁵)
 'τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλήθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον
 καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν'.

ΣΥΝΙΔΑΣ: καθροί· παλαιοί, φθαρέντες.

ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 305, 9): Καμοθράκη· νῆσος·
 25 κεῖται δὲ καταντικρὺ τῆς Θράκης, φασι δὲ Καμίους οἰκίσαντας
 αὐτὴν τὸ ὄνομα θέσθαι τοῦτο· καὶ ἔστι παρὰ Ἀντιφῶντι ἐν τῷ
 Καμοθρακικῷ λόγῳ οὕτως εἰρημένον (fr. 49 Bl.⁵) 'καὶ γὰρ οἱ
 τὴν ἀρχὴν οἰκίσαντες τὴν νῆσον ἦσαν Κάμιοι, ἔξ ὧν ἡμεῖς ἐγενό-
 28 *vide infra* p. 185, 4.

2 ἐγένοντο del. Kuester. 11 τούτων reliqui, τούτῳ V.
 12 ὅμιν in Dem. cod. exstat post συμφέρειν. 16 εἰ εἰσφέρει
 Bernhardy, εἰσφέρει A B V, εἰ φέρει E. 17 ἠγοούμενος] εἰση-
 γούμενος uel αἰρούμενος conl. Bernhardy. 20 φησὶ γοῦν Bern-
 hardy, φησὶν οὖν libri. 25 οἰκίσαντας E, οἰκήσαντας reliqui.
 28 οἰκίσαντες E corr. et Boeckh, οἰκήσαντες libri.

μεθα. κατωκίσθησαν δὲ ἀνάγκη, οὐκ ἐπιθυμία τῆς νήσου· ἔ-
 ἐπεσον γὰρ ὑπὸ τυράννων ἐκ Κάμου καὶ τύχη ἐχρήσαντο ταύτη * *
 καὶ λειαν λαβόντες ἀπὸ τῆς Θράκης ἀφικνοῦνται εἰς τὴν νήσον'.

LEX. s. QUINT. p. 305, 18: *καπροί· οἱ παλαιοὶ καὶ φθαρέντες.*

LEX. s. QVART. p. 193, 18: *κάργον· τὸ δεινότατον οὕτω φησίν.* 5

SVIDAS s. u. *σίτου*: . . *σίτου δίκη· ὅταν γυνὴ ἀπόλειψιν*
ποιησαμένη πρὸς τὸν ἄνδρα διὰ τοῦ ἀρχοντος ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ
ἀνδρὸς ἐκπεμφθεῖσα μὴ ἀπολαμβάνῃ τὴν προῖκα καὶ διαγένηται
χρόνος καὶ δίκην εἰσάγῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπαιτῇ προῖκα καὶ τρο-
φάς, ἀφ' ἧς ἀπηλλάγη ἡμέρας, αὕτη καλεῖται δίκη σίτου. 10

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 305, 19 et lex. S. quart. p. 193, 19):
σκάνδιε· . . . σκάνδικα οὖν λάχανα οὐ τὰ ἐκ τῶν κηπίων, ἀλλὰ τὰ
αὐτομάτως φυόμενα, ὡς φησιν Ἀνδοκίδης (fr. 4 Bl.²; 4 Lipsius)
᾿μή γάρ ἴδοιμέν ποτε πάλιν ἐκ τῶν ὀρέων τοὺς ἀνθρακευτὰς
ἦγοντας εἰς τὸ ἄστν, καὶ γύναια καὶ πρόβατα καὶ βοῦς καὶ τὰς 15
ἀμάξας <συγκομιζομένους> καὶ πρεσβυτέρους ἄνδρας καὶ ἐργάτας
ἔσοπλιζομένους· μὴδὲ ἄγρια λάχανα καὶ σκάνδικας ἔτι φάγοιμεν'.

LEX. s. QUINT. p. 305, 13: *σοβαρός· ὁ σοβῶν, ὁ μετὰ σεμνό-*
τητος προῖων.

LEX. s. QUINT. p. 305, 16: *συγγενής· συγγενῆς λέγεται καὶ 20*
ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ γυναικός.

LEX. s. QVART. p. 193, 17: *συμπρατήρ· ὁ τὰ πωλούμενα*
ὕφ' ἑτέρου βεβαιῶν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 305, 15): *σύνδικος καὶ συν-*
ήγορος· ὅταν πλείονες βοηθοὶ καὶ συνήγοροὶ τῷ πράγματι παρ- 25
ῶσι, σύνδικοι καλοῦνται.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 305, 12): *συνετιμήθη· πολλῆς*
τιμῆς ἐγένετο τὰ ὄνια. καὶ συνετιμήθηναί. Δημοσθένης ἐν'
4 uide supra p. 184, 23. 27 s cf. infra p. 186, 6 s.

2 defectum indic. Sauppe. 3 καὶ deest in AVE. 6 ἀπό-
 λειψιν Salmasius, ἀποδικεῖν libri. 15 εἰς τὸ ἄστν καὶ γύναια
 Sauppe post ἦγοντας dubitanter posuit, in libris exstant post ἀμά-
 ξας. 16 συγκομιζομένους add. Bernhardio praecedente Lipsius.

τῷ Πρὸς Διονυσόδωρον φησιν (LVI 8) 'οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπέστελλον ἐς τὴν Αἴγυπτον τὰ χρήματα, οἱ δ' ἔπλεον τοῖς ἐμποροῖς, οἱ δ' ἐνθάδε μένοντες συνετίμων τὰ ἀποστελλόμενα'.

SUIDAS (cf. lex. S. quart. p. 192, 8): συντελεῖς· ὅτε οἱ τριῶν ἡραρχοῦντες νεὺς μίαις ἄμα ἐπεμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο.

SUIDAS: συντιμηθῆναι· τὸ πολλῆς τιμῆς γενέσθαι τὰ ὄνια συντιμηθῆναι. οὕτω Δημοσθένης (LVI 8).

SUIDAS (cf. lex. S. quint. p. 305, 14): κύσσημαίνεσθαι· ὁ καλοῦσι κατασφραγίσασθαι, τοῦτο οἱ ῥήτορες κύσσημαίνεσθαι λέγουσι. Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ <τῆς> ἱερείας (fr. 31 Bl.) 'ὥστε προστεταγμένον ὑπὸ ψηφίσματος καὶ τὴν ἱερίαν κύσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα'. καὶ κύσσημον τὸ σημεῖον.

LEX. S. QUINT. p. 309, 20: τάχα· παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντι τοῦ ταχέως, παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορι τὰ πολλὰ εὐρίσκεται ἀντι τοῦ ἴσως κείμενον, ἥκιστα δὲ παραλαμβάνεται ἐπὶ δισταγμοῦ.

SUIDAS: τελεσθῆναι· τὸ ἀναλωθῆναι. οὕτως Ἀντιφῶν fr. 180 Bl.²; 82 Diels).

SUIDAS (cf. lex. S. quint. p. 309, 28): τετραδικταί· οἱ ἐπίπνον βίον διάγοντες, ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὃς τετράδι γεννηθεὶς 20 πολλοὺς πόνους ἔτλη.

SUIDAS (cf. lex. S. quint. p. 309, 28 et lex. S. quart. p. 194, 2): τέως· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἢ πάλαι, μέχρι τούτου, ὡς Ἀντιφῶν (fr. 79 Bl.²) 'τέως μὲν γὰρ ὁ πολὺς χρόνος τοῦ ὀλίγου πιστότερος ἦν'. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσοῦτω. καὶ αὖθις 'ἀπο- 6 s uide p. 185, 27 s.

1 Διονυσόδωρον V, Διόδωρον reliqui. 3 συνετίμων] διετίθεντο Dem.; vox συνετιμήθη paulo post apud Dem. legitur; quem locum Dem. Suidas forsan in animo habuit Kuester. 10 τῆς add. Sauppe. 11 ὑπὸ Blass, ἐπὶ libri. 18. 19 ἐπίπνον βίον A, ἐπὶ τὸν βίον reliqui. 22 τούτου ὡς Sauppe, τοῦ τέως libri. 24 καὶ ἐπὶ — αὖθις del. Bekker, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσοῦτω [καὶ αὖθις] aut καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ ἐν τοσοῦτω Bernhardt. 24 — p. 187, 2 quae post αὖθις sequuntur, Sauppe et Blassio non videntur Antiphontis esse; immo ea ad historicum uel historicos referenda esse puto.

καλύψαντες τὰ δπλα τέως ἐσκεπασμένα'. και αὔθις 'και δι-
 έφθειρε τοὺς τέως νενικηκότας'. και <Λυκίας> ἐν τῇ ἀπολογία
 τῆς δωροδοκίας (Lysias XXI 19) 'δέομαι ὑμῶν τὴν αὐτὴν γνώ-
 μην περὶ ἐμοῦ ἔχειν και ἐν τῷ τέως'. και ἐν τῷ πρώτῳ Περι
 τοῦ Δικαιογένους κλήρου (Lys. fr. 65 Tur.; 24 Thal.) 'Δικαιο- 5
 γένης δὲ τέως μὲν ψικει παρ' ἡμῖν, δοκιμασεῖς δὲ ἔγημε'. και
 ἐπὶ τοῦ ἐν τοσοῦτῳ. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Λυκίβιον (fr. 90 Tur.;
 26 Thal.) 'ἡγούμεθα γὰρ ἐκείνη μὲν τὸν ἐγγυτάτῳ γένους δεῖν
 συνοικεῖν, τὰ δὲ χρήματα τέως <μὲν> τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπει-
 δὰν δὲ . . ἡβήσῳιν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν'. και ἐπὶ τοῦ ἔως, 10
 ὡς παρὰ Δημοσθένει ἐν β' τῶν Φιλιππικῶν (II 21) 'ὥσπερ γὰρ
 ἐν τοῖς σώμασι, τέως μὲν ἂν ἐρρωμένα ἦ, οὐδὲν ἐπαισχάνεται
 τῶν καθ' ἕκαστα καθρῶν', και ἐν τῷ Κατὰ Διονυσοδώρου (LVI 14)
 'τοὺς δὲ εἰς Ῥόδον τόκους μὴ καθομολογεῖν, τέως ἂν διακριθῶ-
 μεν', και ἐν τῷ Περι τῆς παραπρεβείας (XIX 326) 'ἀντὶ τοῦ τὸν 15
 Ὀρωπὸν ὑμῖν παραδοθῆναι, περὶ τοῦ Δρυμοῦ και τῆς πρὸς Πα-
 νάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ἐξέρχεσθε, δ τέως ἦσαν σώφοι Φωκεῖς
 οὐδέποτε ἐποίησαμεν'. και ἐν τῷ Περι τῶν συμμοριῶν (XIV 35—36)
 'και μὴν οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδένα ἂν Ἑλλήνων εἰκότως φοβη-
 θέντα τὸν πόλεμον τοῦτον ὀρῶ. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν αὐτῶν ὅτι, 20
 τέως μὲν κοινὸν ἐχθρὸν ἐκείνον ὠμονόουσι ἄλλήλοισι, πολλῶν δὲ
 ἦσαν κύριοι;'

SVINDAS (cf. lex. S. quart. p. 193, 33 et lex. S. quint. p. 309, 29):
 τῆθθ· μάμη, ἢ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ.

SVINDAS (cf. lex. S. quart. p. 194, 1 et lex. S. quint. p. 309, 30): 25
 τηθίς· θεία, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή.

LEX. S. QVART. p. 194, 3: τηλικούτος· ἐπὶ μεγέθους ἢ πράγ-
 ματος ἢ τόπου.

7—10 idem exemplum p. 166, 26—29 s. u. ἡβήσαντες laudatur.

1 τὰ δπλα <τὰ> conii. Wuensch. 2 Lysiae nomen hic exci-
 disse apparet. 3. 4 δέομαι οὖν ὑμῶν, ὃ ἄνδρες δικασταί, τὴν
 αὐτὴν οὖν περὶ ἐμοῦ γνώμην ἔχειν ἥνπερ και ἐν τῷ τέως χρόνῳ
 Lys. 7 Λυκίβιον Kuester, Λυκίβιον libri. 8 ἐγγυτάτῳ ex Suida
 ipso s. ἡβήσαντες, ἐγγύτατον V, ἐγγύτατα reliqui. 8. 9 δεῖν συν-
 οικεῖν ex Suida s. ἡβήσαντες, συνοικεῖν δεῖν libri. 9 τὰ δὲ χρή-
 ματα ex Suida s. ἡβ., τὸ δὲ χρῆμα libri. <μὲν> ex Suida s. ἡβ.

SVIDAS s. π. Τιμαγόρας (cf. lex. S. quart. p. 193, 26):
Τιμαγόρας προσκυνήσας τὸν Περσῶν βασιλέα παρὰ τὰ Ἑλλήνων
ἔθῃ καὶ δωροδοκηθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων ἀνηρέθη.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 309, 27): τίμιον· τὸ σπάνιον
δ παρὰ τοῖς ῥήτορι.

LEX. s. quart. p. 193, 28: Τιμοκράτης· καὶ οὗτος ὑπὸ
Μακεδόνων ἔλαβεν ἀργύριον.

SVIDAS: τραγικός πίθηκος· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνο-
μένων. Δημοσθένης καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπὼν εἰς τὸν Αἰσχίνην,
10 φάσκων ὑποκρινόμενον τοῖς ποιηταῖς τραγῳδιῶν, ἔτι καὶ πίθηκον
προσηγόρευσε (XVIII 242), ἥτοι ὅτι βραχὺς ὦν τῷ σώματι εἰσῆει
εἰς τὴν σκηνήν, ἢ ὅτι ὁ πίθηκος μιμητὸν ζῴων ἐστίν, εἰς τοῦτο
ἐπέσκωψε τὸν Αἰσχίνην, ὡς ἀνθρώπους ὑποκρινόμενους τραγῳ-
δῖαν μιμούμενον.

15 LEX. s. quint. p. 309, 25: τρίγωνον· ὄργανον μουσικόν.
σημαίνει δὲ καὶ δικαστήριον.

LEX. s. quart. p. 193, 30: τριηράρχημα· ὅταν ὁ τριηραρ-
χος περιεσσὸν δίδωσι τοῖς ναύταις.

SVIDAS: τρίμμα· ὁ τετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι. καὶ παρ'
20 Ἀριστοφάνει Νεφέλαις (260)

λέγειν γενήσῃ τρίμμα,
τουτέστι τετριμμένος, ἰκανὸς καὶ δεινὸς ἔξῃ λέγειν. καὶ Δη-
μοσθένης ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (XVIII 127) ὡς Ἰταμοῦ καὶ ἀν-
αισχύντου ῥήτορος καθαπτόμενος Αἰσχίνου 'περίτριμμα ἀγοράς'
25 αὐτὸν καλεῖ.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 309, 31): τριταγωνιστής· Αἰ-
σχίνης ἐν πολλοῖς σκώπτεται ὑπὸ Δημοσθένους (XVIII 129 et al.)
ὡς ὑποκριτῆς τραγῳδιῶν, καὶ τριταγωνιστὴν αὐτὸν φησιν, ὡς
ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν.

9—11 cf. infra 26—28 et p. 148, 1—2. 28 cf. fr. 59 a, 6.

8 παροιμία post πίθηκος add. Gaisford ex Hesych. et Phot.
29 quae post καταριθμῶν sequuntur, non recepi, cum haec ad
alteram glossam referenda esse uideantur; cf. Bernhardii adn.

LEX. s. quart. p. 193, 23: τῶν μὴ ἐπεξιόντων τὰς δίκας· οἱ γραφόμενοι δίκας καὶ μὴ πάλιν ἐπεξιόντες, ἀλλ' ὀλιγωροῦντες καταμαρτυρῆσαι.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 312, 30): ὕβρις· ἢ μετὰ προηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας, αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ 5 περὶ αἰκίας Πρὸς Ἰσοκράτην (fr. 126 Tur.; 44 Thalh.) 'καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἔστι μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὕβριζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ Ζημιούν;'

SVIDAS: ὑπερήμερος καὶ ὑπερημερία· ὅταν μετὰ τὴν κυρίαν, ἑορτὴν τυχόν ἢ τινος ἄλλου ἢ συλλόγου ἢ δεδειγμένου 10 πράγματος ἀπαντήσῃ τις, τότε ὑπερήμερος καὶ ἔξ ὑπερημερίας ἐληλυθέναι λέγεται καὶ κατόπιν τῆς ἑορτῆς, εἰ τύχοι πλείστον τῆς ἑορτῆς ἀπολειφθεῖς.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 313, 3 et lex. S. quart. p. 194, 7 et Pollux II 139): ὑπὸ μάλης· ὑπὸ μασχάλης. κείται δὲ τὸ 15 ὄνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· δεῖ δ' οὕτως αὐτὸ παραλαμβάνουσι μετὰ τῆς προθέσεως, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἄφοβον (XXIX 12) 'ἀλλὰ μὴν οὐχ εἰς οὐδὲ δύο ταῦτ' Ἰσάσι, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων'. καὶ Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Κλεινίαν (fr. 144 Tur.; 20 54 Thalh.) 'ἐπειδὴ πάντες κατέδαρθον, ἐσκευασμένος τῶν χαλκωμάτων ὄσα οἶός τ' ἦν πλείστα, ὑπὸ μάλης λαβῶν ἐξήγαγε εἶφος ἔχων'. καὶ τὸ μὲν ἐνικὸν οὕτω μετὰ τῆς προθέσεως, τὸ δὲ πληθυντικὸν μασχάλας καὶ ἄλλοι πλείστοι καὶ Λυσίας ἐν Ἐπιστολῇ (fr. 255 Tur.; 111 Thalh.) 'καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν (ἔχεις), 25 τὰς δὲ μασχάλας δαείας'.

SVIDAS: ὑποτροχιζέσθαι· οὐχ ὡς ἡμεῖς (τὸ) ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι τροχιζέσθαι καλοῦμεν, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες αὐτῷ ἐχρήσαντο, ἀλλὰ τὸ στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ ἐξεταζομένου, ἵνα κατεῖπωσιν, ἃ συνίσασιν ἄλλοις ἢ περὶ ὧν 30 αὐτοὶ ἠδίκησαν, τροχιζέσθαι λέγουσιν.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 313, 5): ὑποφόνια· τὰ ἐπὶ τῷ

25 ἔχεις add. Sauppe ex Photio et schol. Plat. p. 347 Bk. 27 τὸ add. Bernhardt.

φόνυ διδόμενα χρήματα τοῖς οικείοις τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος, ὅτι ἀνήρηκεν, [ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν] ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι μὴδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην ὑποφόνια καλεῖται. οὕτως Δείναρχος (cf. fr. ,XVIII 11 Tur.) καὶ Θεόφρατος.

5 LEX. s. QUINT. p. 313, 8: ὑπωμοσία· ὁπότεν τις νόμον ὑπ' ἄλλου εἰσηγηθέντα γράψῃται παρανόμων ἢ αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος καταγνοὺς αὐτοῦ ἔσομόσῃται παραλελογίσθαι. ὑπωμοσία δὲ ἐκλήθη, ὅτι ὁμνύντες οἱ εἰσηγησάμενοι μῆτε ἐπ' ἀργυρίῳ τὸν νόμον θέσθαι μῆτε κατὰ χάριν ἀπελύοντο.

10 LEX. s. QUINT. p. 315, 22: φαρμακός· ἀνὴρ πονηρός.

(u. 11—16 = 26 B.) LEXIC. RHET. CANTABR. s. u. προβολή p. 676, 23 Dobree = p. 356, 12 Nauck: προβολή μὲν φανεροῦ τινος <ἀδικήματος, φάσις> δὲ λανθάνοντος
357Nauck μήνυσις. Κεκίλιος δὲ <φάσιν> φησὶν εἶναι, ἦν κατὰ
15 τῶν <τὰ> δημόσια μέταλλα ὑπορυπτόντων ἀποφέρουσι [δὲ] καὶ καθόλου τῶν τὰ κοινὰ κλεπτόντων· καλεῖσθαι δὲ οὕτως καὶ τὰς ἐμπορικὰς μηνύσεις.

2 ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 315, 16 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 5 W.): φάσις ἔστιν, ἦν ποιεῖται τις πρὸς τὸν
20 δοκοῦντα ὑπορύπτειν δημόσιον μέταλλον ἢ χωρίον ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλο τι τῶν δημοσίων. ἔτι δὲ καὶ οἱ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ὄρφανῶν αἰτιώμενοι παρὰ τοῖς ἄρχουσιν ὡς οὐ δεόντως μεμισθωκότας τὸν <τῶν> ὄρφανῶν οἶκον προφαίνειν λέγονται.

ΣΥΝΙΔΑΣ (cf. lex. S. quint. p. 315, 1 et lex. S. quart. p. 194, 15):
25 ὅτι φαῦλον εἰρηταί σχεδὸν ὑπὸ πάντων τῶν ῥητόρων τὸ κακὸν ἐπὶ τε πράγματος καὶ ἀνδρός οὕτως ταπτόμενον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Τιμοκράτους (XXIV 205) 'καὶ βλάπτειν ὑμᾶς καὶ δόξης

2 ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν ut glossema del. Bernhardy. 4 οὕτω libri. 13 μὲν φανεροῦ M. H. E. Meier, φανεροῦ μὲν liber. ἀδικήματος, φάσις add. Meier. δὲ λανθάνοντος Meier, λανθάνοντος δὲ liber. 14 Κεκίλιος Meier, Κεκίλιος liber. φάσιν add. Meier. 15 τὰ add. Meier. 16 δὲ damn. Meier. ante τῶν Meier κατὰ add. 23 τῶν ὄρφανῶν Bernhardy, ὄρφανῶν V, ὄρφανὸν E, ὄρφανικὸν reliqui.

ἀναπιμπλάναι φαύλης ἐπιχειροῦντα αὐτὸν οὐ τιμωρήσεσθε;’ καὶ Ἰσοκράτης (I 85) ‘ὁ γὰρ φαύλως διανοηθεὶς περὶ τῶν ἰδίων οὐδέποτε καλῶς βουλευέσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων’. καὶ Λυσίας ἐν Ἐπιστολῇ (fr. 260 Tur.; 114 Thalh.) ‘λέγων ὡς οὐ φιλῶ σε, φαυλότητά μου μεγίστην καταγινώσκει· εἰ γὰρ ἦθος τοιοῦτον καὶ 5 τρόπον καὶ ψυχὴν καὶ εὖνοϊαν οὕτως ἀπροφάσιστον, ἔτι δὲ συνουσίας οἰκειότητά καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ’ ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς γένοιτ’ ἂν ἐμοῦ ἀθλιώτερος, δεῦθεν ἀναϊσθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν;’ τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου. ‘οὐ φαύλας λαβῶν πληγὰς’ Δημοσθένης φησὶ (LIV 18). 10

3 LEX. s. QUINT. p. 315, 1 (cf. lex. S. quart. p. 194, 15): φαῦλον· τὸ φαῦλον σημαίνει δέκα· ἐπὶ τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακόν, τὸ μικρόν καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον καὶ τὸ ἀσθενές καὶ τὸ ἄδοξον καὶ τὸ ἀνόητον καὶ τὸ ἀπλοῦν καὶ τὸ ταπεινόν· καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ 15 καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς.

LEX. s. QUINT. p. 315, 10: φελλέα· τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία.

LEX. s. QUINT. p. 194, 17: φενακίζεῖν· τὸ ἐξαπατᾶν τοὺς ἀκροωμένους καὶ τοὺς ὀρώντας. 20

LEX. s. QUINT. p. 315, 11: φηλώματα· αἱ ἀπάται, παρὰ τὸν φήληκα. φήληξ δ’ ἔστιν ὁ ὄλυθος ὁ φαινόμενος μὲν ὡς περ πέπειρος, οὐκ ὦν δέ.

LEX. s. QUINT. p. 315, 28: φιλόνικος· ὁ παρὰ τὸ βέλτιστον νικᾶν θέλων. 25

SYNDAS (cf. lex. S. quint. p. 315, 20): Φιλοῦργος· οὗτος ἄσωτος ὦν ἐφωράθη ἐν Ἀθήναις τὰ ἱερὰ συλήσας καὶ ‘τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος’, ὡς Ἰσοκράτης λέγει (XVIII 57). μέμνηται τούτου Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος.

4 Ἐπιστολῇ ‘λέγων ὡς Sauppe, Ἐπιστολῇ λέγων ὡς vulg. 6 ἀπροφάσιστον Sauppe, ἀπροφάσιςτος libri. 17 φέλλερα liber, corr. Boysen l s. p. 20. 24 φιλόνεικος liber, em. Radermacher. 26 Φιλοῦργος Bernhardt, Φιλοῦργός libri. 28. 29 nihil tale apud Aeschinem; respexit fortasse auctor ad u. Φρυνώνας, quae Aeschin. III 137 legitur.

LEX. s. QVART. p. 194, 12: φονικόν· ἐὰν μέτοικόν τις ἀποκτείνῃ, φυγῆς μόνον κατεδικάζετο· ἐὰν μέντοι ἄσπόν, θάνατος ἢ ζημία.

SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 315, 7): φορμός· προκάλυμμα
5 ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ψι εἰώθεσαν αἱ ἰσχύδες κομίζεσθαι.

LEX. s. QVINT. p. 315, 21: φράτορες· συγγενεῖς, οἰκείοι.

LEX. s. QVART. p. 194, 14: φρατριάζειν· τὸ μετέχειν φρατρίας.

SVIDAS: φρονηματισθῆναι· οὕτως Ὑπερίδης (fr. 275 Bl.⁸).
ἀντὶ τοῦ φρονήματος καὶ οἰήσεως πληρωθῆναι. 'οἱ δὲ φρονη-
10 ματισθέντες ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἔτοιμοι ἦσαν'.

SVIDAS: φρυκτός καὶ παραφρυκτωρευόμενος· οἱ κακουργοῦντες περὶ τὰς φυλακὰς κτλ. quae secuntur, plane eadem sunt, quae supra p. 178, 24 s. u. παραφρυκτωρευόμενος exstant.

LEX. s. QVINT. p. 315, 14: φωρῶν λιμένα· ὁ φωρῶν λιμῆν
15 ἔστιν ἐν μεθορίῳ τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα οἱ ληστὰι καὶ κακοῦργοι ὀρμίζονται.

SVIDAS: χρηματιστής· χρημάτων ποριστής. ὁ ῥαδίως χρήματα πορίζων οὕτω προσαγορεύεται. κείται τὸ ὄνομα παρὰ Λυκία (fr. 334 Tur.; 116 Thalh.).

20 SVIDAS (cf. lex. S. quint. p. 316, 27): χρημάτων· συνήθως μὲν οἱ τε ἰδιῶται καὶ οἱ ῥήτορες τῷ ὀνόματι τῶν χρημάτων ἐπὶ νομίμασι χρῶνται ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ ἐπὶ τῆς δλης οὐσίας τὴν λέξιν ταύτην ἔταξαν. 'τὸν ἀποκτείναντα ὄσιον εἶναι καὶ θνήσκειν καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ πεπραῖσθαι'. κείται δὲ ἡ λέξις
25 καὶ ἐπὶ πράγματος ἢ προσώπου ἢ λόγου ὡς Ἀντιφῶν (fr. 183 Bl.²; 117 Diels). τάσσοι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν φορτίων, ὁ δὲ Λυκίας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ κατασκευάσματος τίθησι (fr. 335 Tur.; 116 Thalh.).

SVIDAS: ψευδέγγραφος δίκη· τῶν δημοσίων ὀφειλόντων
30 τὰ ὀνόματα ἀπογράφονται οἱ ταμίαι, καὶ ὅσα ἕκαστος ὀφείλει. ἐὰν οὖν μὴ ὀφείλοντα ἐγγράψῃ τις ἢ ὀφείλοντα μὲν ἐγγράψῃ, πλέον δὲ τοῦ ὀφειλήματος, οὗτος ψευδεγγραφῆς κρίνεται.

20. 22 ad verba *συνήθως* ... *χρῶνται* cf. DIELS l. s. p. XXVIII.

SVIDAS: ψευδῆς ἔγγραφῆ· τοῦτο μὲν ὄνομα δίκης, ζητή-
 ρειε δ' ἄν τις, τίνι διαφέρει ψευδεγγραφή βουλευσεως· καὶ γὰρ
 διαφέροντα τίθησιν ὁ Λυκοῦργος (cf. fr. 12 Bl.). τάχα οὖν ψευδ-
 εγγραφῆς μὲν ἐλάττανον οἱ μὴ ὀφείλοντες μὲν, ἔγγραφέντες δὲ
 ψευδῶς, βουλευσεως δὲ οἱ πάλαι μὲν ὠφληκότες, ἀποδόντες δὲ 5
 καὶ αὐθις κατ' ἐπιβουλήν ψευδῶς ἔγγραφέντες.

LEX. s. QUART. p. 194, 25: ψευδογραφῆ· ὅταν τοὺς ὀφεί-
 λοντας διδόναι τι τοῖς ἰδίοις ἔγγραφον προστίθησι τις διὰ τῆς
 προσθήκης.

LEX. s. QUART. p. 194, 22: ψευδοκλητίας· ὅταν εἰς ἐμ- 10
 φανῶν κατάστασιν τινεσ κρύφα ἐνέγκαντες τοὺς ἀντιδίκους πρὸς
 τὸν κριτὴν, ἐρήμην καταψηφίσαντες τοῦ ἐτέρου μέρους.

LEX. s. QUART. p. 194, 27: ψευδομαρτυριῶν· ὅταν δικά-
 ζωνται, ὅτι ἀδίκως καταμαρτυροῦνται.

XIII

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ Η ΠΑΡ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΡΗΤΟΡΣΙ

*Περὶ τῶν καθ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων
 τοῖς ῥήτορσι SVIDAS.*

huius opusculi nil diem tulit. cf. BRZOSKA l. c. p. 1186.

XIV

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS

καὶ ἄλλα πλεῖστα SVIDAS.

156 MARCELLINVS uita Thucyd. 85 p. 193, 79 Westerm. 15
 = Thuc. tom. I p. 6, 1 Hude: *ξηλωτῆς δὲ γέγονεν ὁ Θουκυδί-
 δης εἰς μὲν τὴν οἰκονομίαν Ὀμήρου, Πινδάρου δ' εἰς
 τὸ μεγαλοφυῆς καὶ ὑψηλὸν τοῦ χαρακτήρος, ἀσαφῶς δὲ*
 17 cf. fr. 156a, 12.

λέγων ἀνὴρ ἐπίτηδες, ἵνα μὴ πᾶσιν εἴη βατὸς μηδ' ἐυτελής φαίνεται παντὶ τῷ βουλομένῳ νοούμενος εὐχερῶς, ἀλλὰ τοῖς λίαν σοφοῖς δοκιμαζόμενος παρὰ τούτοις θαναμάζεται· ὁ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἐπαινούμενος καὶ κεκριμένῃν δόξαν λαβὼν ἀνάγραπτον εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον κέκτηται τὴν τιμὴν, οὐ κινδυνεύουσαν ἐξαλειφθῆναι τοῖς ἐπικρίνουσιν. (36) ἐξήλωσε δ' ἐπ' ὀλίγον, ὡς φησὶν Ἄντυλλος, καὶ τὰς Ἰοργίου τοῦ Λεοντίνου παρισώσεις καὶ τὰς ἀντιθέσεις τῶν ὀνομάτων, εὐδοκιμούσας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ μέντοι καὶ Προδίκου τοῦ Κεῖου (cf. Vorsokratiker p. 585, 42 Diels) τὴν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασιν ἀκριβολογίαν. (37) μάλιστα | δὲ πάντων, ὅπερ εἴπομεν, ἐξήλωσεν Ὅμηρον καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα ἐκλογῆς καὶ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν ἀκριβείας, τῆς τ' ἰσχύος τῆς κατὰ τὴν ἐρμηνείαν καὶ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ τάχους. (38) τῶν δὲ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τε καὶ ἱστορικῶν ὡς περ ἀψύχους εἰσαγαγόντων τὰς συγγραφὰς καὶ ψιλῆ μὲν χρησαμένων διὰ παντὸς διηγήσει, προσώποις δ' οὐ περιθέντων λόγους τινὰς οὐδὲ ποιησάντων δημηγορίας, ἀλλ' Ἡροδότου μὲν ἐπιχειρήσαντος, οὐ μὴν ἐξισχύσαντος (δι' ὀλίγων γὰρ ἐποίησε λόγων ὡς προσωποποιίας μᾶλλον ἢ περ δημηγορίας), μόνος δὲ συγγραφεὺς ἐξεῦρέ τε δημηγορίας καὶ τελείως ἐποίησε μετὰ κεφαλαίων καὶ διαίρέσεως, ὥστε καὶ στάσει ὑποπίπτειν τὰς δημηγορίας· ὅπερ ἐστὶ λόγων τελείων εἰκῶν. (39) τριῶν δ' ὄντων χαρακτήρων φραστικῶν, ὑψηλοῦ, ἰσχυροῦ, μέσου, παρὲς τοὺς ἄλλους ἐξήλωσε τὸν ὑψηλόν, ὡς ὄντα τῇ φύσει πρόσφορον τῇ οἰκείᾳ καὶ τῷ μεγέθει πρέποντα τοῦ τοσοῦτου πολέμου· ὧν γὰρ αἱ πράξεις μεγάλαι, καὶ τὸν περὶ αὐτῶν ἔπρεπε λόγον εἰοικέναι ταῖς πράξεσιν. (40) ἵνα δὲ μηδὲ τοὺς

11—13 cf. fr. 156a, 9.

11 Κεῖου edunt, Κίου liber. 18 ὡς περ ἀψύχους conl. Krueger, ἀψύχους ὡς περ liber. εἰσαγαγόντων Poppo, εἰσαγόντων liber. 29 τῇ <τε> φύσει conl. Hude.

ἄλλους ἀγνοῆς χαρακτηῆρας, ἴσθι ὅτι μέσφ μὲν Ἡρόδοτος ἐχρήσατο, ὃς οὔτε ὑψηλός ἐστιν οὔτε ἰσχνός, ἰσχνῶ δ' ὁ Ξενοφῶν. (41) διὰ γ' οὖν τὸ ὑψηλὸν ὁ Θουκυδίδης καὶ ποιητικαῖς πολλάκις ἐχρήσατο λέξεσι καὶ μεταφοραῖς τισιν. 5

in p. 194, 11—13 Caecilii ingenium observavit V. DE WILAMOWITZ Herm. XII p. 334, 14. fortasse etiam reliqua ex Caecilio fluxerunt.

156a SCHOLIION Thucyd. IV 135, 2 p. 89^b 20 Haase: ἰστέον ὅτι εἰς τὸ κομψὸν τῆς φράσεως Θουκυδίδης Αἰσχύλον καὶ Πίνδαρον ἐμιμήσατο, εἰς δὲ τὸ γόνιμον τῶν ἐνθυμημάτων τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Ἀντιφῶντα, εἰς δὲ τὴν λέξιν Πρόδικον, ὃθεν καὶ Προδίκου λέξεις ἐν τῇ κειμένῳ σημειούμεθα, εἰς δὲ τὸ γνωμικόν 10 τοὺς Σωκρατικούς, Εὐριπίδην καὶ τοὺς ἄλλους (τοῖς γὰρ αὐτοῖς χρόνοις ἦσαν), εἰς δὲ τὴν οἰκονομίαν τὸν ποιητὴν.

8 s cf. fr. 99, 2—5 et fr. 99a. 9 cf. fr. 156 p. 194, 11—13. 12 cf. fr. 156 p. 193, 17.

157 MARCELLINVS uita Thucyd. 56 p. 199, 45 Westerm. = p. 10, 1 Hude: ἔστι δὲ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν χαρακτήρα μεγαλοπρεπῆς, ὡς μὴδὲ ἐν τοῖς οἴκτοις ἀφίστασθαι τοῦ μεγαλοπρεποῦς, 15 ἐμβριθῆς τὴν φράσιν, ἀσαφῆς τὴν διάνοιαν διὰ τὸ ὑπερβατοῖς χαίρειν, ὀλίγοις ὀνόμασι πολλὰ πράγματα δηλῶν, καὶ ποικιλώτατος μὲν ἐν τοῖς τῆς λέξεως σχήμασι, κατὰ δὲ τὴν διάνοιαν τούναντιον ἀσχημάτιστος· οὔτε γὰρ εἰρωνεῖται οὔτε ἐπιτιμήσκειν οὔτε ταῖς ἐκ πλαγίου ῥήσκειν οὔτε ἄλλαις τις πανουργίαις πρὸς 20 τὸν ἀκροατὴν κέχρηται, τοῦ Δημοσθένους μάλιστα ἐν τούτοις ἐπιδεικνυμένου τὴν δεινότητα. (57) οἶμαι δὲ οὐκ ἀγνοῖα σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ διάνοιαν παρῆναι τὸν Θουκυδίδην τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις πρέποντας καὶ ἀρμόζοντας

16 s cf. fr. 73, 16 s (ἀσαφειαν ἐκ τῶν ὑπερβατῶν) et fr. 94 p. 77, 27 s.

11 τοὺς Σωκρατικούς de quo dubitarunt sanum est; u. Eurip. uitam: (Εὐρ.) γενόμενος . . . καὶ Σωκράτους ἑταῖρος (Wuensch).

συντιθέντα τοὺς λόγους. οὐ γὰρ ἔπρεπε Περικλεῖ καὶ Ἀρχιδάμῳ καὶ Νικίᾳ καὶ Βρασίδᾳ, ἀνθρώποις μεγαλόφροσι καὶ γενναίοις καὶ ἡρωϊκῆν ἔχουσι δόξαν, λόγους εἰρωνείας καὶ πανουργίας περιτιθέναι, ὡς μὴ παρρησίαν ἔχουσι φανερώς ἐλέγχειν καὶ ἀντικρυς
 5 μέμφεσθαι καὶ ὀτιοῦν βούλονται λέγειν. διὰ τοῦτο τὸ ἀπλαστον καὶ ἀνηθοποίηταν ἐπετήδευσε, σφίζων κἀν τούτοις τὸ προσήκον καὶ τῇ τέχνῃ δοκοῦν· τεχνίτου γὰρ ἀνδρὸς φυλάξει τοῖς προσώποις τὴν ἐπιβάλλουσαν δόξαν καὶ τοῖς πράγμασι τὸν ἀκόλουθον κόσμον.

cf. fr. 108.

hoc de Thucydeide iudicium rhetoricum fortasse ex Caecilio haustum esse Blass l. s. I p. 118, 4 suspicatus est.

158 (= 21, 6—8 B.) DIONYSIUS HALIC. ep. ad Pompeium 3, 20 p. 240, 14 Vs. et R.: ἐμοὶ μέντοι καὶ τῷ φιλιτάῳ Κεκιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ (τοῦ Θουκυδίδου) μάλιστα <μιμήσασθαι> τε καὶ ζηλῶσαι Δημοσθένους.

ea, quae hunc locum praecedunt, mihi quidem videntur non Caecilii esse, quamquam Burckhardt (fr. 21) illa quoque ei adscribit. nam cum antecedentibus uerbis fragmentum nostrum ita non cohaeret, ut nonnulli uiri docti coniecerint in uerborum contextu ante ἐμοὶ aliquid deesse. sed ea rectiora esse, quae Vsaener ad h. l. docet, putauerim. qui cum sibi constet ea, quae fragmentum nostrum praecedunt et quae sequuntur, repetita esse ex Dionysii libro de imitatione, facit uerba haec: 'ante ἐμοὶ hiare orationem post Reiskium Herwerdenus et Sauppium l s [Goett. gel. anz. 1863 p. 1667] statuerunt. sed proximum enuntiatum [i. e. fragmentum nostrum] Dionysius non ex libro de imitatione petiisse sed hic Pompei causa inseruisse uidetur'. de uerbis φιλιτάῳ Κεκιλίῳ uide ea, quae K. Muenschler (Philologus LVIII 1899 p. 109) et V. de Wilamowitz (*abhandlungen d. gesellsch. d. wissensch. zu Goett. phil.-hist. kl. NF.* IV 3 p. 70) dixerunt.

*159 ARGUMENTVM Aeschinis or. I p. 18 Reiske: τὸ δὲ προοίμιόν ἐστι τραγικώτερον· ἐν αὐτῷ δὲ διασυστήσας ἑαυτὸν μέ-

12 μάλιστά γε libri, corr. Sauppe.

τριον, ἵνα εὖνοιαν ἐπισπάσῃται, καὶ τὸν Τίμαρχον διαβαλῶν καὶ 19 R. περὶ τῆς πολιτείας εἰπὼν μεταβαίνει ἐπὶ κεφάλαια οὐ τῆς ὑποθέσεως ἴδια, ἀλλὰ κοινὰ κατὰ πάντων τῶν ἐταιρήσεως κρινομένων.

etiam, quae in fr. 160 et fr. 162 contra τὸ προοίμιον τραγικώτερον disputantur, Caecilii esse conieci; in his tribus locis ingenium unius eiusdemque auctoris agnoscere possumus.

*160 (= Dionys. Hal. fr. 2 p. 253 s Vs. et R.) SCHOLION Aeschinis or. III in Ctesiphontem 1 p. 315 Schultz: τὴν παρά- 5 ταεῖν (δὴ γεγένηται)] . . δοκεῖ δὲ τραγικώτερον κεχρησθαι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῇ μεταφορᾷ, πολιτικώτερον δὲ ὑπὸ Δημοσθένους εἰρησθαι τὸ αὐτὸ νόημα ἐν τῷ Τῆς παραπροσβείας εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, ἔχον οὕτως (XIX 1) “Ὅση μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ καὶ παρ- 10 αγγελία γέγονε” καὶ τὰ ἐξῆς.

ΑΓΩΓΜΕΝΤΩΝ Aeschinis or. III p. 352 R.: μέμψαιτο δ’ ἂν τις τὸ προοίμιον ὡς τραγικὸν καὶ περιττὸν καὶ ἐπιλόγῃ μᾶλλον ἐοικὸς.

ibid. p. 353 R.: ὅρα δὲ πῶς ἐπιλογικῶς ἤρξατο ἀπὸ συνηγῶρων ἐκβολῆς, ὡς περὶ καὶ Δημοσθένης (XIX 1).

cf. scholion Aeschinis or. I in Timarchum 69 p. 267 Sch.: 15 ἀξιοῦσι τινὲς μέμπεσθαι τῷ ῥήτορι ἐν ἀγῶνι συνηγῶρων ἐκβολῆν ποιησαμένων, δεῖον ἐν ἐπιλόγῃ κτλ.

cf. fr. 159 et fr. 162. 5—10 cf. etiam fr. 165 p. 202, 28 — 203, 3. 6 s Caecilii de usu translationum praecceptum fr. 95 p. 84, 7 ss nobis servatum est.

ad fr. 160 et 161 u. V. DE WILAMOWITZ Herm. XXXIV p. 626.

161 (= Dionys. Hal. fr. 3 p. 254 Vs. et R.) SCHOLION Aeschinis or. III 90 p. 331 Sch.: (πλείους τραπόμενος τροπᾶς) τοῦ Εὐρίπου] . . ἔστι δὲ τὸ κῶλον χαριεντικὸς. ἐπαινοῦσι δὲ τοῦτο 20 τὸ κῶλον οἱ κριτικοὶ λέγοντες σωφρόνως αὐτὸ πεφράσθαι καὶ οὐ κούφως.

*162 SCHOLION Demosth. or. XVIII de corona 4 p. 264, 3 Dind.: 25 βαδίζω] τινὲς ἐμέμψαντο ὡς τροπικὴν ἐν προοιμίῳ οὐ

24 τροπικὴν Wolf, τροπήν libri.

καλῶς κειμένην τὴν λέξιν. ἀλλ' οὕτε ἐν <πρώτῳ> προοι-
μῳ ἐστίν, ἀλλ' ἐν τελευταίοις τοῦ δευτέρου, οὕτε ἀπεξενω-
μένη καὶ ἀπόκριτος, ὡς Αἰσχίνης ἐχρήσατο ἐν τῷ
προοιμίῳ (III 1) 'παρασκευήν' εἰπὼν καὶ 'παράταξιν',
5 ἀλλὰ προσεχῆς καὶ μέλλον ἀρμόττουσα. εἰ γὰρ δὴ οἶμος ἡ
ὁδὸς ἐστὶ, καὶ τὸ προοίμιον ὡς ὁδὸς τοῦ παντὸς λόγου, οὕτω
κέρχεται, οὐκ ἀλλότριον ὡς πρὸς ὁδὸν τὸ βαδίζειν.

cf. fr. 169 et fr. 160. 3 s cf. etiam fr. 165 p. 202, 28 s.

163 ARGUMENTVM Demosth. or. XXI in Midiam.
Pap. CXXXI Mus. Brit. (= *Aristotle on the constitution*
10 *of Athens* edited by F. G. Kenyon. *Third and revised edi-*
tion 1892 p. 216 et *Jahrbuecher fuer Philologie* 145,
1892 p. 29 [Blass]): Μειδίας εἰς τὰ μάλιστα ἐχθρὸς
ἦν τῷ Δημοσθένει, καὶ διὰ πολλῶν μὲν καὶ ἄλ-
λων ἐνεδειξάτο εἰς αὐτὸν τὴν ἐχθραν, καὶ ποτε
15 χορηγὸν ὄντα αὐτὸν τῆς Πανδιονίδος φυλῆς ἐν
μέσῃ τῇ ὀρχήστρᾳ κονδύλοις ἔλαβεν. ὁ δὲ ἐγρά-
ψατο αὐτὸν δημοσίων ἀδικημάτων, συμπερι-
λαβῶν τοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι τὴν ἑαυτοῦ
ὑβρίν, ἐπεὶ ἐξῆν ἐκεῖνον λέγειν ὅτι 'ὑβρίσθης'
20 λαβὲ τῆς ὑβρεως τὸ πρόστιμον'. ἔχει δ' ἡ ὑπό-
θεσις κατὰ μὲν Κεκίλιον δύο κεφάλαια, εἰ δη-
μόσιόν ἐστὶν ἀδίκημα, καὶ εἰ μεγάλα τὰ πε-
πραγμένα ἐστίν. προσθετέον δὲ κάκεινο, εἰ ὑβρις
ἐστὶν ἡ γενομένη· ὅπερ ἀθετεῖ Κεκίλιος κακῶς·
25 ἔσται γὰρ ἐναντίως αὐτῷ γεγραμμένον τὸ προοίμιον

1 πρώτῳ add. Wolf. 2. 3 ἀπεξενωμένη Wolf, ἀποξενώ-
μενος libri. 16 ὁ δὲ Kenyon, ἐφ' οἷς Blass. 17. 18 συμ-
περιλαβῶν Kenyon, συνπεριλαβῶν Blass. 20 ἔχει Kenyon,
περιέχει Blass. 22. 23 πεπραγμένα ἐστίν Kenyon, πεπραγμένα
(om. ἐστίν) Blass.

καὶ ἡ τοῦ χρονολογίου μαρτυρία. ὅτι δὲ δῆλός ἐστι
 συμπεριλαμβανόμενοι τοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι τὴν 30 Bl.
 αὐτοῦ ὕβριν, ἐξ ἐκείνου φανερόν, ὅταν λέγη
 (XXI 7) 'ἐπειδὴν ἐπιδείξω Μειδίαν τοῦτον μὴ
 μόνον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τοὺς 5
 ἄλλους ἅπαντας ὑβρικότα' καὶ τὰ ἐξῆς. αἱ δ'
 ὑποθέσεις ὅταν μὴ ἔχωσιν ζητήματα μηδ' ἀμφισβη-
 τήσεις, λελυμένοι εἰσι καὶ τόπον τῷ φήτορι οὐ κατα-
 λείπουσι· οἷον περὶ φόνου τις ἐγκαλεῖται καὶ λέγει
 'ἀπέκτεινα μὲν τὸν δεῖνα, δικαίως δέ'. τότε, ὁμο- 10
 λογίσαντος αὐτοῦ τὸν φόνον, ζητεῖται πότερα δι-
 καίως ἢ ἀδίκως ἀπέκτεινε· ὅταν δὲ λέγη ὁ ἐγκαλού-
 μενος, ὅτι ἀπέκτεινε καὶ ἀδίκως ἀπέκτεινε, τότε λέ-
 λυται ἡ ὑπόθεσις. οὕτως καὶ περὶ ταύτης τῆς ὕβρεως
 δηθήσεται. 15

hoc fragmentum pertractavit Blass l. s. p. 29—33 et teti-
 gerunt V. DE WILAMOWITZ (Herm. XXXIV 1899 p. 626) et DIELS
 l. s. p. XII s.

163a SCHOLION Demosth. or. XXI 1 p. 531, 11 Dind.: Ζητήσῃ
 δ' ἂν τις, ὅπως δημοσίᾳ κρίνων αὐτὸν ὕβρεως ἐμνημόνευσε. καὶ
 ῥητέον, ὅτι βούλεται πᾶσαν ὕβριν δημοσίαν ἐπιδείξαι καὶ μάλιστα
 τὴν Μειδίου. εἰ γὰρ καθ' ἕνα πάντας ὑβρίζει, ἐκ δὲ τῶν καθ'
 ἕνα πόλιν, δηλονότι δημοσίᾳ ἀδικεῖ. 20

conlatis iis quae supra fr. 163 p. 198, 21 s leguntur, ad

1 μαρτυρία] post hoc uerbum primo picta uerba δημοσίων
 ἀδικημάτων οὐκ ὀφείλει, sed deleta esse Kenyon docet; Blass
 ea in textum recipit et conicit: δημοσίων ἀδικημάτων οὐκ ἐ-
 ρημένων. 4 ἐπειδὴν papyrus et Kenyon, ἐπειτ' ἂν Blass ex
 Dem. τοῦτον Kenyon, τουτονὶ Blass. 9 ἐγκαλεῖται Kenyon,
 ἐγκαλεῖται Blass. 12 ἀπέκτεινε edunt, ἀπεκτεῖνα papyrus.
 13 ἀπέκτεινε bis pap. et Kenyon, ἀπέκτεινα bis Blass. 14 ταύ-
 τῆς Kenyon, αὐτῆς Blass.

Caecilium refert RADERMACHER. cf. scholion p. 532, 22 Dind. ad οὐ μόνον πληγάς.

163b SCHOLION Demosth. or. XXI 7 p. 538, 3 Dind.: ὕβρισμαὶ μὲν ἐγὼ] ἐκ τεττάρων ὄρων βιάζεται δημόσιον δεικνύ-
 ναι τὸ γεγονός· πρῶτον μὲν, ὅτι πᾶσα ὕβρις καὶ ἐν ὁμοίῳ
 δήποτε καιρῷ δημόσιόν ἐστι. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἐνὶ μὲν διὰ
 5 τοῦ εἰπεῖν (XXI 4b) 'τὰς μὲν γραφὰς ἔδωκε παντὶ τῷ βουλο-
 μένῳ, τὸ δὲ τίμημα ἐποίησε δημόσιον ὄλον'. δευτέρου δέ, ὅτι
 πάντα τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ γιγνόμενα, κἄν εἰς ἰδιώτην ἦ, δημοσίᾳ ἐστι.
 τρίτου, (<ὅτι>) τὰ εἰς χορηγὸν γιγνόμενα καὶ πολλῶ πλέον. τε-
 10 τάρτου, ὅτι 'οὐ δὲ' ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντας τοὺς
 ἄλλους, ὅσους ὕβρισεν, ἀξιός ἐστιν ὡς ὕβριστης καὶ
 τυραννικὸς δημοσίᾳ κολασθῆναι'. πρῶτον οὖν ἀποδεί-
 κνυσιν, ὅτι πᾶσα ὕβρις δημόσιόν ἐστι, καὶ φησιν (XXI 8)
 'εἴ τις οὖν ἡμῶν'. ἐντεῦθεν ἡ προκατασκευή, ἔνθα τίθησι τοὺς
 δύο νόμους, δεικνύων, ὅτι δημόσιόν ἐστι τὸ ἀδίκημα. ἑταροὶ
 15 δέ φασιν, ὅτι τοῦτο δοκεῖ μὲν συνηρητῆσθαι τῷ προοιμίῳ· τὸ
 δὲ ἀληθὲς ὡσπερ προοιμίον ἐστι τῆς κατασκευῆς τῆς μελλούσης·
 ἐντεῦθεν γὰρ προβιβάζει περὶ τοῦ χρῆναι τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ πάντα
 δημοσίᾳ νομίζειν καὶ οὐ τῶν ἰδίων τινὸς ἕνεκα γίνεσθαι, τοῦ-
 ἔστιν ὅτι πᾶσα ὕβρις δημόσιόν ἐστιν.

cf. fr. 163 et 163 a. uestigia Caecilii agnoscit RADERMACHER.

164 PORPHYRIUS APVD EVSEBIUM CAESARENSEM
 20 praepr. euangel. X 3, 13: Κεκίλιος δὲ ὡς τι μέγα
 πεφωρακῶς ὄλον δράμα ἔξ ἀρχῆς εἰς τέλος Ἄντι-
 φάνου τὸν Οἰωνικτῆν (CAF II 82 K.) μεταγράψαι φησὶ
 τὸν Μένανδρον εἰς τὸν Δεισιδαίμονα (CAF III 32 K.).
 (14) ἐπεὶ δὲ τοὺς κλέπτας ἔδοξεν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὅμιν, φησίν,
 25 εἰς τὸ μέσον ἀγαγεῖν, μηνύω κατὸς Ἐπερίδην (fr. 95 et
 104 Bl.⁹) τὸν καλόν, πολλὰ παρὰ Δημοσθένους κεκλο-
 φότα, ἔν τε τῷ Πρὸς Διόναν λόγῳ κἄν τῷ Περὶ τῶν
 Ἐθνοῦλον δωρεῶν. (15) καὶ ὅτι μὲν ὁ ἕτερος παρὰ τοῦ

8 ὅτι add. Radermacher.

ἑτέρου μετέθηκε, πρόδηλον· συγχρονούντων δ' αὐτῶν, ἡμῶν μὲν ἂν εἴη ἔργον, φησίν, ὃ Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρόνων ἀνιχνεύσαι τὸν κλέπτην. ἔγώ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν ὑφηρημένον εἶναι τὸν Ἑπερίδην, ἀδήλου δὲ ὄντος ὀπίτερος, ἄγαμαι μὲν Δημοσθένην, εἰ λαβὼν παρὰ Ἑπερίδου πρὸς δέον διώρθωσε, μέμφομαι δὲ τὸν Ἑπερίδην, εἰ λαβὼν παρὰ Δημοσθένους πρὸς τὸ χειρόν διέστρεψε. . . (17) ἢ (sc. τί ἡμῖν λέγω) ὡς τὰ περὶ βασιάνων εἰρημένα παρ' Ἰσαίῳ (VIII 12) ἐν τῷ Περὶ τοῦ Κλεωνόμου κλήρου καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ (XVII 54) κείται καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει ἐν τῷ Κατὰ Ὀνήτορος ἐξουβλήης (XXX 37) σχεδὸν διὰ τῶν αὐτῶν εἴρηται; ἢ ὡς Δείναρχος (fr. LX 3 Tur.) ἐν τῷ πρώτῳ Κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας πολλὰ μετενηνοχεν αὐτοῖς ὀνόμασιν ἐκ τοῦ Δημοσθένους Κατὰ Κόνωνος αἰκίας;

15

similis est ratio in fr. sequenti et in fr. 166 et in fr. 167 et in multis aliis fragmentis, quae omnia ad fr. 89 congressi.

ad p. 200, 20—24 cf. MARX l. s. p. 175, 2 et WILH. CHRIST (*abhandlungen der Bayerischen akademie d. wissensch. philos.-philol. cl. uol. XXI 1901 p. 472, 1*), qui uir doctus de toto hoc capite (ibid. p. 472 s) disputauit.

*165 CLEMENS ALEXANDRINVS *Stromat.* VI 2, 16 p. 435, 6 Staehlin: ὡς δὲ μὴ ἄμοιρον τὴν τε φιλοσοφίαν τὴν τε ἱστορίαν, ἀλλὰ μηδὲ τὴν δητορικὴν τοῦ ὁμοίου ἐλέγχον περιδωμεν, καὶ τούτων ὀλίγα παραθέσθαι εἰλόγον. . . | . . .

436 St.

(18) Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος (fr. 574 N.²) 20 τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τὰ ἀφανῆ, ἐν δὲ τῷ Φοίνικι (fr. 811 N.²) τὰ ἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἀλίσκεται, Ἑπερείδης λέγει (fr. 195 Bl.²) 'ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν'. Ἰσοκράτους τε 25

9 Κλεωνόμου] immo Κίρωνος (or. VIII). 12 <καὶ> σχεδὸν coni. Wuensch. 21 τεκμαιρόμεσθα Theodoretus, τεκμαιρόμεσθα liber. 21 et 23 τάφανῆς Theodoretus.

437 St. αὐ εἰπόντος (IV 141) 'δεῖ δὲ τὰ μέλλοντα τοῖς προγεγενημένοις τεκμαίρεσθαι' Ἀνδοκίδης οὐκ ὀκνεῖ λέγειν (III 2) 'χρὴ γὰρ τεκμηρίοις χρῆσθαι τοῖς πρότερον γενομένοις περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι'. . . . Ἐυριπίδης μὲν [γὰρ] γράφει (Μοῦσα 516—519)

5 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, δε κίβδηλος ἦν
τεκμήρια ἀνθρώποισιν ὤψασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δὲ ὅττι χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι;

'Υπερείδης δὲ καὶ αὐτὸς λέγει (fr. 196 Bl.⁹) 'χαρακτήρ οὐδεὶς
10 ἔπαισιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις'.

438 St. (19) . . . | . . . καὶ πρό γε τούτου Κοφοκλέους ἐν τῷ Πηλεῖ (ποιήσαντος) [fr. 447 N.²]

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνῃ
γερονταγωγῷ καὶ ἀναπαιδεύῳ <πάλιν>·

15 πάλιν γὰρ αὐθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ,
'Ἀντιφῶν ὁ ῥήτωρ λέγει (fr. 136 Bl.²; 66 Diels) 'γηροτροφία
γὰρ προσέοικεν παιδοτροφία'. . .

(20) ναὶ μὴν Θουκυδίδου λέγοντος (I 73, 4) 'Μαραθῶνι τε
μόνοι προκινδυνεῖσθαι' Δημοσθένης εἶπεν (XVIII 208) 'μὰ τοὺς
20 ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας'. οὐδὲ ἐκεῖνα παραπέμψομαι·
Κρατίνου ἐν Πυτίνῃ εἰπόντος (fr. 185 CAF I 69 K.)

τὴν μὲν παρασκευὴν ἴσως γινώσκετε

'Ἀνδοκίδης ὁ ῥήτωρ λέγει (I 1) 'τὴν μὲν παρασκευὴν, ὡς ἄνδρες
δικασταί, καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν σχεδὸν τι
25 πάντες εἴσεθε'. ὁμοίως καὶ Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Νικίαν ὑπερ
<παρα>καταθήκης (fr. 190 Tur.; 70 Thalh.) 'τὴν μὲν παρασκευὴν
καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἀντιδίκων ὁρᾶτε, ὡς ἄνδρες δικασταί'
φησίν, καὶ μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης λέγει (III 1) 'τὴν μὲν παρα-
σκευὴν ὁρᾶτε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν'. πάλιν

19—20 cf. fr. 60, 7 (et adn.) et fr. 94 p. 73, 13 s.
28—p. 203, 3 cf. fr. 160, 5—10. 28—29 cf. etiam fr. 162 p. 198, 3 s.

4 γὰρ del. Dindorf. 14 πάλιν add. Dindorf ex Tryphone.
18 Μαραθῶνι τε Dindorf ex Thuc., μαραθωνῆται liber. 21 Πυ-
τίνῃ Sylburg, ποτίνῃ liber. 22 γινώσκετε Dindorf. 23 Ἀν-
δοκίδης Victorius, ἀνδροκίδης liber. 25 Λυσίας . . Νικίαν
Ruhnken, νικίας . . λυσίαν liber. 26 <παρα>καταθήκης Syl-
burg.

Δημοσθένους εἰπόντος (XIX 1) ὅσῳ μὲν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία γέγονεν, σχεδὸν οἶμαι πάντα ὑμᾶς ἠσθῆσθαι³ Φιλίνος [τε] ὁμοίως (fr. 4 O A II 819^b Tur.) ὅσῳ μὲν, ὡ ἄνδρες | δικασταί, σπουδὴ καὶ παράταξις γεγένηται περὶ τὸν ἀγῶνα τουτονί, οὐδένα ὑμῶν ἀγνοεῖν ἠγοῦμαι.⁵

(21) Ἰσοκράτους πάλιν εἰρηκότος (XIX 81) ὡς περ τῶν χρημάτων, ἀλλ' οὐκ ἐκείνου συγγενῆς οὔσα⁴ Λυκίας ἐν τοῖς Ὀρφανικοῖς λέγει (fr. 264 Tur.; 84 Thalh.) ἔκαστος φανερόν γέγονεν οὐ τῶν σωματῶν συγγενῆς ὢν, ἀλλὰ τῶν χρημάτων.⁹

(22) . . . | Ὀμήρου πάλιν ποιήσαντος (Z 488) 440 St.

μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, ὅ τε Ἀρχίνος (fr. 2 O A II 167^b Tur.) λέγει ἑκάστῳ μὲν ἀνθρώπῳ ὀφείλεται ἀποθανεῖν ἢ πρότερον ἢ εἰς ὕστερον⁷, ὅ τε Δημοσθένης (XVIII 97) ἑκάστῳ μὲν γὰρ ἀνθρώπῳ τέλος τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρῃας τηρῇ.¹⁵

u. cum fr. praecedens, fr. 166, fr. 167, tum fr. 89 adn.
de hoc loco cf. W. CHRIST l. c. p. 470—476.

166 THEON Rh. Gr. II p. 62, 21 Sp.: μαρτύρια δὲ τούτου καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ ἱστορικοῖς, καὶ ἀπλῶς πάντες οἱ παλαιοὶ φαίνονται τῇ παραφράσει ἄριστα κεκρημένοι, οὐ μόνον τὰ ἑαυτῶν ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλήλων μεταπλάσσοντες. Ὀμηρον μεταφράζων, ὅτε φησὶ (c 186—187) 90

τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγχι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

ὁ Ἀρχιλόχος (fr. 70 Bgk)

τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνῳ πᾶϊ,
γίγνεται θνητοῖς, ὁκοῖον Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει.²⁵

καὶ πάλιν Ὀμηρος ἄλλωσιν πόλεωσ τοῦτον τὸν τρόπον εἴρηκεν (l 593—594) |

ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει, 63 Sp.

τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄρουσι βαθυζῶνους τε γυναῖκας.

ὁ δὲ Δημοσθένης οὕτως (XIX 65) ὅτε γοῦν ἐπορευόμεθα εἰς 30

3 τε del. Mayor. 5 οὐδένα Sauppe, οὐθ' ἓνα liber.
7. 8 Ὀρφανικοῖς Taylor, ὄρφνικοῖς liber. 15 αὐτὸν Dindorf,
αὐτὸν liber. 25 ὁκοίην Laert. Diog. et Suid.

Δελφούς, ἔξ ἀνάγκης ὄραν ἦν ταῦτα πάντα, οἰκίας κατεσκευασ-
 μένας, τεῖχη περιηρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ, γυναῖκα
 δὲ καὶ παιδάρια ὀλίγα καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους οἰκτρούς'. ὁ
 δὲ Αἰσχίνης οὕτως (III 157) 'ἀλλὰ ταῖς γε διανοαῖς ἀποβλέψατε
 5 αὐτῶν εἰς τὰς συμφοράς, καὶ νομίζατε ὄραν ἀλικομένην τὴν
 πόλιν, τειχῶν κατασκαφάς, ἐμπρήσεις οἰκῶν, ἱερὰ κυλῶμενα, ἀγο-
 μένας <γυναῖκας> καὶ παῖδας εἰς δουλείαν, πρεσβύτας ἀνθρώ-
 πους, πρεσβυτίδας γυναῖκας ὅπῃ μεταμανθάνοντας τὴν ἐλευθε-
 ρίαν'. ἔτι δὲ ὁ μὲν Θουκυδίδης φησί (II 45, 1) 'φθόνος γάρ
 10 τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον, τὸ δὲ μὴ ἐμποδῶν ἀνανταγωνίστω
 εὐνοία τετίμηται'. ὁ δὲ Θεόπομπος (fr. 302 F H G I 329) 'ἐπι-
 σταμαι γάρ, ὅτι τοὺς μὲν ζῶντας πολλοὶ μετὰ δυσμενείας ἐξετά-
 ζουσι, τοῖς δὲ τετελευτηκόσι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν ἐπαναῖσι
 15 τοὺς φθόνους'. ὁ δὲ Δημοσθένης οὕτω (XVIII 315) 'τίς γάρ οὐκ
 οἶδε τῶν πάντων, ὅτι τοῖς μὲν ζῶσιν ἄπασιν ὑπερτί τις ἢ πλείων
 ἢ ἐλάττω φθόνος, τοὺς τεθνεῶτας δὲ οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν τις
 μισεῖ;' καὶ μέντοι γε ὁ Φίλιππος τὸν Ἀττικὸν ὄλον πόλεμον ἐν
 τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῶν Θουκυδίδου μετενήνοχε, καὶ Δημοσθένης
 εἰς τὸν Κατὰ Μειδίου τὰ τε Λυκίου καὶ Λυκούργου ἐκ τῶν τῆς
 20 ὕβρεως λόγων, καὶ τὰ Ἰκαίου ἐκ τῶν Κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.
 εἴροις δ' ἂν καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ τὰ ἐν τῷ Λυ-
 κίου ἐπιταφίῳ καὶ τῷ <Γοργίου> Ὀλυμπικῷ (fr. 3 O A II 129^a Tur.).
 ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης πολλάκις ἑαυτὸν παραφράζει,
 64 Sp. οὐ | μόνον τὰ ἐν ἄλλοις λόγοις αὐτῷ εἰρημένα ἀλλαχόσε μεταφέρων,
 25 ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ πολλάκις φαίνεται ταῦτα μυριάκις εἰρηκῶς,
 τῇ δὲ τῆς ἐρμηνείας ποικιλίᾳ λανθάνει τοὺς ἀκούοντας. ἐν μὲν γε
 <τῷ> Κατὰ Μειδίου φησί (XXI 37) 'τίς γάρ ἡμῶν οὐκ οἶδε τοῦ μὲν
 πολλὰ τοιαῦτα γενέσθαι τὸ μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἔξαμαρτάνοντας
 αἴτιον ὄν, τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπὸν τὸ δίκην τὸν ἀεὶ
 30 ληφθέντα, ἦν προσήκει, δίδοναι μόνον αἴτιον γενόμενον;' ἐν δὲ
 τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους [XXIII 99] (τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Κατὰ Ἀν-
 21—22 cf. fr. 121 p. 105, 14—16 et fr. 122, 10—13.
 31 — p. 205, 5 ~ fr. 41 et 41 a.

6 *ἱερὰ κυλῶμενα* desunt in Aeschinis libris. 7 *γυναῖκας*
 add. Spengel ex Aeschine. 22 *Γοργίου* add. I. G. Pfund.
 27 *τῷ* add. Wuensch et Radermacher. *ἡμῶν* Theonis libri,
ὁμῶν Dem.

δροσίωνος [XXII 7]) 'οὐ γάρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη, εὐ δὲ τοῦτο ἐμμήσω, διὰ τοῦτο ἀποφύγοις ἂν δικαίως, ἀλλὰ τούναντίον πολὺ μᾶλλον ἀλίσκεσθαι διὰ ταῦτα. ὡς περ γάρ, εἴ τις ἐκείνων ἐάλω, εὐ τὰδ' οὐκ ἂν ἔγραψας, οὕτως, ἂν εὐ δι- 5 κην ὄψς, ἄλλος οὐ γράψει'. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππηκοῖς τὰ αὐτὰ πράγματα ἄνω καὶ κάτω λέγων διατετέλεκε, καὶ ἐν τῷ Πρὸς Λεπτινήν, ὅτι μὴ δεῖ τοὺς εὐ ποιήσαντας ἀφελέσθαι τὰ δοθέντα, οὐδ' ὀλιγάκις εἴρηκεν· ἐν δὲ τῷ Ὑπὲρ τοῦ στεφάνου, ὅτι οὐκ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν πεπραγμένων κατηγορεῖν δίκαιον ἦν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτευμάτων ἐλέγχειν, παρ' ὄλον τὸν λόγον παρ- 10 ἔσπαρται· τὰ δὲ περὶ τῆς λύσεως τῶν αἰχμαλώτων τις οὐκ οἶδεν ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπροβείας διατεθρυλημένα;

ratio huius fragmenti eadem est, quae in fr. 164, fr. 165, fr. 167, in aliis fragmentis in adn. ad fr. 89 addita enumeratis nobis occurrit.

*167 SCHOLIUM Aeschini or. II de falsa legatione 175 p. 313 Sch.: καὶ πάλιν μετῆκται τὰ πλείστα ἐκ τῶν Ἄνδοκίδου (III 8—9) κτλ.

de ratione huius fragmenti cf. adnotationem ad fr. 166 additam.

*168 QUINTIL. VIII 3, 35: *idem (Cicero) putat a 15 Terentio primum dictum esse 'obsequium', Caecilius a Sisenna 'albenti caelo'.*

hunc Caecilium Calactinum esse Burekhardt l. c. p. 25 et, ut uidetur, Peter (H R F p. 185 no. 103) negant. sed cf. ANGERMANN l. c. p. 48, 3 et uide indicem personarum et rerum Meisteri edit. Quintil. p. 303. Angermann dicit: 'Caecilii illud de Sisenna iudicium non mirandum est, nam scripsit etiam σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος'.

12 διατεθρυλημένα Spengel, διατεθρυλημένων libri. 17 albenti libri, albente Spalding.

APPENDIX

CONTINENS

PSEUDOCAECILIANVM

Cod. Vat. gr. 435 fol. 220 ed. J. ab Arnim
(Hermes XXVII 1892 p. 118 ss).

ΠΛΟΥΤΑΡ<ΧΟΥ Η> ΚΕΚΛΙΑΙΟΥ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΡΩΜΑΙΚΑ

- p. 119 Οὐκ ἐβούλοντο οἱ παλαιοὶ Ῥωμαίων, ὧ τ'σίβωσσε
ἀνδρῶν ἄριστε, σοφοὶ εἶναι δοκεῖν, ὅθεν οὐδὲ ἐθήρων
τὴν δόξαν δεινότητι λόγων ἢ περιττοῖς καὶ πιθανοῖς
ἀποφθέγμασιν οἷς ἐχρήσαντο Ἑλλήνων τινές, * ἀ
p. 120 διαβεβόηται, χρησμῶν | εἶναι δοκοῦντα ἤδη πιστότερα·
μηδὲν ἄγαν καὶ ἔπου θεῶ· καὶ χρόνων φείδου· καὶ
γνώθι σαυτὸν· καὶ ἐγγύα πάρα δ' ἄτα· καὶ ἄλλα τού-
τοις εἰκότα· ἴσως μὲν καὶ ὠφέλιμα τοῖς πειθομένοις,
ἔχοντα δέ τι ἐν τῷ βραχεὶ τῆς ἀποδόσεως ἡδὺ καὶ

ΠΛΟΥΤΑΡ ΚΕΚΛΙΑΙΟΥ cod., suppleuit Arnim. ΑΠΟ-
ΦΘΕΓΜΑΤΑ ΡΩΜΑΙΚΑ] hunc titulum pro suspecto habet Ar-
nim 122 et scribendum proponit ΧΡΕΙΑΙ uel simile quid.
1 σίβωσσε] Σηβάσε? cf. Arnim 123, 1. 4 ἀποφθέγμασιν Ar-
nim, ἀποφθέγμασιν cod. lacunam indicauit Arnim 123 s;
scribendum esse fere ἀποφθέγμασιν οἷοις (cod. οἷς) ἐχρήσαντο
'Ἑλλήνων τινές, <δόξαν δὲ ἔλαβον ὡς σοφοὶ ὄντες οἱ τὰ τοιαῦτα
μάλιστα εἰπόντες> — ἀ διαβεβόηται χρησμῶν . . πιστότερα —
μηδὲν ἄγαν eqs.

παρακλητικόν. Δικαιάρχω δὲ οὐδὲ ταῦτα σοφῶν εἶναι
 ἀνδρῶν δοκεῖ· μὴ γὰρ δὴ γε τοὺς πάλαι λόγῳ φιλο-
 σοφείν, ἀλλ' εἶναι τὴν σοφίαν τότε γούν ἐπιτηδευσιν
 ἔργων καλῶν, χρόνῳ δὲ λόγων ὀχλικῶν γενέσθαι τέχ-
 νην· καὶ νῦν μὲν τὸν πιθανῶς διαλεχθέντα μέγαν ⁵
 εἶναι δοκεῖν φιλόσοφον, ἐν δὲ τοῖς πάλαι χρόνοις ὁ
 ἀγαθὸς μόνος ἦν φιλόσοφος, εἰ καὶ μὴ περιβλέπτους
 καὶ ὀχλικούς ἀσχοίτο λόγους· οὐ γὰρ ἐξήτουν ἐκεῖνοί
 γε εἰ πολιτευτέον οὐδὲ πῶς, ἀλλ' ἐπολιτεύοντο αὐτοὶ
 καλῶς, οὐδὲ εἰ χρῆ γαμείν, ἀλλὰ γήμαντες, ὃν δεῖ ¹⁰
 τρόπον γαμείν, ταῖς γυναιξὶ συνεβίουν. ταῦτα ἦν,
 φησίν, ἔργα ἀνδρῶν καὶ ἐπιτηδεύματα σοφῶν· αἱ δὲ
 ἀποφθέρξεις αὗται πρᾶγμα φορτικόν. τοιοῦτους πεί-
 θομαι καὶ τοὺς ὑμετέρους γενέσθαι πατέρας· εἶναι γὰρ
 ἀγαθοὶ ἐβούλοντο καὶ τούτου τοῖς ἔργοις ἐφικνοῦντο· ¹⁵
 στρογγύλας δ' ἀποφθέρξεις καὶ καλλιρήμονας ὥστε πε-
 ριττὰς εἶναι δοκεῖν οὐτ' ἐπετήδευον οὔτε ἐγίνωσκον·
 οἷοις μέντοι λογισμοῖς ἕκαστα ἔπραττον, τοιοῦτοις καὶ
 λόγοις περὶ αὐτῶν ἐχρῶντο, οὐκ εἰς βραχὺ συνηγ-
 μένοις, ἀλλὰ καλοῖς, εἰ τὸν νοῦν σκέπτοιτό τις, μὴ ²⁰
 ἐπιδεικτικῶς ἐξετάζων ἀλλ' ἐπὶ τὴν χρεῖαν ἕκαστα
 ἀνάγων.

Οἷόν τι περὶ Ἀππίου τοῦ ἀναπήρου πεπύσμεθα.
 ἦν μὲν γὰρ ἤδη γηραιός, πρὸς Πύρρον δὲ Ῥωμαίους
 πόλεμος ἦν· καὶ ὁ βασιλεὺς τῇ πρώτῃ μάχῃ νικήσας ²⁵
 διαπρεσβεύεται, συμβῆναι ἐπὶ τοῖσδε ἀξιῶν· τὸ μὲν

1 παρακλητικόν Kaibel apud Arnim 124, 1, προσκλητικόν
 cod., προσκλητικόν Arnim. 8. 9 ἐκεῖνοί γε corr. Arnim, ἐκεῖ
 γε cod. 10. 11 οὐδὲ εἰ χρῆ γαμείν, <οὐδὰ> ὃν δεῖ τρόπον
 γαμείν, ἀλλὰ γήμαντες conl. Wuensch. 11 συνεβίων cod., συν-
 βίον cod. a corr. 12 φησίν Arnim, φασίν cod. 15 τού-
 του Arnim, τούτων cod. 24 Πύρρον Arnim, πόρον cod.

Ἑλληνικὸν τὸ ἐν Ἰταλίᾳ πᾶν ἐλεύθερον εἶναι καὶ αὐτόνομον· χρῆσθαι δὲ καὶ Σαννίτας καὶ Λευκανοὺς καὶ πάντας Βρεττίλους τοῖς αὐτῶν νόμοις, Πύρρου ὄντας συμμάχους, Ῥωμαίους δὲ Λατίνων ἄρχειν μόνων. πρὸς ταῦτα οἱ μὲν ἀντέλεγον, αἰσχροῦ πρὸς δὲ καὶ βλαβερὰ εἶναι φάμενοι τῇ πόλει, τοῖς δ' οὐκ ἐδόκει ἀντιτείνειν, τὸν περὶ τῶν ὄλων κίνδυνον δεδιόσι. καὶ τις τῶν ἐκ μέσου ἀνὴρ ἐπαινούμενος ἄμεινον ἂν ἔφη βουλευσαίμεθα, εἰ καὶ Ἄππιον σύμβουλον λάβοιμεν'. ὁ γὰρ ἀνὴρ σὺν τῷ φρονίμῳ καὶ φιλόπολις ἐδόκει. καλεῖ ὃν, καὶ ὡς ἤκε λέγουσιν αὐτῷ, ἐφ' οἷς ἡξίου συμβάλειν ὁ βασιλεύς. τὸν δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον σιωπήσαντα εἰπεῖν μόλις πάλαί μὲν, ὦ βουλή, ὑπερηχθόμην ἀνάπηρος ὢν, νῦν δὲ πολλὴν τῇ συμφορᾷ ταύτῃ χάριν ἔχω μὴ ὀρᾶν ὑμᾶς τοὺς τοιαῦτα βουλευομένους· εἴθε δέ με καὶ κωφὸν γεγονέναι, ἵνα μὴδὲ ἀκούοιμι αἰσχροῶν λόγων'. κἀντεῦθεν ἐπεδείκνυε τό τε ἐπικίνδυνον καὶ ἄδοξον τῆς συμβάσεως.

Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ Κέσωνος. ὁ γὰρ δὴ Κέσων τῷ παρὰ Καρχηδονίων πρεσβευτῇ ταχθεὶς ἐλθεῖν εἰς λόγους — ὁ δὲ τάξας ἦν Ἄππιος (ὁ) ἐπὶ Σικελίας πρώτος στρατηλατῶν — ἐπεὶ παριῶν ὁ Φοῖνιξ εἶπε καὶ ἐμεγαληγόρει περὶ τῆς Καρχηδόνας, Ῥωμαίους δὲ ἐπετίμα διότι ἐπιχειροῦσι περὶ νήσου πρὸς αὐτοὺς πολε-

3 Πύρρου Arnim, πόρου cod. 9 Ἄππιον Arnim, ἄπιον cod. 10 καλεῖ] Kaibel apud Arnim 120, 1 καλεῖται uel sim. conicit. 15 ἔχω μὴ] ante μὴ aut τοῦ aut τὸ excidisse Arnim 125 putat, Kaibel, quem equidem sequor, scribi uult ἔχω μὴ ὀρᾶν. 16 εἴθε δέ με καὶ κωφὸν] post κωφὸν fortasse uocabulum ἦν addendum esse Arnim contendit, Kaibel apud Arnim 125 εἴθε εἶπει conicit. 21 Ἄππιος Arnim, ἄπιος cod. ὁ add. Arnim. 22 παριῶν Kaibel apud Arnim 121, περὶ ὧν cod. 24 νήσου Arnim, νόμον cod.

μειν, οὔτε ναυτικὸν ἔχοντες οὔτε ἔμπειροι ἀγώνων
 ὄντες θαλαττίων τῆς Καρχηδόνος τοσοῦτους χρόνους
 ἐνδυναστευούσης τῇ θαλάττῃ, καὶ νεωστὶ Πύρρον ἰδόν-
 τες ὑπ' αὐτῶν κατανεναυμαχημένον, τηλικούτον βασι-
 λέα, ταῦτα τοῦ Καρχηδονίου λέγοντος· ἡμεῖς' εἶπεν 5
 'οὕτως πεφύκαμεν· — ἐρῶ δέ σοι ἔργα ἀναμφισβή-
 τητα, ἵνα ἔχῃς ἀπαγγέλλειν τῇ πόλει — τοῖς πολε-
 μοῦσιν εἰς τὰ ἐκείνων ἔργα συγκαταβαίνομεν κἂν τοῖς
 ἄλλοτρίοις ἐπιτηδεύμασι περίεσμεν τῶν ἐκ πολλοῦ αὐτὰ
 ἡσκηκότων. Τυρρηνοὶ γὰρ ἡμῖν ἐπολέμουσαν χαλκᾶσπιδες 10
 καὶ φαλαγγηδόν, οὐ κατὰ σπείρας μαχόμενοι· καὶ ἡμεῖς
 μεθοπλισθέντες καὶ τὸν ἐκείνων ὄπλισμὸν μεταλαβόν-
 τες παρετατόμεθα αὐτοῖς· καὶ τοὺς ἐκ πλείστου ἐθά-
 δας τῶν ἐν φάλαγγι ἀγώνων οὕτως ἀγωνιζόμενοι ἐνι-
 κῶμεν. οὐκ ἦν ὁ Σαννιτικὸς ἡμῖν θυρεὸς πάτριος 15
 οὐδ' ὕσσοις εἶχομεν, ἀλλ' ἀσπίσιν ἐμαχόμεθα καὶ δό-
 ρασιν· ἀλλ' οὐδ' ἵππεύειν ἰσχύομεν, τὸ δὲ πᾶν ἢ τὸ
 πλείστον τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως πεζὸν ἦν. ἀλλὰ
 Σαννίταις καταστάντες εἰς πόλεμον καὶ τοῖς ἐκείνων
 θυρεοῖς καὶ ὕσσοις ὄπλισθέντες ἵππεύειν τε αὐτοὺς 20
 ἀναγκάσαντες, ἄλλοτρίοις ὄπλοις καὶ ζηλώμασιν ἐδου-
 λωσάμεθα τοὺς μέγα ἐφ' ἑαυτοῖς πεφρονηκότας. οὐδὲ
 πολιορκεῖν, ὧ Καρχηδόνιοι, ἐγινώσκομεν· ἀλλὰ παρὰ
 τῶν Ἑλλήνων μαθόντες, ἀνδρῶν τοῦ ἔργου πεπειρα-
 μένων, κἀκείνων τῶν ἐπιστημόνων καὶ πάντων ἀν- 25
 θρώπων ἐν πολιορκίᾳ δεδυνήμεθα πλέον· μὴ δὴ Ῥω-
 μαίους ἀναγκάσαιτε ἄφασθαι τῶν θαλαττίων· εἰ γὰρ
 ἡμῖν δεήσει ναυτικοῦ, πλείους μὲν καὶ ἀμείνους ὕμῶν

3 Πύρρον Arnim, πόρον cod. 10 Τυρρηνοὶ Arnim, τυ-
 ρρηνοὶ cod. 26 δὴ Arnim, δὲ cod. 27 ἀναγκάσαιτε Rader-
 macher, ἀναγκάσετε cod., ἀναγκάζετε Arnim.

p. 122 ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατασκευασόμεθα ναῦς, | κρείττον δὲ
 ναυμαχήσομεν τῶν ἐκ πλείστου ναυτικῶν'. καὶ οὐκ
 ἐψεύσατο ὁ Κέσων· βιασθέντες γὰρ ὑπὸ Καρχηδονίων
 ναυμαχῆσαι, εὐθὺς τῇ πρώτῃ περιεγέροντο ναυμαχίᾳ,
 5 Δουίλλου στρατηγοῦντος.

Μάνιος δὲ Βαλέριος, <ὁ> τὰς πρὸς Ἱέρωνα συν-
 θήκας ποιησάμενος, δοκεῖ καὶ βραχέως καὶ ἀληθῶς
 εἰκῶν προτρέψαι τὴν βουλὴν ἔχεσθαι τῶν ναυτικῶν
 ὅτι 'περὶ νήσου καὶ ἐν νήσῳ μαχομένους οὐκ ἔστι τῷ
 10 παντὶ νικᾶν μὴ ναυκρατοῦντας'. καὶ οὐδ' οὗτος ἐψεύ-
 σατο· τῷ γὰρ τρίτῳ καὶ εἰκοστῷ τῶν ἑτῶν, ναυμαχίᾳ
 κρατήσαντες Καρχηδονίων, Σικελίαν τε ἔσχον περὶ ἧς
 ὁ ἀγὼν καὶ φόρου τοὺς Φοίνικας ἐποιήσαντο ὑποτε-
 λεῖς. μαντικὰ ταῦτα ἐκ λογισμοῦ ἔμφρονος, ἐπιμεμαρ-
 15 τυρημένα ἔργων ἐκβάσει.

Μὴ ἄρα καὶ τὸ Ῥέμου τοιοῦτον ἦν· ὅτε γὰρ δὴ
 τὴν Ἀλβανῶν βασιλείαν οἱ περὶ τὸν Ῥωμύλον Νεμέτορι
 ἀποδόντες τῷ πάπῳ κτίθειν ἔγνωσαν ἰδίαν αὐτῶν
 πόλιν, περὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ κτιστέον διεφέροντο· καὶ
 20 Ῥωμύλου τὸ Παλάτιον προκρίνοντος, ἐν ᾧ καὶ ἐγεν-
 νήθησαν καὶ ἐτρέφησαν, ὁ Ῥέμος ἕτερον προηρείτο
 χωρίον, καὶ αὐτὸ παρὰ τὸν Τίβεριν ὄν· καὶ μέχρι τοῦ
 νῦν ὁ τόπος καλεῖται Ῥεμορία. ἀπαραχωρήτως δ' ἄμφω
 διὰ φιλοτιμίαν ἔχοντες συντίθενται θεοῖς ἐπιτρέψαι
 25 τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τινὶ δητῇ, ἅμα ἀνίσχοντι
 ἡλῶν, ὀρνιθεύεσθαι ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ ἐκάτερον· ὅπο-
 τέρῳ * *

6 ὁ add. Arnim.
 τοῦ Arnim, αὐτῷ cod.

18 αὐτῶν Arnim, αὐτοῦ cod.

26 αὐ-

I. INDEX FONTIVM

Alexander Numenii

ἐκ τῶν Ἀλεξάνδρου Rh. Gr. III
Sp.

p. 1, 8 — 2, 7 fr. 8a
4, 1 9

apud Maximum Planudem
Rh. Gr. V W.

p. 404, 2 — 406, 18 fr. 25
407, 10 — 408, 5 27
408, 22 — 409, 3 30
409, 12 28a

apud Anonymus schol. Her-
mog. Rh. Gr. VII 2 W.

p. 762, 10 fr. 24
epitome de figuris Rh. Gr. III

Sp.
cf. p. 19, 32 — 20, 4 fr. 61a
20, 30 — 21, 22 63a

cf. 22, 10 56 adn.
22, 30 — 23, 9 57
24, 31 — 25, 4 58
25, 6 59a
26, 5 72a
27, 9 55b

cf. 27, 9 — 29, 2 58 adn.
27, 17 53
29, 5 61a
30, 14 65a
31, 10 62a
32, 6 66b

32, 29 — 33, 5 70a
33, 16 — 34, 21 75a
34, 23 — 35, 3 68
35, 4 69b
39, 12 76a

[Ammonius]

de differ. affin. uoc.

s. Θεωρός fr. 155 s. Θεωρικόν

Anonymus

schol. Hermog. Rh. Gr. VII 2 W.
p. 762, 10 [Alexander Num.]:

u. supra
764, 1 fr. 42a
765, 11 43

Anonymus

περὶ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρί-
σεως fr. 49

Anonymus Seguerianus [Cor- nutus Graeveni]

7 p. 2, 8 fr. 14
cf. 96 19, 6 16
101 19, 19 17a
102 20, 4 — 103 18a
111 21, 9 16
116 22, 17 — 120 19
125 23, 19 — 128 20
140 26, 18 21a
145 27, 21 — 146 23a
154 29, 18 39
155 30, 1 39
170 32, 7 — 181 26
187 36, 22 41a
207 41, 10 — 208 44a
230 45, 13 45

Apollonius

uita Aeschinis ed. Westermann
p. 266, 33 — 267, 2 fr. 127 c
268, 63 127 b

Aquila Romanus

de figuris Rh. L. m. Halm

cf. p. 24, 8 fr. 56

» 25, 3 67 b

27, 12 51

28, 15 52

cf. 31, 12 61

31, 23 54

cf. 36, 25 64

Argumenta

Aeschinis ed. Reiske

or. I p. 18—19 fr. 159

III 352 160

III 353 160

Demosthenis

or. V (in Schol. p. 158, 14 Dind.)

fr. 138

XXI (in Pap. CXXXI Mus. Brit.)

fr. 163

Athenaeus

VI 272 f fr. 1

XI 466 a 2

Beda venerabilis

de schematibus Rh. L. m. Halm

cf. p. 609, 27 fr. 61 adn.

Carmen de figuris ed. Halm

cf. p. 70, 178 fr. 64 adn.

» 70, 181 66 »

Clemens Alexandrinus

stromat. VI 2, 16—22 fr. 165

Cornutus u. Anonym. Segu.**Demetrius**

de elocutione

cf. 61 fr. 68 a adn.

» 80 47 »

Didymus

in Demosth. col. 11, 17 fr. 140

Dionysius Hal.

epist. ad Pompeium

3, 20 p. 240, 14 fr. 158

[Dionysius Hal.]

ars rhet.

cf. X 14 p. 369, 9 fr. 18 adn.

Eusebius Caesarensis

praep. eu. X 3, 13—17 [Por-

phyrius]: u. infra

Gregorius Corinthius

commentar. ad Hermog.

Rh. Gr. VII 2 W.

cf. p. 1119, 1 fr. 155 s.

» 1119, 5 *εισαγγελία α*» 1119, 12 *φάσις α*» 1119, 16 *ενδειξις*» 1119, 18 *εφήγησις*» 1119, 18 *διαφήφισις κτλ.*1119, 22 *εφεσις*cf. 1119, 24 *διαδικασία*1119, 27 — 1120, 4 *κατα-**χειροτονία κτλ.*cf. 1120, 4 *εὐθυδικία*» 1120, 7 *παραγραφή*» 1120, 11 *ἀγραφίον δίκη*1120, 17 *ἐξούλης β*cf. 1120, 22 *ἀποστασίον**δίκη*» 1120, 24 *διαγραφὴ δίκης*1120, 25 *λήξις δίκης*cf. 1120, 27 { *ἀντιλαχεῖν*» 1120, 29 *διωμοσία κτλ.*» 1121, 1 *ἀμφοροκία*» 1121, 4 *ἐξωμοσία*» 1121, 6 *δοκιμασίαν**ἐπαγγελίαι*1121, 7 *ἀπόφασιν*cf. 1121, 12 *ἐπαβελία*

p. 1202, 13 — 1205, 29 fr. 59 b

Harpocratios. *δημοτενόμενος* fr. 105*ἐξούλης* fr. 155 s. *ἐξούλης**ἐπακτός ὄρκος* fr. 124*ῥητορικὴ γραφὴ* 104**Hermias Alexandrinus**

in Plat. Phaedr. schol. ed.

Couvreur

p. 9, 11 — 10, 22 fr. 152

cf. 12, 27 — 13, 2 152

35, 19 112

cf. 227, 1 110 a

230, 23 110 a

264, 20 118 a

- Herodianus**
de figuris Rh. Gr. III Sp.
cf. p. 98, 7 fr. 53 adn.
- Iulius Rufinianus**
de schematis lexeos Rh. L. m.
Halm
cf. p. 50, 1 fr. 61 adn.
- Laertius Diogenes**
II 64 fr. 127 d
III 25 152 b
III 38 152 a
- Lesbonax** ed. R. Mueller
p. 7 fr. 78
8 79
8 80
8—9 81
- Lexicon rhetoricum Cantabrig.** ed. Dobree
s. *εισαγγελία* p. 667, 12
fr. 155 s. *εισαγγελία*
προβολή p. 676, 23
fr. 155 s. *φάσις*
- Lexicon Seguer. quartum** in Bekk. Anecd.
p. 183, 1 fr. 155 s.
- | | | | | | |
|--|-------------|---------------------------|--|--|--|
| | 183, 4 | <i>ἀποκομπεία</i> | | | |
| | cf. 183, 5 | <i>ἄρδητος</i> | | | |
| | » 183, 7 | <i>μορταί</i> | | | |
| | » 183, 9 | <i>ἔμα</i> | | | |
| | » 183, 11 | <i>αἰσθέσθαι καὶ</i> | | | |
| | » 183, 13 | <i>αἰσθάνεσθαι</i> | | | |
| | » 183, 14 | <i>ἀδέητος</i> | | | |
| | » 183, 15 | <i>ἀνάπηρος</i> | | | |
| | » 183, 17 | <i>ἀσπαλιεύεσθαι</i> | | | |
| | 183, 19 | <i>ἀμείβεσθαι</i> | | | |
| | 183, 21 | <i>ἀτυχεῖν</i> | | | |
| | cf. 183, 22 | <i>ἀνάστατος</i> | | | |
| | 183, 23 | <i>ἀποδικασίαι</i> | | | |
| | 183, 24 | <i>ἀναρᾶσθαι</i> | | | |
| | 183, 25 | <i>ἀμφιγνωεῖν</i> | | | |
| | cf. 183, 26 | <i>ἀπογινώσκειν</i> | | | |
| | 184, 3 | <i>ἀποστησάμενος</i> | | | |
| | 184, 6 | <i>ἀνεπίδικα</i> | | | |
| | | <i>ἀροραῖος Ολινόμαος</i> | | | |
| | | <i>ἀλάστωρ</i> | | | |
- | | | | | | |
|--|---------------|------------------------|--|--|--|
| | cf. p. 184, 9 | fr. 155 s. | | | |
| | » 184, 11 | <i>ἀμφοροκία</i> | | | |
| | » 184, 18 | <i>ἔρχων</i> | | | |
| | 184, 16 | <i>ἀτόμαχῆσαι</i> | | | |
| | 184, 18 | <i>ἀντίδοσις</i> | | | |
| | 184, 20 | <i>ἀποτιμᾶσθαι</i> | | | |
| | 184, 22 | <i>ἀρχαί</i> | | | |
| | cf. 184, 23 | <i>ἀνομολόγητα</i> | | | |
| | » 184, 25 | <i>ἀγραφίου δίκη</i> | | | |
| | | <i>ἀποστασίον</i> | | | |
| | | <i>δίκη</i> | | | |
| | » 184, 27 | <i>ἀγράφον με-</i> | | | |
| | | <i>τάλλον δίκη</i> | | | |
| | 184, 29 | <i>ἀντιλαχεῖν</i> | | | |
| | 184, 30 | <i>ἀπογραφεῖν</i> | | | |
| | | <i>οὔσιαν</i> | | | |
| | cf. 184, 32 | <i>ἀνασύνταξις</i> | | | |
| | 185, 2 | <i>Βάταλος</i> | | | |
| | cf. 185, 4 | <i>βακτηρία καὶ</i> | | | |
| | | <i>σύμβολον</i> | | | |
| | 185, 7 | <i>βωμιολόχοι</i> | | | |
| | cf. 185, 12 | <i>γραφή</i> | | | |
| | » 185, 14 | <i>γραμματεῦς</i> | | | |
| | 185, 18 | <i>γεννήται</i> | | | |
| | 185, 22 | <i>δεκάτη καὶ εἰ-</i> | | | |
| | | <i>κοστή</i> | | | |
| | cf. 185, 24 | <i>δεδρο</i> | | | |
| | » 185, 26 | <i>διήγησις ἐξηγη-</i> | | | |
| | | <i>σεως διαφέρει</i> | | | |
| | » 185, 29 | <i>διειληχώς</i> | | | |
| | » 185, 30 | <i>δίκης ἀνάκρι-</i> | | | |
| | | <i>σις</i> | | | |
| | » 185, 32 | <i>δοκιμασίαν ἐπ-</i> | | | |
| | | <i>αγγελταί</i> | | | |
| | » 186, 1 | <i>δαιτητής</i> | | | |
| | 186, 2 | <i>δημοτετέσθαι</i> | | | |
| | cf. 186, 5 | <i>δίκη</i> | | | |
| | » 186, 7 | <i>διανήφισις καὶ</i> | | | |
| | | <i>ἀποψήφισις</i> | | | |
| | » 186, 9 | <i>ἔφρεσις</i> | | | |
| | » 186, 12 | <i>διαδικασία</i> | | | |
| | » 186, 14 | <i>δωροξενίας</i> | | | |
| | | <i>δίκη</i> | | | |
| | » 186, 16 | <i>διωμοσία καὶ</i> | | | |
| | | <i>ἀντωμοσία</i> | | | |
| | » 186, 19 | <i>διαγραφὴ δίκης</i> | | | |

- | | | | |
|-------------|------------------------------|---------------|----------------------------|
| p. 186, 21 | fr. 155 s. | cf. p. 189, 2 | fr. 155 s. |
| cf. 186, 21 | διαλαχθῆναι | | ἐνεπισωπήφασθαι |
| » 186, 24 | προδικασία | » 189, 5 | ἐχίνοι |
| 186, 25 | διαγράμματα | » 189, 7 | ἐπόνυμοι |
| 186, 27 | Διοπείδης | » 189, 9 | ἐνηνόμεθα |
| 186, 29 | δατηταί | » 189, 14 | ζηλωτοῦ |
| 187, 3 | δικατέοντες | » 189, 20 | ἡλιαία καὶ ἡλι-
ἀξεσθαι |
| cf. 187, 4 | εὐθυνα | 189, 22 | ἡγεμονία δικα-
στηρίου |
| » 187, 6 | ἐνδειξις | cf. 189, 24 | ἤρετο |
| » 187, 8 | ἐφήγησις | » 189, 29 | θεωρικών α |
| » 187, 10 | εὐθουδικία | 189, 31 | θέτην |
| » 187, 12 | ἐξηγηταί | cf. 190, 1 | θαρραλέον |
| cf. 187, 14 | ἐγγυῆσαι | 190, 3 | θρίπτηδον |
| 187, 15 | ἐπιγραφεῖς | cf. 190, 4 | θωπεία |
| 187, 17 | Εὐμολπιδῶν | 190, 9 | ἱαμβοφάγον |
| | ἐνιαυσία καὶ
κατενιαύσιος | cf. 190, 10 | ἱκετεία |
| 187, 19 | ἐν Δελφοῖς σκιά | 190, 15 | κωλακρέται |
| 187, 20 | ἐπίληπτος | 190, 16 | κυγκλῆς |
| cf. 187, 21 | ἐκωδωνίζοντο | cf. 190, 17 | καρποῦ δίκη |
| » 187, 22 | εἰσατήρια | 190, 19 | κέρκωψ |
| » 187, 24 | ἐγγεσθῆς | cf. 190, 20 | καλλίον |
| » 187, 25 | ἐγχώριος | 190, 21 | Κράβυλος |
| » 187, 27 | ἐπιχώριος | cf. 190, 23 | κεφάλαιον |
| » 187, 29 | ἐπλινθεύθησαν | » 190, 24 | καταλογεῖς |
| | εἰς ἐμφανῶν
κατάστασιν | » 190, 25 | κοβαλεία |
| 187, 31 | ἐπακτροκέλης | 190, 26 | κληρωταὶ ἀρχαί |
| 187, 32 | ἐμβραχυ | 190, 28 | κηδεσταί |
| 188, 1 | ἐκεῖ . . ἐκεῖσε | cf. 191, 3 | λειπομαρτυρίου
δίκη |
| 188, 3 | ἐξεστηκώς οἶνος | » 191, 5 | λήξις δίκης |
| 188, 5 | ἐπατιυάται | » 191, 7 | ληξιαρχικόν
γραμματεῖον |
| 188, 6 | ἐτίθυσεν | 191, 9 | λυμαινομένου |
| cf. 188, 7 | ἐξούλης ὁ | cf. 191, 14 | μεσεγγύημα |
| 188, 10 | Εὐρύβατον | 191, 16 | μαρτυρίαν ἐμ-
βάλλεσθαι |
| 188, 12 | Ἐπιάλτης | 191, 21 | νομοφύλακες |
| 188, 14 | ἐπ' ἐκφορᾶ
δύρον | 191, 27 | ὄργεῶνες |
| 188, 16 | Ἐλληνοταμίας | 192, 1 | οὐσία |
| 188, 18 | ἐν χιλίαις | cf. 192, 3 | συντελεῖς |
| cf. 188, 22 | ἐπιστάτης | 192, 5 | ὄρον ἐπιθεῖναι |
| » 188, 24 | ἐκμαρτυρεῖν | cf. 192, 7 | ὄμοῦ |
| » 188, 26 | ἐξομῶσασθαι | » 192, 9 | ὄνωθ |
| » 188, 28 | ἐκκλητευσθῆναι | | |
| » 188, 30 | ἐφέται | | |
| » 189, 1 | ἐπωβελία | | |

- | | | | | |
|-------------|-------------------|-------------|--------------------------------|----------------|
| p. 192, 15 | fr. 155 s. | | p. 194, 25 | fr. 155 s. |
| | παρακαταβα- | | | ψευδογραφή |
| | λειν | | 194, 27 | ψευδομαρτυ- |
| 192, 17 | πρυτανεία | | | ριῶν |
| 192, 19 | περὶ τῶν ἑνδεκα | | Lexicon Seguer. quintum | |
| 192, 21 | πωληταί | | in Bekk. Anecd. | |
| 192, 22 | προσμίξει πρὸς | | cf. p. 213, 30 | fr. 155 s. |
| | τὴν χώραν | | | ἀνδροληψία καὶ |
| 192, 25 | παράσημος ἐή- | | | ἀνδρολήφιον |
| | τωρ | 214, 3 | | ἀσκοφορεῖν |
| 192, 26 | προδανειστής | 214, 9 | | ἀναγωγή οί- |
| cf. 192, 28 | Προηρόσια | | | κέτου |
| » 192, 30 | πεντηκοστέ- | 214, 16 | | ἀνάγειν εἰς |
| | ονται κτλ. | | | πρᾶτην |
| 192, 32 | — 193, 3 περὶ Κό- | cf. 215, 22 | | ἔξιον |
| | δρου | » 215, 27 | | ἀναγινώσκειν |
| cf. 193, 4 | πώμαλα | 215, 29 | | ἀρεστήρ |
| » 193, 5 | Παταικίαν | cf. 215, 31 | | ἀπόμισθος |
| 193, 6 | παραλογίζε- | » 215, 33 | | ἀρχαῖον |
| | σθαι | » 216, 4 | | ἕμα |
| cf. 193, 7 | προκαταβολή | » 216, 7 | | αἰσθῆσθαι καὶ |
| | κτλ. | | | αἰσθάνεσθαι |
| 193, 8 | παρὰ νόμων | » 216, 9 | | ἀνάγγυρος |
| | γραφή | » 216, 12 | | ἄτακτοι |
| 193, 10 | καλαμναῖος | » 216, 15 | | ἀνάκτηρος |
| 193, 12 | πρὸ Εὐκλείδου | » 216, 17 | | ἀπεψηφισμένοι |
| 193, 17 | συμπρατήρ | 216, 20 | | ἀνάδικος δίκη |
| 193, 18 | σάργον | cf. 216, 25 | | ἐπὶ καλάμῃ |
| cf. 193, 19 | σκάνδιξ | | | ἄροτον |
| 193, 23 | τῶν μὴ ἐπεξι- | » 216, 27 | | ἀπειπεῖν |
| | όντων κτλ. | » 216, 29 | | ἔφρασθαι |
| cf. 193, 26 | Τιμαγόρας | 216, 30 | | ἀπόρρησις |
| 193, 28 | Τιμοκράτης | cf. 216, 32 | | ἀποστελλόμενοι |
| 193, 30 | τριηράρχημα | » 217, 3 | | ἀπολαγεῖν |
| cf. 193, 32 | ἀναγινώσκειν | » 217, 7 | | ἀσπαλιεύεσθαι |
| 193, 33 | τήθη | 217, 9 | | ἀσέλγεια |
| 194, 1 | τήθις | cf. 217, 12 | | ἀμύνασθαι |
| 194, 2 | τέως | 217, 15 | | ἀμείβεσθαι |
| 194, 3 | τηλικούτος | 217, 18 | | ἀτυχεῖν |
| cf. 194, 7 | ὄπδ' μάλης | cf. 217, 21 | | ἀναυμαχίον |
| 194, 12 | φονικόν | » 217, 26 | | ἀπόστολος |
| 194, 14 | φρατριάζειν | 217, 28 | | ἄμμιδας |
| cf. 194, 15 | φᾶδλον | 217, 29 | — 218, 2 | ἀσκεῖν |
| | » α | 218, 3 | | ἀποδεδύσθαι ἢ |
| 194, 17 | φενακίζειν | | | ἐκδεδύσθαι |
| 194, 22 | ψευδοκλητίας | 218, 8 | | ἀδούλετος |

- p. 218, 9 fr. 155 s.
 218, 13 ἀχαριστεῖν
 226, 17 ἀνατιθέναι
 βάσανος καὶ
 βασανίξειν
 γνώμων
 cf. 233, 31 γαμηλίαν εἰσ-
 ενγκεῖν
 234, 1 γόργυρον
 240, 28 δημοτελή κτλ.
 240, 32 — 241, 2 δαροξε-
 νίας δίκη
 cf. 241, 3 διαγράμματα
 241, 6 δίκη
 241, 12 δενδαλίδες
 241, 13 διαρτάν
 241, 14 διαβασιλλίζεται
 cf. 241, 15 δοκιμασίαν ἐπ-
 αγγελίαι
 > 241, 17 δεῦρο
 241, 20 διήγησις ἐξηγή-
 σεως διαφέρει
 cf. 241, 25 } διάθεσις καὶ
 > 241, 29 } διατίθεσθαι
 241, 31 δίχα
 242, 1 διειληγώς
 242, 3 δρῶν φέρειν
 κτλ.
 242, 7 δεξιὰ μιν
 242, 9 διέσειεν
 cf. 244, 18 εἰσαγγελία α
 259, 1 ἐπιδανείσαι
 cf. 259, 4 εὐθυδικία
 > 259, 6 ἐναυλήματα
 > 259, 9 ἐπακτρία χώρα
 > 259, 11 ἐσχματισμένους
 > 259, 13 ἐργολάβος
 259, 17 ἐγγενής
 259, 18 ἐγχώριος
 259, 20 ἐπιχώριος
 cf. 259, 21 ἐκλειψις καὶ
 ἐξέλιπεν
 259, 27 εὐσχήμων
 cf. 259, 30 ἐγκαμηθῆναι
 > 259, 32 ἐδωλιάσαι καὶ
 λιριῶσαι
- p. 260, 4 fr. 155 s.
 ἐγκτήματα κτη-
 μάτων δια-
 φέρει
 cf. 260, 7 ἐπιγράμμα
 260, 9 ἐδαπανᾶτο
 cf. 260, 11 ἐξαγώνιος
 260, 17 ἐπιτροπή
 260, 20 ἐπαγγελιασθῆναι
 260, 21 εὐδοκούμενος
 260, 23 ἐπικληρωτόν
 261, 9 ζηλωτοῦ
 262, 3 ἤμιστα
 262, 6 ἠλίδιον
 262, 6 ἦδη
 cf. 262, 8 ἠταιρηγός
 > 263, 13 ἦρετο
 263, 15 ἠπίστησαν
 cf. 265, 9 θέρως
 265, 11 Θριάσιον πε-
 διον
 cf. 265, 17 θαπεία
 267, 13 ἱκπᾶς
 cf. 267, 15 ἱκετεία
 267, 19 Ἰσα βαίων Πυ-
 θοκλεί
 267, 21 ἱερὰ τριήρεις
 cf. 275, 4 κανῶ
 > 275, 6 καλλίον
 > 275, 7 κοροπλάθοι
 275, 10 καρδιωσάμενοι
 cf. 275, 12 καταλαβεῖν
 > 277, 33 λιθορρυκὴ κτλ.
 > 280, 28 μηλόβοτος χώρα
 280, 30 — 281, 15 μετροῦσιν
 οἱ Ἄθηναῖοι
 τὸν μῆνα
 281, 16 μῆνας Ἄθη-
 ναίων
 281, 19 μέτοικοι
 281, 22 μεταλλάσσειν
 cf. 281, 24 μοχθηρός καὶ
 μόχθηρος α
 > 285, 1 ὄμοῦ
 > 285, 3 ὀλιγαρχοῦμενοι
 > 285, 5 ὀκνῶ

- p. 297, 21 fr. 155 a.
*πεντηκοστεύον-
 ται κτλ.*
cf. 297, 27 *πυνθάνεσθαι*
 » 297, 30 *πατρῶων*
 298, 1 *πείσεται*
cf. 298, 2 *νέμειν προστά-
 την*
 » 298, 5 *Παταικίων*
 298, 7 *πρόσοδος*
cf. 298, 10 *παιδάριον*
 » 298, 11 *πλευροξία*
 » 298, 13 *παραφρυνκτω-
 ρευνόμενος*
 » 305, 9 *Σαμοθράκη*
 » 305, 12 *συνετιμήθη*
 305, 13 *σοβαρός*
cf. 305, 14 *συσσημάλνε-
 σθαι*
 » 305, 15 *σύνδικος και
 συνήγορος*
 305, 16 *συγγενής*
 305, 18 *σαπροι*
cf. 305, 19 *σιάνδιξ*
 309, 20 *τάχα*
cf. 309, 23 *τέως*
 309, 25 *τρίγωνον*
cf. 309, 27 *τίμιον*
 » 309, 28 *τετραδισταί*
 » 309, 29 *τήθη*
 » 309, 30 *τηθίς*
 » 309, 31 *τριταγωνιστής*
 309, 33 — 310, 27 *δικαστη-
 ρίων κτλ.*
 310, 28 — 311, 22 *δικαστη-
 ρίους κτλ.*
cf. 311, 23 *ἀμφορομία*
 » 312, 30 *ἕβρις*
 » 312, 31 *ἐφήγησις*
 » 313, 3 *ἐπὶ μάλης*
 » 313, 5 *ἐποφόνια*
 313, 8 *ἐπαμοσία*
cf. 315, 1 { *φαβλον*
 » *a*
cf. 315, 7 *φορμός*
 315, 10 *φελλέα*
- p. 315, 11 fr. 155 s.
φηλόματα
 315, 14 *φωρῶν λιμένα*
cf. 315, 16 *φάσις a*
 » 315, 20 *Φιλότοργος*
 315, 21 *φράτορες*
 315, 22 *φαρμακός*
 315, 23 *φιλονικος*
cf. 316, 27 *χηρημάτων*
Lexicon Seguer. sextum in
Bekk. Anecd.
cf. p. 359, 6 fr. 155 s.
*αισθῆσθαι και
 αισθάνεσθαι*
 » 365, 10 *ἀκμή*
 » 398, 2 *ἀνεπίδικα*
 » 407, 32 *ἀντέχει*
 » 412, 23 *ἄξιον*
 » 420, 14 *ἀκσιπειν*
 » 425, 31 *ἀπογράφειν οὐ-
 σίαν*
 » 430, 6 *ἀπολαύειν*
 » 431, 21 *ἀπόμισθος*
 » 434, 31 *ἀποστασίον
 δίκη*
 » 435, 1 *ἀπροστασίον*
 » 439, 32 *ἀποψηφι-
 σθέντα*
 » 448, 31 *ἀρχαίον*
 » 449, 17 *ἄρχων*
 » 460, 32 *ἄττα*
 » 463, 14 *αύλαία*
 » 467, 1 *αὐτομαχῆσαι*
- Libanius**
 proleg. Demosth. p. 3 fr. 125 a
 argum. [Dem.] or.
 VII p. 75—76 fr. 139
 XXXV 923 145
 LVIII 1321 146
 LIX 1344 147
- Longinus**
ἐκ τῶν Λογγίνου Rh. Gr. I 2
 Sp. et H.
 2 p. 213, 5 fr. 48
 3 213, 8 103 a
cf. 9 214, 27 91

cod. 265 p. 491 ^b 29	— 492 ^a 13
	fr. 144
265 492 ^a 23	147
cf. 265 492 ^b 18	138
> 266 495 ^b 2	148
> 267 496 ^a 40	149
Plutarchus	
uita Demosth. 3 fr. 153	
quaest. conuiu. VIII 1 p. 717 ^c	fr. 85 a
[Plutarchus]	
uitae decem oratorum	
p. 832 e	fr. 99
833 c	100
833 d	101
p. 838 d — 834 b	102
p. 835 a	106
835 b	107
835 c — 836 b	108
836 f	113
837 b—c	114
837 c—d	115
838 a	116
838 b—f	117
838 f	118
839 a—b	119
839 b—d	120
839 f	125
840 b	126
840 e	127 a
842 e	129
842 f — 843 c	130
843 e—f	131
845 d—e	133
847 a	134
847 d—e	135
849 c—e	148
850 b—e	149
p. 850 f — 851 f	fr. 135 p. 117
851 f — 852 e	130 > 113
Pollux	
cf. II 17 fr. 155 s.	καιδάριον
> II 139	ὄπὸ μάλῆς
> III 85	ἀρχαῖον
> IV 122	ἀβλαία
> V 130	ἀναρᾶσθαι

Porphyrius

apud Eusebium praep. euang.
X 3, 13—17 fr. 164

Quintillianus

institutio oratoria

	III 6, 23—24	fr. 5
cf.	23—27	5 adn.
	48—49	6
	60	7
	7, 1	8
	6—28	10
•	8, 8—9	11
	62—63	12
	9, 5	13
IV	1, 72—73	15
	2, 32	18
	61. 63	17
	131	21
V prooem. 1		22
	1, 1—2	23
	8, 7	28
	9, 3	29
cf.	5—7	30
	8	29
	10, 7	31
	17	32
cf.	20—99	26
	30—31	33
	73	34
	75	35
	78	36
	85	37
	11, 2	23 a p. 16
	8	38
	12, 9—10	40
	14, 4	41
V	14, 10	42
VI	1, 7	44
VIII	2, 14: u.	'Addenda'
	21	86 a
	3, 6	46
	35	168
	37	47
	5, 26	96 b
	29	96 a

	VIII 6,	59—61	fr. 66
	IX 1,	3	66
		10—14	50 a
		19	55
	2,	38	67 c
		40—44	71 a
cf.		54	56
		62	60 adn.
	3,	28—24	67 a
		37—38	69
		44	61 b
		46—47	64
		54—57	62 b
		76	77
		91	67
		98	66
	4,	9—10	97 a
cf.		19	51 adn.
	> X 1,	106	154 >
	> XI 3,	168	60 >
	> XII 10,	52	15
Scholia			
in Aeschinem ed. Schultz			
	or. I 4	p. 254	fr. 126 b
		69	267 160
	II init.	6	126 a
		175	313 167
	III 1	315	160
		90	381 161
in Demosthenem ed. Dindorf			
	or. II init.	p. 71,	1 fr. 136
cf.		> 74,	8 136
			p. 120 adn.
	III 80	p. 155,	3 fr. 137
	V	p. 158, 14	[argumentum]:
		u. supra	
	XVII	p. 254, 5—255,	5 fr. 141
	XVIII	4 p. 264,	3 fr. 162
cf.	XIX 65	p. 372,	5 71 b
	XXI 1	531, 11	163 a
cf.		1 532, 22	163 a
		7 538, 3	163 b
		44 557, 27	155 s.
			ἐξούλης a
		72 573, 7	71 b
	LVI init.	313,	3 14 a

in Thucydidem ed. Haase
IV 135, 2 p. 89^b 20 fr. 156 a

Sopater

in Hermog. stat. Rh. Gr. IV W.
p. 744, 9 — 745, 25 fr. 4

Strabo

I 1, 23 p. 13 fr. 3

cf. VIII 3, 30 353 151

> 6, 10 372 >

Suidas

s. ἀγραφίου fr. 155 s. ἀγραφίου
δίκη

ἀγράφου με-
τάλλου δίκη eadem uoce

ἀδέητος > >

ἀκμή > >

ἀλογίου δίκη > >

ἄμα > >

ἀμόνασθαι > >

ἀμφοροκία > >

ἀμφισβητεῖν
καὶ παρακατα-
βάλλειν > >

ἀνάγνωσις ἀναγινώσκειν

ἀνάκαιον e. u.

ἀνάπηρον

ψυχὴν ἀνάπηρος

ἀναρᾶσθαι e. u.

ἀνάργυρος > >

ἀνασόνταξις > >

ἀναυμαχίου > >

ἀνδροληψία καὶ
ἀνδρολήψιον > >

ἀνεπίδικα > >

ἀνετον > >

ἀντέχει > >

ἀντικαταλλατ-
τόμενος > >

ἄξιον > >

ἀπεψηφίσατο ἀπεψηφισμέ-
νοι

ἀπεικᾶτο ἀπειπεῖν

ἀπογράφειν καὶ

ἀπογραφή e. u.

ἀπολαβεῖν > >

s. cf. ἀπολαχεῖν	{ fr. 155 s. e. u.	s. δοκιμασίαν	fr. 155 s.
ἀπόμισθος	ο. υ.	ἐπαγγελίαι	ο. υ.
cf. ἀπορρηθῆν	ἀπόρρησις	αἰσθῆσθαι καὶ	>>
ἀποστασίον	ο. υ.	αἰσθᾶνεσθαι	>>
δίκη	{ ἀπροστασίον	ἔγγειον	>>
ἀποστολαί	{ ἀποστελλό- μενοι	ἔδωλιάσαι κ.	
ἀποψηφισ- θέντα	ο. υ.	ἰκριῶσαι	>>
ἀρχαῖον	>>	ἐγαμηθῆναι	>>
ἄρχων	>>	ἐκδέξασθαι α	>>
ἀσκαλία	ἀσκαλιεθε- σθαι	ἐκλειψις καὶ ἐξέλιπεν	>>
ἄττα	ο. υ.	ἐκκλητευσθη- ναι	>>
ἀτάκτημα	ἄτακτοι	ἐκλογεῖς	>>
ἀύλαία	ο. υ.	ἐκαρπυρεῖν	>>
ἀυτοδίκη	>>	ἐκωδωνίζοντο	>>
ἀυτομαχεῖν	ἀυτομαχήσαι	cf. Ἑλληνοτα- μίαι α	Ἑλληνοταμίας
ἀψαμένη	ἀψασθαι	ἐναυλήματα	ο. υ.
βακτηρία καὶ σύμβολον	ο. υ.	ἐνδειξις δ	>>
cf. βασανίξειν	βάσανος καὶ βασανίξειν	ἐνεπισκῆμμα	ἐνεπισκῆψα- σθαι
γαμηλία	γαμηλίαν εἰς- ενεργεῖν	ἐξαγώνιος	ο. υ.
γραμματεὺς α	ο. υ.	cf. ἐξηγήσασθαι	διήγησις ἐξη- του διαγήσα- σθαι διαφέρει φέρε
γραφὴ α	>>	ἐξηγηταί α	ο. υ.
δαπανᾶν	>>	ἐξομόσασθαι	>>
δεκάξασθαι α	>>	cf. ἐξούλης δίκη	ἐξούλης δ
δεῦρο	>>	ἐξωμοσία	ο. υ.
διαγράμματα	>>	ἐπακτρία χώρα	>>
διαγραφὴ δί- κης	>>	ἐπίγραμμα	>>
διαδικασία	>>	ἐπιγραφῆς	>>
διάδεις καὶ διατίθεσθαι	>>	ἐπίδικα	>>
διαψήφισις κ.	>>	ἐπὶ καλάμη ἄροῦν	>>
ἀποψήφισις	>>	ἐπίκληρος α	>>
δαιτητής	>>	ἐπιστάτης δ	>>
cf. δίκη α	>>	ἐπλινθεύθη- σαν	>>
δίκης ἀνάκρι- σις	>>	ἐπωβελία α	>>
διωμοσία καὶ ἀνωμοσία	>>	ἐπώνυμοι δ	>>
		ἐργολάβος	>>
		ἐσχηματισ- μένος	>>
		εὐθουδικία	>>

cf. εὐσχήμων fr. 155 s. e. u.

ἐφέται δ e. u.
 ἐφήγησις > >
 ἐήνοι > >
 εἰσαγγελία δ > > a
 εἰσுτήρια > >
 ἤβησαντες ἤβησαι (ἐπι
 δίετες)

ἡλιαία καὶ ἡλι-
 ἀξεσθαι e. u.
 ἦρστο > >
 ἦταιρηκώς > >
 ἱκετεύω ἱκετεία
 ἴνα a e. u.
 ἰσοτελεῖς a > >
 θαρραλέον > >
 θειαιδέστατον > >
 θεωρικόν καὶ
 θεωρική > > a
 θέρος δ > >
 θωπεία > >

cf. Θριάσιον πε-

δίου > >
 θυλήματα > >
 Καλαμίτης > >
 Καλλίας πε-
 ρορρῶει καλλίου
 καρπού δίκη e. u.
 καταλαβεῖν > >
 καταλογεύς > >
 καυχᾶ > >
 κεφάλαιον δ > >
 > c > > a
 κίναδος δ > >
 κόβαλος κοβαλεία
 κοροπλάθοι e. u.
 Λεωκόριον a > >
 λειπομαρτυ-
 ρίου δίκη > >
 ληξιαρχικόν
 γραμματεῖον > >

cf.

> ληξιν δίκης { ἀντιλαχεῖν
 διαλαχεῖν
 ληξίς δίκης

λιθουργική καὶ
 λιθοτριβική e. u.

s. Λυκοθργος fr. 132

μεσεγγύημα a 155 s. e. u.

μεσεγγυοῦνται e. u.
 μηλόβοτος
 χώρα > >
 μορία > >
 μοχθηρία > >
 μοχθηρός καὶ
 μόχθηρος > > a
 ναυμάχιον > >
 νέμειν προ-
 στάτην > >
 ξυλλαβεῖν > >
 ὄκνω > >
 ὀλιγαρχού-
 μενοι > >
 ὄμοῦ > >
 ὄξυθύμα > >
 παλαιόν > >
 παραγραφή a > >
 παραφρονκτο-
 ρενόμενος > >
 παρησία > >
 Παταικίων a > >
 πατρώων > >
 παιδάριον > >
 πεπορημένος > >
 πλεονεξία > >
 πώμαλα > >
 πραγματεία > >
 πραττομένους > >
 πρέσβεις > >
 προδικασία > >
 Προηρόσια > >
 προκαταβολή
 καὶ προσκα-
 τάβλημα > >
 προμετρητής > >
 προῦκειτο κ.
 προῦθεντο > >
 Προχαριστή-
 ρια > >
 πυνθάνεσθαι > >
 ῥαθυμειν > >
 ῥήτωρ > >
 ῥόδιον > >

s. σαθροί	fr. 155 s. e. u.
Σαμοθράκη	e. u.
σίτου	σίτου δίκη
εάνδιξ	e. u.
σύνδικος και	
συνήγορος	> >
συνετιμήθη	> >
συντελείς	> >
συνετιμήθηται	> >
συσσημαίνε-	
σθαι	> >
τελεσθήναι	> >
τέως	> >
τετραδισταί	> >
τήθη	> >
τηθίς	> >
Τιμαγόρας	> >
τίμιον	> >
τραγικός πί-	
θηκος	> >
τρίμμα	> >
τριγωνιστής	> >
οίος a	οίος ήν
ύβρις b	e. u.
ύπερημερος κ.	
ύπερημερία	> >
όπόδ μάλης	> >
όποτροχίξε-	
σθαι	> >
όποφόνια	> >
φάσις a	> > a
φάβλον c	> >
Φιλούργος	> >
φορμός	> >
φρονηματι-	
σθήναι	> >

s. φρονκός και	fr. 155 s.
παρὰφρονκω-	
ρευόμενος	e. u.
χηρηματιστής	> >
χηρημάτων	> >
ψευδέγγραφος	
δίκη	> >
ψευδής έγ-	
γραφή	> >

Syrianus

schol. Hermog. id. ed. Rabe
p. 177, 8 fr. 4 a

Theon

progymnasmata Rh. Gr. II Sp.
p. 62, 21 — 64, 25 fr. 166
69, 6 111

Tiberius

de figuris Rh. Gr. III Sp.
p. 69, 22 fr. 55 a
61, 29 — 62, 5 67 b
62, 26 — 63, 4 56
64, 29 — 65, 26 59
69, 5 60
71, 5 61
72, 6 62
72, 27 — 73, 4 63
75, 13 65
75, 26 — 76, 11 66 a
76, 30 — 77, 4 69 a
77, 27 — 78, 19 70
79, 15 71
79, 27 — 80, 3 72
80, 4 73
80, 13 74
80, 18 — 81, 22 75
81, 23 — 82, 9 76

II. INDEX EDITIONVM

Burckhardt	Huius syllogae	Burckhardt	Huius syllogae
fr. 1	fr. 99	fr. 20	fr. 144
2	100		p. 125, 17—21
3, 1—4 πα- ρανόμων	101	21, 1—6 δι- ηγήσεσιν	—
3, 4 ἔγραψε—5	—	21, 6 ἔμοι — 8	158
4	102	22, 1—2 Δη- μοσθένους	—
5	103	22, 3 φέρον- ται — 4	148, 10—11
cf. p. 27, 6	103a		
6	106	23	149, 23—26
7	107, 5—6	24	150
8	108 p. 97, 3—14		p. 129, 5 — 130, 8
9	110 » 99, 5— 7	25	155 s. ἐξούλης
9 ^b	110a, 8—12	26	155 s. φάσις,
10	117, 22—24		11—16
11	125, 19—22	27	155 s. εἰσαγγελία,
12 ^a	126		13—16
12 ^b	126a	28	155 s. θεωρικόν
	p. 108, 11—17	29	71
13 ^a	127a	30	72
13 ^b	127	31	73
14, 1—8 δω- ρεᾶς	130 p. 113, 5—12	32	74
14, 8 εἶπε—11	—	33	75
15	132	34	76
16	135 p. 120, 1	35, 1—2 uocat	69, 15—16
17 ^a	136 p. 120, 4—9	35, 2 qua- lis — 7	—
cf. p. 34, 21	136 » 120, 9ss	36	67
» » »	137	cf. p. 41, 34	67a, 16—20
17 ^b	cf. 136 p. 120 adn.	» » »	76a
18	139, 1—15	37 ^a	61 p. 42, 17—43, 3
19	141	37 ^b	61a
	p. 123, 9 — 124, 1		

Burckhardt	Huius syllogae	Burckhardt	Huius syllogae
fr. 38 ^a	fr. 65, 12—14	fr. 46	fr. 95 p. 83, 4—10
38 ^b	65 ^a	47	95 p. 84, 7—13
39	64	48	cf. p. 3, 18
40	66, 1—4	49	6, 3—5
41	50, 1—12	50	31
42	50 ^a p. 34, 11—26	51	2
43	82	52, 1—4 ἐπι- σκεψόμεθα	—
44	87	52, 4 τὸ — 10	153
45	85 p. 66, 19—26		

III. INDEX AVCTORVM

Ἀθήναιος p. 38, 13
Αισχίνης 53, 21; 108—111;
 122, 21; 148, 1; 188, 9. 13.
 24. 25. 26. 28
 κατὰ Τιμάρχου (or. I) 110, 2.
 14. 16
 I τὸ προοίμιον 196, 13
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 9—
 115) 14, 9
 (I 25) 148, 14
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 172)
 179, 6
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 174)
 152, 21
 (I 176) 161, 7
 ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (I 183)
 148, 12
 περὶ τῆς παρακρεσβείας (or.
 II) 110, 3. 15
 ἐν τῷ περὶ παρακρεσβείας
 (II 70) 179, 9
 (II 88) 40, 3
 ἐν τῷ τῆς παρακρεσβείας
 (II 154) 188, 19
 (II 175) 205, 14
 κατὰ Κτησιφῶντος (or. III)
 110, 3. 12

ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 191, 29
 III τὸ προοίμιον 197, 5;
 198, 3; 202, 28
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 52) 179, 26
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 52) 140, 21
 (III 90) 197, 19
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 104) 171, 14. 18
 (III 157) 204, 4
 (III 166) 56, 1
 ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (III 240) 171, 8. 18
 (III 257^s) 46, 18
Δηλιακός 109, 13; 110, 4. 11
 τέχνηαι ἡγορικαί 110, 20;
 111, 2
Αισχίνης Ἐλευσίνιος 109, 15;
 110, 20; 111, 2
Αισχίνης Μυτιληναῖος ἡγορο-
 μάστιξ 111, 4
Αισχίλος 195, 7
 (fr. 58) 72, 8
 (fr. 281) 65, 10
Ἀμφικράτης 66, 2

- Ἀνακρέων* (fr. 96) 88, 3
Ἀναξαγόρας 90, 3
Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνός
 128, 4
ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Φιλιππικῶν
 128, 5
Ἀνδοκίδης 94—95
περὶ τῶν μυστηρίων (or. I)
 94, 16
 (I 1) 202, 23
 (I 74) 143, 18
περὶ τῆς εἰρήνης (or. III) 94, 18
 (III 2) 202, 2
 (III 8—9) 205, 14
περὶ τῆς ἐνδείξεως 94, 17
ἀπολογία πρὸς Φαίακα 94, 18
 (fr. 4) 185, 13
Ἀντιφάνης Ὀλιανιστής 200, 22
Ἀντιφῶν 89—94; 195, 9
 (or. II α 2) 170, 19
περὶ Ἡρώδου (or. V) 90, 18
περὶ τῆς εἰσαγγελίας 90, 19
πρὸς Δημοσθένην 90, 20
ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μόρρου
 (fr. 84) 149, 23
 (fr. 85) 149, 26
ἐν τῇ παρανόμῳ κατηγορίᾳ
 (fr. 46) 152, 28
κατὰ πρυτάνεως (fr. 48) 94, 9
ἐν τῷ Σαμοθρακικῷ λόγῳ
 (fr. 49) 184, 26
πρὸς Ἐρασίστρατον 90, 18
πρὸς Φίλιππον ἀπολογία
 (fr. 65) 94, 11
ἐν προοιμίῳ (fr. 68) 139, 22
 » » (fr. 69) 140, 25
 » » καὶ ἐπιλόγῳ
 (fr. 70) 174, 27
 (fr. 77) 169, 15
 (fr. 78) 179, 23
 (fr. 79) 186, 23
ἐν α' ἀληθείας (fr. 80) 139, 13
ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἀληθείας
 (fr. 94) 154, 1
ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας (fr. 108)
 167, 24
ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας (fr. 109)
 169, 3
ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας (fr. 110)
 169, 19
 (fr. 136) 202, 16
 (fr. 138) 146, 12
 (fr. 139) 176, 10
 (fr. 160) 153, 32
 (fr. 180) 186, 16
 (fr. 183) 192, 25
Apollodorus 34, 13
Ἀπολλώνιος ὁ ἐπικληθεὶς Μόλων
 83, 13
Ἄρατος (phaen. 287) 79, 30
 (phaen. 299) 70, 17
Ἀριστογείτων 81, 7; 41, 6; 125,
 2; 128, 24
ἀπολογία πρὸς τὴν ἔνδειξιν
Λυκούργου καὶ Δημοσθέ
νους 125, 5
Ἀριστοτέλης 5, 21; 10, 1. 2;
 11, 20; 128, 6
 (Rhet. I 2 p. 1355^b 35 ss) 15, 9
 (Rhet. I 2 p. 1356^a 13) 24, 18
 (Rhet. I 2 p. 1357^b 3 ss) 20, 13
 (Rhet. I 2 p. 1357^b 7 ss) 20, 16
 (Rhet. I 3 p. 1358^b 2 ss) 7, 1
 (Rhet. I 9 p. 1367^a 32 ss) 9, 6
 (Rhet. I 9 p. 1367^b 7 s) 8, 26
 (Rhet. I 13 p. 1374^a 1 ss) 6, 8
in secundo de arte rhetorica
libro (II 1—17) 22, 7
 (Rhet. II 23) 18, 17
 (Rhet. II 23 p. 1397^a 28) 23, 12
 (Rhet. III 2 p. 1404^b 11 s) 27, 8
 (Rhet. III 7 p. 1408^b 1 ss) 27, 10;
 84, 22
in tertio Rhetoricorum libro
 (III 12 p. 1413^b 4 ss) 86, 4
 (Rhet. III 12 p. 1413^b 29 ss)
 36, 1
 (Rhet. III 12 p. 1414^a 17 s) 10, 2
 (Rhet. III 13 p. 1414^b 7) 10, 8
 (Rhet. III 13 p. 1414^b 9) 10, 7
 (Rhet. III 14 p. 1414^b 21 ss)
 9, 17

- (Rhet. III 14 p. 1415^b 5 ss)
11, 13, 20
(Rhet. III 14 p. 1415^b 32 ss)
9, 12
(Rhet. III 15 p. 1416^a 28 ss)
6, 13
in Rhetoricis (III 16 p. 1416^b
20s) 6, 6
(Rhet. III 16 p. 1416^b 29 ss)
12, 15; 13, 4
(art. Theodect. fr. 126) 12, 4, 11
(art. Theodect. ?) 27, 8, 13
(art. Theodect. fr. 181) 84, 22
ἐν ταῖς Θεοδοκτικαῖς τέχναις
(fr. 184) 26, 11
Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (nub.
260) 188, 20
Aristophon 24, 18
Ἀρχίλοχος (fr. 70) 203, 23
Ἀρχίλος 97, 8; 106, 12
(fr. 2) 203, 12
*Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ τραγωδού-
μενα συγγράψας* 101, 5
Ἀφαρέως 103, 4. 7. 9; 104, 14
Γοργίας ὁ Λεοντίνος 103, 13;
105, 14; 194, 8
in Olympico (fr. 2) 9, 21
ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ (fr. 8) 204, 22
(fr. 14) 65, 23
Δείναρχος 125, 20; 126, 24; 128
ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους (III 6)
183, 20
ἐν τῷ κατὰ Πυθίου (fr. VI 2)
170, 6
ἐν τῷ κατὰ Πιστίου (fr. XV 1)
112, 11
(fr. XVI 4) 182, 5
(fr. XVIII 11) 190, 4
*ἐν τῷ πρώτῳ κατὰ Κλεομέ-
δοντος* (fr. LX 3) 201, 12
ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους
(fr. LXXXV) 152, 25
ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου
(fr. LXXXVII) 180, 28
(fr. LXXXIX 8) 144, 11
(fr. LXXXIX 22) 174, 27
Δημάδης (fr. 28) 40, 25
Δημήτριος ὁ Φαληρέως 14, 15;
128, 7, 13
(fr. 18) 108, 13
Δημοχάρης 117, 5
Δημοσθένης 52, 12; 77, 29;
96, 28; 102, 15, 16; 106, 21;
107, 16. 18. 22; 108, 2; 116, 16;
116—127; 128, 25; 133, 7;
137, 2. 14. 16; 195, 21; 196, 12;
197—200; 200, 26; 201, 1;
204, 23
ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς 205, 5.
ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ (I 17)
176, 13
(I 25) 144, 12
(or. II) 120, 5
(II 10) 144, 12
ἐν β' τῶν Φιλιππικῶν (II 21)
187, 11
(III 31) 57, 14
(IV 10s) 74, 25
(IV 30) 121, 6
πρώτῳ Φιλιππικῶν (IV 34)
175, 28 (u. 'Addenda')
(IV 36) 140, 18
(IV 44) 40, 15; 74, 30
(or. V) 121, 15
*ὁ τοῦ Δημοσθένους λόγος ὁ
περὶ τῆς Ἀλοννήσου ῥηθείς*
122, 28
*ἑβδομος τῶν Φιλιππικῶν, ὃν
ὄπερ Ἀλοννήσου τινὲς ἐπι-
γράφουσιν* (or. VII) 122, 2;
123, 12, 13
(VII 45) 86, 15; 122, 7
(VIII 20) 4, 16, 19
(IX 68) 52, 19
(IX 69) 52, 21
(IX 72) 122, 26 (u. 'Addenda')
(or. XI) 123, 2
(XI 2) 123, 7
(XI 3) 47, 18
(XIII 20) 184, 9
ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν
(XIV 35—36) 187, 18

- ὄπτε τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον
 συνθηκῶν (or. XVII) 123, 10
 (XVII 7) 124, 7
 (XVII 11) 124, 8
 (XVII 28) 124, 7
 ἐν τῷ ὄπτε τοῦ στεφάνου
 (or. XVIII) 205, 8
 (XVIII 3) 37, 3
 (XVIII 4) 197, 24
 pro Ctesiphontie (XVIII 18)
 14, 19, 22
 (XVIII 18) 58, 18; 79, 10
 (XVIII 28) 55, 11
 ἐν τῷ περὶ στεφάνου (XVIII
 34) 140, 28
 (XVIII 41) 37, 15
 (XVIII 48) 46, 1
 (XVIII 62) 38, 18; 41, 15;
 47, 10
 (XVIII 64) 38, 19; 41, 16
 (XVIII 65) 58, 10
 (XVIII 66) 38, 21
 ἐν τῷ περὶ στεφάνου (XVIII
 66) 4, 28
 (XVIII 67) 4, 30; 58, 3
 (XVIII 69) 38, 23
 (XVIII 69) 52, 13; 58, 11
 (XVIII 71) 38, 3, 24; 40, 5;
 41, 18
 (XVIII 97) 208, 13
 (XVIII 121) 46, 4, 11
 (XVIII 124) 39, 21
 ἐν τῷ περὶ στεφάνου (XVIII
 127) 188, 22
 ἐν τῷ ὄπτε τοῦ στεφάνου
 (XVIII 129) 170, 1
 (XVIII 129 et al.) 188, 27
 (XVIII 132) 147, 18
 (XVIII 184) 110, 7
 (XVIII 168) 53, 17
 (XVIII 169) 5, 8; 53, 19
 (XVIII 179) 44, 13; 45, 4, 21
 (XVIII 180) 151, 1
 (XVIII 208) 42, 6; 43, 3, 21;
 50, 4; 73, 4; 74, 14, 21;
 202, 19
 (XVIII 209) 39, 6; 41, 22;
 188, 28
 (XVIII 212) 38, 16
 (XVIII 232) 55, 13; 56, 4
 (XVIII 242) 43, 1
 ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου
 (XVIII 242) 171, 26
 (XVIII 242) 188, 9
 (XVIII 242) 148, 1
 (XVIII 282) 51, 9
 (XVIII 296) 84, 14
 (XVIII 311) 51, 19; 52, 3
 (XVIII 313) 148, 2
 (XVIII 314) 57, 19
 (XVIII 315) 204, 14
 ὁ κατ' Αἰσχίνου λόγος (or.
 XIX) 125, 7
 ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
 (or. XIX) 205, 12
 ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας
 (XIX 1) 197, 7, 14; 203, 1
 (XIX 2) 58, 27
 (XIX 65) 203, 30
 ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
 (XIX 76) 188, 22
 (XIX 114) 144, 19
 (XIX 120) 152, 27
 ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
 (XIX 190) 159, 6
 (XIX 298) 51, 7
 ἐν τῷ παραπρεσβείας (XIX
 304) 149, 20
 ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
 (XIX 326) 187, 15
 ἐν τῷ πρὸς Λεπτίην (or. XX)
 205, 6
 (XX 144) 50, 3
 (or. XXI) 198, 12 — 200, 19
 κατὰ Μειδίον (or. XXI) 204, 18
 ἐν τῷ κατὰ Μειδίον (XXI 1)
 10, 20; 11, 6
 (XXI 7) 199, 3
 ἐν τῷ κατὰ Μειδίον (XXI 84)
 140, 24
 ἐν τῷ κατὰ Μειδίον (XXI 87)
 204, 26

- (XXI 71) 52, 15
 (XXI 72) 12, 1; 45, 28; 52, 17;
 54, 13; 75, 27; 76, 10
ἐν τῷ κατὰ Μειδίον (XXI
 77—126) 14, 11
 (XXI 99) 48, 15; 49, 5
 (XXI 109) 38, 17 (u. 'Ad-
 denda')
ἐν τῷ κατὰ Μειδίον (XXI 116)
 175, 23
 (XXI 189) 184, 11
κατὰ Ἀνδροτίανος (XXII 7)
 25, 1. 6; 204, 31
ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους
 (XXIII 27) 38, 10; 41, 14
 (XXIII 29) 88, 12 (u. 'Ad-
 denda')
 (XXIII 31) 38, 13 (u. 'Ad-
 denda')
ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους
 (XXIII 83) 143, 26
ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους
 (XXIII 99) 204, 30
 (XXIII 146) 40, 17 (u. 'Ad-
 denda')
 (XXIII 213) 37, 5
ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους
 (XXIV 205) 190, 26
οἱ δύο κατὰ Ἀριστογείτονος
 (or. XXV. XXVI) 124, 21
 (XXV 27) 58, 23; 81, 2
 (XXV 28) 57, 15; 58, 25; 81, 6
ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος
 (XXV 51) 176, 26
 (XXV 58) 42, 19; 43, 15
ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον (XXVII 7)
 171, 19
ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον (XXIX 12)
 189, 17
ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος (XXX
 37) 201, 11
ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον
 (XXXIII 3) 157, 21
 (or. XXXV) 126, 12
 (XXXV 40) 126, 15
 (XL 51) 152, 1
- (LI 1) 10, 22
ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου
 (LII 20) 148, 9
κατὰ Κόνωνος (or. LIV)
 201, 14
ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (LIV 1)
 10, 17; 11, 5
 (LIV 4) 141, 4
 (LIV 18) 191, 10
ἐν τῷ πρὸς Διονυσόδωρον
 (LVI 8) 185, 28; 186, 7
ἐν τῷ κατὰ Διονυσόδωρον
 (LVI 14) 187, 13
ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ
 (LVII 69) 151, 11
 (or. LVIII) 126, 20
κατὰ Νεαίρας (or. LIX)
 126, 26
 (LIX 34) 58, 3; 59, 10
Ἐπιτάφιος (or. LX) 127, 2
περὶ ἔρωτος (or. LXI) 127, 1
ἐν τῇ πρὸς τὴν βουλὴν καὶ
τῶν δῆμον ἐπιστολῇ (epist.
 III 34) 165, 8
ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν φητόρων λόγῳ
 (fr. 12) 140, 19
ὑπὲρ Σατύρου τῆς ἐπιτροπῆς
 125, 18
 (fr. 19) 144, 27
 incerto l. 40, 13; 41, 10
 » » 46, 8
Δικαίλαρχος 186, 6; 207, 1
Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς
 121, 7; 124, 24
Δοδρις ὁ Σάμιος 102, 8
ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστοριῶν
 (fr. 1) 102, 3
Ἐκαταίος (fr. 353) 80, 27
Hermagoras 6, 11
Ἐρμῖκος (fr. 71) 108, 16
Ἐδδημος ὁ ἀκαδημαϊκός 18, 20
Ἐβπολις (fr. 90) 73, 27
ἐν Δήμοις (fr. 104) 57, 11
Ἐβριπίδης 195, 11
 (Bacch. 726) 72, 12
 (Med. 509—511) 87, 10

- (Med. 516—519) 202, 4
(Orest. 720—721) 57, 21 (u.
'Corrigenda')
(Phoen. 636. 637) 22, 17
ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ (fr. 145) 58, 6
(fr. 228) 59, 25
ἐν τῷ Οἰνομάῳ (fr. 574) 201, 20
ἐν τῷ Φοίνικι (fr. 811) 201, 22
Ἐφορος ὁ Κυμαῖος 101, 5. 14
Ζαῖλος (fr. 3) 33, 2; 34, 21
Ἠγησίας 66, 3
Ἠγησιππος 123, 14
περὶ Ἀλοννήσου 122, 14
Ἠλιόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ
μνημάτων 127, 8
Ἡρόδοτος 75, 11; 124, 3; 194,
21; 195, 1
(I 6) 59, 20; 60, 14
(I 105) 48, 24; 82, 13
(II 29) 80, 1
(V 18) 67, 16
(VI 11) 77, 13
(VI 21) 79, 11
(VI 75) 84, 1
(VII 54) 61, 2
(VII 181) 84, 4
Theodectes (rhetor) 12, 6
Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης ὁ τὰς
τραγωδίας γράψας 101, 6
Θεόδωρος ὁ Γαδαρεύς 12, 18;
13, 8
Θεόπομπος ὁ Χίος 101, 4. 13
(fr. 301) 83, 4
(fr. 302) 204, 11
Θεόφραστος 7, 2; 9, 28; 84, 23;
123, 5. 17; 190, 4
Θουκυδίδης 48, 19; 49, 12;
56, 16; 77, 27; 79, 25; 89, 3;
90, 2; 101, 19; 106, 13;
193—196; 204, 18
(I 2, 2) 59, 12
(I 6, 1) 57, 7; 58, 15
(I 26, 5) 59, 18
(I 42, 1) 141, 6
(I 63, 2) 49, 10
(I 73, 4) 202, 18
(I 120, 2) 59, 14
(II 35, 1) 58, 8
(II 44, 4) 57, 9; 58, 17
(II 45, 1) 204, 9
(II 53, 1) 59, 5
(II 75, 3) 48, 23
(III 13, 3) 56, 20
(IV 3, 3) 152, 2
ἐν τῇ ὀγδόῃ (VIII 68) 90, 6
Ἰδομενέος (fr. 15) 108, 15
Ἰσαῖος 101, 12; 107—108
(VIII 12) 201, 8
ἐν τῷ πρὸς Ἄριστογείτονα
(fr. 1) 153, 23
κατὰ Διοκλέους 204, 20
(fr. 6) 179, 19
ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον (fr. 9)
176, 29
ἐν τῷ πρὸς Ἐρμᾶνα (fr. 11)
142, 21
ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην
(fr. 19) 176, 32
ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον (fr. 25)
166, 26; 187, 7
(fr. 33) 189, 29
τέχνη 107, 20
Ἰσοκράτειοι, οἱ 76, 18
Ἰσοκράτης 12, 5; 100—107;
108, 9; 111, 14; 126, 5. 8
ἐν ταῖς παραινέσεσιν (I 3)
175, 25
(I 35) 191, 2
(II 33) 140, 5
Πανηγυρικός (or. IV) 105, 12;
106, 11
ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (or. IV)
204, 21
in Panegyrico (IV 1s) 9, 19
(IV 141) 201, 25
(VIII 81) 146, 8
in Helenae laude (X 1ss) 9, 18
ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ (X 55)
153, 29
ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν
(XIII 5) 173, 16
(XIII 7) 181, 3

- ἐν τῷ Πλαταϊκῷ* (XIV 1)
 11, 1. 7
 (XIV 81) 174, 10
Τραπεζιτικός (or. XVII)
 121, 12
ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ (XVII 54)
 201, 9
 (XVIII 57) 191, 27
 (XIX 31) 203, 6
κατὰ Λογίτου (or. XX) 121, 12
τέχνη 103, 25
Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς
πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν
 107, 11
Ἰσοκράτης 24, 17. 21
 (fr. 9) 80, 28; 40, 28
Καλλιμαχος 125, 20
Καλλισθένης 65, 25
 (fr. 49) 142, 31
Κινέρων 137, 2. 15. 19
Κλισίαρχος 65, 26
Κλεοχάρης ὁ Συμμελεανός 102, 13
Κρατίνος ἐν Πυτίνῃ (fr. 69)
 202, 21
Λάκριτος 101, 10
Λεωδάμας 101, 10 (?); 108, 10
Λυκοῦργος 112—116; 204, 19
κατὰ Λεωκράτους 116, 3
ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους (40)
 180, 6
κατὰ Ἀριστογείτονος 116, 2
 (fr. 12) 193, 3
κατὰ Ἀβτολύκου 116, 2
ἐν τῷ κατ' Ἀβτολύκου (fr. 13)
 10, 23; 11, 9
ἐν τῷ κατ' Ἀβτολύκου (fr. 14)
 174, 9
κατὰ Δημάδου 116, 4
ἀπολογία πρὸς Δημάδην 116, 4
περὶ τῆς διοικήσεως 116, 6
περὶ τῆς ἱερείας 116, 6
ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας (fr. 31)
 186, 10
περὶ τῆς ἱερωσύνης 116, 6
ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης
 (fr. 50) 182, 25
πρὸς Ἰσχυρίαν 116, 5
κατὰ Λυκόφρονος β' 116, 3
ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος
 (fr. 63) 174, 19
κατὰ Λυσικλέους 116, 3
πρὸς τὰς μαντείας 116, 5
ἐν τῷ περὶ μαντείων 170, 31
κατὰ Μενεσαίχμου 116, 4
ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου
 (fr. 84) 181, 22
Ἀσίας 95—100; 100, 7; 105, 14;
 106, 18; 111, 15; 125, 21;
 126, 5. 9; 129, 19; 134, 20. 21;
 204, 19
ἐπιτάφιοι (or. II) 97, 11
ἐν τῷ ἐπιταφίῳ (or. II) 204, 21
 (VII 11) 174, 17
ἐν τῷ Ἐρατοσθένους (XII
 25—26) 29, 3
 (XIII 67) 178, 28
ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς δωροδο-
κίας (XXI 19) 187, 2
ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν
 (XXII 11) 144, 30
 (XXII 22) 145, 1
ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου
τοῖς ἀδυνάτοις ὄβολοῦ
 (XXIV 13) 142, 26
πρὸς Διογείτονα (or. XXXII)
 98, 2
ἐν τῷ πρὸς Ἀλικυβιάδην (fr. 5 et
 16a) 139, 26
ἐν τῷ πρὸς Ἀλικύβιον (fr. 6)
 177, 26
περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων
 (fr. VII) 99, 17
περὶ τῆς ἀμβλώσεως (fr. X)
 99, 19
ὁ ὄπερ τοῦ ψηφίσματος δ
ἐγράφητο Ἀρχίνος 97, 7
ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα (fr. 28)
 182, 17
ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ Δι-
καιομένου κλήρου (fr. 24)
 187, 4

- ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιπέτου*
διαθήκης (fr. 85) 143, 3
ἐν τῷ πρὸς Ἰσοκράτην (fr. 44)
 189, 5
ἐν τῷ πρὸς Καλλιλέα
 (fr. LXIX) 146, 16
ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν (fr. 54)
 189, 20
ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
 (fr. 57) 145, 6
 (fr. 62) 176, 2
κατὰ Μνησιπολέμου 99, 8;
 125, 13
ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν (fr. 69)
 172, 32
ἐν τῷ πρὸς Νικίαν (fr. 70)
 202, 25
Σωκράτους ἀπολογία 97, 12
ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα (fr. 73)
 165, 10
ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην (fr. 74)
 153, 25
 (fr. 76) 10, 19
ἐν τῷ πρὸς Τληπόλεμον λόγῳ
 (fr. 77) 163, 10
ἐν τοῖς ὄρφανικοῖς (fr. 84)
 203, 7
 (fr. 91) 157, 23
ἐπιστολαὶ 97, 11
ἐρωτικοὶ 97, 12
ἐρωτικός 100, 2; 184, 18;
 186, 9
ἐν τῇ πρὸς Ἀσάβαρον ἐπιστολῇ
 (fr. 110) 183, 31
ἐν ἐπιστολῇ (fr. 111) 189, 24
ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπι-
στολῇ (fr. 112) 176, 33
ἐν ἐπιστολῇ (fr. 114) 191, 3
 (fr. 116) 160, 3
 (fr. 116) 192, 18
 (fr. 116) 192, 27
τέχναι ἠητορικά 97, 10
Μάτρις 66, 3
Μένανδρος 8, 19
Δεισιδαίμων 200, 24
Μόλων cf. Ἀπολλώνιος
- Μωύσης ὁ τῶν Ἰουδαίων θεο-*
μοθέτης (genes. I 3. 9) 70, 5
Ξενοφῶν 116, 14; 195, 3
 (Cyrup. I 5, 12) 82, 7
 (Cyrup. VII 1, 37) 79, 22
 (Cyrup. VIII 2, 8) 51, 3
Ἑλληνικά 116, 15
 (hist. graec. IV 3, 19) 75, 15
ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ
 (de re p. Lac. 3, 5) 66, 30;
 67, 6
 (memor. I 2, 25) 43, 16
 (memor. I 4, 5) 85, 8
 incerto l. 49, 8
Ὅμηρος 71, 15, 18; 101, 9;
 131, 2; 183, 7; 193, 17;
 194, 14; 195, 12
 (A 1s) 59, 2
 (A 15. 16) 61, 9
 (A 255) 4, 18
 (B 102—107) 44, 16; 45, 7. 24
 (B 119) 183, 11
 (B 160. 161) 4, 22
 (B 477 ss) 8, 11
 (B 671 ss) 8, 24
 (B 671—672) 46, 18
 (J 308) 5, 4
 (E 85) 30, 10
 (E 401) 8, 13
 (Z 123 ss) 39, 17; 42, 3
 (Z 488) 203, 10
 (I 593—594) 203, 26
 (K 122) 176, 19
 (A 21) 183, 13
 (A 690) 48, 20; 49, 8
 (M 243) 26, 2
 (O 346—349) 80, 16. 20
 (O 624—628) 70, 10
 (O 697—698) 79, 28
 (Σ 203 ss) 8, 12
 (T 371—372) 43, 6. 22
 (Ψ 83—84) 177, 2
 (α 1) 59, 4
 (β 409) 48, 21
 (γ 87) 183, 15
 (γ 88) 183, 17

- (δ 681—689) 81, 12
 (η 167 et al.) 49, 4
 (κ 251—252) 75, 17
 (ν 256) 188, 8
 (σ 186—187) 208, 19
Πίνδαρος 198, 17; 195, 7
Πλάτων 21, 19, 21; 26, 5; 48, 20;
 71, 14, 19; 99, 9, 14; 100, 8;
 108, 9, 15, 18; 109, 10, 11;
 110, 18; 116, 13; 129, 5, 20;
 130, 7; 183, 7
ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία
 (Apol. p. 27 c) 28, 21
 (de leg. VI p. 741 c) 67, 12
 (de leg. VI p. 773 c) 129, 9
 (de leg. VI p. 778 d) 67, 14
ἐν τοῖς Νόμοις (de leg. VII
 p. 801 b) 82, 17
 (Menex. p. 286 d) 81, 27
Φαίδρος 134, 16 — 136, 10
 (Phaedr. p. 288 d) 184, 23
ἐν Φαίδρῳ (Phaedr. p. 267 d)
 26, 7
 (Tim. p. 65 c) 85, 16
 (Tim. p. 69 d) 85, 10, 18
 (Tim. p. 72 c) 85, 27
 (Tim. p. 74 a) 85, 18
 (Tim. p. 74 b) 85, 31
 (Tim. p. 74 d) 85, 30
 (Tim. p. 77 c) 86, 1
 (Tim. p. 78 e) 86, 1
 (Tim. p. 80 e) 85, 32
 (Tim. p. 85 e) 86, 5
 incerto l. 48, 22
Πρόδικος ὁ Κεῖτος 11, 17; 194,
 11; 195, 9
Σιμωνίδης (fr. 209) 72, 20
 (fr. 229) 141, 7
Σοφοκλῆς (Ai. 82) 176, 6
 (Oed. Col. 878) 141, 8
 (Oed. Col. 1457) 48, 2
 (Oed. R. 380—382) 180, 21
 (Oed. R. 1403) 48, 8
 (Phil. 12—14) 140, 7
ἐν τῷ Πηλεῖ (fr. 447) 202, 11
 (fr. p. 245 s) 72, 17 (u. 'Cor-
 rigenda')
 (fr. 701) 66, 1
Τίμαιος 66, 20
 (fr. 119) 67, 22
 (fr. 149) 67, 5
Τισίας ὁ Συρακούσιος 96, 5
Τυερειδῆς 101, 11; 110, 7; 127;
 128, 25
ἐπὶ Δημοσθένους (I fr. II)
 55, 18
 (fr. 21) 175, 13
 (fr. 27, 28) 81, 6; 41, 6
ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα
 (fr. 29) 145, 16
 (fr. 72) 144, 6
ἐν τῷ πρὸς Διῶνθαν λόγῳ
 (fr. 95) 200, 26
ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου
δαρῶν (fr. 104) 200, 28
 (fr. 116) 140, 7
ἐν τῷ Κυθνιακῷ (fr. 117)
 167, 20
ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους
 (fr. 189) 150, 6
 (fr. 157) 184, 19
ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδραν (fr. 164)
 177, 21
 (fr. 171) 127, 17
ἐπὶ τῆς Φρόνης (fr. 173) 55, 23
 (fr. 195) 201, 24
 (fr. 196) 202, 9
 (fr. 229) 144, 12
 (fr. 275) 192, 8
 (Deliac.) 182, 12
Φίλιππος (fr. 4) 203, 3
Φίλιππος ἐν τοῖς Σικελικοῖς
 204, 17
Χάρης ἐν ἀπολογία ὕβρεως
 177, 11
ἐν τῷ κατὰ Διονυσίου 177, 10
Χρυσίππος 26, 5
 (fr. 296) 26, 10
ἄλλοι ἕτεροι 152, 28
οἱ ἄλλοι δικανικοὶ 152, 2

διαλεκτικοί οἱ 183, 6
 ἔνοι 156, 38
 τῶν καμικῶν τις 149, 22
 τῶν καμικῶν ἕτερος 149, 22
 καμικοί οἱ 167, 6
 τινές 157, 20

incertus 80, 6; 89, 20; 41, 27;
 46, 16; 59, 7; 61, 4. 8. 15. 18;
 62, 2; 66, 8; 78, 19; 79, 1;
 157, 17; 165, 20; 181, 4;
 186, 24; 187, 1; 192, 9. 23

IV. INDEX VERBORVM RHETORICORVM

ἀγγλῖοια p. 182, 26
 ἀγγίστροφος 77, 6; 81, 3
 ἀγών 40, 20; 80, 11; 197, 16
 ἀγωνία 75, 21; 77, 6; 78, 6
 ἀγωνίζεσθαι 4, 27; 108, 4
 ἀγωνιστικόν, τὸ 77, 30
 ἀγωνιστικός 78, 12
 ἀθροισμός 78, 11
 αἰνίγμα 27, 13
 αἰτιολογία 40, 22; 41, 5
 ἀκατάσκευος 54, 18; 95, 5
 ἄκεντρον 76, 28
 ἀκολουθία 98, 2
 ἀκολουθίαν, κατ' 54, 20
 ἀκολουθίαν, τὸ κατ' 76, 31
 ἀκόλουθος 196, 8
 ἀκρίβεια 101, 17; 105, 19. 21;
 194, 15
 ἀκριβές, τὸ 109, 1
 ἀκριβής 89, 6; 125, 12
 ἀκριβολογία 194, 12
 ἀλήθεια 107, 5
 ἀλλαγὴ 58, 12. 26; 59, 9
 ἀλλάσσω 58, 18; 59, 5. 12
 ἀλλοιδῶ 57, 4; 58, 15
 ἀλλοίωσις 57, 2 — 59
 ἀμυδρότης 125, 10
 ἀμφίβολα, τὰ 80, 21; 81, 9
 ἀμφιλαφής 187, 19
 ἀναβιβλημένον, τὸ 124, 5
 ἀναγκαιός 48, 14; 111, 18
 ἀναδιπλωσις 44, 22. 28

ἀναιρέω 21, 7. 9
 ἀνακεφαλαίωσις 26, 4
 ἀναφορά 75, 27
 ἀνειμένος 122, 4; 126, 14
 ἀνηθοποίητον, τὸ 196, 6
 ἀνταγωνίζεσθαι 125, 5
 ἀντερωτᾶν 80, 24
 ἀντερώτησις 40, 21. 23
 ἀντίθεσις 194, 9
 ἀντικείμενον 19, 25. 26
 ἀντιμετάθεσις 79, 26
 ἀξιοπιστία 78, 21
 ἀξιοπίστον, τὸ 42, 16
 ἀξιοπίστως 55, 18
 ἀξίωμα 48, 18; 69, 4
 ἀπαγγέλλω 93, 6
 ἀπαντᾶν 89, 5. 8; 40, 24
 ἀπαρτίζομαι 105, 24
 ἀπειροκόalon, τὸ 107, 4
 ἀπειροκόalos 134, 22
 ἀπεριδύμενα πρὸς τὰ πρόσωπα
 80, 6
 ἀπέριττον, τὸ 109, 2
 ἀπηνής 129, 7
 ἀπηρτισμένον, τὸ 126, 3
 ἄπλαστον, τὸ 196, 5
 ἄπλαστος 92, 21
 ἀπλοῦν, τὸ 38, 6
 ἀπλοῦς 48, 12. 16; 54, 18; 74,
 38; 95, 5; 98, 12
 ἀπόδειξις 19, 18; 22, 1; 26, 1. 2;
 120, 18. 22

ἀπό κοινοῦ 61, 6
 ἀπόκρισις 29, 22. 23. 25; 30,
 18—32; 39, 3. 15; 41, 17. 26;
 42, 1. 2; 75, 5
 ἀποκρίνασθαι 29, 15. 28; 30,
 19—32
 ἀποσιώπησις 37, 1
 ἀποστροφή 33, 8; 49, 21 — 50;
 125, 80
 ἀποτραχυνόμενον, τὸ 76, 22
 ἀποτροπή 7, 19
 ἀπόφασις 25, 22; 88, 2
 ἀποφατικῶς 40, 1
 ἀπόφημι 39, 22
 ἀπρεπής 126, 14
 ἀρμόζω 195, 24
 ἀρμονία 82, 6; 87, 14; 94, 5;
 98, 11; 122, 3
 ἀσάφεια 56, 16
 ἀσαφής 61, 2; 195, 15
 ἀσθένεια 66, 7
 ἄσκησις 103, 26
 ἀστεϊσμός 37, 18
 ἀσύνδετον 52, 11 — 53; 75, 23
 — 76; 125, 30
 ἀσυνδέτως 52, 19
 ἀσχημάτιστος 34, 19; 93, 22;
 95, 6
 ἀσχημάτιστος κατὰ διάνοιαν
 93, 13; 195, 18
 ἄτακτον, τὸ 99, 11
 ἄτεχνος 109, 4
 ἄτεχνος πλοῦσις 15, 13. 19
 ἄτονος 107, 7; 111, 14; 124, 6
 αὐθάδης 77, 29
 αὐξάνειν 98, 26; 99, 5
 αὐξήσις 12, 12; 20, 3; 26, 18;
 54, 16. 19; 71, 2; 86, 22;
 98, 4. 22
 αὐτοσχέδιος 111, 9
 αὐτοφνης 111, 9
 ἀφαίρεσις 56, 19
 ἀφελής 95, 5; 111, 13
 ἀφήγησις 98, 10
 ἀφορμή 4, 80
 ἄψυχος 194, 18

βᾶθος 64, 2
 βακχεία τῶν λόγων 129, 6
 βάκχευμα 74, 14
 βακχεύω 66, 4
 βάρος 82, 28
 βραχυλογία 31, 11
 βραχὺς 97, 9
 γενναία φράσις 68, 21
 γνώμη 25, 21; 97, 18
 γνωμικόν, τὸ 195, 10
 γόνιμον, τὸ 195, 8
 γόνιμος 88, 2; 107, 4
 γοργός 51, 21
 γοργότης 107, 5; 124, 4; 125, 29
 (sed cf. Radermacheri adnot.
 p. 124)
 δεικτικός 18, 14
 δεινός 77, 28; 82, 18; 89, 6;
 90, 5; 98, 21; 187, 4
 δεινότης 40, 10; 111, 11; 124, 18;
 132, 27; 137, 17; 195, 22;
 207, 8
 δεινώσις 52, 18; 98, 4
 δευτερολογία 121, 8
 δημιουργία 5, 9; 194, 28. 24. 26
 διαίρεσις 17, 16; 18, 21; 19, 3;
 194, 25
 διακεκομμένα, τὰ 75, 20
 διαλελυμένος 122, 5
 διάλογος 39, 18
 διάλυσις 53, 7
 διανόημα 36, 14
 διάνοια 33, 10; 35, 15; 60, 14;
 101, 21; 195, 16
 διανοίας σχῆμα 36, 10. 12; 92,
 20; 93, 15; 111, 16
 διαποικίλλεσθαι 125, 26
 διαπορεῖν 33, 7
 διάρσις 69, 4
 διασπᾶν 81, 9
 διαστροφός 55, 9 — 56; 86, 22
 διατυποῦν 53, 23; 55, 4
 διατόπωσις 5, 7; 53, 14 — 55, 6;
 75, 28
 διεξοδικῶς 39, 5. 14. 19
 διηγείσθαι 80, 13

- διήγημα* 14, 22; 54, 18. 20;
 55, 7
διήγησις 12, 10. 18; 13, 9 —
 14, 16; 54, 17; 80, 20; 98, 3;
 194, 19
διηρημένα, τὰ 64, 11
δικανικός 94, 3
δίκη 7, 9
διοίκησις 105, 22
δύναμις 18, 22; 19, 31; 68, 24;
 68, 18; 132, 27
δυνατόν, τὸ 120, 15. 16; 121, 3
δυσμίμητος 97, 13
ἐγκάμιον 7, 9; 8, 2; 78, 23; 74, 10
εἰδοποιία τῶν σχημάτων 74, 24
εἶδος 107, 5; 124, 11
εἰκός, τὸ 21, 16
εἰκῶν 86, 13
ειρομένη λέξις 85, 5
ειρωνεία 37, 9; 195, 19; 196, 3
εἰσαγωγή 124, 2
εἰσβολή 81, 28
ἐκβεβιασμένος 111, 21
ἐκβολή 80, 15; 197, 14. 16
ἐκλογή ὀνομάτων 69, 1; 82, 26;
 105, 19
ἐκλογή περὶ τὰ ὀνόματα 194, 14
ἐκλογή περὶ τῶν ὀνομάτων
 125, 28
ἐκφρασις 54, 17; 55, 5. 6
ἐκφωνεῖν 73, 12
ἐλεγκτικός 18, 14
ἐλευθερία 124, 11
ἐμβολή 52, 26
ἐμβριθής 195, 16
ἐμπαθής, τὸ 69, 27
ἐμπαθής 80, 11; 81, 3
ἐμποδίζειν 75, 21; 76, 27
ἐμπρακτος 74, 24
ἐμφρασις 44, 24; 49, 7; 75, 21
ἐμφυτον κάλλος 106, 5
ἐμψυχος 132, 25
ἐναγώνιος 75, 7; 76, 32; 79,
 21. 25; 106, 8
ἐνάλλαξις ἀριθμῶν 78, 14; 78,
 17 — 79
ἐνάλλαξις προσώπων 78, 14;
 79, 26 — 81
ἐνάλλαξις πτώσεων 78, 14
ἐνάλλαξις χρόνων 78, 14; 79, 20
ἐναντίον 19, 24. 27
ἐνάργεια 11, 21; 12, 9; 88, 7.
 15; 46, 2; 47, 11; 52, 18;
 58, 2; 54, 19; 126, 2
ἐναρμόνιος 98, 10; 98, 15
ἐνέργεια 59, 11
ἐνθουσημα 16, 6. 12; 18, 14;
 29, 21; 44, 7; 98, 5; 98, 16;
 105, 14; 111, 21; 195, 8;
 196, 11
ἐνθουσηματικός 16, 14
ἐννοια 82, 12; 124, 3
ἐντεχνος πίστις 15, 13; 15, 20
ἐξαγόμενος 109, 6
ἐξάλλαγή 55, 2
ἐξάλλαξις 98, 1; 94, 2
ἐξετάζειν 5, 18
ἐξέτασις 125, 12
ἐξωγκωμένος 134, 22
ἐπαγωγή 16, 10; 17, 13
ἐπαινεῖν 7, 14
ἐπαινος 7, 13. 17; 8, 2
ἐπαναφορά 45, 26 — 46; 76,
 4. 14
ἐπάνοδος 56, 9
ἐπεγείρειν 78, 15
ἐπεξηγήσις 61, 1
ἐπιδεικτικός 7, 25
ἐπιείκεια 12, 13
ἐπίκαιρον, τὸ 75, 5
ἐπιλογικῶς 197, 13
ἐπίλογος 14, 16; 26, 7; 121,
 11. 18; 197, 12. 17
ἐπιμέλεια 107, 1
ἐπιμελής, τὸ 107, 3
ἐπιμελής 125, 4; 126, 2
ἐπίπληξις 124, 10
ἐπίτασις 86, 21
ἐπίτηδες 194, 1
ἐπιτήδευσις 93, 18
ἐπιτίμησις 195, 19
ἐπιτροπικολόγοι 107, 18; 108, 2

- ἐπιφορά 125, 15
 ἐπιχειρεῖν 4, 8; 89, 7
 ἐπιχείρημα 4, 25; 16, 9; 19, 2;
 98, 16; 105, 15. 24; 107, 4;
 111, 21
 ἐργασία 4, 8; 101, 17; 107, 1. 3;
 125, 9. 23; 126, 9
 ἐρμήνεια 48, 12; 122, 11; 125,
 23; 194, 16; 204, 26
 ἐρμηνευτικά, τὰ 78, 16
 ἐρμηνεύειν 48, 14; 123, 7
 ἐρωτᾶν 28, 5 — 31; 183, 5
 ἐρώτημα 29, 20; 31, 14. 18;
 38, 1; 183, 7
 ἐρώτησις 28, 4 — 31; 88, 9;
 89, 3; 39, 12 — 41; 74, 23 —
 75; 93, 16; 125, 30
 ἐσκεμμένα, τὰ 75, 9; 77, 26
 ἕτερογενές 61, 14
 ἕτεροπρόσωπον 61, 17
 εὐάγωγον 109, 7
 εὐήθης 122, 11
 εὐηχον 79, 17
 εὐθεΐα 98, 10
 εὐθύ, τὸ 33, 6; 42, 15
 εὐθύς 48, 12; 76, 24
 εὐκαίρως 78, 8
 εὐκαταφρόνητον, τὸ 65, 20
 εὐκολος 97, 13
 εὐκρίνεια 106, 24
 εὐκρινής 106, 4
 εὐπλινεια 82, 28
 εὐπρεπές, τὸ 89, 9
 εὐπρεπής 98, 9
 εὐρεῖν 93, 5; 99, 7
 εὐρεσις 36, 14; 63, 19; 89, 7;
 98, 15; 99, 13. 15; 105, 22
 εὐρετικόν, τὸ 99, 11
 εὐρετικός 99, 5
 εὐρυθυμον, τὸ 109, 3
 εὐσημος 111, 13
 εὐστόχως 40, 19
 εὐτέλεια 122, 10
 εὐτέλης 48, 12; 194, 2
 εὐτονία 125, 25
 εὐφνές 109, 7
 ζητούμενον, τὸ 25, 14. 17. 18
 ἡδονή 12, 12; 87, 14
 ἡδύ, τὸ 66, 18
 ἡδύς 137, 3
 ἡθικός 97, 16
 ἡθικός κατὰ διάνοιαν 97, 16;
 98, 18
 ἡθος 107, 5; 124, 9
 ἡναγκασμένα 77, 26
 θολοῦσθαι 65, 17
 ἰδέα 101, 16; 109, 4; 122, 5.
 14; 195, 14
 ἰδιωτεύειν 84, 6
 ἰδιωτικοὶ λόγοι 111, 20; 126, 21
 ἰδιωτισμός 83, 9
 ἰστορικός 124, 3
 ἰσχνός 194, 28; 195, 2. 3
 καθαιρέσεις 121, 4
 καθαρόν, τὸ 109, 1
 καθαρός 98, 3; 130, 5. 18
 καθαρότης 98, 7; 107, 1
 καθολικός 25, 22
 καθόλου 20, 8. 12
 καιρός 5, 7. 10; 17, 21
 κακόζηλον, τὸ 66, 18
 κάλλος 53, 1; 82, 28; 194, 16
 καταποικίλλειν 78, 15
 καταρίθμῃσις 19, 4. 5
 κατασκευάζειν 4, 30; 98, 13;
 105, 18; 120, 19; 121, 1
 κατάφασις 88, 2
 καταφατικῶς 40, 1
 κατάφημι 39, 22
 κατεσπευσμένα, τὰ 75, 20
 κατορθώματα 130, 13; 131, 25
 κεφάλαιον 45, 2; 105, 23; 121,
 2; 124, 2; 194, 25; 197, 2;
 198, 21
 κλίμαξ 44, 6 — 45; 78, 12
 κόμμα 45, 3. 27; 52, 3. 13. 16;
 53, 2
 κομματικός 55, 1
 κομωτικόν κάλλος 106, 6
 κομψόν, τὸ 195, 7
 κουφολογία 82, 17
 κουφότης 125, 10

- κόφως 197, 22
 κρίσις 4, 33; 5, 3. 18. 20; 17, 18; 18, 22; 20, 4
 κύρια ὀνόματα 48, 14; 82, 25
 κυριολογία 81, 25
 κῶλον 35, 14; 44, 7. 8. 11. 23; 45, 27; 46, 7. 9; 52, 3. 12. 15; 53, 1. 9; 105, 21; 126, 7; 197, 20. 21
 λαμπρόν, τὸ 42, 15
 λαμπρότης 46, 8; 52, 24; 53, 2
 λειότης 76, 23
 λέξις 33, 10; 36, 14; 45, 3. 27; 47, 14; 56, 19; 61, 2. 6; 76, 31; 77, 7; 81, 8; 82, 5; 93, 7; 94, 5; 97, 13; 98, 8; 105, 18; 124, 7; 134, 21; 195, 4. 9. 10; 198, 1
 λέξις τροπικὴ καὶ πεποιημένη 69, 1
 λήμμα 25, 15. 17
 μαρτυρία 15, 22
 μάχη 18, 22; 19, 21
 μεγαληγορία 87, 15
 μεγαλοπρέπεια 12, 4. 12; 48, 13
 μεγαλοπρεπές, τὸ 109, 2; 195, 15
 μεγαλοπρεπής 82, 25; 195, 14
 μεγαλοφυές, τὸ 198, 18
 μεγαλοφυή, τὰ 64, 5
 μέγεθος 8, 2; 63, 2; 66, 6. 13. 21; 69, 2; 72, 24; 82, 28; 107, 6; 126, 6
 μέθοδος 40, 9; 103, 26
 μειλίγματα 84, 24
 μειρακιῶδες, τὸ 66, 12; 136, 5
 μείωσις 20, 4
 μελέτη 109, 8
 μεμελετημένον, τὸ 106, 4
 μερισμός 19, 4. 7
 μέσος 194, 28; 195, 1
 μεταβαίνειν 80, 24. 26
 μεταβάλλειν 51, 18; 58, 15
 μετάβασις 50, 12; 61, 14; 80, 24
 μεταβολή 51, 16 — 52; 58, 21. 26; 78, 12; 106, 8
 μετάληψις 17, 22
 μεταφέρειν 27, 13
 μεταφορά 84, 7 — 86; 129, 7; 195, 5; 197, 7
 μετέωρος 65, 26
 μίμησις 77, 9; 101, 16; 102, 6
 μονόκωλος περίοδος 35, 11
 μυκτηρισμός 37, 19
 νήφειν 74, 14
 νόημα 4, 19; 77, 22; 93, 2; 98, 14
 νόησις 66, 15. 23; 76, 31; 77, 7; 82, 5. 23; 92, 21
 νόμος 15, 22
 νοῦς 36, 10; 60, 12
 ξηρότης 66, 7
 ὄγκηρός 65, 20
 ὄγκος 66, 9
 ὄγκον 82, 5
 οἰδεῖν, τὸ 65, 21 — 66
 οἰδοῦν, τὸ 66, 12
 οἰκονομεῖν 99, 6; 105, 24
 οἰκονομία 63, 20; 99, 15; 193, 17; 195, 12
 ὀμνύναι 73, 17
 ὀμοιον 18, 22; 19, 16
 ὀμοτικὸν σχῆμα 73, 14 — 74
 ὄνομα 46, 7. 9; 47, 16; 48, 13; 51, 2; 52, 12. 13; 53, 1; 56, 10; 74, 13. 18; 93, 9; 98, 14; 122, 21; 194, 9. 12; 195, 17; 201, 14
 ὀνομασία 111, 18
 ὀνοματοποιία 43, 8
 ὀξύρροπον, τὸ 74, 34
 ὄργάνου, ἀπ' 76, 29
 ὄρισμός 17, 26
 ὄρκος 42, 5; 73, 12 — 74
 ὄρος 18, 21. 24
 οὐσία 5, 23
 παθαίνεσθαι 98, 21
 πάθη 58, 14; 59, 12; 89, 8; 132, 25
 παθητικόν, τὸ 64, 11; 69, 9; 75, 3; 125, 14; 128, 25
 παθητικός 24, 13

- πάθος* 48, 18, 18; 55, 6; 73, 20;
 76, 5; 76, 22. 26. 32; 77, 2;
 78, 18; 80, 15; 81, 11; 87, 15
παιδαριῶδες, τὸ 66, 24
παίξιν 66, 4
παίδωνος 73, 21
παλιλλογία 42, 18 — 43
παραβολή 86, 13
παραγράφειν 76, 21
παράδειγμα 16, 6. 9; 17, 11;
 24, 5; 42, 9; 50, 6; 74, 10
παράθεσις 18, 21; 19, 10
παραλαμβάνειν 48, 17; 57, 5;
 120, 17
παράλειψις 98, 16
παρατρέφωδες 65, 15
παρέκβασις 101, 24
παρεκτροπή 102, 3
παρεμβάλλειν 59, 24; 60, 19
παρεμβολή 59, 17 — 60
παρέμπτωσις 49, 17
παρένθεσις 49, 17
παρεπόμενον, τὸ 18, 22; 19, 19
πάρισον 60, 23
παρίσωσις 107, 9; 194, 9
παρηγορία 122, 9; 124, 9. 12;
 196, 4
παρηγοριάζεσθαι 124, 18. 15
παχὺς 82, 17
πεπιεσμένος 111, 14
πεποιημένον, τὸ 66, 17
περιεργία 66, 15
περίοδος 35, 9. 13; 46, 10; 105,
 21; 125, 25; 126, 3. 5. 6
περιουσία 132, 25
περιοχή 18, 22; 19, 14
περιττόν, τὸ 66, 17; 105, 19;
 107, 2
περιττός 98, 6; 197, 12
περιφράζειν 49, 2
περιφρασις 48, 2 — 49; 81,
 22 — 82
πεῦσις 39, 12 — 42, 4; 74,
 23 — 75
πηλικότης 54, 15
πιθανόν, τὸ 63, 15. 16
πιθανός 89, 6; 97, 9. 21; 98, 3
πιθανότης 13, 9
πίστις 14, 9. 14; 74, 10
πιστός 75, 2
πλαγιασμός 125, 24
πλάγιον 195, 20
πλεονασμός 46, 24 — 47
πνεῦμα 111, 15; 124, 5
ποιητικός 182, 12; 184, 28;
 195, 4
ποικιλία 125, 29; 126, 7; 204, 26
ποικίλλειν 106, 7
ποικίλος 195, 17
πολιτικόν, τὸ 107, 21
πολιτικός 197, 7
πολιτικός λόγος 7, 8; 89, 13;
 107, 6; 124, 4
πολυπρόσωπον 81, 3
πολύπτωτον 51, 1. 13; 78, 11
πολυσχήμεον 106, 6
πομπικῶς 85, 9
πρᾶγμα 48, 14
πράγματα 7, 10. 16 bis; 54, 15;
 65, 4; 68, 19; 98, 8; 105, 22;
 122, 15; 125, 23; 195, 17;
 196, 8
πραγματικός 7, 2
πρέπειν 194, 30. 31; 195, 24;
 196, 1
πρέπον, τὸ 126, 3. 10
προαίρεσις 97, 17. 21; 98, 18
πρόβλημα 186, 5
προεπιπλήσσειν 27, 11
προσίμιον 10, 15; 11, 4; 14, 7;
 101, 20; 120, 7. 11. 20; 121,
 8. 9; 125, 25; 196, 13; 197,
 12. 24
προσδιορισμός 81, 12
προσεκτικός 41, 10; 80, 11
προσήγεια 12, 12
προσκορές, τὸ 107, 9
προσοχή 38, 7; 41, 9
προσποίησις 33, 8
προσωποποιία 194, 23
πρότασις 31, 26
προτροπή 7, 19; 74, 10

- πυθάνεσθαι* 28, 10. 19; 30, 1; 183, 3
πύσμα 39, 4; 183, 7
πνευματικὸν σχῆμα 38, 6; 47, 12
ῥητορεία 111, 19
ῥητορική 90, 5; 106, 22
ῥαπικόν, τὸ 66, 18
σαρκασμός 37, 19
σαφές, τὸ 106, 4
σαφήνεια 38, 7. 9. 15; 41, 9. 13; 98, 8; 107, 7
σαφηνισμός 61, 2
σημαντικός 98, 8
σημείον 20, 16; 21, 16
σκέπτεσθαι 7, 22
σμηρολογία 107, 8
σοβαρός 74, 25
σοφιστεύειν 106, 20
στάσις 194, 25
στόμπος 65, 21; 129, 8
στομφώδης 134, 22
συγγραφεύς 77, 9; 80, 14; 82, 27
συγγραφή 194, 18
συγκορυφοῦν 79, 18
συλλογίζεσθαι 30, 2; 82, 2
συλλογισμός 16, 12; 25, 13; 30, 15; 31, 15. 29; 32, 4
συμβουλευέειν 5, 6. 9
συμβουλή 5, 8; 7, 9
σύμμετρον, τὸ 130, 12
συμφέρειν 120, 16
συμφέρον, τὸ 120, 14
συνδεδιωγμένον, τὸ 76, 22
συνδιώκειν 75, 22
σύνδεσμος 52, 25; 53, 8; 55, 1; 76, 17. 28. 26
συνεστραμμένος 125, 28
συνεπιγμένος 111, 15
συνέχεια 106, 10; 125, 24
συνεχής 111, 21
σύνθεσις 35, 14; 69, 4; 93, 10; 111, 14; 122, 8; 125, 27; 126, 1. 4; 194, 15
συνθήκη 94, 5; 98, 15; 105, 18. 20
συντέμνειν 126, 9
- συντομία* 13, 3; 31, 11
σύντομος 42, 1
συναωνμία 45, 6; 47, 12
συστοιχία 18, 21; 19, 12
σφοδρόν, τὸ 128, 26
σχῆμα 33—60; 68, 19; 72, 23—82; 93, 23. 26; 98, 9. 14; 106, 7; 125, 28; 128, 26
σχῆμα λέξεως 59, 17; 68, 21; 111, 17; 195, 18
σχῆμα νοήσεως 68, 20
σχῆμα τοῦ νοῦ 94, 3
σχηματίζειν 33, 6; 34, 20; 42, 15; 58, 26; 107, 20
σχηματισμός 73, 26; 75, 2
σχηματισμός ὁ κατὰ διάνοιαν 195, 22
σωματοειδές 79, 14
σωφρόνως 197, 21
τάξις 63, 20; 76, 31; 98, 15; 99, 14
τάττειν 99, 11
τάχος 132, 26; 137, 17; 194, 16
τεκμήριον 20, 13; 21, 15
τέχνη 111, 10. 17; 196, 7
τεχνικός 89, 7
τημητικά, τὰ 124, 4
τόλμη 84, 29
τολμηρά, τὰ 84, 28
τόνος 111, 15; 182, 25
τοπογραφία 54, 12
τόποι 5, 14; 16, 14; 18, 15; 52, 26; 53, 2
τραγικός 65, 15; 196, 14; 197, 6. 12
τραχύτης 124, 4
τροπή 33, 9; 77, 8; 92, 21; 94, 2
τροπικά, αἱ 84, 21; 86, 10
τροπικός 197, 24
τρόπος 129, 2
τύπος 122, 4; 125, 22
ὄπερβασίς 60, 11
ὄπερβατον 48, 8; 49, 14. 19; 56, 16; 60, 7. 9; 76, 30—78; 195, 16; 242 Addenda
ὄπερβιβάζειν 77, 20. 31

- ὑπερβολή 27, 11; 86, 18
 ὑπερτεινόμενα, τὰ 86, 19
 ὑπερφυῆς 73, 20
 ὑπογούου, ἐξ 75, 9; 77, 31
 ὑπόθεσιν, καθ' 40, 17; 53, 22
 ὑπόθεσις 7, 8; 17, 28; 101, 17;
 121, 16; 197, 2; 198, 20
 ὑποκείμενα, τὰ 71, 3
 ὑποκείμενα πράγματα 111, 18
 ὑποκείμενον, τὸ 17, 7
 ὑπομνήματα 125, 8
 ὑποτίμησις 84, 27
 ὕπιος 124, 2
 ὑπιότης 126, 27
 ὕψηγορία 68, 11; 132, 25
 ὕψηλόν, τὸ 62, 16; 193, 18;
 195, 3
 ὕψηλός 49, 7; 65, 26; 75, 1. 11;
 194, 28. 29; 195, 2
 ὕψος 62 — 88; 137, 15
 φαντασία 42, 16; 52, 24; 65, 18
 φιλοτιμίην 125, 28
 φορτικός 123, 6; 136, 7
 φράζειν 197, 21
 φράσις 65, 17; 82, 23; 93, 6;
 99, 14. 16; 122, 3; 126, 14;
 195, 7. 16
 φραστικός 194, 27
 φραστικὸν μέρος 82, 24
 φύσις 109, 8; 111, 10. 12
 φυσῶδες 81, 26
 χαρακτήρ 76, 32; 108, 18; 193,
 18; 194, 27; 195, 1. 14
 χαριεντισμός 197, 20
 χάριν, τὸ πρὸς 63, 15
 χλευασμός 37, 19
 χύσις 137, 15
 ψιλός 82, 5; 97, 18; 194, 19
 ψόγος 7, 18
 ψυχρόν, τὸ 66, 19 — 67
 ψυχρότης 66, 16

CORRIGENDA

- p. 5, fr. 4 adn., lin. 5 *lege*: ΣΙΚΚΟ l. c. p. 534
 6, 13 *scribe*: (rhet. III 15 p. 1416* 28 ss)
 33, 13 *scribe* Ἀθήναιος
 41, 23 *lege* συμβουλευεῖν
 41, fr. 59b adn., l. 6 *lege*: ΣΙΚΚΟ l. s. p. 534
 46 app. crit. u. 15 *lege*: (Soph. El. 301)
 57, 22 *lege*: (Orest. 720—721)
 58, 1 *uerba* ἀφιλος . . . κακῶς *in dexteram partem aliquan-*
tum remoue
 72, 17 *scribe*: (Soph. fr. p. 245 s N.?)
 95, fr. 107 adn., l. 6 *dele interpunctionem post* p. 318
 186, 17 *scribe*: (fr. 180)
 193, 15 *lege*: p. 193, 179 Westerm.
 195, 13 *lege*: p. 199, 345 Westerm.

